

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA.

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN OCTAVUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXCI

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΤΜΕΝΟΝ.

ΚΑΙ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἷμαι γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δοξῆν, σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὠνῇ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ Θησαυρὸς ἑτοιμος τοῖς καπῆλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γὰρ σοι

Ι ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ) Ὡς οὗτοι εἰκάσαι βιβλίον, αἰτίας τις, Δουκιανὴ, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶ τούτῳ δεξιόματι δι' αὐτοὺς ἡμῶν αὐτόν. V.

ADVERSUS INDOCTUM ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

QUIN contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter tibi evenit, & ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: & Mercurio immolant te invento, qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut

Lucian. Vol. VIII. A

διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια,
 τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβε-
 βρῶσθαι, καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ
 συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάν-
 νεις; ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς, τίς,
 2 ἢ ποία διάγνωσις; Ἴνα δὲ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκριμέ-
 ναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοιδίμος Ἀττικὸς
 σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος, ὃ
 θραυμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότες τὸ κάλλος αὐτῶν,
 οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις
 ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς ὄρας τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατα-
 κόρως, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἕνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθά-
 νοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἰκα-
 νόν, ἢν μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγ-

3 Καὶ συμβούλους τοὺς σέας)
 Ἀπὸ εὐθείας τῆς σέας, σημαίνει καὶ
 τοὺς οὐτάς. V.

Καλλιγράφοι οὗτοι γεγόνασιν ἄρ-
 στοί. V.

6 Κεκριμέναι) Κεκριμένα. G.

13 Φθάνοντος) Προλαμβάνοντος.

7 Ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος)

V.

unde tu dignoscere posses, qui sint veteres & multi pretii,
 qui autem viles & temere futiles; nisi ex eo, quod exesi
 & pertusi sunt, iudices, & consiliarias ad hanc inquisitionem
 tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, &
 certae fidei, quae aut qualis a te profisciscatur diiudicatio?
 Ut autem tibi dem, ipsa illa te iudicare posse, quae Callinus
 pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura scripserint:
 quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec
 pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usus sis,
 non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum?
 Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, & sane ad
 satietatem; alios etiam cursim oculo os praeveniente perle-
 gis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam
 vitiumque uniuscuiusque eorum, quae scripta sunt, agno-

γεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς
 δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα
 τῷ συγγραφεὶ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ
 νόθα, καὶ παρακεκομμένα. Τί οὖν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ 3
 μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μου-
 σῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος, λαβῶν;
 Ἐλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται,
 οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας
 ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιοῦ· σοὶ καὶ μεμνησθαι Μουσῶν ἀνό-
 σιον. ἐκεῖναι γὰρ τῷ ποιμένι μὲν οὐκ ἂν ᾤκησαν Φανῆ-
 ναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ
 τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἷα δὲ σοι, καὶ μοι, πρὸς τῆς
 Λιβανίτιδος, ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σα-
 φῶς εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ εἶδ' ὅτι
 κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυρρίνην ἂν ἡ καὶ μα-
 λάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοι-

7 Ἐλικῶνα μὲν) Ὅρος ὅπου αἱ καὶ ὁ ριέλιοκάπηλος οὗτος καὶ Δα-
 Μοῦσαι διατρίβειν λέγονται. V. μασκινὴς, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανίτιδος
 13 Λιβανίτιδος) Ἐοικα Σύρος εἶ- εἰκάσαι. V.

scas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis or-
 do verborum, quae ad rectam regulam scriptor exegerit,
 quae sublestae fidei, parum genuina, adulterata. Quid igi-
 tur ais? haecceine etiam, licet non didiceris, tamen nobis
 scire? Unde? nisi forte a Musis lauri rami, ut ille pastor,
 accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur,
 nec audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus
 es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim
 pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini & hir-
 suto, & multum in corpore solem prae se ferenti. Tali
 vero, qualis tu es, homini (& per ego te Libanitidem,
 permitte in praesens, ne diserte dicam omnia) ne prope
 quidem venire, bene novi, unquam dignentur: sed pro
 lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellatum relin-

ούτων, ὡς μὴ μιάναι μήτε τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἡ ποιμνίους διψῶσιν, ἡ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πότιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ ἀναίσχυτος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ τοιαῦτα, τολμήσεις ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδευθῇς, ἡ ἐμέλυσέ σοι πάποτε τῆς ἐν χρῶ πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἡ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ 4 δεινὰ, ἡ τῷ δεινῷ ξυνεφοίτας. Ἀλλ' ἐν τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβῶν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμμένα εὑρέθη καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τούτου πλεον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύ-

1 Ὀλμειὸν) Ποταμοὶ εἰσιν οὗτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἐλικῶνος· ὁ δὲ Ἐλικῶν, ὅρος ἐστὶ Βοιωτίου, οὗ πρὸς τοὺς πρόποδας Θεσπιά πόλις κατῴκηται, ἐν ἧ ὁ Ἔρως, δὴ Ἀλκαμῖνης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἐλικῶνα δέ

φησι καὶ Ἡσίοδος νέμειν τὰς Μοῦσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

15 Καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ) Οὕτω γάρ φησι τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικολοῦσθαι τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν. V.

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen pollutant, fontes gregibus sitientibus alioquin, & puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, & eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed uno hoc solo omnia te illa iam emensurum speras, multis libris comparandis. Haecenus fane habe tibi collecta illa Demosthenis *exemplaria*, quae sua manu scripsit orator, & illa Thucydidis, quae a Demosthene & ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio? etsi

δης, ἢ συγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος περινοστής; πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία Φησί, καὶ χρύσεα ἔχη σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἀεὶ τῶν δὲ ἀναγιγνωσκόμενων οἶσθα οὐδέν, ἀλλ' ὅνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ᾠτα. ὡς εἶγε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ᾗν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ᾗν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπηλοῖς ἤριστεν ἂν περὶ παιδείας, τσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὅψει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σου τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν Φωνήν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μὴδὲν τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν

substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *etiamsi aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, & legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, & vestrum solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione comenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emtos

ἐκείνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν
 5 διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ᾧν ταῦτα,
 εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πε-
 παιδεῦσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
 ζυγγραμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀπόκριναί· μᾶλλον
 δὲ ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γοῦν, ἢ ἀνάνευσον
 πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτή-
 σαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἐπτὰ
 ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τοῦτο
 καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος,
 οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὐγε ἀνέ-
 νευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου κτησά-
 μενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθὼν. τί δ' εἴ τις τοῦ Ἡρα-
 κλέους τὰ τόξα κτήσαιο, μὴ Φιλοκτήτης ὦν, ὡς δύνα-
 σθαι ἐντεῖναι αὐτὰ τε αὐτά, καὶ ἐπὶ σκοποῦ τοξεῦσαι,

2 Ἀγαθοῦ ᾧν ταῦτα) Προσπα-
 κουστῆτον τὸ χάριν ἢ ἐνεκεν, ἢ ἵνα
 τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἐνεκεν. V.

8 Ἰσμηνίου) Ἰσμηνίας οὗτος κα-
 λούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ

αὐτὸς ἐλπίσας ἐκ τῆς ὁμαινουμίας, εἰ
 καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιοτο Ἰσμηνίου,
 οὐθὺς αὐτοπρὸς αὐτὸς ἴσασθαι Ἰσμη-
 νίας. εἰσὶνται μὲν, οὐ μὲντοι καὶ
 πλέον τοῦ ἐλπίσαι τετύχηκεν. V.

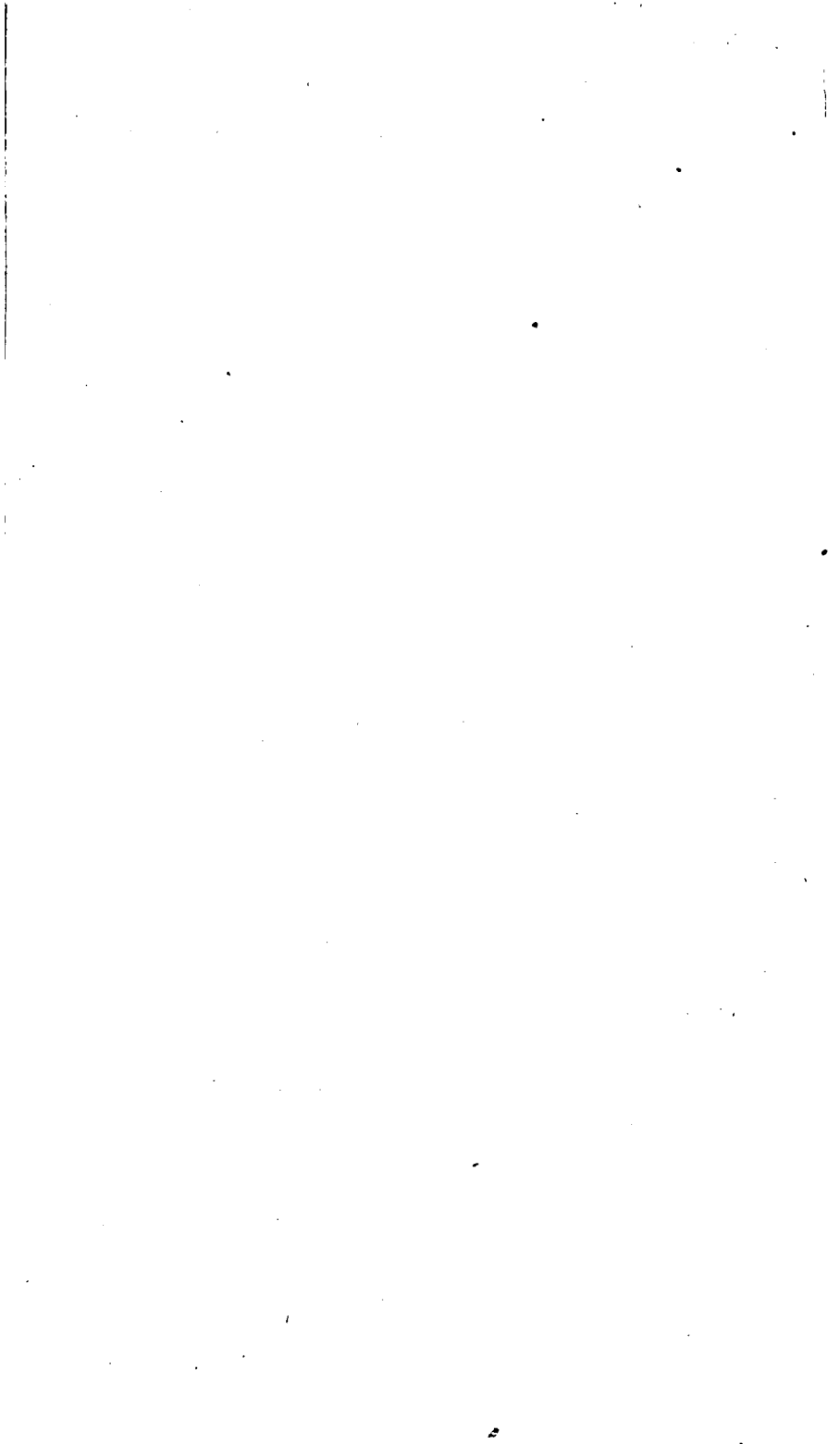
habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant.
 Cuius igitur boni causa illos emis, nisi ipfas quoque li-
 brorum captas eruditas esse putas, quae tot veterum viro-
 rum scripta contineant? Ac mihi responde sodes: vel po-
 tius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea,
 quae interrogabo. Si quis tibi arum inflandarum ignarus,
 Timothei tibi arum emat aut Ismeniae, quas hic septem talen-
 tis emit Corinthi; numquid propterea tibiis etiam poterit
 canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis
 uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel
 Marsyae aut Olympi tibi arum quis possideat, canat, nisi didi-
 cerit. Quid vero, si quis Herculis cum arcu sagittas ha-
 bens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, &

τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι ἔργον το-
ξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ
κυβερνᾷν οὐκ εἰδώς, καὶ ἱππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ
μὲν ναῦν καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς
κάλλος καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξεργασμένην,
ὁ δὲ ἵππον κτήσαιο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππα-
φόρον, ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἑκάτερος οὐκ εἰδώς ὅ, τι
χρήσαιο ἑκατέρῳ. ἐπινεύεις καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ
τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαιδέυτος ὢν ὠνοῖ-
το πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν
καθ' ἑαυτοῦ ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἔλεγ-
χος γὰρ, οἶμαι, σαφὴς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος
εὐθύς τὸ προχειρότατον ἐκεῖνα ἐκφθέγγεται, τί κοινόν

(ὁ Κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον)
Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ
μυροῦ ἔγκαιρόντων παρὰ τῶν πα-
λαιῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν
εὐγενῶν, οἷς ἐπὶ τοῦ μυροῦ τὸ παρά-
σημον χάπμα τὸ στοιχείον, ἢ εἶγμα,
ἀφ' ὧν καὶ περὶνομάζοντο ἀπὸ τοῦ
κάπμα κοππαταίαι, ἀπὸ δὲ τοῦ εἴγ-

μα σεμφοράι. Μῆδες δὲ ἵππος ὁ
Νισαῖος· ἡ Νισα δὲ πεδίον Μηδίας,
οὗ αἱ βασιλικαὶ ἵπποφορεῖσθαι γε-
μόμεναι τοῖς Μῆδων βασιλεῦσιν ἵπ-
πους ἔτρεφον γυναικοῦς· κενταυρίδας
δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρίσσης τῆς Θρι-
τακίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων
ὀνόμαστοι. V.

collineare ad metam; quid his tibi videtur? an perfecturus
opus sagittatore dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ra-
tione qui gubernare nescit, & equestrem rationem non
exercuit, si iste quidem pulcherrimam navem accipiat, re-
bus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam
pulcherrime; hic vero equum emat Medicum, aut centa-
uri de stirpe, aut coppa insignem: deprehendatur, puto, uter-
que, qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam hoc?
Credere ergo, & hoc etiam mihi annue, si quis, qualis tu,
indoctus homo, multos emat libros; nonne dictoria hic in-
ruditatem suam contra se ipsum elicit, & publicat? Quid
annuere hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est argu-
mentum, videntiumque unusquisque statim illud, quod
maxime in promptu esse solet, subiicit, *Quid commune cani*

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΤΜΕΝΟΝ.

ΚΑΙ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὐ θέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἷμαι γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δοξῆιν, σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χαρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πῶς τοῦτο. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὠνῇ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον εἶ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ Θησαυρὸς ἑτοιμος τοῖς καπῆλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γάρ σοι

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ) Ὡς οὐτασι εἶχασαι βιβλίον, αἰτίαςας τινὰ, Δουκίαν, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶ τούτῳ δεξιόματι δι' αὐτοῦ ἡμῶν αὐτόν. V.

ADVERSUS INDOCTUM

ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

QUIN contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëctas. At illud nequiter tibi evenit, & ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: & Mercurio immolant te invento, qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut

Lucian. Vol. VIII.

A

διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια,
 τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβε-
 βρῶσθαι, καὶ κατακεκρόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ
 συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβά-
 νεις; ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς, τίς,
 2 ἢ ποία διάγνωσις; Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκριμέ-
 ναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοιδίμος Ἀττικὸς
 σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος, ᾧ
 θαυμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότες τὸ κάλλος αὐτῶν,
 οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις
 ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς ὄρας τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατα-
 κόρως, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἕνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθά-
 νοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἰκα-
 νόν, ἢν μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγ-

3 Καὶ συμβούλους τοὺς σέας) Καλλιγράφοι οὗτοι γεγόνασιν ἄρ-
 ᾿Απὸ εὐθείας τῆς σέας, σημαίνει καὶ στοί. V.
 τοὺς οὐτάς. V.

6 Κεκριμέναι) Κεκριμένα. G.

13 Φθάνοντος) Προλαμβάνοντος.

7 Ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος)

V.

unde tu dignoscere posses, qui sint veteres & multi pretii,
 qui autem viles & temere futiles; nisi ex eo, quod exesi
 & pertusi sunt, iudices, & consiliarias ad hanc inquisitionem
 tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, &
 certae fidei, quae aut qualis a te profisciscatur diiudicatio?
 Ut autem tibi dem, ipsa illa te iudicare posse, quae Callinus
 pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura scripserint:
 quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec
 pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usus sis,
 non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum?
 Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, & sane ad
 satietatem; alios etiam cursim oculo os praeveniente perle-
 gis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam
 vitiumque uniuscuiusque eorum, quae scripta sunt, agno-

γεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς
 δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα
 τῷ συγγραφεὶ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ
 νοθα, καὶ παρακεκομμένα. Τί οὖν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ 3
 μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μου-
 σῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος, λαβῶν;
 Ἐλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται,
 οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ διατριβάς τοιαύτας
 ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιεῖ· σοὶ καὶ μεμνησθαι Μουσῶν ἀνό-
 σιον. ἐκείναι γὰρ τῷ ποιμένι μὲν οὐκ ἂν ὤκησαν Φανῆ-
 ναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ
 τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἶω δέ σοι, καί μοι, πρὸς τῆς
 Λιβανιτίδος, ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σα-
 φῶς εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι
 κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυρρίνην ἂν ἡ καὶ μα-
 λάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοι-

7 Ἐλικῶνα μὲν) *Ορος ὅπου αἱ καὶ ὁ βιβλιοκάπηλος εὐτοὺς καὶ Δα-
 Μούσαι διατρίβειν λέγονται. V. μασκινὲς, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανιτίδος
 13 Λιβανιτίδος) *Εοικε Σύρος εἰ- εἰκάσαι. V.

scas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis or-
 do verborum, quae ad rectam regulam scriptor exegerit,
 quae sublestae fidei, parum genuina, adulterata. Quid igi-
 tur ais? haecce etiam, licet non didiceris, tamen nobis
 scire? Unde? nisi forte a Musis lauri ramum, ut ille pastor,
 accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur,
 nec audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus
 es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim
 pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini & hir-
 suto, & multum in corpore solem prae se ferenti. Tali
 vero, qualis tu es, homini (& per ego te Libanitidem,
 permitte in praefens, ne diserte dicam omnia) ne prope
 quidem venire, bene novi, unquam dignentur: sed pro
 lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellatum relin-

ούτων, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τοῦ ἔππου κρήνην, ἅπερ ἡ ποιμνίους διψῶσιν, ἢ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πότιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ τοιαῦτα, τολμήσεις ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδευθῆς, ἢ ἐμέλησέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρῶ πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ 4 δέινα, ἢ τῷ δέινῳ ξυνεφοίτας. Ἄλλ' ἐνὶ τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδράμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὴν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὁκτάκις μετεγγεγραμμένα εὐρέθη καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύ-

1 Ὀλμειδὸν) Ποταμοὶ εἰσὶν οὗτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἑλικῶνος· ὁ δὲ Ἑλικῶν, ὅρος ἐστὶ Βοιωτίου, οὗ πρὸς τοὺς πρόποδας Θισπιάδ πόλιν κατέκχεται, ἐν ᾗ ὁ Ἑρως, δὲ Ἀλκαμένης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργοι ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἑλικῶνα δὲ

φασὶ καὶ Ἡσίοδος νύμφην τὰς Μοῦσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

15 Καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ) Οὗτα γὰρ φασὶ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικαίμασθαι τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν. V.

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen pollut, fontes gregibus sitientibus alioquin, & puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, & eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed uno hoc solo omnia te illa iam emensurum speras, multis libris comparandis. Haecenus sane habe tibi collecta illa Demosthenis *exemplaria*, quae sua manu scripsit orator, & illa Thucydidis, quae a Demosthene & ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio? etsi

δης, ἡ ξυγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος περινοστῆς; πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία Φησὶ, καὶ χρύσεια ἔχη σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἀεὶ τῶν δὲ ἀναγιγνωσκόμενων οἶσθα οὐδέν, ἀλλ' ὅνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὦτα. ὥς εἶγε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὥς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ᾗν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ᾗν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπηλίοις ἤρισην ἂν περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐβέλοις, ὅψει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σου τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν Φωνήν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μὴδὲν τῶν καλῶν καὶ αἰσχρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν

substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *eiamsi aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, & legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, & vestrum solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emtos

ἐκεῖνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν
 5 διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ὦνῃ ταῦτα,
 εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πε-
 παιδεῦσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
 ζυγγραμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναι· μᾶλλον
 δὲ ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γοῦν, ἢ ἀνάνευσον
 πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτή-
 σαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἑπτὰ
 ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τοῦτο
 καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος,
 οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὐγε ἀνέ-
 νευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου κτησά-
 μενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθὼν. τί δ' εἴ τις τοῦ Ἡρα-
 κλέους τὰ τόξα κτήσαιο, μὴ Φιλοκτήτης ὦν, ὥς δύνα-
 σθαι ἐντείνασθαι τε αὐτά, καὶ ἐπὶ σκοποῦ τοξεύσαι,

2 Ἀγαθοῦ ὦνῃ ταῦτα) Προσπα-
 ρουστῆσαι τὸ χάριν ἢ ἐνεκεν, ἢν' ἡ
 τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἐνεκεν. V.

8 Ἰσμηνίου) Ἰσμηνίας οὗτος κα-
 λούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ

αὐτὸς ἐλπίσας ἐκ τῆς ὁμωνυμίας, εἰ
 καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιο Ἰσμηνίου,
 εὐθὺς αὐτοπρίσας πρὸς ἴσασθαι Ἰσμη-
 νίας. ἰάνηται μὲν, οὐ μέντοι καὶ
 πλεον τοῦ ἐλπίσαι τετύχηκεν. V.

habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant.
 Cuius igitur boni causa illos emis, nisi ipfas quoque li-
 brorum capfas eruditas esse putas, quae tot veterum viro-
 rum scripta contineant? Ac mihi responde fodes: vel po-
 tius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea,
 quae interrogabo. Si quis tibi arum inflandarum ignarus,
 Timothei tibi emat aut Ismeniae, quas hic septem talen-
 tis emit Corinthi; numquid propterea tibiis etiam poterit
 canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis
 uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel
 Marsyae aut Olympi iibias quis possideat, canat, nisi didi-
 cerit. Quid vero, si quis Herculis cum arcu sagittas ha-
 bens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, &

τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ὅρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι ἔργον το-
ξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ
κυβερνᾶν οὐκ εἰδώς, καὶ ἱππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ
μὲν νῦν καλλίστην παραλάβοι ταῖς ἅπασιν, καὶ εἰς
κάλλος καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξεργασμένην,
ὁ δὲ ἵππον κτήσαιοτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππα-
φόρον, ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἑκάτερος οὐκ εἰδώς ὅ, τι
χρήσαιοτα ἑκατέρῳ. ἐπινεύεις καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ
τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαιδευτος ὦν ὠνοῖ-
το πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν
καθ' αὐτοῦ ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἔλεγ-
χος γὰρ, οἶμαι, σαφὴς οὗτος, καὶ τῶν ὁράντων ἕκαστος
εὐθὺς τὸ προχειρότατον ἐκείνο ἐκφθέγγεται, τί κοινόν

(ὁ Κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον)
Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ
μυροῦ ἐγκαθήμενον παρὰ τῶν πα-
λαιῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν
εὐγενῶν, οἷς ἐπὶ τοῦ μυροῦ τὸ παρά-
σημα κάππα τὸ στοιχείον, ἢ εἶγμα,
ἀφ' ὧν καὶ παρωνομάζοντο ἀπὸ τοῦ
κάππα κοππαταίαι, ἀπὸ δὲ τοῦ εἶγ-
μα

μα σεμφοραί. Μῆδος δὲ ἵππος ὁ
Νισαίος· ἡ Νισα δὲ πεδίον Μηδίας,
οὗ αἱ βασιλικαὶ ἵπποφορβᾶδες γι-
νόμεναι τοῖς Μήδων βασιλεῦσιν ἵπ-
πους ἑτρεφον γενναίους· κενταυρίδαι
δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρίσσης τῆς Θρι-
ακίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων
ὀνόμασται. V.

collineare ad metam; quid hic tibi videtur? an perfecturus
opus sagittatore dignum? Requis hoc quoque. Eadem ra-
tione qui gubernare nescit, & equestrem rationem non
exercuit, si iste quidem pulcherrimam navem accipiat, re-
bus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam
pulcherrime; hic vero equum emat Medicum, aut centau-
ri de stirpe, aut coppa insignem: deprehendatur, puto, uter-
que, qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam hoc à
Crede ergo, & hoc etiam mihi aonue, si quis, qualis tu,
indoctus homo, multos emat libros; nonne disteria hic in
ruditatem suam contra se ipsum *elicit*, & publicat? Quid
annuere hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est argu-
mentum, videntiumque unusquisque statim illud, quod
maxime in promptu esse solet, subiicit, *Quid commune cani*

6 κυνὶ καὶ βαλανείῳ; Καὶ ἐγένετό τις οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν
 Ἀσίᾳ πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφο-
 τέρους τοὺς πόδας, ἀπὸ κρύους, οἶμαι, ἀποσαπέντας,
 ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος
 τοίνυν τοῦτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν
 δυστυχίαν ξυλίνους πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδύ-
 μενος, ἐβάδιζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεί-
 νο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας ἐωνεῖτο
 νεοτμήτους αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ
 ταύτας εἶχεν, ὥς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένως
 εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὲ οὐ ταῦτα σὺν καὶ σὺ ποι-
 εῖς; χωλὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνούμενος
 δὲ χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπους ἐμ-
 7 περιπατήσειεν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον
 ἐπὶ ῥῶ πολλάκις, ἀναγνώτῳ σοὶ τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν
 βῆτα τῆς Ἰλιάδος ραψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετά-

& balneo? Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir dives,
 calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigo-
 re, puto, sphacelo essent corrupti, cum per nivem iter ei
 faciendum fuisset. Huic ergo miserabilis ille casus obvenit:
 quod infortunium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fe-
 cerat; iisque subligatis, servis simul innixus, incedebat.
 At hoc facitabat ridicule, quod crepidas semper pulcher-
 rimas emebat, recenti opere, & multum sibi negotii cir-
 ca illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calceis or-
 nata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur ea-
 dem tu facis? mentem qui habeas claudam & ficulneam,
 aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis
 pedibus aliquis incedat. Quandoquidem vero inter alios
 Homerum etiam emisti saepe, capiat aliquis & legat tibi
 secundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare noli; ni-

ζειν' οὐδέν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποιήται δέ τις αὐτῶν
 δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα
 καὶ λελωβημένος. ἐκείνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος,
 εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶει ὅτι αὐτίκα διὰ
 τοῦτο καὶ καλὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερ-
 πηδῆσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθλώσει δὲ αὐτοῦ τὸ
 ρεῖθρον τῷ Φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα,
 καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον,
 μὴδὲ φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν
 εἴποις. ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους,
 καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὅπταν ἀνανεύσει, δεικνὺς τοὺς πα-
 ραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα
 ἐπαίρων τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτώματι, καὶ τὰς κνημῖ-
 δας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ
 τὸν δημιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ
 σὺ πάσχων, οὐχ ὁρᾷς ὅπταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ

5 Καὶ ὑπερπηδῆσται μὲν τὸν ποταμὸν) Ταῦτα πάντα λέγει Ὁμηρὸς
 τὸν Ἀχιλλεῖα ποιεῖσαι. V.

hil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari
 ridiculus undique homo, distorto corpore atque debili. Il-
 le ergo Therfites, talis, Achillis arma si capiat, putarne
 illum propterea statim & pulchrum simul & fortem futu-
 rum, & traieci saltu fluminis aquas Phrygum caede in-
 fecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum
 Lycaonem & Asteropaeum, qui neque humeris ferre fra-
 xineam illam *Achillis hastam* possit? Non fane dixeris. Sed
 risum quoque debeat, claudicans sub scuto, & prae gra-
 vitate pronus prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat,
 strabos illos oculos ostendens, & illa dorsi curvitate tho-
 racem elevans, trahensque ocreas, qua re pudorem & ar-
 tifici & domino armorum obiiciat. Idem vero tibi quoque
 usu venire non vides, cum librum in manu habes pulcher-

ἔχης πάγκαλον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσὸν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καταισχύων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελῶμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνότων σοι κολάκων ἐπαινούμενος· οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπι-
 8 στρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δέ σοι διηγῆσασθαι τι Πυθοῖ γεγόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τεῦνομα, τῶν οὐκ Ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν, μήτε πρὸς ὠκύτητα εὖ πεφυκότη· κιθάρα δὲ καὶ ᾠδῇ, ῥαδίως κρατήσκειν ἐπέειθ' ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινοῦντων, καὶ βοῶντων, ὅποτε καὶ τὸ σμικρότατον ἐκεῖνος ἀνακρούσαιτο. ἦκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφοὺς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσόπαστον ποιησάμενος, καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλιστον, ὥς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι

rimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita, ut pronuntiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditibus, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen & ipsi ad se invicem conversi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur, neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero & canu facile se victurum, persuaderi sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, & coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi ef-

ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερ-
 Φυῆς τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσοῦ μὲν
 τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
 κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος,
 καὶ Ὀρφείως ἐντετορευμένων· θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν.
 Ἐπεὶ δ' οὖν ποτε καὶ ἦκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν 9
 ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἄδειν, καὶ
 μετὰ Θεσπιν τὸν Θηβαῖον οὐ Φαύλως ἀγωνισάμενον.
 εἰσέρχεται οὖν ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς
 σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορ-
 Φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἡ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διε-
 φαίνετο. ταῦτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ
 θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατὰς, ἐπειδὴ
 ποτε καὶ ἄσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούε-
 ται μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσσι
 δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐμπεσὼν

sunt aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine & pretio; ex auro totam solido, figillisque & gemmis variis ornatam, cum Musae inter alia & Apollo & Orpheus insculpti essent: ingens videntibus miraculum. Cum vero tandem aliquando venisset dies certaminis, tres erant, quorum media canendi fors exiit Evangelo, & quidem post Thebanum Thespin, qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens totus, & smaragdis, & beryllis, atque hyacinthis. Decora quoque vestimenti purpura, inter aurum interlucens. His omnibus cum ante perculisset theatrum, & admirabili expectatione spectatores implevisset, ac tandem canere etiam & citharam pulsare omnino oporteret: pulsare incipit inconcinnum quiddam & incongruum; abruptit autem chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum ir-

τῇ κιθάρα, ἄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμουσόν τι, καὶ λεπτόν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τοὺς ἀβλοβέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτεπερ καὶ γελοϊότατος ὦφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματωμένος ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας. (ἐξεπεπτώ-

10 κεισαν γάρ, καὶ κείνης συμμαστιγισμένης αὐτῷ.) Μικρὸν δὲ ἐπισχῶν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἥλείος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλο-
 πας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ
 δέκα δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς, καὶ
 κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνε-
 κηρύττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμ-
 πομπεύσαντος τῇ κιθάρα, καὶ ταῖς σφραγίσιν ἐκείναις.

11 Κόλλοπαρ ἐπικειμένην) Κόλλοπις οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, ὧν ἐκδίδονται αἱ νευραὶ. V.

ruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praesides autem certaminis, indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet, cum vapularet una cum ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, & lege artis tractasset citharam, vicit, & praeconio ornatus est, & derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua & sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem,*

καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσὴν δάφνην περικεῖσαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν· πλὴν τοῦτό γε μόνον ἄνησο τῆς σκευῆς, ὅτι μὴδ' ἐλεούμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχη, ἀλλὰ μισούμενος προσέτι διὰ τὴν ἄτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν τρυφὴν. περὶ πόδα δὲ σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ὅσον σοί γε οὐδ' ὀλίγον μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διη- I X γήσασθαι σοι πάλαι γεγόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διέσπασαντο αἱ Θραῖται, Φασὶ, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρα εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ἄδουσαν θρήνόν τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπίπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ' ὧδης προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· καὶ κείνους ἀνελομένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι,

3 Ὡτῆσιν Γραι. Ὡτῆσιν. G.
6 Περὶ πόδα δὲ σοι Περὶ πόδα,
ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδα, πλῆσιον, ἐγ-
γύς. ἢ ἀληθέστερον ἱρεῖν, περὶ πόδα

ἀντὶ καταποφρονημένως· ἐπὶ καὶ τὰ
παρ' ἡμῖν εὐκαταφρόντα περὶ τοὺς
πόδας ῥίπτεται. V. (ῥίπτεται C.
ῥιπτεῖται V.)

*Evangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pau-
perculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum
tibi habe, quod, neque miserante quoquam te victum, hinc disce-
dis, sed exofus omnibus propter artis illam expertem atque super-
vacuam luxuriam. Apprime tibi Evangelus ille congruit, qua-
tenus plane non curas risum spectatorum. Neque vero in-
tempestivum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare anti-
quam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpissent, ca-
put illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Me-
lana delatum esse, aiunt; atque innataffe caput lyrae, ca-
pens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis
chordas impellentibus, succinuerit, & sic cum cantu ap-
pulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepeliisse, ubi nunc*

- ἡ ἀπερὶ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστὶ τὴν λύραν δὲ ἀναβῆ-
 ναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολὺ γε σώζε-
 12 σθαι αὐτήν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νεάνθον τὸν τοῦ Πιττα-
 κού τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον,
 ὡς ἐκῆλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελῶ-
 δει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν μηδενὸς
 ἀπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ
 διαφθεύραντα τὸν ἱερέα μεγάλοις χρήμασι, πείσαι ὑπο-
 θέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφέως
 λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ
 ἀσφαλὲς οἶσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κώλυτον ἔχοντα,
 μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον
 κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς, ἄτεχον καὶ ἄμου-
 σον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινὰ θεσπέσια ὑπη-
 χήσειν τὴν λύραν, ὅφ' ὧν πάντας καταβέλξειν, καὶ κη-
 λήσειν, καὶ μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς
 Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρ' οὐδ' ἐξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς

16 Κληρονομήσαντα) Κληρονομῶ τοῦ Ἀττικῶς. V.

Baccheum illis est, lyram vero Apollinis in templo dedica-
 se, ubi diu servata sit. Interiecto tempore Neanthum Pittaci
 tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, ut animalia, &
 plantas, & saxa demulserit, ac post Orphei mortem, nemine
 illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae in-
 cidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasif-
 se, ut subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum ve-
 ro accepisset, interdum quidem in urbe ea uti non satis tutum
 putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse
 in locum suburbanum, eaque deprompta, pulsasse & pertur-
 basse fides adolescentem artis & Musarum expertem, qui spe-
 raret, carmina quaedam divina reddituram esse lyram, qui-
 bus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore
 Musicae Orphei heredem; donec convenientes ad sonum ca-
 nes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Hac-

τὸν ἦχον, (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐτόν· ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὀρφεὶ παθεῖν, καὶ μόνους ἐφ' αὐτὸν ζυγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέστατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα φέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ᾠδὴ, ἃ μόνον ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεὶ παρὰ τῆς μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἀμεινον τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13 Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐστίν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχρον τοῦ Στωϊκοῦ, κεραμεύον ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλπιζε γάρ, οἶμαι, καὶ κείνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχρῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ 14 θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. Χθὲς δὲ καὶ πρῶτον ἄλλος τις τὴν Πρωτέως τοῦ Κυνηκοῦ βακτηρίαν, ἣν καταβήμενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου καὶ κείνος ἐπρίατο, καὶ

1 Διασπάσασθαι αὐτόν) Ἐπὶ καὶ κείνος ὑπὸ τῶν κυτῶν διασπάσθη. V.

3 Παρὰ τῆς μητρὸς) Καλλιόπης γὰρ τῆς Μούσης μυθιόουσι γινέσθαι τούτου. V.

14 Καὶ πρῶτον) Λέγεται καὶ ἄρτι πρῶτον, ὃς ἐχρήσατο καὶ Πλεῦταρχος. V.

15 Πρωτίως) Περὶ τοῦ Περιγρίνου λέγει. V.

nus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convocaret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed artem & cantum, quae sola eximia Orpheo a matre contigerant. Ceterum lyra supellex erat non melior barbitis aliis. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, & forte adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adsituram sibi per quietem, seque similem seni admirabili futurum. Heri vero & nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem defiliret, talento ipse quoque emit, & habet pignus illud

ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τοῦτο καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάται
 τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστέα τοῦ
 Γηρυόνου, καὶ Μεμφῖται τῆς Ἰσίδος τοὺς πλοκάμους.
 αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ Θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐ-
 τὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς
 ὅπως κακοδαιμόνως διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφα-
 15 λὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος. Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον
 τραγωδίαν ποιεῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γελοιῶς, ὥστε τὸν
 Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν,
 οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθό-
 μενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκείνος
 ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ, ὥτε
 ἐνθεὸς ἔσσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ' ὁμως
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν· οἷον καί κεινός
 τὸ Δωρικόν, ἥκεν ἡ Διονυσίου γυνή, καὶ πάλιν· οἶμοι,
 γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυ-
 ξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν.

atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii apri exuvias, & Ge-
 ryonis ossa Thebani, & Memphitae cincinnos Ifidis. Ipse
 vero admirabilis rei dominus, vel ipsum te inciticia atque
 impuritate vicerit. Vide, quam infelicitate te habeas, bacu-
 lo in caput [*incusso*] revera indigens. Dicitur etiam Dio-
 nysius tyrannus scripsisse tragoediam, male sane & ridi-
 cule, adeo ut saepe propter eam in Lautumias inciderit Phi-
 loxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo deride-
 ri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere
 solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quo-
 dam ad poetice studio inde animaretur. Verum enimve-
 ro in illis ipsis *tabellis* longe etiam magis ridicula scripsit,
 quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier*: & illud, *Hei*
coniugem quam commodam perdididi! nam istuc etiam de pu-
 gillaribus: & illud, *Stulti sibi illudunt enim mortalium.* Atque

τοῦτο μὲν γε πρὸς σὲ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον
 εἶη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ διὰ τοῦτο χρυσῶσαι αὐτοῦ ἔδει
 ἐκεῖνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς 16
 τὰ βιβλία, καὶ ἀνελίττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ
 διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντίθεις, ὥς δὴ τι
 ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων γεγένησαι
 διὰ τὴν ἑσπέρην, ὅς τοιαῦτα μὲν θβέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν
 ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὥς οὐδ' εἰπεῖν καλόν·
 μῖσος δὲ ἄγριον, Φασι, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδε-
 λυρίᾳ· ὥς εἰ τοιούτους ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, Φυγῇ
 Φευκτέον ἂν ἦν ὅτιπορρωτάτω ἀπ' αὐτῶν. Δυσὸν δὲ ὄν- 17
 τοιν, ἄττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιτο, λέγειν
 τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζηλῶ τῶν ἀρί-
 στων, καὶ Φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μῆτε ἐκεῖνα, μῆτε
 ταῦτα φαίνηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο

9 Ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν) Καινοπρεπὲς καὶ τοῦτο, ὥς οὐδ' εἰπεῖν κα-
 λόν· τὸ γὰρ κοινὸν ὥς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio;
 ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.
 Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper,
 & glutinas, & circumcidis, & croco cedroque inungis,
 & pelles circumdas, & apponis umbilicos, tanquam fru-
 ctum aliquem illorum capturus? Nempe melior omnino
 iam ipsa illa emtione factus es, qui sic dicas, *ut libri prae-*
cipiunt? Quin piscibus magis mutus es. Vivis autem, ut
 neque dicere honestum sit, sed *immane*, ut in proverbio
 est, *odium* omnium sustines propter impuritatem. Itaque si
 talem libri efficerent, curriculo quam longissime fugien-
 dum ab illis erat. Cum vero duo fere sint, quae a veteri-
 bus parare sibi possit aliquis, ut & dicere possit, & facere,
 quae oportet, optimorum aemulatione, & fuga deterio-
 rum: si neque istuc, neque hoc utilitatis percepisse aliquem

- ἢ τοῖς μουσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκή-
 18 σεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ
 οὐ κακὲν αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον
 ἰδὼν, (αἰεὶ δὲ τι πάντως ἔχεις) ἔροιτο οὐ τινος, ἢ ῥήτορος,
 ἢ ξυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς
 εἰδὼς, πράως εἰποῖς τοῦτό γε· εἴτα ὡς Φιλεῖ τὰ τοιαῦτα
 ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ τι,
 ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μη-
 δὲν ἔχεις εἰπεῖν, οὐκ εὖξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ
 σεαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης περιφέρειν τὸ βιβλίον;
 19 Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαιδευτὸν τινα
 βιβλίον καλλίστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας, οἶ-
 μαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγού-
 μενον τὰ τοῦ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον,

1 Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεσι)
 Τίλφη ζωφίον τι τοῖς βιβλίοις ὡς
 ἐπίπαν ἐντίκτεσθαι πεφυκός, ἐπι-
 μήκη κέρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ
 κατιδεῖν, λευκὸν ἢ πέλινον· εἴ τις

τούτου ἐγχερίψαιτο, κοτιορτὸν ἀπο-
 βάλλον. V.

9 Οὐκ εὖξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι
 τότε. G.

inde appareat, quid aliud, quam exercitationes muribus,
 parabit, aut habitacula blattis, aut servis plagas, tanquam
 istorum negligentibus? Quomodo vero turpe esse illud ne-
 gabis, si quis te videns in manu librum habere, (semper
 autem omnino habes aliquem) interroget, cuius aut ora-
 toris, aut historici, aut poëtae sit? tu vero, qui ex titulo
 noris, placide illud certe respondeas: deinde vero, ut so-
 lent talia in consuetudine familiari ad longos sermones pro-
 cedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi
 scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas, quod dicas:
 non tibi tum dehiscere tellurem optabis, qui librum eo
 modo, ut *litteras* Bellerophontes, circumferas? Cynicus De-
 metrius cum videret Corinthi indoctum quendam, qui li-
 brum legeret pulcherrimum, Bacchas, puto, Euripidis,
 esset autem *in ea parte fabulae*, ubi nuntius Penthei factum

αἰρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινόν ἐστι τῷ Πεν-
θεῖ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις.
ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, οὕτω καὶ τήμερον εὑρεῖν δε-
δύνημαι τίνος ἕνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ
τὴν ὥνῃ τῶν βιβλίων ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν
ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἰηθείη τις τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστόν σε
εἰδόντων. οὐ μᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίατο κτένιον,
ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλα-
κὴν ὁ εὐνούχος, ἢ ὁ ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄρο-
τρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν
σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλί-
σκεῖς; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ μὲ Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ
σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ-
ενέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν
πρὸυτίθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμέ- 20

enarrat, & opus Agavae; raptum *librum* discerpsit, dicens,
Melius est Pentheo semel a me lacerari, quam a te saepe. Diu
autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperi-
re possum, cuius rei causā tantum studii in emendis libris
colloces. Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis perci-
piendi causā fieri, nemo putaverit, qui vel minimam tui
notitiam habuerit; non magis, quam calvus pectinem eme-
rit, aut speculum caecus, aut surdus tibicinem, aut pel-
licem castratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum
gubernator. Verum ostentationem forte divitiarum ea res
habet, & hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae
nullam tibi utilitatem afferant, tamen de multa illa affluen-
tia aliquid impendere? Verum enimvero, quantum ego
etiam, Syrus homo, scire potui, nisi te ipse in illas senis
istius tabulas per fraudem inscripsisses, iam perisses fame,
& auctionem librorum tuorum proposuisses. Relinquitur

κον ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐρά-
 σμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος
 οὐχ ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύουσιν τοὺς
 ἐπαίνους αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι
 αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, καὶ κείνους χερσαίων βατράχων δίκην
 διψῶντας, ἐκκεραγένοι, ἢ μὴ πίνειν, ἢ μὴ διαρραγῶσι
 βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥᾶστος εἰ τῆς ρινὸς ἐλκε-
 σθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνῳ
 ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τιμὴ ὁμοιωθῆς τὴν οὔσιν, καβάπερ
 ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκείνος κναφεὺς,
 καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδόνερων, καὶ εἴ τις
 21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων. Καὶ τί θαυμα-
 στὸν, εἰ τοῦτο ἔπαβες, ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρω-
 πος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βᾶδισμα,
 καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζῃ;
 3 Οὐδέτερος ἀντίσθαι τὰ βιβλία) ἕτερος, γέγραπται οὐδέτερος, ἢ ἐκ-
 τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται· τίθληται τὸ Ε τοῦ συνδίσμου. V.
 πᾶς οὖν τοῦτο; εἰ μήπου ἰσφαλταὶ Exstat etiam in C.
 τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ
 nempe illud, te inductum ab adulatoribus, uti credas, non
 modo pulchrum te esse atque amabilem, sed doctum, at-
 que oratorem, & historicum, qualis nemo alius, libros
 emere ideo, ut laudes illorum afferas. Aiunt vero, te illis
 recitare in convivis, atque illos terrestrium ranarum instar
 prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur cla-
 moribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso
 ducaris, & credas illis omnia; qui aliquando illud etiam
 persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu es-
 se, sicut commenticius ille Alexander, & fullo ille Pseu-
 do-Philippus, & qui proavorum nostrorum memoria fuit,
 simulatus Nero, & si quis alius praefixam suo nomini men-
 dacii notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit;
 dementi atque indocto homini, si processisti supina cervi-
 ce, incessum imitatus, & habitum, & vultum illius, cui as-

ἔχαιρες, ὅπου καὶ Πύρρον Φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θωμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διαθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὁμοιος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύρρου εἰκόνα, καὶ ὁμῶς ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφὴν. ἀλλ' ἕνεκα μὲν δὴ τούτων ὕβρισταί μοι εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι σε εἶκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη· ὅτι γὰρ οὕτω δέκετο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς ὅστις οὐ ξυνετιθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ὥχρι δὴ τις ἐν Λαρίσση πρεσβύτες ξένη αὐτῷ τάληβες εἰπούσα ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίς ὁμοιος εἴη.

4. Καίτοι τὸ τῶν Μουσῶν) Ἀντὶ μνηύσει χωρίς τὰ Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὁμοιον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγ- γαν ὀρίσματα. V.

similare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Musicorum illud summum intervallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat in se expressam Alexandri formam: Sed hactenus in Pyrrhum fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi maxime conveniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, & in societatem huius morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsum pituita liberavit. Pyrrhus enim, postquam ostendisset illi imaginem Philippi, & Perdiccae, & Alexandri, & Cassandri, aliorumque regum, interrogabat, cui ipse similis est

πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἥξειν αὐτήν· ἡ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μαγείρῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατρα-
 22 χίων ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος. Καὶ σὺ δὴ ὦ τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναιδῶν εἰκας, οὐκ ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐρρωμένην ἔτι καὶ νῦν μαίνεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα. οὐκ οὖν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον. σοφὸν γὰρ, ὥς γοῦν οἶε, τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθοι ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν· εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὥς ὦν βιβλία,

15 Σφῆδς ἀνὴρ) Κατὰ Μάρκον γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἔν. V.

sei? persuasum omnino habens, venturam ad Alexandrum. At illa diu cunctata, *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Etenim erat aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyrrho similis. Tu fane cui de cinaedis illis, saltatorum libidini servientibus, similis sis, non equidem dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus ista de imagine, illud plane scio. Itaque admirandum est, te malum adeo pictorem eruditis videri velle similem, & his fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid ista nugor? Manifesta enim causa tui circa tales libros studii, licet ego prae tarditate non olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem putas, hoc tuum commentum est, & spes non parvas ea de re concepisti, si Imperator ista audiat, vir sapiens, & in honore habens eruditionem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut emas libros, & conducas mul-

καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεὶ παρ' αὐτοῦ ἔσε-
σθαι σοι νομίζεις. Ἄλλ', ὦ καταπύγων, οἶε τοσοῦτον 23
μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὥς ταῦτα μὲν
ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σου ὁ μεθ' ἡμέραν
βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὁποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἷοις καὶ
ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα ὥς ὧτα καὶ ὀφθαλμοὶ
πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἐστίν, ὥς
καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνῶριμα· εἰ γὰρ καὶ
φθέγγαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀποδύσαιο, μᾶλ-
λον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢ ἀπο-
δύσονται σου, τί οἶε, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου
πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπέ γοῦν μοι καὶ τό-
δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστής, καὶ Βάταλος
ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κίμαιδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὥς χρή μαίνε-
σθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πᾶσχειν, καὶ ποιεῖν
ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῇ περιβαλλόμενος, καὶ

tos, brevi te tempore ab ipso impetraturum speras omnia.
Sed putasne, impudice, tam copiose illum mandragora per-
fufum, ut haec quidem audiat, nesciat vero idem, qua-
lis sit diurna vita tua, quales tuae potationes, quae no-
ctes, cum qualibus & cuius aetatis hominibus cubes? Ne-
scis, multas esse aures, oculos regis multos? Tua autem
facta ita sunt aperta, ut caecis etiam atque surdis inno-
tuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim exuaris in
balneo; quin, ne exuaris ipse, si videtur, si servi modo
tui exuantur: quid putas? nonne statim manifesta futura
tuarum secreta noctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si
vester ille, Bassus, Sophista, & Batalus tibicen, & cinae-
dus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis
scripsit, quomodo furere, velli, pati & agere ista deceat;
si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum

ρόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶε Φαίνοσθαι τοῖς ὀρώσιν;
 Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες
 τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ
 τράχηλος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστι-
 χη, καὶ Φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ
 τὴν παροιμίαν, θᾶπτον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης
 κρύψειας, ἢ ἓνα κίναιδον. εἴτ᾽ αὖ ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον
 οὐκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἶε λήσειν σκεπτόμενος βιβλίῳ;
 ἀλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γὰρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ
 24 ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς,
 ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων
 δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου
 λαμβάνειν. σὺ δ' οἶε συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσε-
 σθαί σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλῶνον τοὺς βιβλιογρά-
 φους; οὐκ, ἀλλ' ὧμούς τινας ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντάς σε,

2 Οὐχί γε χύτραις λημῶντας) Χύτραις λημῶντες, ἀπὸ τοῦ χύτραις ἵσας
 περιφέροντες λήμας. V.

fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Hercu-
 lemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae testimonium adversus illum habi-
 tum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, & vox, &
 cervix infracta, & cerussa, & mastiche, & fucus, quibus
 vos ornamin. Et omnino facilius, quod est in proverbio,
 quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinae-
 dum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futu-
 rum, uti libro tectus deliteas? Sed fieri id quidem non
 potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra.
 Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a
 bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a
 quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas, advoca-
 tum tibi communem testemque futurum Atticum, & Calli-
 num librarios? Non, sed crudeles quosdam homines, qui

ἢ αἱ θεοὶ ἐβέλωσι, καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσονται· θεὸν ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδοῦναι μὲν τινι τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεώκτιστον ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γοῦν ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ καί κείνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδατας, 25 βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτῆσιν, καὶ μεираκίων τῶν ἐξάρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνῆν, καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἅμῳ διαρκεῖν. σκόπει ταῖνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή, ἀξιῷ γάρ σε ἀφένμενον τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἐτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρετάς ἐκείνους ὠνῇ δ' ὅμως, μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἴκοθεν, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον ἀπελθοῦσιν, ἢ μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεύσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρᾶγην αἰσχ-

te obterent, ubi Dis visum erit, & ad extremum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorum alicui libros istos, & cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus partem certe de multis, quae illis debentur. Etenim in duobus istis studiosissime elaborasti, in libris magni pretii exquirendis, & in adolescentulis exoletis, iamque robustis coëmendis: eamque rem calide admodum tractas & venaris. Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique studio par sis. Vide ergo, quam divina res sit consilium. Censeo enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, & illius ministros pretio emere; ne, deficientibus servis, liberos homines arceffas, quibus nempe non aequè ac servis periculosum, nisi acceperint, quantum volunt, eliminare omnia, quae post computationem a vobis fiunt,

στα περὶ σοῦ διηγέτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἐγὼ γε καὶ μάρτυρας ἂν παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἡγανάκτησα, καὶ ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλιστα ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμαίων, καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγουμένους. πρὸς δὲ ταῦτα, ὧ γὰρ, ταμιεύου τὰργύριον, καὶ Φύλαττε, ὡς οἱ καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχης. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; οὐδὲ γὰρ κύνων ἀπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυ-
 26 ττραγεῖν μαθοῦσα. Τὸ δ' ἕτερον ῥάδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαίδευσαι, ἅλις σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πᾶσάς δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάνυ σοφὸν τι χρῆμα καὶ ἄκρον

Qualia nuper turpissima de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, & tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimirum iratus: praesertim cum alium quoque testem advocaret similiem, & alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, & serva, ut domi & secure talia facere & pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nostri omnem: artes omnes dicendi, & elegantias, & vitia, & Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, &

ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κω-
 λυεὶ γὰρ οὐδὲν καί με σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις
 ἐξαπατάμενος. Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦ- 27
 τα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν;
 τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱπ-
 πώνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλι-
 στά σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν
 κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάν-
 τα οἶσθα, καὶ γιγνώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀρι-
 στοφάνην καὶ τὸν Εὐπολιν ὑποδέδουκας; ἀνέγνως καὶ τὰς
 Βάπτας τὸ δράμα ὅλον; εἴτ' οὐδὲν σου τάκεῖ καθίκετο,
 οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν καὶ μάλι-
 στα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων ἄπτει
 τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίσσεις; πότε δὲ
 ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς εἰώρακε ποιούν-
 τα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἢ δὴ ἐκεῖ-

summum in eruditione, librorum ista multitudine factus
 es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus
 in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.
 Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem
 potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis,
 Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis,
 seductores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic
 mihi, an Aeschiniis etiam contra Timarchum orationem le-
 gis? An illa quidem nosti omnia, & unumquodque illorum
 agnoscis? Aristophanem & Eupolin egisti? legisti etiam
 fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te
 movere, neque in te agnoscens illa erubuisse? Itaque vel
 maxime illud admiretur aliquis, quo tandem animo libros
 attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos le-
 gas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere. Sed noctu?
 Utrum, cum iam istis intentus es? An ante studia, immo

νοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι
 28 μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ
 μόνον ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ἐκεί-
 να, αἰδέσθῃναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ
 τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον Φρίσσουσι τὸν συνεργάτην.

Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε Φθογγὴν ἀρῇ.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νέσω διέγνωσαι, ἴδι-
 ῶν μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι κατακλείσας ἔχε, καὶ παρ-
 ποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανόν σοι καὶ τοῦτο.
 προσάψῃ δὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγῃς
 τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα,
 μηδὲν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
 λεληρήται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοψα σμήχειν
 ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρῆσθ' ἐς οὐδέν, καὶ κατα-
 γελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, αἷς ἀπόχρη ὠφε-
 λῆσθαι, οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς

ante tenebras, nihil quidquam istorum audes? Quia tu re-
 linquis libros, & tuam solum rem agis! Quamquam nec
 istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram re-
 vereri, indignantem pro mulieribus, ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla leti conscias,

Vocemve, si gravis prorumpat, parietum.

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum est, abi-
 me libros, & domi conclusos tibi habe, & frui gloria
 possessionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli unquam illos
 attingere, nec lege, nec linguae istius tuae veterum virorum
 orationes & poemata subiicito, quae nihil tibi mali fece-
 rint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque
 Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse.
 Etenim tu emes, & nihil uteris, & deridebere ab eruditis,
 quibus utilitatem percipere fatis est, non e pulchritudine

πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης
 τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἶεi θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδευ- 29
 σίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τῷ
 πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι
 τῶν ἱατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας,
 καὶ σικυίας ἀργυρὰς ποιοῦμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολ-
 λήτους· ὅποταν δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέη, οἱ μὲν οὐ-
 δὲ ὅπως χρῆ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν
 δὲ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, Φλεβότομον εὖ
 μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τὰλλα μεστόν, ἀπῆλλαξε
 τῆς ὁδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιότερῳ τινὶ τὰ σὰ
 εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψει τοὺς
 μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτο-
 πτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ιδιώτας
 πλῆθος μαχαιριδίων προτιβέντας, καὶ κάτοπτρα μεγά-
 λα, οὐ μὴν λῆσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ

librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone
 & sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posse
 incitiam, tegique ista opinione, percellique *posse homines*
 librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere
 etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medi-
 camentorum capsulas, & cucurbitas argenteas sibi faciunt,
 & scalpra auro ferruminata: cum vero iis utendum est, il-
 li, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus
 in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens
 probe acutum, de cetero rubigine obsitum, dolore aegrum
 liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem com-
 parem, tonsores mihi istos considera, & videbis, eos,
 qui sunt in illo genere artifices, novaculam, & cultellos,
 & speculum modicum habere; imperitos autem atque in-
 doctos multitudinem cultellorum exponere, & specula ma-
 gna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire.

γελοιότατον ἐκεῖνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτο-
 30 πτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέντι χρήσεως ἂν τὰ βιβλία³ χρήσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ Φάτῃ κατακειμένης, ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριβῶν ἐσθίει, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τόγε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονεῖδι-
 στα ποιεῖς, αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις.

3 Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέν-
 τι) Καλῶς ἂν εἴχῃ τῷ δυστυχιστά-
 τω τούτῳ μεираκιᾷ, μὴ καθ' ἐν τῶν
 βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν βιβλιοθή-

κην προῖκα Λουκιανῷ τῷ παρόντι
 ἐπιδοῦναι, ἢ τοιαύτην σφηκίαν καθ'
 ἑαυτοῦ κινήσαι ἐνὸς ἐγκρατῆσαι βι-
 βλίου. V.

Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut
 vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se-
 curent, ad illorum vero specula accedentes, disponant co-
 mas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis li-
 bros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini un-
 quam commodasti, sed facis, quod canis incumbens prae-
 fepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere,
 qui potest, patitur. Haec in praesens de solis libris libere
 apud te disputo: de aliis, quae despuenda & flagitiosa fa-
 cis, saepe in posterum audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ

ΔΙΑΒΟΛΗ.

ΔΕΙΝΟΝ γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώ- 1
ποις αἰτία, ὥσπερ ἄχλυν τινα καταχέουσα τῶν πραγ-
μάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου
βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες
εἰκόκαμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ
μὲν προσπταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες οὐδὲν
οἶον, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες,
τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπλου διεστηκός, ὡς ἐνοχλοῦν δεδιό-
τες. καὶ ὅλως ἐφ' ἐκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλεί-
πομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη
τοῖς τραγωδοποιδοσκάλοις ἀΦορμας εἰς τὰ δράματα τὸ

6 Ἐπιλυγέουσα Ἄντὶ τοῦ ἐπι- ἐπισκιάζουσα. ἡλύγη γὰρ ἡ νύξ
σκιάζουσα καὶ ἐπικρίπτουσα καὶ λήγεται. V.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE

DELATIONI.

GRAVE fane malum ignorantia, & incommodorum plu-
rium causa hominibus, quae velut caliginem quandam re-
bus offundat, & obscurat verum, & umbram vitae unius-
cuiusque obiciat. Per tenebras enim oberrantibus similes
fumus omnes; potius autem caecorum more affecti partim
offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est,
progredimur, non videntes quod ante pedes est; quod ve-
ro procul est, & longe distat, tanquam molestum quiddam
metuentes. Atque in univsum, in unoquoque negotio
labi multum non intermittimus; licet infinita iam tragoe-
diarum scriptoribus scribendarum fabularum argumenta

τοιούτον παρέσχηται, τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὐροί τις αὖ ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονος τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολάς. ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πάτερές τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γειναμένων, καὶ ἐρασταὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλαὶ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς
 2 διαβελᾶς πιθανότητος. Ἰν' οὖν ὡς ἥκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑποδείξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς, ὁποῖόν τί ἐστιν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν ἄρχεται, καὶ ὅποια ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι ταύτην προὔλαβε τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ

haec res praeberit, Labdaci Pelopisque progeniem, & horum similia. Pleraque enim fere, quae in scenam ascendant, mala inveniatur aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam & everfae domus sunt, & urbes vastatae funditus, patresque in furorem acti contra liberos, & contra fratres germani, & liberi adversus parentes, & contra amatores suos amassii. Multae vero etiam amicitiae rescissae, & confusae domus sunt ab illa calumniarum probabili specie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quasi in tabula quadam, ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat

αὐτὸς καὶ οὗτος διαβληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς μετέ-
 σχηκῶς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελ-
 λῆς οὐχ ἑωράκει ποτὲ τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν,
 ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἢ καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου
 τινὰ ὑπαρχόν εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμέ-
 νον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἀντίφιλος τοῦνομα,
 ὑπὸ Φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν
 τέχνην ζηλοτυπίας, κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολε-
 μαῖον, ὡς εἶη κεκοινωνηκῶς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεάσαιτό
 τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεστιώμενον Θεοδότα, καὶ παρ'
 ἔλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον· καὶ τέ-
 λος ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ τὴν Πηλουσίου
 κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι. Ὁ 3
 δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ Φρενή-
 ρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τετραμμένος,

5 Ἐπιτετραμμένος) Ἀντὶ τοῦ
 ἐπιτροπὴν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν.

6.

9 Τῶν ὅλων) Διλονότι πραγμά-
 των τῆς ἐπαγαστάσεως τῶ Θεοδό-

τα. V.

14 Κάρτα) Σημεῖοῦ πᾶς τὸ κάρ-
 τα κίτται. V. (Sed in V. altero t
 Κάρτα) λέγεται λίαν, μεγάλως.

ibid. Φρενήρης) Ὁ φρόνιμος. V.

apud Ptolemaeum, ut qui coniurationis illius, quam Tyri
 conflasserat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum
 unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas,
 noverat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Lega-
 tum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen ae-
 mulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi
 honorem, quo apud regem erat, & artis obtrectatione,
 illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset confcius,
 & esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theo-
 dotas, & quam diu duraret convivium, caput cum ipso
 conferentem. Breviter, defecisse Tyrum & Pelusium ca-
 ptam de Apellis consilio, indicavit. Ptolemaeus, vir alio-
 quin etiam non admodum prudens, sed adulationi innu-
 tritus tyrannicae, adeo ad absurdam calumniam exarsit

Lucian. Vol. VIII.

C

εὐτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος, μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζῶγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὄντινσὺν τῶν ὁμοτέχνων τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, ὡς εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὐθύς ἑαδὲ μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον κεκραγὼς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συνειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου ἀναιοσχυντία, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν κατελεήσας, ἔφη μηδενὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπέτέμνητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελαύκει τῶν ἐν
 4 Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς. Ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγυνοῖσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδωρήσατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὐτῷ παραδίδωκεν. ὁ
 7 Ἑαδὲ) Ἀντὶ τοῦ ἤρισκεν. V.

& perturbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem venire debebant, reputans, neque, aemulum esse delatorem, neque, minorem esse pictorem, quam qui tantam proditionem sustinere possit, eum praesertim, qui beneficio illius affectus, & omnibus artis eiusdem hominibus praelatus esset; quin neque explorato ante, navigassetne omnino Tyrum Apelles? furere statim vellet, & clamore impleret regiam, ingratum clamans, & infidiatorem, & coniuratum. Et nisi comprehensorum aliquis, indigne ferens illam Antiphili impudentiam, & miseri Apellis misericordia motus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum fuisse, capite plexus Tyriorum mala ipse luisset innocens. Ptolemaeus itaque adeo dicitur aetorum poenitentia tactus esse, ut centum talentis donaret Apellem, & in servitutum illi Antiphilum traderet. Apelles autem periculi sui

δὲ Ἀπελλῆς, ὧν παρεκινδύνευσε μεμνημένος, τοιαῦδ' ἐνι εἰκόνι ἡμύνατο τὴν διαβολήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, 5 τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων, μικροῦ δὲ τῶν τοῦ Μίδου προσεικότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἐτι προσιούσῃ τῇ Διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐστᾷσι δύο γυναῖκες, Ἀγνοιαί μοι δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις· ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Διαβολή, γυναῖον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δάδα καιομένην ἔχουσα, τῇ ἐτέρα δὲ νεανίαν τινα τῶν τριχῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας ἀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεούς. ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, ὅξυ δεδορκῶς, καὶ εἰκῶς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληρόσι. τοῦτον γοῦν εἶναι τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς

2 Ἀνὴρ κάθηται τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων) Περιεργότερον τοῦ Μίδου τῇ ἀρχῇ χειρημένου, καὶ ὑπὲρ τοῦ πάντα μανθάνειν πειθῆνας ἔχοντος κατὰ πάσης τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ἐμυθολόγησάν τινες τῶν ἀρχαίων, ὡς οὐκ ἔχει ὁ Μίδας ὧτα· ἢ ὅτι μακρὰ ὦτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ μήκιστα γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ ζῶον οὕτως εὐήκουσ, ὡς καὶ τῶν λαν-

θανόντων ψόφον αἰσθάνεσθαι. V.

3 Τὰ ὦτα -- τοῦ Μίδου) Midas aures habuisse aselli dicitur, quod ut longas manus reges habere dicuntur, sic & longas aures. Vel quod &c. Ita habent C. & G. Multas aures oculosque regibus tribuit Xenoph. Cyr. VIII, p. 144 ed. Basf. Reitz.

menior tali pictura delationem illam ultus est. Ad dextram vir sedet, ingentes aures habens, parum abest, quin Midas auriculis similes, protendens manum e longinquo adhuc accedenti Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae, Ignorantia, ut mihi videtur, & Suspicio. Accedit ab altera parte Delatio, pulcherrima ultra fidem muliercula, sed calidiuscule, & emota, ut quae furorem atque iram ostendat, sinistra manu accensam facem gestans, altera iuvenem quendam trahens capillis, manus coelo tendentem, testantemque Deos. Praecedit vir pallidus & deformis, acutum cernens, similis eis, qui a magno morbo exaruerunt. Hunc Livorem esse, facile aliquis coniecerit. Verum aliae quo-

δύο παρομαρτούσι, προτρέπουσai, καὶ περιστέλλουσai,
 καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολήν. ὡς δὲ μοι καὶ ταύ-
 τας ἐμήνυσεν ὁ περιγηγῆς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν Ἐπιβουλὴ
 τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτῃ κατόπιν δὲ ἠκολούθει πάνυ πενθικῶς
 τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη,
 Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεστρέφετο γοῦν ἐς τοῦ-
 πῶς δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν
 προσιοῦσαν ὑπέβλεπεν. οὕτω μὲν οὖν Ἀπελλῆς τὸν ἑαυ-
 6 τοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο. Φέρε δὲ καὶ
 ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου τέ-
 χην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε
 ὄρω τινὲ περιγράψαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν
 γενήσεται. Ἔστι τῶνυν διαβολῇ κατηγορία τις, ἐξ ἑρ-
 μίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λεληθυῖα, ἐκ τοῦ
 μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ
 ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ

1 Δύο μαρτυροῦσαι) Γράφεται ἑρμηνεύς. V.

ἱμαρτούσαι. V.

5 Μελανείμων) Ἡ μετάνοια μέ-

3 Ὁ περιγηγῆς) Ἀπὸ τοῦ ὁ λανείμων. V.

que duae sequuntur hortantes, & componentes, ornantef-
 que Delationem. Ut vero mihi illas quoque indicavit My-
 stagogus atque inierpres imaginis, altera quidem Infidiarum
 quaedam erat, altera Fallacia. A tergo sequebatur lugubri
 quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec diceba-
 tur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, & cum pudore
 omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita
 suum periculum pictura expressit Apelles. Age vero nos
 etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris artem ea,
 quae insunt delationi, persequamur, cum fine quodam il-
 lam ante descriperimus. Est ergo delatio accusatio quae-
 dam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni par-
 ti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit
 nostrae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoe-

ἐν ταῖς κωμωδαῖς, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίνεται, καθ' ἑκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα. Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωτ- 7
αγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ, ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἀνθρωπὸς ἐστὶ, πᾶσιν, οἶμαι, γνώριμον. οὐδεὶς γὰρ, ὢν ἀγαθός, κακῶν αἴτιος γένοιτο τῷ πλησίον. ἀλλ' ἐστὶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντες αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκιμεῖν, δοῶν εὐνοίας προσλαβόντες. Ἐπειτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, 8
καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος, ράδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλέον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι τὰ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ

diis, personae, delatoris, eius, quem defert, & illius, apud quem delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimile sit. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, & benevolentiae sibi parare opinionem. Tum vero quam iniustus sit talis homo, & iniquus, & impius, & noxius illis, qui se utuntur, discere facile est. Quis enim eat infitias, aequalitatem in unaquaque re, & nihil plus sibi arrogandi moderationem, iustitiae munera esse; sed inaequalitatem, & plus sibi fumendi audaciam iniustitiae? At qui delatione clanculum

κατὰ τῶν ἀπόντων λάβρα χρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὦτα, καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβατα κατασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας τὸ τοιοῦτον, ὡς Θαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορκον ποιησάμενοι τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐνοϊαν ἴσην τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τοῦ δευτέρου λόγος παρατεθεῖς, πατέρου χείρων ἢ ἀμείνων Φαῖνῃ. πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἠγήσαντο ἔσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς εἵπομεν, εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ μετ' ἀδείας ἂν θέλει λέγειν ἐπιτρέπομεν, ἀποφράζαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ ὦτα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψήφισαίμεθα τῷ πρῳτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥστε οὐ κατὰ τὸ δι-

utitur contra absentes, quomodo non plus iusto, totum nempe auditorem, sibi vindicat, cuius aures occupet, atque obturet, & alteri orationi plane reddat impervias, quippe ante iam a delatione oppletas? Extremae id quidem iniuriae, ut optimi etiam legislatorum dixerint, uti Solon & Dracon, qui iurisiurandi religione obstrinxerint iudices, ad similiter utrosque audiendos, aequalemque his, qui iudicantur, tribuendam benevolentiam, donec comparata alterius causa, vel deterior altera vel melior appareat. Ante vero quam comparata esset crimini defensio, impium plane & profanum fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accusatori sine metu dicere permittamus, quae velit, obturatis vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur

καιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὅρκον τὸν δικαστικόν, Φαίη τις ἂν γίγνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξίόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, παραινοῦντες οὕτω δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δὲ, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. ἡπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὖροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους τινὰς, καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι· ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν,

3 Δικαίας καὶ ἀμερεῖς) Ἀντὶ τοῦ μὴ εἶναι μέρος καταδικασίας. V. ἦτοι μὴ ἐπεροῦρεται. G.

6 Φησὶ δὲ) Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην ποιητὴν μοι δοκεῖ. C.

7 Ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης) Ἀττικὸς σολοχισμός. V.

Πλούταρχος ἐν τῇ περὶ Στωϊκῶν ἐναντιομαμάτων (p. m. 1901.) πρὸς τὸν εἰπόντα, μὴδὲν (Plut. μὴδὲ) δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, ἀντίλεγαι ὁ Ζήνων (Plut. τσιούτῳ inferit) τινὲ λόγῳ χροόμενος. εἴτε ἀπιδείξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκουστίον τοῦ δευτέρου λέγοντος· πέραν γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτ'

οὐκ ἀπιδείξεν, ὅμοιον γὰρ ὥς [εἰ] μὴδὲ ὑπακούσει κληθεῖς, ἢ ὑπακούσας ἐπερίστη. ἦτοι (δὲ Plut.) ἀπιδείξεν ἢ οὐ. (Plut. οὐκ ἀπιδείξεν.) οὐκ ἀκουστίον ἄρα τοῦ δευτέρου λέγοντος. Ταῦτον δὲ τὸν λόγον ἐρωτήσας αὐτὸς ἀντίγραφε (Pl. ἀντίγραφε) μὴ πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔλυε δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὥς τοῦτο ποιεῖν δυναμένην, ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς. καίτοι ἀπιδείξε. (Pl. ἢ ἀπιδείξε Πλάτων) ἢ οὐκ ἀπιδείξε τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' οὐδέτερον ἢ ἀναγκαῖον ἀντιγράφειν, ἀλλὰ πάντως περιττὸν καὶ μάταιον. G.

non ex iusto, neque ex lege, neque ex iudicialis iuris iurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur legislatores, cum iubent sic iusta & in neutram partem propensa iudicia facere; poeta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem, *Iudicium cave ferre, prius quam dixit uterque*. Noverrat enim, puto, ille etiam, cum multa sint iniusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec iniustius, quam si sine iudicio, & indicta causa quidam damnentur: quod omni studio delator conatur efficere, indemnatum

ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας
 9 παραιρούμενος. Καὶ γὰρ ἀπαρήσiasτος καὶ δειλὸς ἄ-
 πας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων,
 ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς πόθεν τοξεύων, ὥς
 μὴδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μὴδὲ ἀνταγωνίσα-
 σθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθεί-
 ρεσθαι, ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μὴδὲν ὕγιες τοὺς
 διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τάληθ' κατηγο-
 ροῦντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, οὗτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ
 φανερόν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξτάζει τῷ
 λόγῳ ὥσπερ οὐδεὶς ἂν ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾷν δυνάμι-
 νος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτῃ χρῆσαιτο κατὰ τῶν πολε-
 10 μίων. Ἴδοι δ' ἂν τις τοὺς τοιούτους μάλιστα ἐν τε βασι-
 λέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόν-

1 Ὑπάγων) Ὑποφέρων. G. *ibid.* Τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ) Αὐτό που
 εἰς ὃν φάσκεις, Λουκιανέ, V.

obiiciens eum, quem petit calumnia, irae audientis, &
 clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi in-
 tercipiens. Etenim fiduciae in dicendo expertus & meticulo-
 sus unusquisque huius farinae homo nihil aperte molitur,
 sed, instar collocatorum in insidiis, ex obscuro alicunde
 iaculatur, ut neque contra consistendi in acie facultas sit,
 neque repugnandi; sed inopia consilii & belli ignorantia
 pereundum: quod quidem maximo est indicio, sani nihil
 a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a se accusari, sibi
 conscius sit, ille, puto, etiam aperte convincit, & ad ratio-
 nem dicendam vocat, & oratione contra contendit: quem-
 admodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse spe-
 ret, insidiis usquam & fraude contra hostes temere ura-
 tur. Videas vero tales maxime in regum aulis, & prin-
 cipum atque potentium virorum amicitiiis florere, ubi in-

των Φιλίας εὐδοκιμοῦντας, ἔνθα πολὺς μὲν ὁ Φθόρος, μυρίαὶ δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν υποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ Φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίσση ἐπισφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπίαὶ κακοτεχνέστεραι. πάντες οὖν ἀλλήλους ὀξύ δεδόρκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες ἐπιτηροῦσιν, εἴ που τι γυμνωθὲν μέρος θείσαιντο τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ εἰ δύναίτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθύς ἀνατέτραπται, καὶ παρασέσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσται. ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως ὁ Φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι

Ξυνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν πτανέοντα κατέχτα.

τοιγαροῦν ὡς οὐ περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλλας

10 Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Οἶον τοῦτο εἶπας ἀληθίστατον. V.

vidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque & delationum argumenta quam plurima. Ubi enim spes semper maiores, ibi etiam graviores invidiae, & odia periculosiora, & maleficientiores obrectationes. Quare intentis se invicem speculantur oculis, & tanquam gladiatores observant, si quam nudam corporis partem conspiciant, dumque unusquisque primus esse cupit, detrudit & cubito dimovet alterum, eumque, qui ante se est, si possit, detrahit & supplantat. Hic vir bonus statim videlicet eversus trahitur, expelliturque tandem cum ignominia: floret contra ea, qui plus adulando valet, & ad malas id genus artes est probabilior. In universum vincit, qui alterum occupat, veraque deprehenduntur HomERICA illa:

Nam communis amat caedentem caedere Mavors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia com-

κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπισφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ Φθόνου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δέ, καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν

11 ἀνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἀπλοῦν ἐστὶ τοῦτο, ὥς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάντων ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ παλὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρσκευάστο κατὰ τῶν

12 ἀκουόντων. Διαβάλλεται μὲν οὖν ὥς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξάζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶεται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπο-

9 Κατίσχυε) Κατεδυνάστευε. G.

miniscuntur contra se invicem compendia, quorum celerimum & periculosissimum est delatio, quae initium sumit ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed miseresiores longe tragicosque exitus, & multis refertos calamitibus, inferens. Verum enimvero non parvum, neque simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte multa, nec ingenio pauco, exquisitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentiorem omnibus veritatem, nisi allestamenti plurimum, & probabilitatis, & sexcenta alia ad audientes machinaretur. Defertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore est, atque ob id ipsum eorum, quos post se reliquit, invidiae expositus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum quoddam atque impedimentum ipsum intuentes, dum putat unusquisque, primum sese futurum, expugna-

λιρκήσας, καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεται. κακεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφειόμενος, καὶ τὴν διανοίαν ἀποτεινὰς πρὸς τὸ τέλος, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπογνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐτράπετο· καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπιστομιεῖ, ὥς, εἰ τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι θυνάμενος. ὁμοίως δὲ τούτοις, καὶ ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλευέται· καὶ ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηρπᾶσθῃ· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους βλάπτειν ἔδοξαν. Τό, τε 13

3 Τῆς ὕσπληγγος) Καὶ ὁ τόπος καὶ φραγέλιον, καὶ βούκωντρον, καὶ ὁ σ. ο. ο. γ. λ. φ. ἐνταῦθα μὲν καὶ μύσπα. G.
τὴν ἀφειρηρίαν σημαίνει, σημαίνει δὲ

to illo principe, & de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor, ubi primum decedit repagulum, solum anteriora petens, & ad metam intendens animum, suisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abiecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumque illum cursorem sufflaminet, ut qui, si hoc non succedat, vincere nunquam possit. Simile quid hisce in amicitiiis beatorum solet evenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, & si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur & videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt

ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὥς ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδοκόσι τι προσάψαι ἀπωδόν, ἢ καὶ ἀλλότριον. ὥς γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὥς Φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὥς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὥς προδοτικόν.

14 Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρόπον οἱ κακοήβεις αὐτοὶ ἀρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, Φασι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτὴν, ἀπεστέναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῆς, καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἰ

13 Καὶ Στρατονίκη) Τὴν Σιλεῦκου Στρατονίχην λέγει, ἥς ὁ υἱὸς Σιλεῦκου Ἀντίοχος ἐρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρεῖσαι τῷ υἱῷ· πείθει δὲ νόσφ' ἀλοῦς καὶ εἰς αὐτὸ γεγονὼς τὸ θανεῖν διὰ τὴν εἰς τὴν Στρατονίχην ἔρωτα. ἐν ἀμνηχανία

γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σιλεῦκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἴτα σοφία Ἐρασιστράτου τοῦ ἱατροῦ γνωσθέντος τοῦ παραιτίου τῆς νόσου τοῦ ἔρωτος, ὑπεξίστη ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ. V.

alios. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae infunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improabilia: medicum, ut hoc utar, calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis suspectum prodicionis faciunt. Interdum vero ipse, qui audit, diversam calumniandi rationem subiicit, ut maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim zelotypum esse videant, *In coena*, inquiunt, *innuis uxori tuae*, & intuitus eam ingemuit: vicissim ad illum *Stratonice respexit non sane iniucunde*, & *vultu omnino amatorio*. *Ex praeselo sunt* quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis ca-

διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα Φρονῆ,
 μὰ Δί', ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε,
 καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα. πρὸς δὲ τὸν
 εὐσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος δια-
 βάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρό-
 κειαν ἀρνούμενος. ὁ δ' ἐπ' ἀκούσας, εὐθύς μύωπι διὰ τοῦ
 ὤτους τυπεῖς, διακέκασται ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέστρα-
 πται τὸν Φίλον, οὐ περιμένει τὸν ἀκριβῆ ἑλεγχον. Ὁ- 15
 λως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλι-
 στα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώ-
 μενον· καὶ ἐνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ'
 ἐκεῖνο τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό, ὥστε τῇ παρ-
 αυτίκα ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ
 ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ ἂν θέλῃ τις ἀπολογεῖ-
 σθαι, μὴ προσέειπαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς
 ἀληθεῖ προκατελημμένον. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὃν τὸ εἰ- 16

16 Ἀνυσιμώτατον) Δυνάμειν ἀνῆσαι. G.

lumniae. Si vero valeat poetica facultate, eaque in re sibi
 placeat, *Per Iovem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus*, & *tra-*
duxit, & *immodulatos esse dixit*, & *male compositos*. Apud re-
 ligiosum autem atque pium, pro atheo & profano ami-
 cus defertur, qui Deum respuat, & neget providentiam.
 Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, in-
 cenditur, ut facile est ad intelligendum, & averfatur ami-
 cum, non expectata accurata demonstratione. Talia enim
 omnino excogitantque & dicunt, quibus maxime norunt
 ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quif-
 que vulneri maxime sit opportunist, eo collineant, & fe-
 riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veri-
 tati inquirendae vacet; sed etiam si causam dicere velit ali-
 quis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam
 vera, iam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profe-

- δος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίαις. καὶ εἰ γε μὴ κληθεὶς ἔωθεν ἔπινε τε πάντων ὀρώντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλεθ' ἂν, ὥς οὐχ ἠδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστὴς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίου τρυφῆς.
- 17 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστῃ τότε ἂν ἀπασῶν διαβολῇ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ τοῦ ἔρατος Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευτηκότα. εὐθὺς οὖν νεῶς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ ἑορταὶ

6 Ταραντινίδιον) Θέριστρον λεπτόν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντως πορφύρεον. V.

6to genus calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum, qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum Demetrium, quod aquam biberet, & solus muliebrem vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, & Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, sed aemulatione quadam ductus, sententiis, vitae, luxuriae, Ptolemaei contradiceret. Apud Alexandrum vero maximum omnium crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi neque adorandum sumsisset Hephaestionem. Cum enim decessisset Hephaestion, prae amore illius Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere magnificentiae voluit, & Deum suo suffragio facere defunctum. Statim ergo & templa excitare urbes, & loca consecrari & arae,

τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεξέκαιον εὐθύς, καὶ ἀνεζωπύρουν, ὀνείρατα διηγούμενοι τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθυσον παρέδρω, καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἤδετό τε ἀκούων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει, ὥσαντι οὐ θεοῦ παῖς ὦν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἴομεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θεϊότητος; διαβληθέντας, ὡς οὐ τιμῶσι τὸν κοι-

4 Ὑπολαμβάνοντες) Ἀπὸ τοῦ υπολαμβάνοντες. V.

5 Τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέκαιον) Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας λέγεται Λίοντα τὸν βασι-

λέα ὅτι ἐξεβόηκε περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερατάδῃ διεξὶ διήγησιν, ἅτε καὶ ἄλλοι, ἵνα μόνον εὐδοκιμοῖν ψευδόμενος. V.

atque sacrificia, festique dies novo Deo parari, sanctissimumque omnibus iusiurandum esse Hephæstion. Si quis vero subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse videretur; mortis illi poena erat proposita. Excipientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatōres, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephæstione insomnia narrarent, præsentiāque sibi illius oblatam, & sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Assessori Depulsorique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, & placere sibi, qui non Dei modo filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetiisse Hephæstionis divinitatem? cum deferrentur, ut

- ἰὸν ἀπάντων θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς
 18 τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας. Τότε καὶ Ἀγαθο-
 κλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώ-
 μενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δέιν συγκαθεύχθη λέοντι,
 διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριὼν τὸν Ἡφαιστίωνος τά-
 φον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπο-
 μοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαι-
 στίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, Φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν
 ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, Φείσασθαι Ἀγαθο-
 κλέους. οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δα-
 19 κρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύοντα. Ἡ
 γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν
 ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. καθάπερ
 γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα,
 καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους προσίασιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ'
 ἐν ἡ ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ σαθρὸν αἰσθάνονται, ἢ ταπει-

qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea
 causa, atque benevolentia regis excidentibus. Tum etiam
 Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum,
 & in honore fuerat, parum abfuit, quin cum leone con-
 cluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestio-
 nis praeteriens flevisset. Verum succurrisse illi dicitur Per-
 diccas, deierans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephae-
 stionem, venanti sibi apparuisse manifestum Deum, ac ius-
 sisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim
 quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed ve-
 teris consuetudinis memoria, flevisse. Adulatio igitur at-
 que calumnia tum maxime locum invenere apud Alexan-
 drum; cum ad illius se affectionem animi componerent.
 Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, & prae-
 rupta, & tuta murorum accedunt hostes, sed si qua in-
 custoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt,

τὸν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾶστα παρ-
 εισδύναι καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι· οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες,
 ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσαβρον, καὶ
 εὐεπίβατον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι
 τὰς μηχανάς· καὶ τέλος ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντι-
 τασσομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθομένου. εἴτ' ἐπειδὴ
 ἐντὸς ἅπαξ τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ
 καίουσιν, καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς
 ἀλικομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμένης ἔργα εἶναι.
 Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος ἢ τε ἀπάτης, 20
 καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτορκία, καὶ προσλιπάρησις, καὶ
 ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ραδιουργήματα· ἡ δὲ
 μεγίστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενὴς, μᾶλλον δὲ
 ἀδελφὴ τις οὖσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννά-
 δας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλη-
 μένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολακείας διαβο-
 λὰς· καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe
 facillime subire, & capere urbem possint: sic delatores,
 quaecumque imbecillam viderint animi, vitiosamque par-
 tem, & superatu facilem, hanc oppugnant, huic machi-
 nas adhibent, & expugnant denique, cum obiciat se ne-
 mo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum se-
 mel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, cae-
 duntque, & abigunt, qualia nempe victo animo, & in ser-
 vitutem redacto, fieri probabile est. Machinae autem illis
 contra absentem fraus, & mendacium, & periurium, &
 improba assiduitas, & impudentia, & sexcenta alia malefi-
 cia. Maxima autem omnium adulatio est, cognata vel so-
 ror potius delationis. Nemo enim tam generosus est, &
 adamantino muro sic munitum pectus habet, quin conce-
 dat adulationis calumniis: cum praesertim velut cuniculis

21 Ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐνδοθεν δὲ πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετιῶσαι, καὶ πάντα τρόπον τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμύμεναι. πρῶτον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ Φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον. ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμάτων ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαβρῶς, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. οἶδα γοῦν τινες οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ἄτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτε-

22 ρεῖς κνωμένους. Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰρούσιν, οἶμαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὲς ἡ νίκη γένοιτο, μὴδὲ ἀντιπαράταττομένου, μηδὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολάς· ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀκούοντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τοῦ διαβαλ-

6 Τὸ ἀψίκορον) Παρὰ ἄψ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθείας, καὶ τὸ κίρος, ὃ εὐθείως κόρον λαμβάνων, καὶ ταχέως πληρούμενος. καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοιτὸν καὶ καθωμιλημένον. V.

7 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα. οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοιτὸν καὶ καθωμιλημένον. V. alter. (In ed. ad Λαβρῶν relatum, & post σχῆμα omnia omiffa.)

quibusdam fundamenta subruat delatio. Et extra quidem sunt ista. Intus vero proditioes multae *hostem* adiuvant, quae manum praebent, & portas aperiunt, & omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; & illud celere eorum, quae vix attingimus, fastidium; tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, & plena sunt suspitionum. Novi enim quosdam, quorum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repellat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero peti-

λομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοῦντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως ἀλούσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύονται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν οὐκ εἰδὼς τὰ γε- 23
γενημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαιδρὸς, ἅτε μηδὲν Φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἦν μὲν ἔχη τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιαστικόν, εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχει, καὶ τέ- 24
λος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος, ἔγνω μάτην κατὰ τοῦ Φίλου παρωξυμένος. Ἦν δὲ ἀγενέστερος καὶ ταπει-
νότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδῶ τοῖς χεῖλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάβρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ, ὡς ὁ ποιητὴς Φησι, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. οὐ δὴ ἐγὼ εὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνδακόν-
τα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολήν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐ-
τῷ κατάκλειστον αὔξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσίν.

ἢ Τὰ συνήθη) Πέποιθα τοῦτο καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, ἐκδόσα Ἀλ-
γὰ, ὃ θεία δίκη, καὶ πάντα, εἰ θεία. G.

tur, ignoret infidias. Velut enim capta noctu urbe, dor-
mientes caeduntur, quos petit delatio. Et quod omnium
miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, ac-
cedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit con-
scius, & consueta loquiturque ac facit, undique insidiis
circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris
habeat, ac liberalitatis, & fiducia, statim erumpit iram,
& impetum animi effundit, tandemque admissa defensione
intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse. Si ve-
ro minus generosus sit atque humilior, admittit ille qui-
dem, & summis labris arridet; sed idem odit, & clancu-
lum frendit dentibus, &, ut ait poëta, iram tenet alta men-
te repositam. Qua sane re nihil equidem iniustius esse ar-
bitror, aut servilius, commorso labio, clanculum alere
bilem, & conclusum intra se augere odium, aliud sub pe-

ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους γέμουσαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὴν πάσαι Φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως. τότε γὰρ οὔτε Φωνὴν ἀκούειν ἔτι θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπελογουμένων, τὸ ἀξιώσιμον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάσαι δοκούσης Φιλίας προειληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλάκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλλους λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἑνοχὸς ἐστί, ταυτὶ Φθάσας κατηγορήσῃ τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόβι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς

8 Ὅτι πολλάκις) Οἷος ἡδὲ πνεῖς, Λουκιανὸν, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἀσταρτίας καὶ μύρου παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν νῦν ἀληθεύων. V.

10 Οἷς αὐτὸς) Εἰς τὸν Ἰωσῆφ ἀνιέντες μοι δοκεῖ. V. Οὐ κακῶς σοι δοκεῖ, ὃ ἱερμνέω· οὐ γὰρ εἰς

Ἰωσῆφ ὁ λόγος αἰνιττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτοῦ πίπεινθον εἰς τὴν τοῦ Προίτου γυναικᾶ Ἀντίαν. ὥς φησιν Ὁμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χιμαῖραν ἀντιγράφει αὐτῆς. οὐ πολὺ δὲ τὸ ἐν μίση διάφορον. V.

store rectum habere, aliud vero dicere, atque simulare, sub hilari & comica persona, tristem plenamque luctus tragoediam. Maxime vero ita afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuisse eius, quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia praesumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in universum inimicum criminari nemo aufit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur ami-

δοκοῦσι δὲ μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς
ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμφῆναι προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ
ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν οἰκαιοτάτων ἀπέσχοντο.
Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλη- 25
μένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης, ὧν
ἐπίστευσαν, οὐδ' ἔτι προσέειπαι, οὐδὲ προσβλέπειν
τολμᾶσιν αὐτοὺς, ὥσπερ ἡδικημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικούν-
τας ἐπέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλή- 26
σθη ὑπὸ τῶν οὕτω ραδίως καὶ ἀνεξετάστως πεπιστευ-
μένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεία,

Τεθναίης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κάκταρε Βελλερο-
φόντην,

Ὅς μ' ἔβλεπεν Φιλότῃ μιγήμεναι οὐκ ἐβελούσῃ
αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσά. καὶ
μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διε-
φθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών, καὶ τῆς πρὸς
τὸν ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβεβουλευμέ-

11 Κάκταρε) Γραι. κάκταρε. G.

ci, qua re suam adversus audientes benevolentiam osten-
tatum eunt, qui ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis
quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde didice-
runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen verecundia
quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam
excusationis, nec adspicere illos audent, tanquam iniuria af-
fecti eo ipso, quod nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.
Itaque malis multis impleta est vita, a creditis ita temere
& sine examine delationibus. Antia enim,

Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice Bellerophontem,

Qui nostrum invitae voluit conscendere lectum:

cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsam tu-
lisset. Et parum abfuit, quin in certamine cum chimaera
periret iuvenis, qui hanc mercedem retulit suae temperan-
tiae, & pudoris adversus hospitem, ut libidinosae mulie-

- νος. ἡ δὲ Φαῖδρα, καίκεϊνῃ τὰ ὅμοια κατεμπούσα τοῦ προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδὲν, ὡς θεοὶ, οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμέ-
 27 νον. Ναὶ, Φῆσιν τις. ἀλλ' ἀξιοπίστος ἐστὶν ἐνίοτε ὁ δια-
 βάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἐστὶ τις δικαιο-
 τερος; ἀλλ' ὅμως καίκεϊνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστο-
 κλέα, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον, ἧς Φησὶν ἐκεῖνος πολιτικῆς Φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ
 ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἀνθρώπος δὲ καὶ αὐ-
 τὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει.
 28 Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος,
 ὁ συνετάτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄριστος,
 τὴν ἐπιβουλήν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ Φθόνου φαίνεται συνετε-

10 Φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος) αὐτῷ προσβρυτὴς πεμφθεὶς Ἀριστι-
 Τὸ λόγιον τοῦτο ταύτην ὑποκεκνισ-
 μῆτος ἀντὶ τοῦ διὰ ταύτην διαφθο-
 ρούμενος αὐτῷ. ἐχθρὸς δὲ ἦν αἰεὶ Θε-
 μιστοκλείους Ἀριστείδης. διὸ καὶ οὐ

αὐτῷ προσβρυτὴς πεμφθεὶς Ἀριστι-
 δης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ἐρέων,
 Θεμιστόκλεις, τὴν ἐχθρὰν ἀπολί-
 πωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν
 ἐπατιότεις ἀναλαμβάνεσθαι. V.

ris insidiis peteretur. Phaedra autem, ipsa quoque similia cum derulisset contra suum privignum, effecit, ut execrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum patraisset. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus nonnunquam est delator, qui iustus cetera & prudens esse videatur: & oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficium commiseris. Numquid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, & concitavit una populum, eodem nempe, aiunt, quo iste, civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet iustus, si cum aliis compareretur, Aristides: at homo erat ipse quoque, & bilem habebat, & amabat quosdam atque oderat. Et, si vera est illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentissimus, & aliis rebus optimus, machinationem illam atque

θεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ Φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐ-
τὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκότος· οὕτως ἔμφυτον ἅπασιν ἀν-
θρώποις ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτία. Τί γὰρ ἂν τις ἢ τὸν 29
Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους δια-
βεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸν Θεμιστο-
κλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ
προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους; μυρία γὰρ
τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γινώρι-
μα. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν τὸν γε νῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, 30
ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος
ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξαστο, παραπλέειν κελεύ-
σας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων ἡδονὰς, καὶ
ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδῃν αὐτὰ ἀναπεταν-
νύειν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκρι-
βῆ θυράων τὸν λογισμὸν ἅπασιν τοῖς λεγομένοις, τὰς

21 Ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ
ἠνίξαστο) Οὐκ οὖν τὸ τοῦ Ὀδυσσεύς
περὶ Σειρήνας ἀλλυγορικῶς λέγεται,

οὐ μὴν ἀσθενῶς, ὥς φησιν Ὅμη-
ρος, V. (v. Odyss. M.)

insidias invidia composuisse deprehenditur contra virum
confanguineum, & amicum, & qui ad eiusdem societa-
tem periculi una navigaverat. Adeo insitum est hominibus
omnibus in tali re peccare. Quid enim de Socrate dica-
mus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque in-
fidiatore? vel de Themistocle, aut Miltiade, post tantas vi-
ctorias proditoris Graeciae suspectos? Infinita enim nu-
mero sunt exempla, & pleraque fere iam cognita. Quid
ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut
veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de
Sirenibus obscure significavit, praeternavigare iubens per-
niciosas illas auditionum voluptates, & obrurare aures,
nec ita temere illas pandere iis, qui perturbatione quadam
sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris instar rectan-
tationem his, quae dicuntur, omnibus, quae admittat digna

- μὲν ἄξιμα προσέειναι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ Φαῦλά
 δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς
 μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι, τὰ ὧτα δὲ καὶ τὴν διά-
 31 νοιαν ἀνεωγμένα ἔαν. Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις
 λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ χρή τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε
 ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε
 τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνουσαν, ὅσω γὰρ τις πιθανώτερος,
 τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δὲ τοί-
 νυν πιστεύειν ἀλλοτρία κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τοῦ
 κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἑαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον,
 τῆς ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν Φθόνον,
 καὶ ἐν Φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκατέρου δια-
 νοίας, καὶ μισεῖν οὕτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμέ-
 νον. πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κε-
 κινήμενον, Ἡράκλεις, ὡς μεираκιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ
 32 πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων αἵ-

*admissione, atque assumar, mala autem excludat repellat-
 que. Ridiculum enim fuerit; domus quidem ianitores con-
 stituere, aures autem ac mentem apertas sinere. Cum igitur
 dicens talia aliquis accesserit, ipsum per se explorare
 negotium oportet, neque aetate considerata dicentis, ne-
 que vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte
 inest, sollertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosio-
 re exploratione opus habet. Non oportet igitur credere
 alieno iudicio; vel odio potius accusantis, sed examen ve-
 ritatis sibi servare, suamque sibi invidiam delatori redde-
 re, & qua quisque mente sit, in claram lucem protrahere,
 ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque
 probaveris. Prius autem hoc facere prima permotum de-
 latione, quam puerile est, bone Hercules! & humile, &
 non minime inter omnia inhonestum. At harum rerum*

τιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοία, καὶ τὸ ἐν σκότει
 που εἶναι τὸν ἐκάστου τρόπον. ὡς εἶγε θεῶν τις ἀποκα-
 λύψειεν ἡμῶν τοὺς βίους, οἴχοιτο ἂν φεύγουσα ἐς τὸ
 βάραθρον ἢ διαβολή, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφω-
 τισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

omnium causa, quam principio dicebamus, ignorantia, &
 quod mores uniuscuiusque in obscuro sunt. Quas cum ita
 sint, utinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret
 fane fuga praeceptis in barathrum delatio, locum nempe,
 rebus a veritate collustratis, non iam habitura,

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

Ἰ **ΑΛΛ'** ὅτι μὲν ἠγνόεις τᾶνομα τὴν Ἀποφράδα, παντὶ που δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἤτιῷ βάββαρον εἶναί με τὴν Φωρὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπὲρ σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος εἶης; (τὸν γὰρ τρόπον σου, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκοος ἦσθα τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνέιληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλο-

² ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) Ἀποφρά-
δας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἀπλῶς
καλοῦμεν τὰς σσημειωμένας. παρ-
ήχθη δὲ ἡ λήξις ἀπὸ ἱστορίας τοιαύ-
της. ἴθως ἢ τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κα-
κούργους καταδικαζομένους ἔξω φέ-

ρουν τῆς πόλεως, καὶ δίδοναι αὐτοῖς
τὴν ἀνάκουσαν ὁδὸν· ἐξῆγον γοῦν
αὐτοὺς ἀπὸ τινῶν σσημειωμένων πυ-
λῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς
ἄλλοις πολίταις, ἃς τινες ἐκάλουν
ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur
porta scelerata & scelerata via. G.

PSEUDOLOGISTA
SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

VERUM enimvero ignotum tibi fuisse nomen Apophras, unicuique manifestum. Quī enim accusares me hoc ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse te Apophradi, hoc est, ateo diei similem? (Memini enim profecto, tuos me mores tali diei assimilare) si omnino nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi velit, paulo post te docebo. Iam vero illud tibi Archilochi dicam, Cicadam alīsprehendisti! si quidem iamborum quendam poetam nosti Archilochum, Parium genere, vi-

χον, Πάριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥησία συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα λυπήσειν ἔμελλε τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χο-
 λῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνος τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν τοι-
 οῦτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἴλη-
 Φέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὃ Ἀρχί-
 λοχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
 ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι.
 καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος
 ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητοῦντα,
 καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπει- 2
 λῶ, σὺ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἑμαυτὸν
 πτόθης; πολλοῦ γε καὶ δέω σοὶ δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμ-
 βων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρ-
 χίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν
 Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ

§ Γεγωνότερον) Τριτάτον. V.

rum omnino liberum, & fiducia quadam uti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laesurus videretur
 eos, qui in bilem iamborum fuorum incidissent. Hic igi-
 tur, cum male ipsi a quodam ex illo genere dictum esset,
 dicebat, alis prehensam ab eo esse cicadam, ipsum se ci-
 cadae comparans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, *animali*, si vero etiam ala prehendatur,
 clamanti sonantius. Sic tu, inquiebat, *infelix*, quid tibi vis,
cum loquacem in te poetam concitas, occasiones & argumenta iam-
bis quaerentem? Haec ipse quoque tibi comminor, non pro-
 fecto, quasi Archilocho me comparem: unde enim? mul-
 tum sane ab eo absum: sed quod novi sexcenta tua faci-
 nora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi
 Archilochus videtur, etiamsi Simonidem & Hipponactem
 advocet, ut secum vel unum eorum, quae tibi insunt,

καὶν ἔν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας
 ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν
 Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους.
 καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέ-
 λων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν
 καταθανέστερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ τὰς
 κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὐλογον
 παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἴ-
 κοθέν σε ἀκριβῶς εἰδότε, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ τὸ μὴ
 οὐχὶ πάντα ἐξειπεῖν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἅ πράττεις νύ-
 κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν
 3 ἐκείνοις. Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείᾳς
 νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτὸς ποτε
 βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κύν-
 θαρὸς μεταπεισθεῖν ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινθεῖν, ἀπαξ
 αὐτοῖς συνήθης γεγόμενος. οὐτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν ἀγνο-

malorum carmine describant: adeo tu pueros in omni im-
 puritate ut videantur effecisti Orodoecides, & Lycambus,
 & Bupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur
 Deorum aliquis in labia tum adduxisse tibi risum de dicta
a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius, quam Scy-
 thae, ruditatis omnium rerum convincereris, qui commu-
 nia ista, & quae ante pedes sunt, ignores; occasionemque
 & principium praeberes contra te scribendi viro libero,
 quique te domo inde accurate novit, neque metuat quid-
 quam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget
 potius, quaecunque, praeter multa illa antiqua, nunc etiam
 noctu atque interdum perpetras. Quamquam vanum for-
 tasse & supervacuum fuerit, libertate illa, quae eruditos
 decet, apud te uti: neque enim ipse unquam a reprehensionem
 fias melior, non magis, quam scarabaeus dediscat
 volvere talia, cum semel iis assueverit; neque puto quem-

ὄντα ἔτι τὰ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἀνθρώ-
πος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς, οὐδὲ
ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ· αὐδὲ δεῖ τινος τοῦ ἀποδύοντος τὴν
λεοντῆν, ὡς Φανερὸς γένοιο, κανθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα
ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι, ἢ ἐς τοσούτον Κυ-
μαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ὄντων ἀπάντων ὕβρι-
στότατόν σε ὄντα, μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτι
ἀκούειν. οὕτω πάλαι καὶ πρὸς ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ
πολλάκις κεκήρυκται τὰ σά, καὶ δοξαν οὐ μικρὰν ἔχεις
ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην
Μίσθωνα, ὑπὲρ τὸν Χίων ἐκείνον Βάσταν, τὸν ἐπὶ τοῖς
ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δοξῶ λέγειν,
ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ πα- 4

10 Τὸν Ἀριφράδην) Ἀριφράδης
οὗτος λοιδορεῖται ἀπὸ γυναιξὶ συνῶν,
κιθαρωδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης· Ἀρι-
φράδης ἔστι μὲν πονηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο
μὲν καὶ βούλεται· ἔστι δ' οὐ μόνον
πονηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἀν' ἡστέμην οὐ-
δὲ πανπόνηρος, ἀλλὰ καὶ προσεξέυ-
ρηκέ τι. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰ-
σχρῶς ᾄδον. τουτίστι τὸ αἰδοῖον τοῦ

ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφρά-
δης γε Πολύμητος καὶ Οἰάνιχος
ἀρρήτοποιεῖ. καὶ πολυμήστεια καὶ
αὐτὴ κωμωδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι.
εἰ τις οὖν τοιοῦτον ἀνδρα καὶ σφόδρα
φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ
πίνται ποτηρίου, καὶ αὔθις. Ἀρι-
φραδες παῦσαι ληρῶν. V.

quam esse, qui adhuc ignoret, quae audeas, quaeque fe-
nex homo in te ipsum designes. Non ita securus, non ita
obscurus impurus es: neque opus est, qui leoninam tibi de-
trahat, ut appareat, te asinum esse, nisi quis forte ab Hy-
perboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit Cuma-
nus, ut non ad primum statim conspectum cognoscat, asi-
norum te omnium esse insolentissimum, neque expectet,
dum rudentem etiam audiat; adeo olim & a me, & apud
omnes, & saepe, tua vita praeconio vulgata est; & famam
eo nomine non parvam habes supra Ariphradem, supra
Sybaritam Mithonem, supra Chium illum Bastam, illum
similibus in rebus doctum. Dicendum ramen, licet obso-
leta dicere videar, ne reprehendar, qui solus ea ignorem.

ρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὁ Ἐλεγχος, Φίλος ἀληθεία καὶ παρρησία θεὸς, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς θεοῖσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότες, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐφελήσειεν ἡμῖν προεισελθὼν οὗτος διηγῆσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄριστέ Ἐλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοὺς ἀκούοντας, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ φιλαπεχθιμόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἔλεως ἅπιθι ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατάλειπε μιμησόμεσθα

10 Ἀνίπτοις ποσὶ) Ἀνίπτοις ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμοις, καὶ χωρὶς ἀφικνουμένων. V.
 τινὲς παρασκευῆς. παροιμία ἐπὶ τῶν 13 Βδελυρία) Αἰσχροποιΐα. V.

Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati & Libertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timeris, qui & novit omnia, & diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum fane fuerit, si velit ille ad nos accedere, & enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem devenerimus, sed cum propriam iniuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem, impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, & aperte exposueris, propitius e vestigio discedere hinc poteris, & reliqua nobis permittere. Te enim imitabimur, & con-

γάρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μηδὲνα αἰτιάσασθαι σε. μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινέσης, ὦ Φίλτατε Ἐλεγγε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτῷ· οὐ γὰρ ἄξιον θεῶ ὄντι ἐπὶ στόμα σοι ελθεῖν τοὺς περὶ τῶν οὕτω καταπτύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίων, οἶμαι, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, καὶ Εὐφορβος γεγονέναι. ἐτύχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτρίων πτερῶν. βουλούμενος δὴ μὴ ἑῷ λαῷ δοῦναι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων

4 Αὐτὸς) Ματαίως. V.

16 Σχεδιάζειν) Ἦτοι σχέδια

6 Ὁ γὰρ σοφιστὴς) Τίμαρχος. λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινέμενα. V.

vincemus eum in plerisque, ut libertatis veritatisque negligae nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque, isti quae infunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis. Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse discesserat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aescopicae corniculae instar consarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere, quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem,

τινός, (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰς πολλὰς) ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκεῖνον λόγον. Ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία οὕσα ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὠρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκουόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεᾶ ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλουν ὡς οὐ λέληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιοουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διέτελεσαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκίμησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν.

7 Ἐν δὲ τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας

8 Ἐπήμυνε) Ἐπιβοῶθει. C. 17 Ὁ τὸν λόγον) Λουκιανός. G.

(erat ille Patrensis, in causis multum v. r. fatus homo) cum argumenta posceret dicendi, Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo, ac persuadet theatro, ut audire vellent homines illum pro Pythagora orationem. Postea iste in actione valde improbabilis, qui conneſſeret orationem, qualem videri necesse est a longo inde tempore commentatam & meditatam, etsi quam maxime praesens homini impudentia pro illo pugnaret, & manum illi porrigeret, & certamen illius adiuvaret. Risus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero, qui agnoscerent quae dicebantur, toto, quo audiebant, tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo, cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paulo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scri-

ἦν ἐν τοῖς γελαῷσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἔμελλε γελαῖν ἐφ' ὅτῳ περιφανεῖ, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καὶ πῶς; (ἔστι δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν Φωγὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ὤτε, θρηγνόν τινα ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὃ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄναι καθαρίζειν πειρώμενον ὄρων, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς οὗτος ὁ ἐμός· ὃ δὲ εἶδεν ἐπιστραφεῖς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς ἔναγχος. Ἐνθένδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή, 8 μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη, ἐν ἣ οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὶ ἀρχαῖον, εὐχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾷ τοῦ βασιλέως καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πεπιστεύκασιν τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὃ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατάπτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑπο-

3 Ἀκρατὴς γέλωτος) Γέλως γὰρ ἦν ὅλοι τὸ σύγγραμμα. G.

7 Ἐξεπολέμωσιν) Πολέμους ἐποίησεν. (ἰσως ἐξεπολέμωσιν) G.

psit. Quí enim non rideret auso iam manifesto, & improbabili atque impudenti? Quí, inquam? Est autem alioqui risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uti putabat, accinebat Pythagoræ: at hic poëta meus, in suaves cachinnos solvi, asinum videns citharam trafilare comantem. Verum iste conversus hoc observat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit. Deinde fuit principium anni vel potius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco quodam more, & ipsi vota quaedam pro toto anno, & sacra faciunt, a Numa rege præscripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is, qui riserat Olympiæ institutum illum Pythagoram, cum videret accedere conspuendum istum atque superbum alienæ orationis histrionem, cuius

Lucian. Vol. VIII.

κριτήν, (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐ-
τοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαιρίαν τοῦ βίου,
καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατέιληπτο) "Ὡρα
ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσ-
άντητον τοῦτο θεάμα, ὃς φανεὶς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσῃν. τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς
τὴν ἀποφράδα, ὡς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων
ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου
γέλωτος ἡμύνετο, ὡς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας
ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δὲ τοῦτό ἐστι; καρπὸς τις, ἢ βο-
τάνη τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί
ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν
9 συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τού-
του διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων.
ἐλελήθει δὲ καθ' αὐτοῦ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδεύ-

15 Ὑστατον τὸ μέγα) Euripi-
dēs: οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστά-

την ὅπα, ἥτοι τὴν ὑπὲρχουσαν, τὴν
ρασιλικήν. G.

*eīam mores accurate nosset, & reliquam vitae istius libidinem
atque impuritatem, quaeque facere diceretur, & in quibus depre-
hensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devite-
mus infelicitis occurfus hoc spectaculum, qui sua praesentia
iucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) viderur fa-
cturus. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
quam peregrinum & alienum Graecis nomen statim risit, & prio-
ris illius risus nomine virum ultus est, ut quidem sibi videbatur,
& apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero
id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas?
an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras?
Equidem nec audiui unquam, neque intelligebam unquam,
quid sibi velit. Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
nabatur, multumque Apophradi risum conflatbat, ignarus nem-
pe, ultimum se hoc ruditatis contra se indicium proferre. Hac*

σίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ τόνδε τὸν λόγον συνέγραψεν,
 ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὡς δίδξει τὸν αἰοδιμον σοφι-
 στήν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὅπσα καὶ
 οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδεῖεν. ταῦ-
 τα μὲν ὁ Ἐλεγχος. Ἐγὼ δὲ (ἦδη γὰρ αὐτὸς παρεῖληθα 10
 τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελ-
 φικοῦ τρίποδος ἦδη λέγειν, αἶα μὲν σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι,
 οἶα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἶα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ,
 οἶα δὲ τὰ ἐν Φωνίᾳ, καὶ Συρίᾳ, εἶτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλ-
 λάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῃ νῦν,
 ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κο-
 ρυφῇ, καὶ κορωνίς τοῦ τρόπου. εἰπεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἰλιεύς ἂν, τραγωδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἦδη σοι
 ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακὰ. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέ- 11
 πω περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπεῖ γάρ μοι πρὸς
 Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβήβης, πῇ σοι

6 Ἐκ τοῦ Δελφικοῦ) Ὡς κρ-
 κρυμμένα μὲν, ἀληθῆ δέ. G. (Cor-
 rupte scriptum erat κεκρυμμένα.)

16 Καὶ Γενετυλλίδων) Εἰς ἀφρο-
 δίσια σκῶλαι βουλόμενος τὸν κακο-
 δαίμονα τούτου, τοῖς τοιούτοις αὐ-

*igitur causa hunc libellum conscripsit ille poëta meus, qui me
 ad vos praemisit, ut ostendat, nobilem Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de officinis etiam & cauponis homines
 norunt. Ista quidem Elenchus. Ego vero (iam enim ipse
 suscepi quod reliquum est fabulae) iure meo iam possem
 ista velut e Delphico tripode dicere, quid in patria egeris,
 quid in Palaestina, quid in Aegypto, quid in Phoenice &
 Syria, quid deinde in Graecia & Italia: ac super omnia,
 quae nunc Ephesi, quae quidem maxime capitalia, & fasti-
 gium amenitiae tuae, & imposita moribus tuis coronis. Cum
 enim, quod est in proverbio, Iliensis ipse tragoedus condu-
 xeris; iam decebat tua te mala audire. Sed potius ista non-
 dum: de Apophrade autem prius. Nam dic mihi, per ego
 te Vulgivagam, & Genetriculam, & Cybeben oro, qua-*

μεμπτὸν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοῦνομα εἶναι ἔδοξεν ἡ ἀποφράς; ἢ Δί', σὺ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἰδίον, ἀλλὰ πόθεν ἐπεισχωμάσας αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θράκας, ἢ Σκύθας, ἐπιμυξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀθηναίων) ἐξέκλειπας τοῦτο εὐθύς, καὶ ἐξεκήρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ ταύτῃ, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀττικούς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίους ἐπιχώριον, ὥς τοῦτ' τοῦνομα. Φαῖεν ἂν οὔγε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥστε θῶπτον ἂν τὸν Ἐρεχθεά, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀποφήναις, καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ τὴν ἀποφράδα δείξεις οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς

12 Ἀττικῆς. Πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἀ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταῦτα τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ

τὴν ὀνόμασι ὀρχῶσαι διέγνωκεν, & προδύλας τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης εἶσιν ἐπίθετα. V. Γενετῆς δαίμων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἰτίας· ob quod & appellata fit. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἀρτέμιον φασιν τῶν τοκετῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν

γένεισιν. Ἀπίθορ. ἰδὺ τὸ μέλος, & πίνται Γενετῆς, καὶ Σελυδριᾶδες καὶ κατεγλωττισμένοι, καὶ μανδαλωτόν. Γενετῆς, ἢ τοι ἢ Ἀφροδίτη, ὡς γενέσεως αἰτία. G.

II Ἐπήλυδας) Ἐξένους, ἐποίκους. G.

re tibi reprehensione aut risu dignum *Aprophradis* nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium; sed alicunde quasi commissatum venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nossti enim Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, & praeconio de Graeco solo eiecisti. Hinc risus, quod barbare loquor, & peregrinum in morem, & terminos Atticos egredior. Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia, dixerint: adeo ut citius Erechtheum & Cecropem peregrinos atque advenas esse Athenis ostendas, quam *Aprophrada* demonstrares non domesticam esse indigenamque Atticae. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo, ac reliqui homines, appellant. *Aprophrada* autem soli isti, atrum, & abo-

μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μιᾶν, καὶ ἀπευκτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμάνθηκας ἤδη ἰδοὺ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀπαφρὰς ἡμέρα, ὅταν μὴτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μὴτε εἰσαγάγιμοι αἱ δίκαι ᾧσι, μὴτε τὰ ἱερά ἱερουργῇται, μὴ ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῇται, αὕτη ἀποφρὰς ἡμέρα. Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο ἄλλοις ἐκ ἄλλαις αἰτίας· ἡ γὰρ 13 αἰὶν ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπρακτους καὶ ἀκύρους τῶν ἐννόμων πράξεων εἶναι, ἡ καὶ, νῆ Δία. καίτοι ἄκαιρον ἴσως, καὶ ἔξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴδὲ τὰ πρὸ τούτων εἰδότα. πάνυ γοῦν τοῦτ' ἐστὶ τὸ λοιπὸν, καὶ ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔση. πόθεν γὰρ, ὦ αὐτός; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγναῆσαι συγγνώμη, ὅποσα

miinandum, & infaustum, & inauspicatum, & similem tibi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam faciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse volumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est. Illud vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim magnis superati proeliis, deinde dies hosce, quibus talia illis evenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil legitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, posset suscipi: aut etiam, per Iovem.... Quamquam intempestivum forte, & serum nimis iam, aliter instituere senem hominem, ac de novo docere talia, qui neque ea, quae praecedunt, noverit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est solum reliquum: & hoc si discas, futurum ut omnia deinde noveris. Unde enim, mi homo? Reliqua enim si ignores, condonandum fuerit, quae extra communem quasi

- ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις τὴν ἀποφραδα δέ, οὐδὲ βουλευθεὶς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ
- 14 τοῦτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔστω, Φησί τις. Ἄλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεπτέα, τὰ δ' οὐ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοὰς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. ἐγὼ δέ, ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σέ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἤμαρτον, ἐχρῆν γάρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαι σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλήσιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνεῖναι χρή. εἶτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινας πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διετελέσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ
- 15 πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σε δια-

viam, & plebeiis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Unum nempe hoc & solum omnium nomen hoc esto, dicit forte aliquis. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, aureisque eorum, quibuscum veriamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccaveram, si ad te ista de te dixissem: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, & auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, & ab omnibus. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi & ea ratio

ταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ
 ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιῶν. μᾶλλον δὲ
 οὐδ' ἐγὼ σοι τοὺς εἰπόντας ἱρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλ-
 λά σύ μοι ἓνα τῶν πάλαι δείξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνό-
 ματι, Χρυσοῦς, φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάβητι. καίτοι,
 ὅστις γέρων ὢν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ
 μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κό-
 ρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ,
 μὴ εἰδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκείνῳ σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνο- 16
 μα ἦδεῖς, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἡτιάσω. Φέρε δὴ
 καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σέ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ
 δὲ πρόσχευς τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ μη-
 δὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρ-
 ριψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε ἦσαν γὰρ
 καὶ τότε, ὡς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἥθη, καὶ μια-

6 Ἀφῆλιξ) Πρεσβύτες. V. 10 Ἡτιάσω) Ἐμίμφου. V. 15 Βδελυροὶ)
 Αἰσχροποιοί. G.

te perturbaturus essem, peregrina tibi & incognita poë-
 tarum, ac rhetorum, & historicorum nomina recensendo.
 Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim
 norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non
 usum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Et si,
 quisquam senex & devexa aetate haec talia ignorat, idem
 mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, &
 in Isthmo Corinthum, & Spartam in Peloponneso. Reli-
 quum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te
 scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum.
 Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam: tu
 vero animum adverte, si non nimis parum tua referre pu-
 tas, nihil scire. Si antiqui multa id genus ante nos iece-
 runt in tui similes suae quisque aetatis: (fuerunt enim tum
 quoque, ut verosimile est, abominandi quidam moribus,

ροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ἄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας Θορυβώδης ρήτωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, καὶ κεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπουδὴν τοῦ δήμου· μὴ δῶς οὖν καὶ μοι, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντρο-
 17 φον, ἡμέρα δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ· Ἡμεῖς καὶ τοὺς χωλοὺς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα εἰ ἔωβεν ἴδοιμεν αὐτούς. καὶ εἴ τις βάκηλον ἢ εὐνούχον ἴδῃ, ἢ πίθηκον, εὐθὺς ἐξίῳν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρχεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρους ἐκεῖνας πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ ποτηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωβεν τοῦ ἀπαντος ἔτους.

& impuri, & malefica vita) & alius Cothurnum quandam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumuluosus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis cuiusque mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infausto? Nos etiam claudos dextro pede averfamur, & maxime si mane illos videamus: & si quis aut exsectum videat aut castratum, aut sumiam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reverfus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinæ-

εἴ τις ἴδοι κίναιδον, καὶ ἀπὸ ῥήγματος ποιοῦντα, καὶ πᾶσχον-
τα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπερρώγατα, καὶ μονον-
ουχὶ τοῦνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα,
γόητα, ἐπίορκον, ὀλέθρον, κύφωνα, βάραθρον, μὴ φύ-
γη, μηδ' εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρα; Ἄλλ' οὐχὶ 18
σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἕξαρνος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶ-
δα τὴν σὴν, ὅσῳ καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δο-
κεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλλυται σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ
πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμοσε χωρή-
σεις, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἔρεῖς;
τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον)
ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφάς, καὶ ὡς
παραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμ-

4 Κύφωνα) Κύφωνες ζύλα ἦσαν
ἐπιτιθίμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν
καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρῶσιν ἀναχύ-
ψαι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, ὃ τίμη-
πανα, ὃ κύφωνες, οὐκ ἀρῆξετε; κύ-
φων δέ ἐστι δερμὶς ζυλίνος, ὃν οἱ μὲν
κλοιὸν, οἱ δὲ καλοῖεν ὀνομάζουσιν.
ἐνθὲν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφω-
ν τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν
καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφαισμός ἐπὶ
τῶν τιμωριῶν, Ἀρχιλόχος δὲ, ἀντί

τοῦ κακῆς, καὶ ὀλέθριος. ἔρηκτας κύ-
φωι παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δε-
σμίους κύφωιν. ἔαν δὲ τις θρασυγό-
μενος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' εὐδίας
ποιήσεται, διδύσθω ἐν κύφωιν πρὸς
τῷ ἀρχεῖῳ ἡμερῶν κ', ἐπιρρεῦματος
μίλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ
μελίτταις καὶ μυῖαις δειπνῶν. τοῦ
δὲ χρόνου διελθόντος κατὰ κρημνῶν
ᾤδεισθαι, πολλὰν γυναικίαι περι-
βαλόντα. V.

dum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa
re, ruptumque & vietum, & tantum non nomine suo-
rum operum appellatum, impostorem, praestigiatores,
periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat?
non atro hunc dei comparet? Verum nonne talis tu es?
Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam mul-
tum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi
fama operum, sed manifestus es omnibus & famosus. Si
vero manum conferere velis, ac negare, te talem esse: qui-
bus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim in-
cipere aequum est. Sed norunt illi prima tua alimenta, &
quomodo deditus tua voluntate perditus illi militi cum illo

ροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ἄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας Θουρυβάδης ρήτωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, καὶ κείνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιοεῖτο τὴν σπουδὴν τοῦ δήμου· μὴ δῶς οὖν καὶ μοι, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντρο-
 17 Φον, ἡμέρα δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ; Ἡμεῖς καὶ τοὺς χωλοὺς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἰδοίμεν αὐτούς. καὶ εἴ τις βάκηλον ἢ εὐνοῦχον ἰδοί, ἢ πίθηκον, εὐθύς ἐξίῳν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρχεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρους ἐκεῖνας πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληρονόμῳ. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν τοῦ ἅπαντος ἔτους.

& impuri, & malefica vita) & alius Cothurnum quendam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumuluousius orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis cuiusque mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innoxtratum, inauspicato diei atque infausto? Nos etiam claudos dextro pede averfamur, & maxime si mane illos videamus: & si quis aut exsectum videat aut castratum, aut simiam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinae-

εἰ τις ἴδοι κίναιδον, καὶ ἀπόρρητα ποιοῦντα, καὶ πᾶσχον-
 τα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπεργαγᾶτα, καὶ μονον-
 ουχὶ τὸννομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα,
 γόητα, ἐπίορκον, ὀλέθρον, κύφωνα, βάραβρον, μὴ Φύ-
 γη, μὴδ' εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρα; Ἄλλ' οὐχὶ 18
 σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἕξαργος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶ-
 दा τὴν σὴν, ὅσῃ καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δο-
 κεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλλυται σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ
 πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμοσε χωρή-
 σεας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἔρεῖς;
 τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον)
 ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφάς, καὶ ὡς
 παραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ; συμ-

4 Κύφωνα) Κύφωναί ξύλα ἦσαν ἐπιτιμήματα εἰς τοὺς τίνοντας τῶν καταδικῶν, ἵνα μὴ εὐρᾶσιν ἀνακύψαι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, ὃ τῷμπαλα, ὃ κύφωναί, οὐκ ἀρήξετε; κύφωναί δέ ἐστι δασμὸς ξύλινος, ἐν οἷ μὲν κλοιὸν, οἱ δὲ καλοῖεν ὀνομάζουσιν. ἐνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφωναί τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφατισμὸς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν, Ἀρχιλόχος δὲ, ἀπὸ

τοῦ κακῆς, καὶ ὀλεθρίου. εἴρηται κύφωναί παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμίους κύφειν. εἰαν δὲ τις θρασυόμινος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδὲν ποιήσεται, δεδεδῶκεν ἐν κύφωναί πρὸς τῷ ἀρχεῖῳ ἡμερῶν κ', ἐπιπρεῖνόμενος μίλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ μελίτταις καὶ μυῖαις δείπνων. τοῦ δὲ χρόνου διελθόντος κατὰ χρημῶν ὠδεῖσθαι, πολλὰν γυναῖκαίαν περιβαλόντα. V.

dum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipfa re, ruptumque & vietum, & tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatores, periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet? Verum nonne talis tu es? Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus & famosus. Si vero manum conferere velis, ac negare, te talem esse: quibus fidem distorum facies? civibusne tuis? inde enim incipere aequum est. Sed norunt illi prima tua alimenta, & quomodo deditus tua voluntate perditio illi militi cum illo

περιεφθείρου πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δὴ σε τὸ τοῦ λόγου
 19 τοῦτο, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσε. Καί κεῖ-
 να μέμνηται, ὡς τὸ εἶκος, ἀπὸς τὸ θεάτρον ἐνεανιεύου,
 τοῖς ὀρχησταῖς ὑπεκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης
 ἀξίων εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεά-
 τρον, οὐδ' ἂν ἐμήνυσεν, ὅ, τι τούνομα τῷ δράματι ἄλλὰ
 σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα
 τυραννικὴν, προεισεπέμπου, εὐμένειαν αἰτήσων παρὰ τοῦ
 θεάτρου, στεφάνους κομίζων, καὶ κρότῳ ἀπιῶν, ἤδη
 τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ρήτωρ καὶ δοφιοτής.
 καὶ διὰ τοῦτο ἦν πύθωνταί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ
 ἐκεῖνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους ὄραν
 δοκοῦσι, δισσᾶς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον ἅπασιν εὐθὺς
 τὸ, Ἐκεῖνος, ὁ τότε, καὶ μετ' ἐκεῖνα. τοιγάρτοι καὶ αὐ-
 τὸς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχω-

3 Νεανιεύεται) Νίου ἔργα ποιῇ, κομπάζεται, καὶ τολμᾷ, ἐγκαν-
 χᾶται. V.

corruptus fueris, in omnibus ei subserviens, donec te la-
 cerum, quod aiunt, pannum cum effecisset, exegit. Etiam
 illa meminerunt, ut probabile est, quomodo in scena ado-
 lescentem te validum ostenderis, cum saltatoribus accom-
 modares operam tuam, & dux gregis esse postulares. Ne-
 mo enim te prius in theatrum prodibat, neque, quod no-
 men esset fabulae, indicabat. Sed tu decenti habitu, aureis
 indutus calceis, vesteque tyrannica, praemittebare, bene-
 volentiam petiturus a theatro, coronas ferens, discedens
 cum plausu, iam tum honoratus ab illis; sed modo ora-
 tor ac Sophista. Itaque cum audient quondam talia de te
 illi, illud sane, quod est in Tragoedia, duo sibi soles videre
 videbuntur ac Thebas duplices: atque in promptu statim erit
 omnibus, *Istene? qui tum? post istu?* Itaque ipse, prudenti
 sane consilio, omnino non accedis ad illos, neque in ista

ριάξεις αὐτοῖς, ἀλλὰ Φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖμα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλήν, ἀλλὰ καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἶδοσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἐκείνων συνεῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδέσθῃς σύ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγήσαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκείνο πυργίον, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. τοὺς μὲν δὴ παλίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς μεταπείσεις ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἀπάντων βδελυράτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὄνειδος κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' ἂν τοὺς ἄλλους 20 τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιωσθαι σοι. Ἡράκλεις, ἡ μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοῦργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρσόθεν ἥκοντα ἐκείνων νεανίσκον ἀπαγαγών. ἀλλὰ καὶ ἀνα-

9 Τοῦ Σινωπίου) Διογένης. V.

regione versaris, sed sponte exfulas e patria, nec mala per hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima & maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe redargui, & versari cum scientibus & recordantibus antiquorum illorum, ~~vere~~ tibi suspendulum est. Verum quid ita deliro? Quem enim tu vereris? Quid ultimorum turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sinopensis dolum cum illa comparatum Iovis aula esse videatur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas, quo minus omnium te putent impurissimum, commune totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque obnoxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abdu-

δέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε,
 καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γά-
 νυ συγκαθήμενον ἰδάντες, ἐκέϊνον δὲ, οἷσθα ὅ, τι καὶ
 21 ποιοῦντα, εἰ μὴ παντάπασι ἐπιλήσμων τις εἴ. Ἄλλ' οἱ
 ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν Συρίᾳ
 θαυμαστοὺς ἄλλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι Φεύγοντα,
 ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ'
 ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ'
 οὐκ ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, οὐδὲ, μὰ Δί',
 ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ'
 ἥτε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχουργία σοι ἐκεί-
 ἐπιμανεστέρα, καὶ τοῦνομα ἐπὶ ταύτοις μείζον, καὶ ἐπὶ
 πᾶσιν ἀκάλυπτος ἢ κεφαλὴ· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι
 ἐξάρῃ γυγνομένῳ μῆδ' ἐν τοιαῦτον ἐργάσασθαι, καὶ βοή-
 θος ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθόδοτος ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀρί-
 στοῖς Ῥωμαίων. τοῦνομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀποσιωπῆσαι

xisti... Verum etiam detegere ista turpe forte mihi fue-
 rit. Interim norunt & meminere, qui tum adfuerunt, ac
 te conquiescentem viderunt, illum autem, facientem il-
 lud, quod tu nosti, nisi omnino obliuiscus es. Sed Aegy-
 ptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria cen-
 tamina fugientem ob ea, quae dixi, te receperunt, cum
 vestiarii te mercatores persequerentur, a quibus emtas ve-
 stes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi
 Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Iuppiter, il-
 lam Antiochia inferiorem iudicari. Verum libido magis nu-
 da, & turpitudine flagitiorum furiosa magis, & maior pro-
 pter ista celebritas, & super omnia caput apertum. Unus
 solus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; & auxilio
 tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir inter principes Ro-
 manorum. Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque

μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδότας, ὃν λέγω. ἐκεῖνος
τοῖνον τὰ μὲν ἄλλα ὅποσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμη-
θέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε
τοῦ μειρακίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κεί-
μενον, τί οἶει; ἐπίστευσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὸ
τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἴγε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ'
ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ
καθάριστόν γε, ὥς Φασι, περιενεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλησται τῶν 22
σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ὄναιό γε τῆς
εὐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν
Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ
ἀληθέστατον, πῶς οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου
ἤδεισαν; καίτοι καὶ νῦν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖ-
κας προσέμαθες. Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ, εἰπέ μοι, 23
ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ Φι-

15 Παρὰ πόδα) Ἐγγύς, πλησίον. G.

cum sciant omnes, quem designem. Ille igitur quot alias
res sustinuerit in una consuetudine a te perpetratas, quid
attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillato-
ris Oenopionis in genibus iacentem, quid putas? crediditne
tibi, te non esse talem, ipsum opus cum videret? Non:
nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe senten-
tiam suam, qui statim domo te eiiceret, & purgamina
quaedam, ut aiunt, post excessum tuum circumferret. Er-
go Achaia quidem & omnis Italia tuorum plena facino-
rum, & partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria.
Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephefi, il-
lud equidem dico, quod est verissimum, quam non ad-
miraturi tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam
novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti. Nonne
ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apo-phrada* vocari?
Sed quid, per Iovem, etiam osculum offerre nobis adhuc

λῆσαι τῷ στόματι προσέτι ἀξιώσεως ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις
 τοῖς ἔργοις; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μά-
 λιστα πρὸς οὓς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὁμιλητάς, οἷς
 ἱκανὰ ἦν ἐκείνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπο-
 λαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς Φω-
 νῆς, τὸ ἄκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντῃ ἄμουσον, καὶ τὰ
 τοιαῦτα· Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὦ ἀλεξι-
 κακε' ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδναν Φιλῆσαι ἄμεινον, δῆγ-
 μα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ ἄλγημα, καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσ-
 κληθεὶς, ἐπήμυνεν· ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ Φιλήματος, καὶ τοῦ
 ἰοῦ ἐκείνου, τίς ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν
 θεὸς ἐπακούσειεν ἐτι εὐχόμενου; πόσων περιρραντηρίων,
 24 πόσων ποταμῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας
 τῶν ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα
 καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα
 μὴ εἰδώς, ἥσυχνόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρ-
 νηθεῖν ἂν· σε δὲ οὐδεὶς ἠτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους λέ-

audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumelio-
 sissime, & illis maxime, quibus minime oportebat, tuis
 sodalibus, quos satis erat illa sola oris tui mala exhaurire,
 nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil
 ordinarum, a Musis aliena omnia, & quae his similia sunt.
 Osculum autem te ferre insuper, ablit, Depulsor malo-
 rum! natricem aut viperam osculari potius est. Morsus hic
 periculum, & dolor, quem advocatus depellit medicus.
 A tuo vero osculo, & isto veneno, quis ad templa acce-
 dat vel altaria? Quis Deus amplius precantem exaudiat?
 quot adspersionibus, quot fluminibus opus erit? Ac talis
 ipse cum esses, risisti alios de nominibus ac verbis, faci-
 nora talia ac tanta perpetrans? Verum ego, si nescissem
Apophrada, pudore afficerer potius, tantum abest, ut me
 usum eo nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-

γοντα, καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμετροῖν, καὶ Ἀθηνιωῶ, τὸ Ἀθηναίων ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνθοκρατεῖν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἱαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρώτος καὶ ἀραχνίων μεστὰ, ἥπου ἐκ τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι, καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια. Ἐπεὶ δὲ τοῦ στόματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἂν, εἴ σε ἡ 25 γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσαμένη (θῶμεν γὰρ οὕτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετριάτατον, ὕβρεως διώκοι, λέγουσα, Ἐγὼ σε, ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα, καὶ βίου δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις εὐδοκμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ Μητιόχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα· μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρῶ χρόνῳ ἔβασκον, ἥδη δὲ καὶ τοὺς ἀλλοτρίους τούτους λόγους ὑπε-

cusavit, cum verbicrepos diceres, & morefuitiles, & vocime-
tiri, & Athenurio, h. e. Athenas cupio, & floripotentem esse,
& σφενδικίζειν, & χειροβλημᾶσθαι. Male te malum ho-
minem dicendi arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis con-
terat! Ubi enim librorum ista invenis? In angulo forte Ia-
lemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis & aranea-
rum plena, aut forte de Philaenidis tabulis, quas prae
manu habes; te tamen ac tuo ore dignissima. Cum vero
in mentionem oris incidi, quid dicas, si tecum in ius vo-
cato lingua, (ita enim ponamus) iniuriae, aut minimum
contumeliae agat, dicens, Ego te, ingrate, pauperem &
omnium inopem cum accepissem, & victus indigum, primo in
theatris ut floreret effeci, quae modo Ninum te, modo Meio-
chum, & paulo deinde post Achillem constituerim. Postea sylla-
bas colligere docentem pueros diu alui. Iam vero, alienas agens

κρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοίνυν τηλικούτων ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπιτάγματα αἰσχίστα, καὶ ὑπουργίας καταπτύστους; οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ ἐπιορκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕβλους καὶ λήρους διαντλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐπείνων ἐμεῖν; ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἕως· ἀλλὰ μόνη σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μιαινομαι, καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτακται. ὡς ᾤφειλε καὶ μέ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι αἱ γλῶτται τῶν τὰ
 26 τέκνα κατεδηδοκότων. Πρὸς Θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ γλῶττα, ἰδίαν αὐτῇ Φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸν πάγονα

orationes, Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae nihil ad te pertineat, conciliavi. Quid igitur tantum habes, quod mihi obiicias, quod ita tecum agis, & imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant diurna illa opera, mentiri, peierare, tot nugas & deliramenta exhaustire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu neque noctibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola tibi facio omnia, & conculcor, & infanto. Et pro eo quod lingua nata sum, ut manu uti me decrevist: meque tanquam alienam contumeliose trahas, & tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est: ista vero talia & facere ac pati, aliis membris a natura iniunctum est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, excuset! Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros devorant. Per Deos! si ista dicat, suum sibi sermonem sumens lingua, & advocatam sibi adsciscat barbam tuam,

συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίναιο αὐτῇ; ἐκεῖ-
 να δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἐναγχος εἶρηται
 σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὥς ἐπὶ
 τούτῳ ἐνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμος ἅπασι γεγενή-
 σαι. πόθεν ἂν αὐτῷ περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμε-
 νος; ἀγαπητὸν δὲ ὅπως οὖν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι.
 εἴτα καταριθμήσειν αὐτῇ τὰς πολλὰς σου προσηγορίας,
 ὅσας κατὰ ἔθνη προσεῖληφας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι
 τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρασας ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ
 τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεας. Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδodάφνη 27
 κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, νῆ τὴν Ἀθηναίαν, αἰσχύνομαι διηγεί-
 σθαι· ὥστε τόγες ἐπ' ἐμοὶ, ἀσαφές ἐτι ἔστω. ἐν Παλαι-
 στίνῃ δὲ, φραγμὸς ἐς τὰς ἀκάνθας τοῦ πώγωνος, οἶμαι
 ὅτι ἐνυττε μεταξύ· ἐτι γὰρ ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
 συνάγχη, πρόδηλον τοῦτο· μικροῦ γοῦν φασιν ἀποπνι-
 γῆναί σε ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπε-

quid illi respondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum
 nuper a te dicta sunt, de perpetrato iam facinore expo-
 stulantem, te hac ipsa re nobilem brevi tempore & conspi-
 cium omnibus factum. Unde enim tantum celebritatis di-
 cendo consecutus esses? Optabile autem est, quacunque
 demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enu-
 merares illi multas illas tuas appellationes, quas per gen-
 tes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita in-
 dignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.
 In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero causa, ira
 me Pallas amet! enarrare pudet; itaque, quantum ad me,
 obscurum porro sit: in Palaestina vero sepes, propter bar-
 bae spinas arbitror, quae interea pungeret, tum enim ad-
 huc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
 est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocare, cum in
 nautam quendam, de iis, qui trium velorum naves habent,

σὼν ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλ-
τιστοι, αἰνιγματῶδες οὐδέν, ἀλλὰ γράμματος ἐνὸς
προσθήκη τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον· ἔδει
γὰρ καί κείνου τι περιττότερον προσεῖναι σοι. ἐν Ἰταλίᾳ
δὲ, βαβαί, ἥρωϊκόν ἐκεῖνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ,
ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ
τῷ Ὀμήρῳ ραψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχροουργίαν ἐπε-
θύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἐκείσο μεθύων ἦδη, κισσύβιον
ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπό-
μισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλὸν, εὖ μάλα ἠκονημένον,
ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεὺς τις ἐπήει, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Καί κείνου μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νεῖατον ἀνθεράωνά.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν.
σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἔει

9 Βινητιῶν) Στυουσιάζων.

incidisses, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenien-
ses quidem, viri optimi, nulla circuitione usi, sed unius
te literae additione honorantes, Atimarchum [*principem in-
famium*] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius
quiddam tibi inesse. In Italia autem, vah! Heroicum illud
cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum
apparatum, ad Homericæ fabulae imitationem peragere
impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas ebrius iam,
poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Ado-
lescens vero mercede conductus, rectum gestans vestem
probe acutum, te velut Ulysses aliquis invasit, ut exte-
rebraturus oculum:

Hinc at aberravit: aliorsum vertitur hasta,

Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigide dicere.
Tu vero Cyclops, aperto ore, & quam poteras latissime

πλατύτατον κεχηρώς, ἡνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ
τὴν γνάβον. μᾶλλον δὲ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς καὶ-
ταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἰστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν
τὸν Οὔτιν. καὶ ταῦτα ἐώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἰτά
σοι ἐς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς
τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες. Τοιούτοις δὴ καὶ τοσούτοις ὀνό- 28
μασι πλουτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰ-
πέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὴν καὶ κείνα λέγωσιν οἱ πολ-
λοὶ, λεσβιάζειν σὲ καὶ φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα ὥσ-
περ τὴν ἀποφράδα ἀγνοῖς, καὶ οἶε τάχα που ἐπαινεῖ-
σθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον οἶσθαι
τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώστα μόνῃ ἀτιμάζεις, καὶ ἀπο-
κλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοῖς γὰρ οὐ μεμ-
πτὰς ἡμῖν τίνας τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναι-
κωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶτῃ γοῦν ἐπειδὴ τινα γάμον
ἐν Κυζίκῳ μνάσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη
πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη.

hians, buccas tibi ab illo excaecari pariebaris, vel potius
ut Charybdis, ipsis cum nautis & gubernaculis ac velis,
totum glutire. Utin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
bant praesentes. Deinde posttridie illius diei sola tibi pro
defensione ebrietas, confugiebasque ad merum. His ergo
ralibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pu-
det? Per Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum etiam illa
vulgus ait, Lesbio te & Phoenicio morbo laborare? Num-
quid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, & putas forte
illis te laudari? An ista quidem, ut familiaria tibi, nosti;
Apophrada autem solam ut ignotam respuis, & tuorum ca-
talogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leves
nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque celebra-
ris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire au-
deres, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non ad-*

29 ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. Εἶπα ἐν τούτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελαῖς, καὶ τῶν ἄλλων καταπύεις; εἰκότως. σὺ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοίᾳ σοι λέγειν θυναίμεθα. πόθεν; τίς αὐτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαينαν αἰτεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαράνῳ κρίνοντας Φάσαι, τριγλώχινι λόγῳ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς προύχουσας πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαινῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρώην γὰρ καὶ λύχρον αἴψας ἐξήτεῖς ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα· καὶ ἄλλα μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνησθαι ἄξιον, ἢ μόνου ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευον. πλούσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἶτα μεταξὺ περὶ τοῦ πλουσίου λέγων, Ἄπεικτεινεν, ἔφη, θάτερον

6 Τρικάραν) Τρικάρτος φροβρίζῃ ἴσθι τῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμενον. V.

7 Τριγλώχινι) Τριγλώχινι τόξα, τρίγωνο. V.

14 Θάτερον) Κακῶς τὸ θάτερον εἶπε. V.

Θάτερον τῶν πονήτων) Κακῶς γὰρ

τὸ θάτερον εἶπε, ἐπεὶ μὴδὲ ἡ εὐθεία θάτερος, ἀλλ' ἄτερος· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἑτέρου συναλειφθὲν ἄτερος λέγεται, καὶ ἄτερος ἡ αἰτιατική. ἀεὶ γὰρ αὐτὴ τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μνησθῆναι, προδήλως βάρβαρον οὖν καὶ τῶν τριῶν ἰσαγόμενον. ὡσαύτως δύοφθοι καὶ τὸ ἀπεμνία. τίς γὰρ

miserum, inquit, virum, qui virum ipse quaerat. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomina curas, & rides, & despuis alios? Merito fane. Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus. Unde? Quis ita audax in verbis, ut *contra tres moechos pro gladio tridentem*, poscat? aut ut Theopompum de Tricarano iudicantem dicat, *tricuspile oratione destruxisse eminentes urbes*: & rursus, *extridentasse illum* [tridente illo expugnasse] *Graecium*, & esse in dicendo *Cerberum*? Nuper quidem etiam *accensa lucerna quaerebas fratrem* quendam, puto, perditum: & sexcenta alia, quorum neque meminisse operae pretium est, praeterquam istius solius, quod auditores referebant. *Dives aliquis, puto; & duo pauperes inimici erant.* Deinde, cum de divite diceres, *Interfecit*, aiebas,

τῶν πενήτων. γελασάντων δὲ, ὡς τὸ εἰκὸς, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὐμενοῦν, ἔφη, ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἐὼ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μηνῶν, καὶ τὸ ἀνημεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθῆ. Ἀ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια Φίλη, οὐκ ἂν τινι οὐνειδίσαιμι. συγγνωστὰ γούν, εἴ τις λιμῶ πιεζόμενος, παρακαταθήκας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαβὼν, εἴτα ἐπιώρκησεν, ἢ

χρεῖα τοῦ στερητικοῦ, μηδὲν πλέον τοῦ τὴν δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπεὶ χύω μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρήσις. χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκρίνεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἴσθι πίτημι, ἀλλὰ πίτω βαρύτονον, ἄφ' οὗ πίτομαι ἴσως ἂν λεχθεῖν. οὐ καὶ ἡ μεταχλ̄ πετόμενος, ὥς καὶ Πλάτων Εὐθύφρωνι, τί δαι πετόμενον τινὰ δίακεις; πέταμαι δὲ, οὐδαμῶς, ἀλλ' ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὥς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὥς καὶ ἀπὸ τοῦ ἵσθμι λεχθεῖν ἂν ἴσταμαι. V. alter.

4 Τὸ τριῶν μηνῶν) Τριῶν μηνῶν προδύλας βάρβαρον, δυνικοῦ τοῦ τριῶν ἐπαγμένον. ὥσπερ πάλιν δύσφομος καὶ τὸ ἀνημεμία. τίς γὰρ χρεῖα τοῦ στερητικοῦ μηδὲν πλέον

τοῦ τὴν δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρθωτον, χύνω γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνίζουσα χρήσις. ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι· οὐ γὰρ ἴσθι πίτημι, ἢ εἰν πίταμαι, ὥς ἴσθμι ἵσταμαι, ἀλλὰ πίτω, ἄφ' οὗ πίτομαι ἴσως ἂν λεχθεῖν, οὐ καὶ ἡ μεταχλ̄ ὁ πετόμενος, ὥς ἐν Εὐθύφρονι Πλάτων, τί δαι; πετόμενον τινα δίακεις; οὐ μὲν πίταμαι; ἀλλ' ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὥς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι παραπλησίως τὸ ἵσταμαι. V.

5 Ἐκχύνας) Καὶ ἀδιόρθωτον χύνα (sic scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρήσις· χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκρίνεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ. G.

7 Ἀδράστεια) Δαίμονα εἶναι λίγουσι ταύτην τοῖς πάντι μεγάλα ἐγκαυχμένοις ὑπονομιθεῖσαι. V.

Ἀάτερον *paupertum* [alterum, τὸν ἕτερον]. Ridentibus autem, ut facile est ad credendum, qui aderant, emendaturus peccatum tuum, & repositurus, in quo peccatum erat, *Non ita volebam*, dicebas, sed interfecit ἄτερον. Omitto antiqua illa τριῶν μηνῶν, [*trium duorum mensium*]· & ἀνημεμία, [*pro vnhemía*, tranquillitas a ventis] & illud πέταμαι, [*velo*] & ἐκχύνειν, [*effundere*] & quae alia pulchra tuis in orationibus efflorescunt. Quae enim paupertate stimulante facis, illa ego, o fave Adrastea! nemini exprobraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde periurio interposito abneget; aut si quis

μὴν μὴ παρειαλεῖναι· ἢ εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. οὐ δὴ λέγω ταῦτα. Θόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπορίαν· ἐκεῖνο δὲ οὐκέτι Φορητὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυρίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι δώσεις πᾶν ἀστέως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαργάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοὺς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἐπτακοσίας ἐξέτισε, κατασοφισθεῖς. Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀθήμι σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι, ἀπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον ἐπὶ

2 Προσαιτεῖ) Πολλὰ αἰτεῖ. G.
8 Τισίου) Τισίου λέγει τοῦ Κό-
ρακος τοῦ Σικελοῦ μαθητοῦ. τάχα
γὰρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασο-
φισάμενός τινα πρεσβύτην εἰργάσα-

το. V. Eadem habet V. alter, nisi
quod pro λέγει τοῦ Κόρακος, scri-
bat: Τοῦτου λέγει τοῦ Κορ. &c. &
pro τάχα, τάχει, (sed cui bono,
corrupta repetere?)

impudenter roget, vel mendicet potius, & spoliēt alios vestibus, & telonium *humile* exerceat. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud iam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidines effundere impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nostri quomodo, bis Coracis [corvi] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta & septingentas *drachmas* astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adiicio. Age istaec, ut lubitum fuerit, nec desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere nolo, ne amplius. Apage.

τὴν αὐτὴν ἐστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ
 Φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὅψων τῶν αὐτῶν ἀπτεσθαι.
 ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο· ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλήματα·
 καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐρ-
 γασαμένους τὰ στόμα. καὶ περὶ ἧ περ ἅπαξ Φιλικῆς παρ-
 ραιέσεως ἡρξάμην, καὶ κείνα, εἰ δοκεῖ, ἄΦελε, τὸ μῦρον
 χρίεσθαι τὰς πολιὰς, καὶ τὸ πιττοῦσθαι μόνα ἐκεῖνα.
 εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευ-
 τέον· εἰ δὲ μὴδὲν νοσεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθα-
 ρά, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἃ μὴδὲ ὀρά-
 σθαι θέμις; ἐκεῖνό σοι μόνον σοφὸν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ
 μηκέτι μελαινεσθαι, ὡς προκαλύμμα εἶεν τῆς βδελυ-
 ρίας. Φεῖδου δὴ αὐτῶν πρὸς Διός, καὶ τούτω, καὶ μά-
 λιστα τοῦ πάγωνος αὐτοῦ, μὴδὲ μίανης ἔτι, μὴδὲ ὑβρί-
 σης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτὶ γε, καὶ σὺν σκοτῶ. τὸ δὲ μεθ’
 ἡμέραν, ἄπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θηριῶδες. Ὅρας, 32

Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se
 instituunt, & amicitiae illis poculum propinare, & eos-
 dem attingere cibos. Verum nec illud fiat, quod post sermo-
 nes solet, oscula: eaque apud illos, qui paulo ante ipsum
 tibi os ut *Apophiras* [*obscœnum, detestabile*] fieret, effecere.
 Et quando semel amice te cohortari coepi, etiam illa, si
 videtur, aufer, ut unguento ungas canos, ac vellas ista
 sola. Si quis enim morbus urget, totum corpus curandum
 est: sin tale nihil aegrotas, quid sibi vult, quod pura, &
 levia, & lubrica facis, quæ nec videri fas est? Illud so-
 lum in te sapiens, canis, & quod non amplius niger es.
 Itaque venum sit patere tuæ impuritatis. Parce sane illis,
 per Iovem, vel hætenus, & inprimis barbae iusti, nec
 amplius illam pollue, vel contumeliose tracta. Si vero mi-
 nus hoc potes, certe noctu & in tenebris fac, quæ facis: in-
 terdiu enim, apage, nimis ferum & belluinum est. Vides,

ὥς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν, μηδὲ καταγελαῖν τῆς ἀποφράδος, ἥ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τινος; ὥς τό γε ἐμὸν αὐποτ' ἐλλείψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθαι ὥς ὅλην τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος, ὑποπτῆσαι εἰ τις ἀνὴρ δασὺς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμύ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν, ἵσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναϊδος, ὥσπερ τινα αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γὰρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὥρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἡ ἀποφράς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὥς γὰρ

(Τὴν Καμαρίναν) Λίμνη φασὶ τῇ Καμαρίνῃ πόλει περικαμμένη, ἐμώμενον αὐτῇ· ἢ βουλομένοις Καμαριναίοις μετοχευῆσαι, ἔχρυσεν ὁ θεὸς, μὴ κινεῖ Καμαρίναν. Οἱ δὲ τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν, ὅθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν κατ' ἑαυτὸν βλαβερώς τι ποιεῖν μελλόντων. τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσώδες εἶναι τὴν Καμάρην, οὗ τοὺς κλάδους διασειστούμενος ἀνδρότερον ὄζειν. V.

γ Παιπάλημα) Παιπάλημα ὁ

πανουργὸς ἄνθρωπος κυρίως. ὁ ὥσπερ ἐλκυρε τοῖς κακοῖς συναλλισμένους, καὶ συντετριμμένους, εὖν δὲ αὐ τοῦτο βούλεται ὑπολῶν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀπειροδότης μισητίας ὥσπερ ἄλευρον διατετριμμένον. Κίναϊδος δὲ ὅ τε ποιῶν, ὅ τε πάσχων, παρὰ τὴν αἰδᾶ κινεῖν. V. (Eadem in V. altero; sed ante βούλεται inserit τῷ γλωσσαλγεῖ, & pro πάσχων habet παθόν. At πάσχει etiam in G. V. & M.)

quanto melius tibi fuisset non movisse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, detestabilemque totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc ad eam rem aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollens, o vulpes, metu trepidare, si quis vir hirsutus, &, ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollens* & illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam & griphos audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumnieris, nisi iam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit *Apophras*. Tibi nimirum impu-

ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἶπεν, Ἀχαλίνων στομάτων, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται.

tabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet,
Effrenis oris, & stuporis impii solet esse finis infortunium.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ι ΕΙΤΑ Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδνῳ λου-
σασθαι, καλόν τε καὶ διαυγὴ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ
ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσηνῶς ὄξυν, καὶ ἠΐξασθαι
ἡδύν, καὶ θέρους ὥρᾳ ψυχρὸν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ
νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λου-
τροῦ ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον,
καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ Φωτὶ Φαιδρότατον, καὶ
χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν
ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ
τούτους διατρίβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύ-
νασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα καὶ

Ι Ἀλέξανδρος μὲν ἐπιθύμησεν)
*Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύδνῳ λου-
σάμενος, οὐ μικρῶς ἠρώσθησεν, ὥς
φησιν Ἀβριανός. Στράβων δὲ ὁ γεω-
γράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ

Κύδνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλα-
τυευροῦντα τῶν ζώων ἱάται ἐμβαι-
νοντα τῷ ρεῖθρῳ τούτου καὶ ἐγχερονί-
ζοντα. V. (Sed & tu lege Q. Cur-
gium super hoc. C.)

D E O E C O.

ERGO Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pul-
chrum videret & pellucidum amnem, & sine periculo pro-
fundum, & blande celerem, & ad natandum iucundum,
& frigidum aestate; adeo ut videatur mihi ne praesenti
quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandī
voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis con-
spicatus magnitudine ingentem, & specie pulcherrimum,
& luce multa hilarem, & fulgentem ab auro, & picturis
floridum, non concupiscat orationem (si haec forte illius
sit professio) in eo habere, & in illo probari, & clari-
tatem sibi in eo parare, & clamoribus eum implere, &

αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλὰ περι-
σκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισι, κω-
φὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν,
μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀναυδός, ἢ Φθόνῳ σιω-
πᾶν ἐγνωκώς; Ἡράκλεις, οὐ Φιλοκάλου τινός, οὐδὲ 2
περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ
πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμουσία,
τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν, καὶ τῶν καλλίστων ἀπο-
ξενοῦν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάμα-
τα νόμος ιδιώταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλ-
λὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περι-
βλέψαι, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν
ὄροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισεῖσαι, καὶ καθ' ἡ-
συχίαν ἡσθῆναι, δέει τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν
βλεπομένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὁρᾷ τὰ κα-
λὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅψι μόνῃ καρπωσά-

quantum licet, & ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed
perspectis cum cura omnibus, & admiratus solum, abeat,
surdum relinquens & orationis suae expertem, nec allo-
cutus eum, neque sermone cum illo habito; ut mutus ali-
quis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis
istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fue-
rit, sed rusticitas multa, & stupor quidam circa pulchra,
ipsasque insuper Musas, rebus iucundissimis se indignum
iudicare, & alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec
intelligere, non eandem circa spectacula legem esse impe-
ritis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis suffi-
ciat commune illud, videre solum, & circumspicere, &
circumferre oculos, & ad lacunar suspicere, & movere
ab admiratione manum, & tacite oblectari prae metu, ut
quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui
vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, pu-

μενος τὸ τερπνόν, οὐδ' ἂν ὑπομεῖναι ἄφωνος θεατῆς τοῦ
 κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δέ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐν-
 3 διατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θέαν. Ἡ δὲ
 - ἀμοιβή, οὐκ ἔπαινος τοῦ οἴκου μόνον, (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως
 ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰ-
 κίαν ὑπερεκπεπληχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ,
 τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μη-
 δὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἰωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν
 ἐν αὐτῷ, καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων
 ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γέ-
 νοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερῆδιστον, οἶμαι, οἴκῳ ὃ
 κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ
 ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστὸς ὢν, ἥρέμα καὶ αὐτὸς ὥσ-
 περ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακο-
 λουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ
 τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν

to, satis habeat oculis tantum fructum illius iucunditatis
 percipere, neque sustineat mutus pulchri spectator esse;
 sed tentabit, quantum potest, immorari spectaculo, & ora-
 tione illud *quasi* pensare. Pretium vero illud non laus mo-
 do conclavis. Hoc forte infulanum illum adolescentulum
 decuerit, ut admiratione domus Menelai percellatur, &
 cum coelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum il-
 lius compareret, ut qui nihil in terra pulchrum aliud viderit.
 Sed ipsum illud dicere in eo, &, convocatis praestantif-
 simis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum,
 inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio iu-
 cundissima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem
 apertus, laude & faventium vocibus plenus, placide & ipse
 antrorum instar resonans, & subsequens quae dicuntur, &
 ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans,

τις εὐμαθὲς ἀκρατὴς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιούμενος πρὸς αὐτά· οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς Φωνῆς ἐπανιούσης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρβένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τοὺς ἄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημενοῖς κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. Ἔμοι γοῦν δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυ- 4
τελεία ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θεάς. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἶτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ τῶ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὅπλων ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδου αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν

vel potius ut docilis auditor memorans, quae dicta sunt, laudansque dicentem, & aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibiarum pastoriarum cantum resonant, redeunte per percussionem voce, & in se ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitantem, & intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, & ad orandum excitari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Ferre enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, & cum tentandi causa illa inquisisset, elatum esse & quasi alatum ad

τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνει-
σθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέ-
χρησε πλάτανος εὐφύης, καὶ πόα εὐβαλῆς, καὶ πηγὴ
διαυγής, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμε-
νος, Φαίδρου τε τοῦ Μυρρίνουσίου κατειρωνεύετο, καὶ τὸν
Λυσίου τοῦ Κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μού-
σας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν,
συμπεριληψομένας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ
ἡσχύνετο γέρων ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρθένας, συνε-
σομένας τὰ παιδευαστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ
5 ἂν οἰώμεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὲν αἱ
κατὰ γε σκιὰν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἢ
ὑποδοχῇ, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν
βασιλέως λέγῃς τὴν χρυσῇν. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πο-
λυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα· τέχῃ δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις,
ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ συνείργαστο, οὐδὲ

belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad
pulchritudines locorum? Verum Socrati fatis ad hoc erat
platanus bene nata, & herba florida, & fons pellucidus
parum *distans* ab Ilisso: atque ibi affidens Phaedrum Myr-
rhinusium diffimulatae sermonibus sapientiae lufit, & Ly-
siae, Cephali filii, orationem redarguit, & Musas voca-
vit, ratus, in illud desertum venturas, adiuturasque il-
lam de amore disputationem. Nec puduit hominem senem
vocare virgines, audituras de puerorum amore sermones:
in locum autem adeo pulchrum non putemus etiam non
vocatas illas venire? Atqui non umbram modo habet;
aut platani pulchritudinem, hoc diversorium, etiam si re-
lieta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas. Istius enim
in solo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritu-
do, aut delectatio, aut commensurata proportio, non una

κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλούτος μόνον, καὶ Φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ οὐδαμοῦ προσῆν· οὐδὲ γὰρ ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαῖς τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαίνεσσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγῆσονται. οὐ Φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ Φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ Βάρβαροι. Τούτου 6 δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς τινας ὀφθαλμούς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφυῶς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὥφει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχὴ) καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθὺς ὑποδέχασθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπέλασθαι ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, καθ'

4 Τοῖς Ἀρσακίδαῖς) Ἀρσακίδας ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιωτάτου τὰς τοὺς τῶν Περσῶν φησι βασιλεῖς, γονὰς ἔλκονταί. V.

elaborata aut permixta auro erat: sed barbaricum spectaculum, divitiae solum, quibus inviderent spectantes, beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsacidae, neque ad delectationem hominum visui exponere sua solebant, neque curabant, laudaturine essent spectatores; sed id solum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, sed divitiarum studiosi sunt barbari. Huius autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos *exacta est*, neque ad Persicam superbiam, aut iactationem regiam, neque pauperem solum, sed ingeniosum spectatorem postulat, cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratiocinatio etiam dicta consequatur. Quod enim pulcherrimam diei partem spectat, (est autem pulcherrima, & amabilissima pars principium) & tollentem statim caput solem excipit; quod valvis apertis luce ad fa-

ὃ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποίουν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τοῦ μή-
 κους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθμον,
 καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς ὥραν ἐκά-
 στην εὐστοχον, πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαί-
 7 νων ἄξια; Ἐτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν
 τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπί-
 ληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον,
 ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὅποσον ἂν καὶ
 γυναικὶ γάφρωνι καὶ καλῇ ἀρκέσῃ ἐπισημότερον ἐργά-
 σασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτὸς τις ὄρμος, ἢ
 περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ὠταιν ἐλ-
 λόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφετον τῆς κόμης συν-
 θέουσα, τοσοῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ
 ἐσθῆτι ἢ πορφύρᾳ· αἱ δέ γε ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ
 ἀμορφότεραι αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν,
 καὶ τὴν δειρὴν χρυσοῇ πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώ-

tietatem repletur; quo positu templa faciebant antiqui:
 quod longitudo latitudini, & utrisque altitudo decora pro-
 portione respondet; quod fenestrae sunt liberae, & ad
 unamquamque partem anni recte dispositae: qui non iu-
 cunda haec omnia & digna laudibus? Insuper admiretur
 aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in or-
 nato nihil, quod reprehendi possit, illa auri decora & com-
 mensurata distinctio, nihil habens in usu invidiosum; sed
 quantum etiam in muliere pudica & pulchra ad formam
 insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum
 monile, aut in digito anulus habilis, aut inaures in auri-
 bus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuan-
 tem taenia, quae tantum addat formae, quantum vestī pur-
 pura. At meretrices, praesertim si qua est deformior, &
 vestem totam purpuream, & collum sibi faciunt aureum,

μῆναι τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ τὸ ἐνδόν τῷ καλῷ, προσθέσει
 τοῦ ἐξωθεν τέρπου παραμυθούμεναι. ἡγοῦνται γὰρ καὶ
 τὴν ὥλειν αὐτῶν ἐπιλατινότεραν φαίνοσθαι, συναπο-
 λαμπνύσθαι τῷ χρυσῷ, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγρα-
 φον, λήσκει ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐ-
 τὸ ἐρασμιώτερον καλλίσσεσθαι, τῷ θαυνοτάτῳ συνορώ-
 μενον. ἀλλ' ἐκείναι μὲν εὕτως. ἡ δὲ γέ σῶφρων γυνή
 χρυσῷ μὲν τὰ ἀρμόυντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσ-
 χρήται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύνοιτο, οἴ-
 μαι, καὶ γυμνὸν δεκνέμεναι. Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε τοῦ οἴ- 8
 κου ὀρεθῆ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ
 καθ' ἑαυτήν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς ταυτοῦτον κακόσμηται, ἐς
 ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστή-
 ματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθῶν τῷ
 πυρί. εἰ δὲ γέ πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φο-
 βερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' αὖ τις οὐδ' ἔργον ἐνταῦθα τὸν
 2 Ἡγοῦν γὰρ καὶ τὴν ὥλειν αὐτῆς ἐπιλατινότεραν ἵσσεσθαι σ. τ. χ. G.

ipso pretio venantes ille ebras, & quod pulchritudini deest,
 extra apponendis, quae aliquam suavitatem habent, solan-
 tes. Putant enim, & brachium sibi candidius visum iri, au-
 rum si una resfulgeat; & pes quod minus circumscripte for-
 mosus est, illud occultatum iri sub aureo sandalio; ipsam
 faciem visum iri amabiliorem, si una cum eo, quod splen-
 didissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo.
 Verum modesta mulier auro, quantum satis est, & ad ne-
 cessaria tantum utitur: suam verò pulchritudinem neque
 nudam ostendere etubescat. Igitur lacunar oeci huius, vel
 caput potius, formosum quidem per se quoque, auro ea-
 tenus ornatum est, quatenus etiam coelum noctu a stellis
 per intervalla collustratum, & ignibus per interstitia quae-
 dam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non
 pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic
 Lucian. Vol. VIII. G

χρυσόν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος ἔνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ
 συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἠδεῖαν ἀπολάμ-
 πει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχράννυσι τῷ ἐρυθρήματι. ὁπό-
 ταν γὰρ τὸ Φῶς προσπεσὼν ἐφάψεται, καὶ ἀναμιχθῆ
 τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαστράπτουσι, καὶ διπλασίαν
 9 τοῦ ἐρυθρήματος ἐκβαίνουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὲ ὑψη-
 λὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιαύδε, Ὀμήρου τινὸς θεό-
 μενα ἐπανέτου, ἵνα αὐτὸν ἡ ὑψόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης
 θαλάμῳ, ἡ αἰγλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπον, εἴποι τὸν
 δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἑκάστου, καὶ
 τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἕαρος ὅψι καὶ λειμῶνι δὲ
 εὐανθεὶ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν πλὴν παρ' ὅσον ἐκεῖ-
 να μὲν ἀπάνθει, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλιάττεται, καὶ
 ἀποβάλλει τὸ κάλλος, ταῦτ' δὲ τὸ ἕαρ αἰδίων, καὶ ὁ λει-
 μῶν ἀμείραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἅτε μόνῃς τῆς

10 Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμ.) Τὰς γραφάς φησιν, ἵται τὰς ζωγραφίας,
 ὑφ' αἷς ἀνθρώπων καὶ φυτῶν μιμήματα εἰργασθαι, καὶ εἰ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis
 causa reliquo ornatui adpersum, verum splendore etiam
 quodam iucundo relucet, totique domui rutilum quen-
 dam colorem adiicit. Cum enim incidens lumen attingit au-
 rum, permixtumque illi est, commune quiddam resurgit,
 ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oeci
 & fastigio proxima talia sunt, Homero quodam lauda-
 tore indigentia, qui illam aut alta fastigiatam, ut Hele-
 nae thalamum, aut splendidam, ut Olympum, forte dictu-
 rus esset. Ornatum vero reliquum, & picturas parietum,
 & colorum pulchritudinem, & evidentiam uniuscuiusque,
 accuratoremque, & veritatem, ad spectum veris, & prout
 florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorent,
 marcescuntque, & mutantur, ac pulchritudinem amittunt;
 hoc vero perpetuum ver, & nunquam marcescens pra-

εἴθεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ τῶν δρεπο-
μένων. Τὰ δὲ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡσθεῖη 10
βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθεῖ καὶ παρὰ τὴν δύναμιν
ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχιστον ὃν ἀπολειφθῆναι τῶν
ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν,
οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἥδιον ἂν, οἴ-
μαι, δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μαλακοῦ, προσ-
ηνῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπέικοτος τῷ
πόδι, καὶ μὴ ἀκτιτυποῦντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γοῦν τότε
χῆται τῷ δρόμῳ καὶ ὅλον ἐπιδούς ἑαυτὸν τῷ τάχει,
ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὁ δὲ ταῶς, 11
ἥρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ
ἄνθη πρόεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν
εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε
καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περιστήσας,

10 Καὶ ἐργίλον ἐπιδούς ἑαυτ.) Γραι. καὶ ἐλίγον. G.

tum, & flos aeternus, quem solus attingat visus, & spe-
ctaculi illam suavitatem demetat. Haec igitur tanta ac ta-
lia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat,
etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat, tur-
pissimum esse non paria facere his, quae videmus. Est enim
res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in
hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, de-
currat per primum campum ac mollem, placide accipien-
tem gressus, & molliter pedi cedentem, nec repellentem
ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum,
totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchri-
tudine certat. Ac pavo sub veris initia in campum ve-
niens, cum flores etiam prodeunt non desiderabiliores tan-
tum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, colori-
busque purioribus; ipse quoque passis pennis ac foli offen-
sis, elata cauda & in orbem circa se erecta, suos intem

- ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντες τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἀμύλλαν. ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομπεῖ τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαίνοντων ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πάσχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἰριδὸς τινος ἑκαστον περιβεούσης. ὃ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαν-
 12. αὐγές, εἰ σκιασθεῖη, χλοαυγές ἐστίν· οὕτω μετακασ-
 μέτται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις. Ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἵστε, καὶ μὴ εἰ-
 πῶ ὥστε, εἰ καὶ παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρό-
 πλους τις εἴη, πάντως αὖ ἐβελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι,

flores exponit, suarumque ver pennarum, prato velut ad certamen ipsum provocante. Convertit se itaque & circumagit, & pulchritudinis suae quandam velut pompam agit: ubi sane admirabilior etiam videtur, mutantibus subinde ad lucem coloribus, & sensim in alias transeuntibus, atque in aliam se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet pennis, quorum unumquemque velut iris quaedam circuit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinate, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splendor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos alliciat, & cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum etiam si aliquis plane mediterraneus sit & navigandi imperitus, tamen & ipse conscendere nayim velit, & cir-

καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι,
καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κούφως ἐπουριά-
ζουσαν τὴν ὀθόνην, τὴν δὲ ναῦν προσηγῶς τε καὶ λείως ἐπ'
ἄκρον ἡρέμα διολισθαίνουσαν τῶν κυμάτων. Καὶ τοί- 13
νυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμη-
σαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπιγέῖραι, καὶ πάντα τρό-
πον εὐδοκίμῃσαι παρασκευάσαι. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πεί-
θομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις
παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ ἱγγος ἡ Σειρήνος τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῶν
ἄμεροί ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς φανέσθαι καθ-
άπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. Ἄλλος δὲ τις οὐκ 14
ἀγεννὴς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὡς Φησί, καὶ
μεταξὺ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν ἐπειράτο
τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα λέ-
γειν Φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτη-

4 Διολισθαίνουσαν τῶν κυμάτων) ὃ Ἀπὸ ἱγγος) Ex Theocrito:
Ὡς καιαὶ σου αἱ παραδείξεις, ἱγγὲ ἔλκε τὸ τῆτοι ἱμῶν ποτὶ δῶμα
Λευκιάσι; V. τὸν ἄνδρα. G.

cumnavigare, & multum discedere de terra, idque inprimis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, navim autem blando levique motu per summos labi fluctus. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta est, quae impellat ad dicendum, & dicentem excitet, & plausum illi omni ratione paret. Equidem his ipsis moveor, & iam sum motus, & in oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, spe non parva fretus, etiam si ad hunc diem informis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, velut veste honesta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, & abrumpere dictionem conata est, tum postquam desii, non verā, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γρα-
 Φῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ πρὸς τοῦναντίον
 ἀποβαίνειν. μᾶλλον δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λό-
 γος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω,
 ὅπῃ λυσitteλέστερον ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου,
 καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε
 οὐδὲν δεομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη
 λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ με-
 13} ταστήσομαι. Ἄνδρες ταῖνυν δικασταῖ, Φησὶν ὁ λόγος,
 ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἴ-
 κον ἐπῆνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ
 τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ
 ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσθήσειν μοι δοκῶ. ὅσα
 γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνηται, τῶνδ' ὑπεναντίας τῇ
 τοῦ λέγοντος χρεῖα δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ
 γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ ἐκεῖνος ἐμνημόνευσε,

esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem
 oeci picturæ & auro ornatam. Contrarium enim quodam-
 modo evenire. Quin, si videtur, ipsa in medium progres-
 sa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare
 commodiorem esse putet dicenti vilitatem loci atque de-
 formitatem. Me quidem orantem iam audistis: ergo non
 opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero iam
 progressa in medium dicat: tacebo interim ego, & pau-
 lulum illi decedam. Sic igitur oratio: Qui modo dixit orator,
 Iudices, multis & magno opere laudavit hunc oecum, suaeque il-
 lum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem
 illius velim dicere, ut etiam praetermissa ab illo additurus mihi
 videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto magis con-
 trarius dicentis usus ostendetur. Ac primum, quandoquidem mu-
 lierum, & mundi, & auri mentionem iste fecit, etiam mihi, ut

καί μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παραδείγματι. Φημὶ γάρ οὖν καὶ γυναῖξι καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὅποταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγείς, ἀντὶ τοῦ ἐπαινέειν ἢ χρῶαν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆχυν, ἢ δακτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς τὴν σαρδῶν, ἢ τοῦ σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥστε αἰχθατο ἂν εἰκότως παρρησιώμενη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ αἰγόντων σχολὴν ἐπαινέειν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς παιουμένων τὴν θέαν. Ὅπερ ἀνάγκη, 16 αἶμαι, παθεῖν καὶ τὰν ἐν οὐτῷ καλαῖς ἔρχοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ ἀμαυροῦνται, καὶ συναρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊᾶν μεγάλῃν φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύοι. τοῦτα γοῦν φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν Φαι-

ea similitudine utar, permittite. Aio enim ego, pulchris etiam mulieribus non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur, conferre, sed contrarium etiam esse mundum copiosum, cum videndum unusquisque ab auro & lapidibus pretiosis percussus, pro eo, quod laudare debebat aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum, aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sardam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praetervideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus. Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delitescit enim, quicquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, & obscuratur, atque una obripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad

νὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως εὐφώνῳ καὶ ἡχηέντῃ οἴκῳ λέγων. ἀντιφθεγγεται γάρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ ὁρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελευστὰς ἢ θάλαττα, ὁπότεν πρὸς κύματος ἤχον ἐπαδέειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία,
 17 καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἦττον. Καὶ μὴν καὶ κεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγεῖρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. ἐκπλήττει γάρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἰσχιστόν ἐν εὐμύρῳ χωρίῳ μὴ ὁρμήσις φαίνεσθαι τοὺς λόγους, ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ Θανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἔπειτα Φεύγοι πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπιστημότερος ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων. τοῦτο δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος, εὐμυρῶτα ἐλάχιστον Φρον-

16 Καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ. φησὶν Ὀμηρος, Ἀλέξανδρον θεοειδέϊντος) Εἰς Πάριον Ἀλέξανδρον, ὅς ἐστι δὲ ὁ λόγος φησὶ. V.

haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adde & sonoro oeco dicentis. Resonat enim, & reclangit, & contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quiddam etiam tuba facit iubiis, si una canant, aut celestia canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, & ad silentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod decebat adversarius, excitari a pulchro oeco dicentem, & alacriorem reddi, illud, mea quidem sententia, sit contrarium. Percellit enim ac terret, & cogitationem perturbat, facitque timidiorem, dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loca formosq. habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat ante alios, cuius nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens Homericus ille orator videtur quatinus curam

τίσαι, μάλλον δὲ καὶ παντελῶς αἰδρεῖ. Φωτὶ ἑαυτὸν ἀπεικάζει, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον φαίνεται τῶν λόγων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμωρότερον ἐξετάσεως. ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θέαν, καὶ τῆς φροντίδος τὸ ἀκριβές ἐκλύειν, τῆς ὅψεως ἐπικρατούσης, καὶ πρὸς αὐτὴν καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἐώσης. ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον εἶναι αὐτὸν, τῆς ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαινον; Ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς 18 τὴν ἀκρόασιν παρειλημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιοῦτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται. καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φῆμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ Ὀρφεὺς τις λέγων ἔστιν, ὥστε ἀποσπᾶσαι τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θέας. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπειδὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυθεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν

13 Δημοδόκος, καὶ Φέμ.) Ὀνόματα μουσικῶν τε καὶ μελῳδῶν. G.

habuisse pulchritudinis; potius imperito omnium homini se assimilasse, ut ipsius pulchritudo orationis tanto admirabilior ex ipsa ad illam deformitatem comparatione appareret. Alioqui necesse est, ipsam dicentis animum occupari in spectaculo, & exquisitam illam curam remittere, cum vincat illa species, & ad se vocet, atque attendere ad orationem non patiatur. Quomodo ergo fieri potest, ut non omnino dicat deterius, occupato circa laudem eorum, quae videntur, animo? Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes & ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores sunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est, vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit: verum unusquisque transmissis solum limine, conferta illa pulchritudine circumfusius, orationem illam, sive auditionem, nec omni

ἀρχὴν αἰόντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὀρωμένοις ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν.

- 19 Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχύς ὄφει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθεῖς, τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἅν' ἐκείναι μὲν γὰρ ἐκήλουν τοὺς παραπλέοντας, μελωδοῦσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος διατριβῆς· καί που τις αὐτὰς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὀμιλοῦν, εὐθύς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ Ἀφώνους ἐποίει· ὥς δὲ ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθιναι ἐγένοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος. ὥστε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ ταῶ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτοῦ εἰρησθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ Φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἰ γέ τις

11 Τῶν Γοργῶν κάλλος) Ὅτι αἱ στήσαι οἰοῦνται ἀπικλῖσθαι τοὺς ἀπὸ Γοργόνων κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξελθόντας. V.

no audire videtur; sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Arcopagitarum consilium, audiat. Neque enim satis valere vim verborum, quoties cum visu pugnandum est, Sirenium etiam fabula, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo & adulando carminibus, detinebantque appulso, & mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, & inaudita praeternavit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, & ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur & quae de pavore paulo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat, in specie inest, non in voce. Et si quis iux-

παραστησάμενος τὴν ἀηδὸν ἢ τὸν κύκνον, ἄδειν κελεύ-
 οῖ, μεταξύ δὲ ἀδόντων παράδειξειε τὸν τὰ σιωπῶντα,
 εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνων μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαί-
 ρειν Φράσασα τοῖς ἐκείνων ᾠμασιν. οὕτως ἄραχόν τι
 εἰσικεν εἶναι ἢ δι' ὀψέως ἡδονή. Καί, ἐγώ γε, εἰ βούλεσθε, 20
 μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα
 μοι μαρτυρήσει, ὥς παλὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκουσ-
 μένων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκά-
 λει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου Ἀλικαρνασσόθεν καὶ πει-
 δὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖτω παρελθών. ἀνα-
 δεξασθε δὲ αὐτὸν, ἴασθι πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ
 αὐτῷ ἔθος. Ἀληθεῖα τάδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί,
 μυθεῖται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τούτων περὶ,
 ὅψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὥτα γὰρ τυγχάνει εἶντα ἀπι-
 στότερα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἄφῃσιν, ὥς
 τὰ πρῶτα τῇ οἴφει ἀπαδέδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ
 ἔπεα πτερόεντα ἐστί, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν

ta collocatos hinc lusciniam & cygnum canere iubeat, hinc in-
ter ipsum cantum saccentem ostendat pavonem; novi ego, transitu-
ram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo
invictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contin-
git. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem,
qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his,
quae auditu percipiuntur, esse validiora. Et mihi tu iam, praeco,
huc voca ipsum Herodotum, Lyxi filium, Halicarnasso. Et quan-
do, praeclare ille quidem, obsecutus est, in medium progressus
iam dicat testimonium. Patiimini autem illum Ionice vobiscum pro
more suo loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices,
loquitur, & credite illi, quae in hanc sententiam dixerit,
visum esse praeferendum auditui: aures enim oculis fere
sunt infideliores. Auditis testem, quae dicat, ut primas tribuat
visui. Merito sane. Verba enim alata sunt, & abeunt, & simul,

ἀποπτάμενα· ἡ δὲ τῶν ὀραμένων τέρψις, αἰὲ παρυστά-
σα, καὶ παραμένουσα, πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται.

- 21 Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστὴς, οἶκος
οὕτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον δὲ τὸ μέ-
γιστον οὐδέπω Φημί ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταί, καὶ
μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ
τοὺς τοίχους θαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε,
πρὸς ἐκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδεὶν αἰσχυνθῆτε·
συγγνώμη γάρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλλως τε,
καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τῆς
γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ ἀρ-
χαίου τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαι-
δευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκεῖσε
ἀποβλέπητε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, Φέρε, ὡς οἶόν τε γρά-
ψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ, οἴμαι,
ἀκούοντες, ἃ καὶ ὀρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με
καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσατε, καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσαι-
τε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν

dum prodeunt, avolant. Verum delectatio ex his, quae videntur,
adstans semper ac manens, subit omnino spectatorem. Qui igitur
non validus dicenti adversarius sit oecus adeo pulcher, adeo spe-
ctabilis? Quin, quod maximum est, nondum dico. Vos enim ipsi,
iudices, dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros admira-
bimini, picturas examinabatis, conversi ad singulas. Nec est, quod
vos pudeat. Ignoscendum enim, si quid humani vobis acciderit:
praesertim in argumentis ita pulchris, ita variis. Ars enim exquisi-
ta, & historiae cum antiquitate utilitas, illecebras habens vere,
& eruditis spectatoribus indigent. Et ne omnino relictis nobis ea
respiciatis, age, quantum eius fieri potest, verbis illa vobis de-
pingam. Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spectan-
tibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso nomine me laudabitis,
& adversario praeponetis, ut qui & ipse ostendam oecum, & vo-

τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾷτε, ἄνευ
 χρωμάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου, συστήσασθαι
 τοσαύτας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων.
 Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμέμι- 22
 κται πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεύς τὸ κῆτος Φονεύει, καὶ
 τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει,
 καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γορ-
 γόνας πτήσεως· ἐν βράχει δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
 σατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ Φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν
 μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτραις, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν,
 καὶ θηρίου ὄψιν ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρι-
 κὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ διδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ
 ὁ Περσεύς δὲ τῇ λαίᾳ μὲν προδείκνυσιν τὴν Γοργόνα· τῇ
 δεξιᾷ δὲ καθικεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ἔσον τοῦ κῆ-
 τος εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἥδη λίθος ἔστι· τὸ δ' ὅσον ἐμ-
 ψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κέπτεται. Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε 23
 τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμμα γέγραπται δικαιοτάτον, οὗ
 τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους

lupatam vobis geminem. Difficultatem autem incepti mei videte;
 qui audeam sine coloribus, & figuris, & loco, tot imagines con-
 stituere. Tenuis nempe est verborum pictura. Igitur ad dextram
 intranti Argolicae fabulae Aethiopicus affectus permixtus est. Per-
 seus cetum interficit, & liberat Andromedam, uxorem paulo post
 sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc obiter in suo ad
 Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expressit artifex:
 pudorem virginis ac metum; inspicit enim pugnam desuper e sco-
 pulo: & ausum iuvenis amatorum, & difficilem oppugnatu spe-
 ciem belluae. Atque haec quidem irrui spinis horrens, ac terri-
 bilis rictu: Perseus autem laeva Gorgonem obicit, dextra ferit
 gladio; & qua parte vidit Medusam cetus, iam lapis est; qua
 adhuc vivit, falce caeditur. Deinde post hanc imaginem, alia ta-
 bula picta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab Euri-

δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραφαν τὴν εἰ-
 κόνα, τῷ νεανίᾳ τῷ ἐταίρῳ, Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς,
 καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαβόντε τὰ βα-
 σίλεια, καὶ παρελθόντε, Φονεύουσιν ἄμφω τὸν Αἰγί-
 σθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς
 τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκ-
 πεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τι-
 νες, ὅπῃ φύγῳσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ γρα-
 φεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβες τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας
 μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμῶν, ἐμβρα-
 βύοντας δὲ τοὺς νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ
 24 φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο θεὸς ἐστὶν εὐμορφος, καὶ μειρά-
 κιον ἰσχυρὸν, ἐρωτικὴ τις παιδιά· ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτρᾳς
 καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνα. ὁ
 δὲ πηδησόμενῳ ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλ-
 λων παρεστὼς μειδιά, τερπόμενος ἄμφοῖν, καὶ τῷ παι-
 25 ῳ δὲ παίζοντι, καὶ πείρωμένῳ τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ

pide vel Sophocle sumfisse pictor videtur, qui similem & ipse pin-
 xerunt imaginem: Iuvenes duo sodales, Pylades Phocensis atque
 Orestes, qui iam putabantur esse mortui, atque sic latentes, in
 regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra ve-
 ro iam occisa in cubili quodam seminuda iacet, ac ministerium
 omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum
 fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum,
 impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, & tanquam per-
 petratum iam praetercucurrit: sed immorantes pinxit iuvenes in
 caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, & adolescen-
 tulus pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra se-
 dens, leporem retinet, & alludit cani: hic vero assilientis ad ipsum
 in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus
 utroque, & puero ludente, & tentante capturam cane. Post ista

Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκεῖνα τολμῶν, καὶ
 ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηναῖ σκέ-
 πουσα τὸν Περσεά· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασται, τὸ
 δὲ ἔργον οὐχ ἑώρακέ πω, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς
 Γοργόνης τὴν εἰκόνα, οἷδε γὰρ τὸ πρόστιμον τῆς ἀληθοῦς
 ὄψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος, 26
 Ἀθηναῖς ναὸς πεποιήται, ἡ θεὸς λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆ-
 μα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγού-
 σης θεοῦ πολεμικῆς. Εἵτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηναῖ, 27
 οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. ἩΦαιστος αὐ-
 τὴν διώκει ἐραῶν, ἡ δὲ Φεύγει· καὶ τῆς διώξεως Ἐριχθό-
 νιος γίγνεται. Ταύτῃ ἐπεται παλαιὰ τις ἄλλη γραφή. 28
 Ὠρίων φέρει τὸν Κηδάλιωνα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῶ
 σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδὸν, ἐποχούμενος. Καὶ ὁ 29
 Ἥλιος φανείς, ἰαῖται τὴν πῆρῳσιν, καὶ ὁ ἩΦαιστος
 Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦ- 30
 το, δῆβεν μεμνηνὼς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρεΐδαις μὴ

6 Τῆς ἀντίθυρος.) Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἡ ἀντίθυρ. V.

*iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, & Me-
 dusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At ille
 peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam
 Gorgonis in clypeo suo imaginem: noverat nimirum, quanti con-
 staret directo visu illam adspexisse. In medio pariete, superne, &
 regione ianuae aedicula Minervae facta est. Dea e candido mar-
 more: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea
 bellica. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem,
 sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator: illa se
 subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius. Hanc
 sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem:
 hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat. Oriensque
 Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit.
 Ulysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere*

θέλων πάρεισι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ
 μὲν τῆς ὑπακρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν
 ὑπεξυγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δραμέων· ἐλέγ-
 χεται δὲ ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμῆδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυ-
 πλίου, αὐτοῖς τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον,
 ἀπειλεῖ Φονεύσειν, πρόσωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς
 τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνε-
 ται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Φόβον τοῦτον σωφρονεῖ,
 31 καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ὑστάτη
 δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαῆς, τῷ παῖ-
 δι ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη
 τὸ ξίφος, τὸ δ' ἀβλίῳ καθῆστον γελῶντε, μηδὲν τῶν
 μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν
 32 χεροῖν. Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁρᾶτε
 ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεᾶν ἀπο-
 στρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε
 διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμῆρον ὑπελα-

cum Atreidis nolit. Adfunt autem legati iam vocantes. Et simu-
latio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia iu-
mentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. Atprehenditur ta-
men in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid age-
retur, raptum Telemachum interfecturum se minatur, stricto iam
gladio, & adversus furoris simulationem iram & ipse vicissim si-
mulat. At Ulysses ab hoc metu respiscit, & su pater, & simu-
lationem solvit. Ultima Medea picta est zelotypia inflammata,
pueros duos torvum adspiciens, & furum quiddam animo agitans.
Iam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum
ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, iu-
lices, nonne, ut abducant auditorem, videnti, & ad spectaculum
avertant, solumque eum, qui dicit, relinquant? Atque ego ista per-
secutus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac teme-

βόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν
 φέρων ἐπέβαλε, καταγνώτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ
 τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συν-
 αγωνίσασθε, καὶ ὡς οἷόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν
 λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν.
 μόλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθεῖν οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συν-
 αγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος
 τῆς τοῦ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντι-
 δίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν
 οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ᾗ, βου-
 λοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*varium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, dampna-
 eum habeatis odio, atque in ipsa oratione destitueris; sed uti po-
 tius adiuvetis ipsi certamen, & conniventes, quantum eius fieri
 potest, verba illius audiat, perpensa nimirum operis difficulta-
 te. Vix enim vel sic potuerit, etiam si non iudicibus vobis, sed so-
 ciis, utatur, non usquequaque indignus magnifico isto oeco putari.
 Quod vero pro adversario ista peto, nolite mirari: ob amorem
 enim huius oeci, quisquis est, qui in eo dicit, velim probari.*

Μ Α Κ Ρ Ο Β Ι Ο Ι.

- 1 ΟΝΑΡ τι τοῦτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κελεύ-
 σθεις προσφέρω σοι δῶρον. τοὺς μακροβίους, πάλαι
 μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς Φίλοις, ὅτε ἐτίθεσθ
 τῷ δευτέρῳ σου παιδί τούνομα^ς συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων,
 τίνας ὁ Θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακρο-
 βίους, τότε μὲν ἠυζάμην τοῖς Θεοῖς ἐπὶ μήκιστον ὑμᾶς
 βιάσθαι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σούς^ς τοῦτο συμ-
 φέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γέ-
 νει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς
 ἐμοῖς. καὶ γὰρ καί μοι τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ
 2 Θεός. Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύννοπαι ἦλθον,
 εἰκὸς εἶναι τοὺς Θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα
 προστάσσοντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς
 5 Συμβαλεῖν) Διακρίναι, τοῦσαι. V.

L O N G A E V I.

S O M N I O monitus hoc facere, o Quintille clarissime,
 munus ad te defero Longaevos: *somnio, inquam*, quod
 olim vidi, cum nomen poneret filio tuo secundo, ac nar-
 ravi amicis. Sed quod coniiicere non possem, quosnam Lon-
 gaevos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis
 nuncupavi, ut quam longissime & tu vivas, & tui filii;
 utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum
 praeter ceteros & ipsi mihi & meis omnibus: etenim mihi
 quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus.
 Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, ve-
 ro esse simile, Deos, cum viro doctrinae studiis operato
 haec imperent, iubere, de arte tibi *mea* aliquid ut offe-

τέχνης. ταύτην οὖν αἰσικωτάτην νομίζων τήν γε τῶν σῶν
γενεβλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μα-
κρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνουσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλο-
κλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτο τί
σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις,
καὶ ἐλπίς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον δύνασθαι
βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ
ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμε-
νοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς μα-
κρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ. Νέστορα 3
μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖ-
ναι γενεάς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνα-
σμένον ἄρματα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ
τὸν μάντιν ἢ τραγωδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατεῖναι
λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπὶ μήκι-
στον βιῶναι. Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ 4

ram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus natalinorum tuo-
rum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem per-
venisse, cum sana mente & corpore integro, memoran-
tur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello
nascatur: hinc animus alacris, & bona spes, fieri posse, ut
ipse quoque vivas quam diutissime; hinc quaedam *pauca* ab
exemplis disciplina, si cognoscas, ut quisque maxime &
corporis sui & animi curam gesserit, ita ad longissimam
senectutem, cum valetudine integra, pervenisse. Itaque
Nestorem, Achivorum sapientissimum, ad tria secula ex-
tendisse *aetatem*, Homerus narrat, quem proponit nobis
corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tire-
siam vero vatem ad sex usque secula produxisse *vitam*, ait
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum,
& puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Com-

τὴν διαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων· Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς Φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γένος τοῦτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίσις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρρωμένοι τέ εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαιτώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον. Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σῆρας μὲν ἰστοροῦσι μέχρι τριακοσίων ἔτην, οἱ μὲν τῷ αἵερι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήραος προστιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ. ὕδροποτεῖν γάρ φασι τὸ ἔθνος τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βιοῦν ἰστόρηται· καὶ τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. τούτους μὲν καὶ κριθίνων

memorantur autem genera quoque hominum integra longaeva propter victus rationem fuisse, ut Aegyptiorum, qui sacri scribae vocantur; Assyriorum autem & Arabum, qui interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in solidum vacantes philosophiae; & qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum & dicatum Diis, apud Persas, & Parthos, & Bactros, Chorasmiosque, & Arios, atque Sacas, & Medos, Barbaros denique multos alios, valentes sunt ac longaevi, cum ob magiae exercitium exquisitiorē vivendi ratione ipsi quoque utantur. Iam vero gentes etiam totae diutissime vivunt, ut Seres referunt ad trecentos usque annos vitam proferre, cuius longae senectutis causam alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam rationi victus: aquam enim bibere universam gentem, aiunt. Athotes etiam ad triginta & centum annos vivere, literis proditum est; & Chaldaeos supra centum an-

ἄρτω χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο Φάρμακον· οἷς γε
 Φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθή-
 σεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐρρωμένους εἶναι. Ἄλ- 6
 λὰ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων γενῶν, καὶ τῶν
 ἐθνῶν, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον διαγίγνεσθαι
 χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν
 διαίταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἅμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν
 ἐλπίδα ῥαδίως παράσχοιμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ κατὰ
 πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι γε-
 γόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι, καὶ διαί-
 τη τῇ ἐπιτηδευστάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαίρεσιν δὲ 7
 τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατὰ γε τὰ ἐπιτηδεύ-
 ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτον γέ σοι τοὺς βασιλικούς
 καὶ στρατηγικούς ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβε-
 στάτη μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν
 τελειωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα
 τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ,

nos fertur vivere, hos etiam pane hordeaceo uti, acuti vi-
 sus remedio: quibus nempe dicant ob talem victum reli-
 quos etiam sensus supra reliquos homines vigere. Sed haec
 de longaevis & generibus hominum & gentibus, quos lon-
 gissimo durare tempore aiunt, partim propter terram &
 aërem, partim propter rationem victus, partim propter
 utrumque. Aequum autem est, ut facilem tibi spem ini-
 ciam, narrando, in omni solo, in aëre omni, longaevos
 fuisse viros, exercitationibus convenientibus, & aptissima
 ad sanitatem victus ratione usos. Distribuiam vero oratio-
 nem primo pro vitae generibus virorum, & initio quidem
 regii fastigii viros, aut exercituum duces, commemorabo;
 (quorum uno etiam pia magni augustique Imperatoris no-
 stri Fortuna in supremum ordinem evehto, maximum be-
 neficium suo terrarum orbi tribuit.) Sic enim respiciens tu

τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξεως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσειας γῆρας ὑγιεινόν, καὶ μακρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ
 8 μέγιστόν τε ἅμα καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος Νουμᾶς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη λέγεται
 9 στερρότατα βιώσας. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλεῆας, τοὺς εἰς μακρόν γῆρας ἀΦικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάστου. ἐπὶ τέλει δέ σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς εἰς μήκιστον γῆρας ἀΦικομένους προσαναγράψω, προσθεὶς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖ-

9 Αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται) Ἀπὸ τοῦ βιώσαι. Participium pro infinitivo. G.

quoque ad longævorum similes habitus ac fortunas, senectutem sanam longamque speraveris facilius; simulque æmulus eos, longissimam pariter atque saluberrimam tibi vitam eadem servata victus ratione paraveris. Pompilius Numa, felicissimus Romanorum regum, & maxime circa Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse memoratur. Servius Tullius, rex & ipse Romanorum, supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero, ultimus Romanorum rex, exsul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur pervenisse. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos etiam reges, longam senectutem adeptos, & uniuscuiusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam;

στον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν
 διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα ἀέρα, ὥστε καὶ
 ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείους ἡμῖν τὰς
 εὐχὰς ἔσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε καὶ λιπαρόν,
 τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέ-
 σθαι, τῇ ἐαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέ-
 ροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησσίων βασιλεὺς, πεν- 10
 τήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ
 λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
 ἐτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ
 Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Τέρων δὲ ὁ Συρακουσίων τύραννος,
 δύο καὶ ἐνεήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελευτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Κα-
 λατιανός, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βα-
 σιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον πο-

qui in reliqua Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis
 ratio refutandi eos, qui istum aërem criminantur, histo-
 ria. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata fu-
 tura vota nostra, ut in longissimam & pinguem senectu-
 tem perveniat terrae totius atque maris dominus, qui
 iam senex suum terrarum orbem regit. Arganthonius er-
 go, Tartessiorum rex, quinquaginta & centum annos vixisse
 dicitur, ut volunt Herodotus historicus, & poeta Ana-
 creon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles
 autem, Siciliae tyrannus, cum esset annorum quinque & no-
 naginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tra-
 dunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo & nonaginta
 annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos
 regnasset, ut Calatianus Demetrius & alii perhibent. An-
 teas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa

ταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγυνώς. Βάρδης δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, καθά Φησι

11 Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἰερώνυμος ἱστορεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἔτος ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς Φησιν Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μονοφθαλμοῦ, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιός τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀν-

3 Ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Τελεῖ ἄνθρωπος ἔστι. τελεῖ δὲ εἰς ἐνενήκοντα εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ τοῦ Ἑλλην ἔστι. τελεῖ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀπὸ τοῦ ἄνθρωπος ἔστι. οὕτως γὰρ φασιν οἱ Ἀπτικοί. V.

Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bardylis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello contra Philippum, annos natus nonaginta. Teres, Odrysarum rex, ut refert Theopompus, duorum & nonaginta annorum cum esset, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco & Lyfimacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset unius & octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lyfimachus, Macedonum rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octogesimo, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor & quadraginta annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut Medius refert, & scriptores alij. Sic etiam Antipater, Io-

τίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12 γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῖν τῆς τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλῳ δὲ ἐπικλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος, πρῶτος μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέσχευεν, εὐνοῦχος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος. Ἀτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Φιλαδέλφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν 13 βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον Φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκον-

10 Κατίστρεψε) Ἐτελεύτησε. V.

Iai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum & octogesimum vitae annum : idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphi cognomen habuit, qui solus fratrum in paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cognomen habuit, Pergamenorum & ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Ponti rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mortuus est, cum vixisset quatuor & octo-

- τα, ὥσπερ Ἰεράνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἰεράνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνάθη δὲ ἰσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περ-
 14 δίκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξ-
 ἀνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γέ-
 νόμενος ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν Φίλων μαβίων δὲ τοὺς
 πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ
 φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου
 ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ
 διαβληθεὶς, τὸ δέ τι, ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασά-
 15 μενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μη-
 μων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο,
 βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ καὶ ὀγδοή-
 κοντα ἑτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δείων ἱστορεῖ, τεσσαράων

ginta annos, ut refert Hieronymus, & scriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo & octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: fed captus in proelio contra Perdiccam, & in crucem actus est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum esset, amicorum unumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finit. Artaxerxes, Memoriofi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, morbo finit annos natus sex & octoginta: ut vero Dino pro-

καὶ ἐνεήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς, ὃν Φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ Ἰσιδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνεήκοντα βίους, ἐπιβουλῇ τὰδελφοῦ Γωσίθρου ἐδολοφονήθη. Σιναρθοκλῆς δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονώς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθείς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτα νόσω. Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τό- 16 πων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος δὲ ὁ μετὰ Ὑσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνεήκοντα βίους, ἐτελεύτα νόσω. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἑβδομος βασιλεύσας Χάρακος, ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθείς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἐξ καὶ ἐνεήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρου- 17

15 Καταχθείς] Εποδοχθεΐς. V. Καταπλεύσας. C.

didit, quatuor & nonaginta. Artaxerxes, Persarum rex alius, quem patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Characenus historicus, tres & nonaginta annos cum vixisset, insidiis fratris sui Gosithris periit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum iam agens octogesimum, ab Sacauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque & octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet. Hyspasines, Characis, & locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto & octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspasine rex, duo & nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo septimus, qui Charace regnavit, sexto & octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires, rex Parthorum, sex & nonaginta annis vixit. Massinissa, Mauro-

σίῳ βασιλεὺς, ἐνεήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ
 ὑπὸ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου, βασιλεὺς ἀνα-
 γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνεήκοντα, ἱππομάχων
 καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἦττων ἐφάνη ὥς δὲ ἑώρα τοὺς
 ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος
 σιτίων, ἐτελεύτησε, βιούς ἔτη τρία καὶ ἐνεήκοντα. Γόαι-
 σος δὲ, ὡς Φησιν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ
 ἡλικίας Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
 τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ.
 Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ
 18 πρὸ ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ περὶ
 παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειάν πως καὶ οὗτοι ποιούμενοι
 ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράψωμεν καὶ τού-
 των τοὺς ἱστορημένους, καὶ πρώτους γε Φιλοσόφους. Δη-
 μόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονώς τεσσάρων καὶ
 ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενόφιλος δὲ ὁ

rum rex, nonaginta annos implevit. Afander ille, qui a di-
 vo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renunciatus fue-
 rat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque
 milite deterior visus est. Cum vero videret, suos cives ad
 Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam
 ad tres & nonaginta annos produxerat. Goæsus, auctore
 Isidoro Characeno, ipsius aequali, Omanorum in turifera
 regione rex, quindecim supra centum annos cum habe-
 ret, e morbo obiit. Tot reges longæevos nobis tradide-
 runt, qui ante nos scripsere. Quando vero etiam philoso-
 phi, & omnino literarum cultores, qui curam & ipsi sui
 ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem per-
 venire; scribamus etiam de his, quotquot in literarum mo-
 numenta relati sunt, & primos quidem philosophos. De-
 mocritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum,
 abstinens a cibo vitam finiit. Xenophilus musicus, emi-

μουσικός, ὡς Φησιν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου Φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἵ τινες τῶν κληθέντων ἐπὶ τὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὃν Φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγξασθαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἰκαδὲ, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητῆς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα οὗτος γεγονώς ἔτη, Φῦμα ἔσχευ ἐπὶ τοῦ χεῖλους, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων, προσεγεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἠξίουσαν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὖθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνου μὲν υἱός, Ἀρχελαίου δὲ τοῦ Φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσε ἔτη ἑνὶ καὶ ἐνενήκοντα.

11 Φῦμα) Ψυδράκιον, ψάμα. *ibid.* Καὶ ἀποκαρτερῶν) Ἐαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ ἐξάγων. V.

nens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra quinque & centum annos Athenis vixit. Solon, & Thales, & Pittacus, qui de septem illis, qui sapientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo & nonaginta: quem aiunt, cum in concionem prodiret, & lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* [o terra!] reversumque domum, inedia vitam finivisse. Cleanthes autem, discipulus Zenonis & successor, novem & nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum supervenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumpto perfecit, quae rogaverant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit. Xenophanes, Dexini filius, Archelai Physici discipulus, annos vixit nonaginta unum. Xenocra-

Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρας
καὶ ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδη-
μίας ἀρχηγός, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἐν
καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος,
Στωϊκὸς Φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδών-
ιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, Φιλόσο-
φός τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ
ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ
21 ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκον-
τα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκός, ὃς καὶ
διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ Θεοῦ, ὑφ' οὗ
ἡ Ταρσεὺς πόλις καὶ Φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοή-
κοντα ἔτη βίου, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς
ὁ Ταρσεὺς δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς
ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος
Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ
22 ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν

4 Ὁ Σελευκεὺς) Ἐστὶ γὰρ Σελεύχεια καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῇ ποταμῷ. V.

tes, Platonis auditor, quatuor & octoginta : Carneades, iu-
nioris Academiae princeps, annos quinque & octoginta :
Chrysippus unum & octoginta : Diogenes Seleucienfis ad
Tigrim, Stoicus philosophus, octo & octoginta : Posidonius
Apameensis Syriae, lege autem Rhodius, philosophus, &
idem historicus, quatuor & octoginta : Critolaus Peripate-
ticus, supra duos & octoginta. Plato divinus, unum &
octoginta. Athenodorus, Sandonis filius, Tarsensis, Stoicus,
qui divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo
etiam tributis levata est Tarsensium civitas, duo & octogin-
ta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotan-
nis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoi-
cus e Tarso, Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo & no-
naginta : Xenophon, Grylli filius, supra nonaginta vixit an-

Φιλοσόφων οἱ ἑνδοξοί, συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτετράρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητήριοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἑλλιπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενείτης, ἔξ καὶ ἐνεήκοντα. Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι· τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκστὸν ἔτος γεγοναὶς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέ-

nos. Hi philosophi nobiles. Inter historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus, in bellis versatus, multos labores perpeffus & vulnera, annos vixit quatuor supra centum, ut ait Agatharchides nona historiarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini hominum, nec in ulius sensus usu aut sanitate quidquam desideraverit. Hellenicus Lesbius octoginta & quinaque, & Pherecydes Syrus similiter octoginta & quinque. Timaeus Tauromenites sex & nonaginta. Aristobulus Cassandrinus supra nonaginta annos dicitur vixisse; historiam autem quatuor & octoginta annos natus coepit scribere, ut ipse refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem

πρεσε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἑτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνεή-
 23 κοντα. Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦ-
 σιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύ-
 τησεν· ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως,
 καὶ ὑγιεινοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ
 μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσο-
 κράτης ἐνεήκοντα καὶ ἐξ ἑτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν
 ἔγραφε λόγον· περὶ ἑτῆ δὲ ἑνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγο-
 νώς, ὡς ἤσθето Ἀθηναίους ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ
 Χαιρώνεια νύκτι νενικημένους, ποτνιαζόμενος, τὸν Εὐρι-
 πίδειον στίχον προσηνέγκατο, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρων,

Σιδωνίον ποτ' ἄστῳ Κάδμος ἐκλιπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον.
 Ἀπολλόδορος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, Θεοῦ Καίσαρος

12 Ποτνιαζόμενος) Ἀνιόμενος, ποτνιαῖναι τὸ δυσφορεῖν, καὶ τὸ μετὰ διει-
 τοπαθείας ἰκετεύειν. V.

obiit, annorum cum esset duorum & octoginta. Hypsicra-
 tes, Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit
 annos duo & nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem So-
 phistam quidam nominant, annos octo & centum. Absti-
 nentia vero cibi finit: quem aiunt interrogatum de causa
 longae senectutis, & omnibus sensibus sanae, respondisse,
 quod nunquam ab aliorum se conviviis passus sit auferri.
 Isocrates, sex & nonaginta annorum cum esset, Panegy-
 ricam orationem scripsit: circa annum vero undecentesi-
 mum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaero-
 neam victos, lamentabili voce Euripidis versiculum pro-
 tulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

cumque subiecisset, servitutam esse Graeciam, e vita dis-
 cessit. Apollodorus Pergamenus, rhetor, Augusti Caesaris

Σεβαστοῦ διδάτκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ
 τῷ Ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτα
 τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ
 ἄδοξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδο- 24
 ποιὸς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ
 ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφᾶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ
 τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικα-
 σταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ
 τοῦ δράματος, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνει ὡς τοὺς δικαστάς,
 τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, καταψηφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ
 αὐτοῦ μάνιαν. Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητής, 25
 ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ
 τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ'
 οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως
 τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνενήκοντα ἔτη βίου, κατέκειτο
 μὲν ἐπὶ κλίνῃς ἡρεμῶν· θρασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρε-
 σκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς

praeceptor, qui cum Athenodoro Tarsensi philosopho il-
 lum instituerat, sicut Athenodorus annos vixit octoginta
 duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta. So-
 phocles, Tragicus poëta, glutito uvae acino suffocatus est,
 quinque & nonaginta annos cum vixisset. Hic ab Iophon-
 te filio sub finem vitae accusatus dementiae, recitavit iu-
 dicibus Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam
 sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum quidem vehe-
 menter admirarentur, filii autem furorem damnarent. Cra-
 tinus, Comicus poëta, septem supra nonaginta annis vixit,
 cumque versus finem vitae Pytinen docuisset, vicissetque,
 non ita multo post obiit. Etiam Philemon Comicus, non
 minus, quam Cratinus, septem & nonaginta annos natus,
 decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero videret asi-
 num paratas sibi ficus devorantem, in cachinnos effundi-

γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῶ καὶ
 ἀβρόῳ γέλῳτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν,
 ἀποπνιγεῖς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος
 δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς ἐνεήκοντα καὶ
 26 ἐπτά ἔτη λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν
 ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησί-
 χορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος, ὑ-
 27 πὲρ τὰ ἐνεήκοντα. Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν
 ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηνάιος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ
 καὶ ποιητὴν ἂν τις ἀνομάσειε, καὶ Φιλόσοφον, καὶ γεω-
 28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
 κούργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
 29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἰσχυρεῖται. Τοσούτους ἐδηθήμεν
 βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους, ἀβροῦσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπε-
 σχόμην καὶ Ῥωμαίων τινάς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκη-
 σάντων μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βου-
 λομένων, ἱερώτατε Κυϊντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομαι λόγῳ.

tur; vocatoque servo cum multo *in idem* confertoque risu
 imperat, ut asino etiam merum sorbendum addat: atque
 ipsum per risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
 mus Comicus septem & nonaginta annos dicitur vixisse.
 Anacreon, canticorum poëta, vixit annos quinque & octo-
 ginta, & Stesichorus melicus totidem: Simonides autem
 Ceus supra nonaginta. Inter Grammaticos Eratosthenes,
 Aglai filius, Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum,
 sed etiam Poëtam aliquis nominaverit, & Philosophum, &
 Geometram; duo & octoginta hic vixit annos. Lycurgus,
 Lacedaemoniorum legislator, quinque & octoginta annos
 vixisse narratur. Tot potuimus reges & eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romanorum quos-
 dam, & Italicorum longaeavorum referre, eos tibi, Diis
 volentibus, Quintille sanctissime, alio libello indicabimus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

“ΟΤΙ μὲν οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος φθάνει προτε- 1
 θρυλλημένον. ἄρ’ οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι
 καὶ θεϊότερον ἄλλο; καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομί-
 ζουσιν ἄνθρωποι, ταύτων πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος
 γεννησαμένη, καὶ ἀναβρυσάμενη, καὶ πανδυσασμένη.
 πόλεων μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυ-
 τελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ
 στέργουσι πάντες· καὶ τοσαῦτον αὐδαίμονος ἐξηπατήθη τῶν
 καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θεῖαν ἡδονῆς,
 ὥς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ’ ἄλλαις θαυμάτων λή-
 θην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. “Οστις μὲν οὖν σεμνύνε- 2
 ται πολίτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἄγνωεῖν μοι δοκεῖ

2 “Οτι μὲν οὐδὲν) Τὸ παρὸν ἀνα- Errat. Nam est pleonasm. notus.
 πόδοτον ἐν ἐπαλάθει δοκεῖ. G. V. ad Musc. Enc. c. 1. Reitz.

PATRIAE ENCOMIUM.

SU A cuique patria nihil esse dulcius, olim illud quidem
 tritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil, sed ta-
 men augustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecun-
 que augusta & divina putant homines, eorum causa &
 magistra patria est, quae genuerit ea, nutriverit, institue-
 rit. Itaque magnitudines urbium & claritates, & summi
 aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant uni-
 versi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus
 est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus
 deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud
 alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatae
 se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honores haben-

τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆ-
 λός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριωτέρας ἔλαχε τῆς πα-
 τρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.
 πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειρωμένῳ, προσήκει μέ-
 γεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθο-
 νίαν. ὅπου δ' αἵρεσις ἐστὶ πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο τὴν
 λαμπροτέραν, ἑάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖξαιτο μὲν ἂν
 εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν,
 3 ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὁποιανοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δι-
 καιοὶ τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέ-
 ρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς καὶ γαβὸς, ἄλλον ἂν προτιμή-
 σαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδὸς,
 ἕτερον ἂν στερῆσαι νέον, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νι-
 κώμενοι, προσνέμουσι τοῖς παισίν, ὥστε καὶ κάλλιστοι,
 καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκο-
 σμημένοι οἱ παῖδες νῦν τοῖς. ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δι-

dus sit patriae, ignorare mihi videtur; manifestumque est,
 aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam sortit-
 us esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius
 est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens
 est, ut magnitudinem exigat, & pulchritudinem, & rerum
 venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur,
 nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit: sed
 optaverit ille quidem esse suam patriam beatis illis prox-
 imam; ceterum ipsam, qualiscunque demum sit, praetule-
 rit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni pa-
 rentes. Neque enim honestus bonusque iuvenis alium quem-
 cunque patri praetulerit; neque, suo neglecto filio, pater
 iuvenem alium complectatur. Sed tantum amore victi pa-
 tres ex se natis tribuunt, ut & pulcherrimi, & maximi,
 & rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videantur. Si
 quis vero talis non est filii sui iudex, ille non patris mi-

καστὴς πρὸς τὸν υἱὸν, οὐ δοκεῖ μοι πατὴρ οὐφθαλμοῦς
 ἔχειν. Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον 4
 πάντων· οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις
 ἀπονέμει τῷ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νό-
 μος, καὶ ἡ Φύσις κελεύει, προσηκόντως αὖ τὴν πατρίδα
 προτιμῆσαι. καὶ γὰρ ὁ πατήρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τοῦ πατρὸς πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι
 πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πατρῶων πρόεσιν ἀνα-
 βιβαζόμενον τὸ ὄνομα. Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ 5
 πάντα μὲν, ὡς εἰκὸς, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ'
 ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπα-
 σῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ
 νῆσοι θεϊότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γενέσεις θεῶν. ἱερὰ
 χοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴ
 εἰς τοὺς οἰκεῖους ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ

hi oculos videtur habere. Ergo nomen patriae primum
 omnium & familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis vero iustum suo patri honorem habet,
 quod lex pariter ac natura praecipit, convenienter ille pa-
 triam praetulerit: quando ipse quoque pater res patriae
 est, & patris pater, & qui propter hosce ad nos perti-
 nent sursum omnes: atque ad patrios usque Deos retro
 ascendens illud nomen progreditur. Gaudent ipsi quoque
 suis Dii patriis, & cum omnia inspiciant humana, ut cre-
 dere fas est, qui suae ditionis & terram & mare esse arbi-
 trentur; tum in qua quisque illorum natus est, eam urbi-
 bus praefert aliis omnibus. Itaque & urbes augustiores,
 quae Deorum patriae sunt, & diviniore insulae, in qui-
 bus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum
 grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus

6 δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώ-
 6 ποις πολὺ γε μᾶλλον; Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον
 ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ
 καὶ κοινὸς ἐστίν, ἀλλ' οὖν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῶον,
 διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θῆαν καὶ Φωνῆς ἐνταῦθα
 ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μαθητῶν, καὶ θεοὺς
 ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας
 δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἐχέ-
 τω καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν
 7 οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πα-
 7 τρίδος, πόλιν εἶναι μαθὼν. Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύ-
 ματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμω-
 τέρους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζον-
 τες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, Φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς
 τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι
 δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόν-

quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae,
 quidni multo magis hominibus? Etenim vidit solem pri-
 mum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet
 communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo,
 quod primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem
 mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disce-
 ret, & Deos agnovit. Talem vero si quis patriam sorti-
 tus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem
 opus habuerit; habeat ille sane huius etiam institutionis
 patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius alterius ur-
 bis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem eiusmodi esse, di-
 dicisset. Ceterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem
 colligunt homines, ut ea se utiliores praestent suis quique
 patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad pu-
 blicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet
 enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficia.

τας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἓνα τις ἀπένεμοι
 χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάθη πρὸς τινός,
 πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν
 ἀμειβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ
 ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πα-
 τρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ
 τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. Ὡφθη δὲ οὐδεὶς οὕτως 8
 ἀμνημόνων τῆς πατρίδος, ὥς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος,
 ἀμελεῖν. ἀλλ' οἳ τε κακοπραγούντες ἐν ταῖς ἀποδη-
 μίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ
 πατρίς· οἳ τε εὐδαιμονοῦντες, αὖ καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράτ-
 τωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ
 μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ
 τῆς ξεντείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον
 λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τι-
 μῆς δοξάν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαι-

Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, multo magis patriae rependere iusta convenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in civitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, & praemia pro alimentis, ipsaque adeo legum cognitione, rependere. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia civitate constitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii, quibus adversa in peregrinatione obveniunt, perpetuo in animum revocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumvis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas. Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione, vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam

- νον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς οὐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβεῖσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ ἂν Φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιωμένους. Ποθεινὴ μὲν σὺν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ Φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτῳ καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακαταβῇ τῇ θρεψαμένῃ γῇ, καὶ τῶν πατρώων κοινωνήσῃ τάφῳ. δεινὸν γὰρ ἕκαστῳ δοκεῖ ξενίας ἀλίσκεσθαι,
- 10 καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ γῇ. Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθάπερ νόθοι, ραδίως ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε ἐ-

tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria. His vero, qui pervenere ad senectutem, quanto maior quam iuvenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam & studet, & optat, ut, unde coepit vivere, ibi rursus & altrici terrae corpus commendet, & maiorum suorum monumentis inferatur. Durum enim unicuique videtur, peregrinitatis damnari in terra aliena iacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus insit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed,

δότες, μήτε στέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἀπανταχῇ τῶν
ἐπιτηδείων εὐπορήσων, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γα-
στρός ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγα-
πῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλί-
γην ἔχουσι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγυνον· καὶ ἀπο-
ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινεῖσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἰδῶσιν
ἐτέροις σεμνονομάους, πεδίοις ἀναιμένους, καὶ λειμῶσι
φυτοῖς παντοδαποῖς διειλημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς
πατρίδος ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἵπποτρό-
φον ὑπερῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦσι. Καὶ σπεύ- 11
δει τις εἰς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ καὶ παρ' ἄλλοις
εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ διδομένην ἀθανασίαν οὐ προσή-
σεται, προτιμῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς
πατρίδος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθῆσεται τοῦ παρ'
ἄλλοις πυρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμον ἐῖναι δοκεῖ παρὰ 12
πᾶσιν ἢ πατὴρ, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἰδοί

11 Σπύδου) De Ulyss. G.

necessariarum rerum copiam praesto sibi ubique futuram
rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collo-
cent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in
qua nati sunt & alibi terram, licet parvam habeant, licet
asperam, & tenuem: & licet non habeant, quam terrae
virtutem commendent, laudes certe non defunt illis, qui-
bus ornet patriam. Verum etsi videant gloriantes alios
campis laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis;
ipsi tamen patriae laudum non obliviscuntur, despectaque
equorum altrice terra, laudant suae nutriculam pueritiae.
Ac festinat in patriam aliquis insulanus etiam, etiam cum
felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam sibi im-
mortalitatem admittit, sepeliri praeoptans in patria, fu-
musque patriae igni apud alios ei clarior videbitur. Adeo
autem carum super omnia videtur patria, ut, qui ubique

τις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν αὐτῶς ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἑτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαῖς τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἂν ἀκούσας τούτου, κακὸς εἶναι θέλῃ. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

fuere legum latores, eos videas maximis quibusque criminibus gravissimam imposuisse poenam, exilium. Nec vero legum modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis exercituum ducibus: quin sub ipsa proelia ad eos, qui stant iam in acie, maximum illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui, hoc audito, ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

ΤΗΣ Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ 1
 διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἄκαρπος, πε-
 δινὴ ἅπαντα, οὐ χλόην, οὐ πόαν, οὐ Φυτόν, οὐχ ὕδωρ
 ἔχουσα, ἢ εἴ που ἄρα ἐν καίλαις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγου
 λείψανον, παχὺ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πᾶν δι-
 ψῶντι ἀνθρώπων πότιμον. ἀοίκητος γοῦν ἐστὶ διὰ ταῦτα.
 ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ
 ἄφορος οὔσα, καὶ πολλῶ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ
 θάλλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ αἶρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλο-
 γερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἄβα-
 τον τὴν χώραν τίθησι. Γαράμαντες μόνοι πρόσσοικοι ὄντες, 2
 εὐσταλές καὶ κοῦφον ἔθνος, ἀνθρώποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐσβάλλουσι, θη-

DE DIPSA DIBUS.

QUAE ad austrum spectant Libyae, arena sunt pro-
 funda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infoecunda
 plane, universa campestris, quae non herbam, non gra-
 men, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam
 consistentes locis cavis pluviarum tenues reliquiae, cras-
 sum & hoc atque odoris mali, nec sitienti licet hominē
 potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo
 habitetur, quae immanis adeo atque arida sit & sterilis;
 muktoque squalore obsita? cum vapor ipse & aēr igneus
 vehementer atque aestuosus sit, & arena fervidissima, in-
 viam omnino regionem reddit. Garamantes soli accolae,
 gens succincta & levis, in tabernaculis vivere soliti homi-
 nes, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus

ρεύοντες ἀμφοῖ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντας τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ καύματος σβεσθεῖν, καὶ ἡ ψάμμος νοτιοθεῖν, καὶ ἀμηνόγη βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δὲ ἐστὶν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνᾳ διαρκεῖ πρὸς τὸ δῖψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ πολλῶ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὁμῶς οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνουσιν εὐθύς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγεῖσα δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴτα ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυκτα γάρ ἐστιν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπάσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερξέσῃ, ἀκμαιότεραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην· τροφὴ γὰρ αὕτη τῷ

τῷ Τροφῇ) Ὡςπερ γὰρ τῆς τροφῆς. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν ἔτι φῶ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ συγγιγιστέον μᾶλλον κρατύεται

causam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato tempore maxime pluvio, cum ardoris maior pars exstinguita est, & conspersa arena, itineris copia utcumque contingit. Venatus autem est asinorum agrestium & marinarum passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se non possunt, & simiorum maxime, & interdum elephantorum. Haec enim sola durant ad sitim, & vexationem a multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, consumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur, veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehensi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim ulla superest effugiendi ratio, ubi sol, fursum tracto humore, exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios iacularus fortiores, tanquam ab ipsa humore acutos, qui

πυρί. Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλασος, 3
τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν,
ἥττον ὑμῖν δυσχερὴ εἶναι δόξει τῷ λεγθησομένου· καὶ διὰ
τοῦτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπὲτὰ γὰρ ποι-
κίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα,
καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπι-
νέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεύοντα ἐν μυ-
χῇ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Φύσαλλοι,
καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ βουπρή-
στεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες,
καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ
πεζὸν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐν-
αέριον, καὶ πτηνὸν, ὑμένόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι, καὶ
τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ

καὶ ἐπιδίδωσιν· τῷ δὲ θερμῷ μα-
ραίνεται τι καὶ ἀφανίζεται συναι-
ροῦσα τὸ ὅς ἐφ' ἑαυτῇ τὸ θερμόν.
αἰὶ γὰρ πρὸς ὀλίγον αὐτὴ μὲν ἢ
ὕγρότης ὀλιγομένη ἀκμάζειν ὑπο-
βίδωσιν, ὡς οἶα τρέφουσα τῷ θερμῷ.

τέλος δὲ ἐξηκμαζομένη καὶ πρὸς τὸ
μὴ εἶναι χωροῦσα, ὥσπερὶ παρα-
θραύει καὶ παρακμάζειν ποιεῖ καὶ
αὐτὰ τὸ θερμὸν. οἱ καὶ μὴ τοῦτο πά-
σχειν δοκεῖ. ἀποπον τ' ἤδη κεκρατη-
καίαι τῶν τίως ἐνέκμων τόπων. Μ.

alimentum igni praeftet. Quamquam ista, quae adhuc com-
memoravi, omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum
terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam
dicam: & propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpen-
tes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero,
formis peregrini, veneno *armati* invicto, terram pascun-
tur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso;
alii in summo versantur, bufones, & aspidēs, & viperae,
& ceraestae, & buprestae, & iaculi, & amphisbaenae, &
dracones, & scorpionum genus duplex, terrestre alterum,
pedestre, ingens, vertebrae [*in cauda*] habens plures; aë-
rium alterum & volucre, membranaceis quidem alis, qua-
les sunt locustis, & cicadis, & vesperilionibus alae. Id ge-

ἐπιπετόμενα, οὐκ εὐπρόσπτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην
 4 ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὡς ἡ ψάμ-
 μος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ὅφρις οὐ πᾶν μέγας, ἐχίδνη
 ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν ἰὸν παχύς, ὀδύνας μὲν ἀλγέ-
 κτους ἐπάγων εὐθύς ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ
 πύμπρασθαι ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κεί-
 μενοι. τὸ δὲ μάλιστα καταπονοῦν, καὶ κατατρύχον αὐ-
 τοὺς, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμος πάθος τῷ ἐρπετῷ. διψῶσι
 γὰρ εἰς ὑπερβολήν· καὶ τὸ παραδοξότατον, ὥσπερ ἂν
 πίνωσι, τοσούτω μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπι-
 θυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβέσειάς
 ποτε τὸ δίψος, οὐδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰστρον
 ὅλον ἐκπιεῖν παράσχεις, ἀλλὰ προσεκκαύσεις ἐπ' ἀρδίῳ
 τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεσνύου.
 5 Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν
 τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ, ὀξύκνητον γί-
 ν

nus volucres oberrantes multae difficilem accessu reddunt
 illam Libyam. Bestiarum yero, quas ea nutrit arena, im-
 portunissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperæ
 similis, morfu violento, veneno crasso, immedicabiles sta-
 tim dolores asserens. Nam exurit, & putredinem inducit,
 & ut ardeant *morfi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni
 laceant. Quae autem maxime illos conficit atque atterit,
 illa est affectio, a qua nomen accepit bestia. Siniunt nem-
 pe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus
 biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis in-
 tenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim ex-
 stinxeris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebiben-
 dum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accen-
 das, velut si quis oleo extinguere ignem tentet. Aiunt
 medicorum filii, istam esse causam, Venenum illud crassum

γνησθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἶκος, καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ
 πλεῖστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐδένα τοῦτο πε- 6
 πονητότα εἶδον. μηδὲ, ὧ θεοὶ, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄν-
 θρωπον, ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν, εὖ
 ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν ἐταίρων τις
 ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνώκεναι, ἀνδρὸς οὕτως ἀπο-
 θανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ
 τὴν μεγάλην Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι
 ἄλλως. ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊόνα, ἐπ' αὐ-
 τῷ τῷ κλίσματι, καὶ στήλην ἐφειστάναι, δηλοῦσαν τοῦ
 ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκολάσθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον
 μὲν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶ-
 τα, καὶ ἀρπύμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίοιο δῆθεν· τὸ θηρίον
 δὲ, τὴν δελφίδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περισπειρᾶσθαι τῷ
 ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς
 καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλησίον δὲ ὡς καῖσθαι οἷα

potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liqui-
 dius sic fiat, & diffundatur maxime. Equidem neminem
 vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam homi-
 nem talibus cruciatum supplicis. Sed, bono consilio, pe-
 dem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epigramma
 audiui, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo de-
 functi sodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic nar-
 rabat, dum Aegyptum transit, iterque facit ad Syrtim ma-
 iorem, (neque enim posse aliter) ibi in monumentum in-
 cidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, co-
 lumellam, quae rationem interitus declaret. Insculptum
 enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem
 in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia.
 Bestiam vero dipsada adhaerescens, ac pedi implexam,
 & mulieres quasdam, aquam afferentes simul multas, ea
 hominem perfundere. In proximo autem ova iacere, qua-

τῶν στρουθῶν ἐκεῖνών, οὓς ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας.
γεγράφθαι δὲ πρὸς τοῦ ἐπίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ
αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἶθεπος ἰοῦ

Μηδὰ μὲ κοιμίσαι διψαλέην ὁδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον οὐκ ἀναπλῆσαι,

Αἰὲν ἐπαντλούσας ὕδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὠῶν, καὶ ὡς
ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκεῖ-
7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὠὰ, καὶ ἐσπoudάκασι περὶ
αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ
σκεύεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται
ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον
εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γί-
γνονται δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἐκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκά-
8 τερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λο-

14 Πῖλοι) Εἶδον τοιαῦτα. καὶ οὐ ψευδὲς τὸ λεγόμενον. Μ.

lia illorum struthiocamelorum, quos venantur, ut dixi,
Garamantes. Adscriptum autem esse Epigramma... nihil
vero prohibet ipsum recitare,

Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,

Tantale, vexavit te sine fine sitis.

Tale olim, proles Danaï numerosa, replere

Frustrato te hausu vas voluiffē, reor.

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ovis, & ut, dum tol-
lit illa, morsus sit; sed eorum non amplius memini. Col-
ligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo causa, sed
evacuatis etiam utuntur in supellestile, & pocula sibi in-
de faciunt, cum fingere de luto non possint, quod *mera*
arena illorum solum est. Si vero satis magna inveniantur,
etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidiarum
enim οὖνι unumquodque capiti cum sufficiat, pileus est

χῶσιν αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὠα, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων ἀεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλάμενος οὐδέποτε. Ταῦτα οὐ, μὰ Δία, πρὸς Νικάνδρον τὸν 9 ποιητὴν Φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε ὥς οὐκ ἀμελὲς γεγένηται μοι, φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἐρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὥς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φιλίου μὴ δυσχεράνῃτε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν) ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δῖψος ἄσχετον ὑπεκκαίεται μοι,

7 Φύσεις) Δύναται καὶ οὕτως εἶ-
ναι, ἢ οὕτως] ὥς οὐκ ἀμελὲς πρὸς
τὸ εἰδέναι ἢ φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἐρ-
πετῶν γυγίνηται μοι. δυσχερέστι-

ρον δέ. M.

• 15 Ἄσχετον) Ἄσχετον habent C.
Γραι. ἄσχετον. G.

Ibi ergo insidiantur apud ova dipsades: & cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi eveniunt illa, quae paulo ante dicta sunt, ut bibat semper, & magis sitiat, & nunquam satietur. Haec, ita me Iupiter, non contendendi quodam adversus Nicandrum poetam studio a me dicta sunt, neque uti vos cognosceretis, nonnihil me curae in discendis serpentium Libycorum ingeniis posuisse. Ista enim Medicorum magis laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut etiam depellere illa ex arte possint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos amicitiae praesidem *Iovem* rogo, nolite offendi transumta a bestiis imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a dipsade morfi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim prodeo in conspectum vestrum, tanto magis eius rei sum cupidus, sitisque me urit, quae reprimi nullo modo potest,

καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλήσεσθαι ποτε τοῦ τοιοῦτου ποτοῦ,
καὶ μάλα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διειδέῃ τε καὶ
καθαρῶ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ δηχθεῖς
καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ
δήγματι, ἐμφοροῦμαι χανδόν, ὑποθεῖς τῷ κρουῶν τὴν
κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρ-
ρέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κε-
χηνότα ἐτι καὶ διψῶντα καταλείπειν ὥς δίψους γε ἔνε-
κα τοῦμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν αἰεὶ. κατὰ
γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

nec unquam illo satiari potu mihi posse videor. Nec iniuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo & puram incidam? Itaque ignoscite, si morsus & ipse in animo meo morsum istum suavissimum saluberrimumque, pleno me haustu, caput salienti supponens, ingurgitem. Modo illud mihi contingat, ne, quae a vobis affluunt, deficient, nec exhaustum vestrum audiendi studium hiantem me & sitientem destituat. Quantum quidem ad meam vestri sitim attinet, nihil obstat, quo minus semper bibam. Platone enim auctore sapientissimo, Pulchrorum nulla fatietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε, ¹
καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτός
τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἐνθεα γὰρ, καὶ σεμνὰ πάντα,
καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν ἐκείνο δὲ ἀπορῆσαι
ἄξιον, τί δήποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὥς διὰ τοῦτο
λάβοις τὴν Θεσπέσιον ἐκείνην ὥδην παρὰ τῶν Θεῶν, ὅπως
κλείους καὶ ὕμνοίς τὰ παρεληλυθότα, καὶ Θεσπίζοις
τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξενήνοχας·
Θεῶν τε γενέσεις διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκεί-
νων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ
γυναικῶν ἀρετάς, καὶ παραινέσεις γεωργικάς· καὶ ὅσα
περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμῆ-

¹ ΗΣΙΟΔΟΝ) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδέε τῆς τοῦ Λουκιανοῦ Ἰδέας καὶ
ἀρχιποιίας. G. 4 Ἐνθεα) Θεῶν πνεύματι κινούμενα. V.

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. **V**ERUM enimvero poëtam quidem optimum esse
te, Hesiode, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse
quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia
atque augusta: & nos, ita rem se habere, credimus. De
illo vero disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum
de te ipso praedixisses, hanc te ob causam divinum illud
a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque prae-
terita, ac divinares futura; alterum quidem, idque perfe-
cte omnino perfecisti, Deorum generationibus enarrandis,
usque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Coelum, & Amo-
rem; insuper etiam mulierum commemorandis virtutibus, &
praeceptis agriculturae, & quae de Pleiadibus, ac de tem-

του, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάντων. θάτερον
 δὲ, καὶ ὁ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν
 δωρεαῖς μᾶλλον εἰκὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων
 προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέ-
 ρος τοῦτο πᾶν λήβῃ παραδέδωκας, οὐδαμῶς τῆς ποιήσεως
 ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν ΤήλεΦον, ἢ τὸν Πολύιδον, ἢ καὶ
 Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυ-
 χόντες, ὅμως προσέθεσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνουν χρᾶν τοῖς
 2 θεομένοις. Ὡστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν
 μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ εἰψεύσω, εἰ καὶ πι-
 κρόν εἰπέῃν, [οὐχ] ὡς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ
 τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσ-
 περ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ Φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ
 κόλπον Φυλάττεεις τὴν δωρεάν, οὐ μεταδίδους αὐτῆς τοῖς
 θεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολ-
 λα, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδα

poribus arandi, messis, navigationis, reliquarumque re-
 rum omnium, dici possunt: alterum vero, quod multo uti-
 lius futurum erat vitae, & Deorum muneribus magis si-
 mile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane
 non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita,
 nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel
 Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non conse-
 cuti illud a Musis, tamen divinarunt, nec oracula reddere
 consulentibus dedignati sunt. Itaque trium horum crimi-
 num in uno adhaerefcas omnino necesse est. Aut enim,
 quantumvis id dictu amarum sit, mentites es, cum non
 promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut
 illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae invidia
 occultas, in sinuque absconditum servas munus, non im-
 pertiens illud indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt
 etiam in hoc genere multa; tu vero nondum ea seculo tra-

εἰς ὃν καιρόν τινα ἄλλον ταρμειυόμενος τὴν χρήσιν αὐτῶν.
ἐκεῖνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμι ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μοῦ-
σαι δύο σοι παρέξουσιν ὑποσχόμενάι, τὸ μὲν ἔδωκαν, ἐξ
ἡμισεῖας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν· λέγω δὲ τὴν
τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν ἐν τῷ
ἔπει ὑπεσχημέναι. Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡ- 3
σίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθῃ τις ἄν; πρέπον γὰρ ἂν,
ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες εἰσὶν εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν τοῖς
φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξ-
ηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴστε, καὶ λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐγὼ μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥαδίαν ἀποκρι- 4
σιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι μηδὲν ἐστὶ τῶν
ἔρραψαδημένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μου-
σῶν. καὶ ἔχρην σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε
εἰρημένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ

1 Εἰς ὃν καιρόν τινα) Ὑπέρθεσις οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἐν ἄλλο
τοῦ εἰς ὅτινα ἄλλον καιρόν, ἵνα ὑπερβίντες εἴπωσιν, εἴτε χωρ' Ἑρμο-
περικαλλῆ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς ἐν γένει πιστεύειν. V.
τῷ, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο. ὁπόταν 11 Ἐγὼ μὲν μοι) Δυνατὸν ἔν. V.

didisti, cum usum eorum ad nescio quod aliud tempus re-
ponas. Illud enim neque ausim dicere, Musas, duo tibi
praeftare pollicitas, alterum quidem dedisse, ex dimidia ve-
ro parte promissionem suam, de futurorum cognitione lo-
quor, revocasse, cum tamen prius illam in verfu pollici-
tae essent. Ista ergo numquid ab alio, Hesiodo, quam ab
ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim, quemadmo-
dum ipsi Diū bonorum sunt auctores, ita etiam vos illorum
amicos atque discipulos, cum veritate omni, quae nostis
enarrare, & si qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

Hef. Licebat mihi, vir optime, facili responsione defun-
gi de omnibus, nihil esse eorum carminum, quae a me
confuta sunt, mihi proprium, sed Musarum: ab his proin-
de rationem dictorum pariter & praetermissorum esse po-

ὑπὲρ μὲν ὧν ἰδία ἡπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ
 ποιμαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλ-
 λων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν
 εἶην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεάς, οἷς
 τε ἂν ἐβέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν,
 5 μεταδιδόασιν. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ καὶ ποιη-
 τικῆς ἀπολογίας· οὐ γὰρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιη-
 τῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπαιτεῖν κα-
 τὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα,
 καὶ εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρῦεν λάβη, πι-
 κρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἶδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ
 τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν.
 τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεία ὄντα οὐκ οἶδ'
 ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν,
 ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ
 ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὅρας ὅσα τῆς

2 Καὶ βδάλλειν) Ἀμίλγειν, καὶ βδάλειν τὸ ἀμολγεῖν. V.

scendam: me vero de his, quae per me sciebam, de pascen-
 do, inquam, curandoque grege, & exigendo, & mulgen-
 do, reliquisque, quae pastorum opera sunt ac disciplina,
 causam dicere merito: Deas quidem sua munera, quibus-
 cunque voluerint, & in quantum decere putent, impertiri.
 Interim tamen neque poetica mihi apud te defensio defue-
 rit. Neque enim, puto, decet, a poetis tenuiter nimis &
 minuto studio reposcere, syllabarum tenus omnium, per-
 fecta omnino, quae dixere, & si quid in ipso poëseos cur-
 su non animadversum effluat, acerbè illud exigere; verum
 scire, multa nos & modulorum causa & soni inculcare.
 Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote laevia ac po-
 litia, nescio quomodo assumit. At tu maximo nos nostrò
 bono is privatum, libertatem dico, & in fingendo pote-
 statem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta

ποιήσεως καλά. σκινδαλάμους δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντία ζητεῖς. ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ ἐμοῦ Ὀμήρου κατακνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἅττα διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρη' ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτία τὴν 6 ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνωθι, ὦ οὔτος, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴη γὰρ ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ, μαντικῶς ἅμα καὶ προφητικῶς προτεθέσπισταί μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα τῶν γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παραλελειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δέ σε θήσονται,

1 Σκινδαλάμους) Σκινδάλαμοι τὰ τῶν καλάμων ἀποξύσματα ἢ σκύλοποις, ἢ ἐπιχειρησὶα τῶν ἀκριβῶν. σκινδάλαμος. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὴν εὐθείας ἰζύνεται. σκινδαλάμους οὖν λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν νουφίλαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους μαθήσομαι. V.

4 Κατακνίζουσι) Κεντῶσι. V. Κατακνίμνουσι, κατακνιποῦσι. C.

5 ἅττα) Τινά. ἢ ἅτινα. ἢ παραπλήσια. ἢ ὀλίγα. G.

13 Φορμῷ) Φορμῶς, προκαλυμμένον ἢ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ, ἐν ᾧ εἰσθίσιαν ἰσχάδας κομίζονται. G.

quaedam & spinas eligis, ansaeque quaeris calumniae. Neque vero solus tu talia, neque contra me solum, sed multi etiam alii sunt, qui Homeri, eandem artem professi, carmina vellicant, ita minuta omnino & valde exigua disputantes. Si vero opus est cominus congregi cum crimine, & eam dicere causam, quae verissima est, lege, tu homo, Opera mea ac dies. Intelliges enim, quot res in illo crimine, divine & tanquam a vate praedictae a me sint, quae exitus praesignificent cum eorum, quae recte & suo tempore peraguntur, tum illorum, quae praetermissa sunt, noxas. Iam illud:

Corbe feret raro, rarus tibi & accola plaudet:

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο.

- 7 ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν, ὦ θαυμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἶρηταί σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοϊαν, αὐτὸς οὐδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δέ, οὐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἀριστα μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τοῦ θεοῦ, εὐβαλῆῃσται τὰ δράγματα· ἢ δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ δῆψει αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ μεσοῦντος θέρους χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰμὴ ἐκχυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἀμᾶν χλωρὸν ἔτι τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεσθαι τὸν καρπὸν. οὐ μὲν οὐδ' ἐκείνο μαντείας δεῖται, ὥς ἢ μὴ καλύψῃς τὰ σπέρ-

3 Καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἶρηταί σοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπλούστατον καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐθείαν. V.

& rursus, quae bona recte colentibus agrum superfutura sint, utilissima vitae divinatio iure habeatur.

Lyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiode, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum afflatum, qui neque causam dicere pro versibus possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis exspectabamus: cum ad talia multo vobis diviniore sint rustici, & optime nobis de illis rebus vaticinentur, si pluat Deus, florentes futuros esse manipulos; [*messet copiosam*] si vero aestus invalescat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fufis frustra seminibus; neque metendum spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, &

ματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίη τῆς γῆς
αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδέϊται τὴν
ἅπασαν τοῦ θέρους ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραι- 8
νέσεις μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι.
μαντικῆς δὲ πάμπλου ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ
αἰδηλα, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερὰ προγιγνώσκειν
ὥσπερ τὸ τῷ Μίνῳ προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ μέλιτος πί-
θῳ ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος, καὶ τὸ τοῖς
Ἀχαιοῖς προμηνῦσαι τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν,
καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει ἀλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ
μαντική. ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη,
οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων. προεῶν γὰρ, καὶ
προθεσπιῶν, καὶ ἄνευ Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρί-
ποδος Δελφικοῦ, ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοστή-
τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἡπιάλῳ οὐ
μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ ταιούτῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου

15 Ἠπιάλος) Ῥιγυπέρετος. V.

ligone armatus servus terram iis inducat, devolaturas aves,
omnemque spem aestatis interceptam devoraturas. Talia
enim si quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit;
a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus vide-
tur, cuius sit obscura & nusquam nullo modo manifesta
ante cognoscere. Quale est illud, cum Minoi praedictum
est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium, & cum
praesignificata Achivis causa irarum Apollinis, itemque
anno decimo captum iri Ilium. Haec enim sunt divinatio.
Alioqui si ista quoque *superiora* ad divinationem aliquis re-
ferat, effugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
Praedicam enim ac divinabo, idque sine Castalia, & lauru,
& tripode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet,
pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem
rigor cum tremore non parvus invadet: &, quod magis

μαντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
 9 ἂν εἶη μεμνησθαι. Ὡστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἰρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ἥδεις τῶν λεγομένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεπαίει σοι τὰ μέτρα, οὐ πάνυ οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὔσα. οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπέ-
 τέλει τῶν ὑπεσχημένων, τάδ' ἀτελῇ ἀτελίμπανεν.

adhuc divinum est, etiam calor postea, ut probabile est, superveniet, & multa in hoc genere, quorum meminisse ridiculum fuerit. Itaque hoc genus defensionis & divinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit, quod recipiatur, nihil te scivisse eorum, quae diceres, sed afflatu quodam divino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud quidem fatis firmum est: neque enim ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero imperfecta relicturus.

ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ,
ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ΛΥΚ. ΟΥΚ ἔγώ 'λεγον ὅτι θάπτον τοὺς γύπας ἑώλος ἱ νεκρὸς ἐν Φανεράῳ κείμενος, ἢ θέαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάβοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ θέοντα ἀπιέναι διὰ τοῦτο; οὕτω Φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄσκηος τὰ τοιαῦτα.

ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σέ τε καὶ Σάμιππον τουτονὶ, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄσπεος ἥκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον.

4 Οὐκ ἔγώ 'λεγον) Κράσις τοῦ α καὶ τοῦ ε εἰς τὸ α τοῦ ἔγῳ καὶ τοῦ ελεγον. V.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS, ET ADIMANTUS.

Lyc. **N**ONNE dicebam ego, facilius posse fieri, ut vultures effugiat iacens in propatulo antiquum cadaver, quam Timolao mirabilis spectaculi aliquid *subducatur*, etsi uno spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat; adeo tu spectaculorum avidus, & impiger ad talia.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otioso, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius navem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae annonam ex Aegypto in Italia madvehunt? Puto autem, vos quoque, te, *inquam*, & Samippum hunc, non alia, quam spectandae huius navis causa ex urbe venire.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρηνούσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῶς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκείνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέραις. καὶ μετὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, οὔτε ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

- 2 ΣΑΜ. Οἷσθα, ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν, ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μεираάκιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὁδὸν ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τοῦ μετώπου ἀπηγμένῃ. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν

12 Θαλάμης) Θαλάμη καὶ θαλάμος, οἶκος ἢ κοιτάν. V.

13 Ἐνδεδυκός) Σημαιοῦ τὸ ἐνδεδυκός, ἀντὶ τοῦ ἐνδεδεμένου. V.

Lyc. Sic est, per Iovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

Sam. Nosti, Lycine, ubi nos reliquerit? puto ego ibi, ubi formosus ille puer de diaeta progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro comam revinctus, utrinque a fronte abductam. Si ergo Adimantum ego novi, puto, *hominem*, eleganti adeo spectaculo viso, longum valere iusso naupego

Φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἴωθε ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μετ-
ρακίσκος ἐδοξέ μοι, ὥς ἀν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλήξαι,
ὦ τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάντες ἐλεύθεροι,
στομύλοι τὸ Φθέγμα, παλαιότρας ἀποπνέοντες, οἷς
καὶ παραδακρύσαι οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ με-
λάγχρους εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν
τοῖν σκελοῖν, καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συν-
εχές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ
τῷ Ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς
τοῦπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, οὐκ ἐλευθέριον
Φησιν αὐτὸν εἶναι.

ΤΙΜ. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκῖνε, σημεῖόν ἐστιν 3
Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι

13 Συνεσπειραμένος) Συνεστραμμένος. G.

Aegyptio, qui monstrabat navim, adfuisse lacrimantem;
ut solet. Facilis enim vir est, ubi amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum pulcher mihi, Samippe, puer
videbatur, ut Adimantum etiam percelleret, quem tot Athe-
nis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi sermonis,
olentes palaestram, apud quos forte lacrimari etiam non
ignavum fuerit. At iste, praeterquam quod niger, labiosus
etiam est, & tenui nimis crure, & tractum quiddam de
imo gutture, continuatumque nimis & volubile loquitur,
Graece ille quidem, sed ita, ut patrium quiddam sibilo at-
que tenore vocis prodat. Coma vero, & actus ille retro
tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma,
Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt,

παῖδες ἀναπλέκονται, ἕς τε πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς γέροντας, ἀναδουμένους κρώβυλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμιμήσκεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοίμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἰώσιν, ὅποτε οἱ τότε συναπωκίσθησαν.

- 4 ΛΥΚ. Ἄταρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην ὅπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἰστὸν ἐπιπολὺ ἔστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναῦτην διὰ τῶν κάλων, εἶτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα, τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιῆν ἡμᾶς ἐν-

3 Κρώβυλον) Κρώβυλος εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρωτ ἐκ τοῦ καταλήγον. V. (Εἶδος ἔμπλοκῆς. Thucyd. in I. Suidas. C.)

14 Τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον) Τὰ νῦν κάρια λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρίκους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores nostri: quibus pulchrum visum est, comam alere seniores, revinctam in cincinnum aurea cicada comprehensum.

Sam. Bene facis, Timolaë, quod Thucydidis nos scriptorum admones, quae in prooemio dixit de veteri luxu nostro, ubi & de Ionibus, quando, qui tum erant, una inde deduci sunt.

Lyc. Verum, Samippe, iam recordor, ubi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum staremus multum suspicientes numerantesque coniectus telorum in coriis, atque admirantes ascendentem per rudentes nautam, deinde per antennam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

Sam. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis faciendum

ταῦθα; καταδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐβέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπ'ἀνέμι
ἐς τὸ πλοῖον;

ΤΙΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη
παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσαβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ
μηκέθ' ἡμᾶς εὐρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν
Ἀδείμαντος, καὶ θεὸς οὐδέν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν
ἀποβουκοληθῇ.

ΛΥΚ. Ὅρατε μὴ σκαιὸν ἦ, Φίλον ἀπολιπόντας αὐ-
τοὺς ἀπίεναί· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ
τοῦτο δοκεῖ.

ΣΑΜ. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἣν πῶς ἀνεωγυῖαν τὴν πα-
λαίστραν ἔτι καταλάβωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λό- 5
γων, ἡλικὴ ναῦς, εἴκοσι καὶ ἐκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ
ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα
τούτου· καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἢ
βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ
δ' ἄλλα ἡλικὸς μὲν ὁ ἰστός, ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν,

est? exspectandusne est, an vis, in navem ego redeam?

Tim. Nequaquam: sed pergamus. Credibile enim est, il-
lum per tumultuariam festinationem praeteriisse iam nos
in urbem, cum non amplius invenire non posset. Sin mi-
nus; at novit certe viam Adimantus, nec metus est, ne re-
lictus a nobis in devium errorem incidat.

Lyc. Videte, ne finistrum sit, nos relicto amico abire.
Abeamus tamen, si idem etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita videtur, si qua apertam adhuc palae-
stram inveniamus. Verum, ut interim aliquid loquamur,
quanta haec navis! centum & viginti cubitorum longi-
tudinem esse dicebat naupegus, latitudinem autem supra
quartam huius partem; ac de constrato navis in fundum,
ubi profundissima est, ad sentinam, undetriginta. Ceterum
quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quan-

εἰώ δὲ προτόνω συνέχεται, ὥς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστη-
 κεν ἡρέμα καμπύλη, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, κατ-
 αντικρῦ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω
 ἀπομηκυνομένη, τὴν ἐπ' ὠνυμον τῆς νεῶς θεὸν ἔχουσα τὴν
 Ἰσιν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί,
 καὶ τοῦ ἰστίου τὸ παράσειον πυραυγές, καὶ πρὸ τούτων
 αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ
 μετὰ τὴν πρύμναν οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.
 6 Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλήθος στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν.
 ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὥς ἰκανὸν εἶναι πᾶσι
 τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. καὶ κεῖνα πάντα
 μικρὸς τις ἀνθρώπισκος γέρων ἤδη ἐσώζειν, ὑπὸ λεπτῇ κά-
 μακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ἐδείχθη γάρ
 μοι ἀναφаланτίας τις, οὖλος, Ἡρων, οἶμα, τοῦνομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὥς ἔφασκον οἱ ἑμο-

6 Τοῦ ἰστού τὸ παράσειον) Τὸ
 καρχήσιον. V.

12 Κάμακι) Κάμαξ, χάραξ· ὁρ-
 θὲν ξύλον. λέγεται Πηλυκῆς. V.

to opus habet & continetur protoño! Ut vero puppis as-
 surgit sensum incurva, cui cheniscus impositus est aureus;
 ab altera parte iusta proportionē prora extollitur in adver-
 sum porrecta, habens ab utraque parte cognominem na-
 vis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, & sup-
 parum veli colore flammeo, & ante istaec ancorae, &
 versoria, & circumastoria, & illae ad puppim habitatio-
 nes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum mul-
 titudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero
 tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae
 incolis ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
 parvus aliquis homuncio, iam senex, fervabat, parva per-
 tica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mi-
 hi est recalvaster aliquis, cetera crispus, Heron nomine,
 arbitror.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, &

πλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.
Ἦκούσατε δὲ ὅπως θεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπα- 7
θον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν;

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως δ' ἂν
ἀκούσαιομεν.

TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς
ἄνθρωπος, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου
ἐπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίους ἰδεῖν
τὸν Ἀκάμαντα· εἴτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενε-
χθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι με-
γάλῳ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλῶνος ἐλθεῖν·
ἐνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυχίους δύναι ἅπαντας. Οἶδα 8
δὲ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, ἡλίκον ἐν
τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα, καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λί-
βα, ὅπταν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου. κατ' ἐκείνο γὰρ
δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυ-
κιακῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν ρευ-

*doctus circa maritima supra Proteum. Audistis autem, quo-
modo huc deduxerit navem, quae illis inter navigandum
acciderint, & quomodo stella ipsos servarit?*

Lyc. Non, Timolæ, sed iam libenter ex te audiverimus.

*Tim. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, & con-
suetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo
vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acaman-
tem: tum resplante Zephyro obliquos Sidonem usque esse
delatos. Inde autem magna tempestate die decimo per Au-
lonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse,
quin submersi omnes perirent. Novi autem, cum ipse ali-
quando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi lo-
corum fluctus surgat, & maxime spirante Africo, cum
Notum etiam assumfit. Post hoc enim evenire solet, ut a
Lycio mari dividatur Pamphylium: fluctusque, utpote ab*

Lucian. Vol. VIII.

L

μάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι δέ εἰσι πέτραι, καὶ ὀξεῖαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν· καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν αἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, καὶ κατευθύναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τὸν τεῦθεν δὲ ἅπαξ τῆς ὁρᾶς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἐβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς Ἑτησίας πλαγιάζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, αὐς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἥδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

3 Κυματωγὴν) Γραι. κυμαγωγὴν. G.

undis pluribus circa ipsum scissus promontorium, (sunt autem petrae abruptae & ab alludentibus aquis acutae) terribili cum fonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo magnitudine aequalis est. Ab his se etiam deprehensos nauticus dicebat, cum nox adhuc esset & merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos misericordia Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedisse carchesio, ac direxisse navim sinistrorsum in mare, cum iam iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi adversum Etesias cursu, in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, iam esse in Italia.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα Φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἡ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσούτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖ- 10
νός ἐστι;

ΤΙΜ. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός· ἐμβοήσομεν οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυρρηνούσιον, τὸν Στροβίχου.

ΛΥΚ. Διούη θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, καὶ ἐκκεκώφεται Ἀδείμαντος γάρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πᾶν ἤδη σαφὺς ὅρα, καὶ θειματιῶν αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χροῇ ἡ κουρά· ἐπιτείνωμεν δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἦν μὲν 11
τοῦ ἱματίου λαβόμενοί σε ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ Λυκίη, χαλεπὸν, ἀλλά με

Lyc. Admirabilem, ita me Iuppiter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut æqualem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strobichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam clare video: & vestimentum ipsius est, & incessus, & brevis ad ipsam cutem tonsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum assequamur. Nisi veste te prehensum advertamus, Adimante, non exaudies nos inclamantes; sed videris etiam profundae cogitationi immersus, non parvum neque contemibile negotium animo agitare ac revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, finistrum: sed nova me inter eun-

καινή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθούσα, παρακοῦσαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἀπαντὶ τῷ λογισμῷ ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν, εἰ μὴ τις ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς οὕτω γὰρ μειρακιδῶδες ὑμῖν δοξεὶ τὸ Φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί ἐστίν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δαδί καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

12 ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλὰ τινὰ πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμεν, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ

5 Ἐτελέσθημεν) Ὡς μόνον ἀπορρήτου ὄντος τῶ τὰ μυστήρια ἀμυήτῳ ἐξειπεῖν. τούτο οὖν αὐτοῦ ἀποκλείοντες, φησὶν ὡς οὐκ ἔξεν σοι οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἀπόρρητον, εἴγε καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις ἀποκρύπτειν, ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐκφύρειν καθίσταται, μεμυήμεθα

γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν πρὸς οἰκίον χορὸν ἐρεῖς. V.

13 Κενὴν μακαρίαν) Τὰ πρὸς ῥαστάειν καὶ εὐημερίαν τείνοντα, εἴτε ἐργαστοῦντων εὐθυμία, εἴτε καὶ καθυπνούντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφύμισαν. V.

dum cogitatio subiens, ut inauditam praetermitterem vestram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum habere.

Lyc. Quenam est illa? Ne enim cuncteris dicere, nisi est de valde secretis. Quamquam initiati, ut nosti, sumus, ac celare *commissa* didicimus.

Adim. Sed pudet me nimirum apud vos dicere: adeo puerilis vobis videbitur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium quid est? neque enim hoc etiam profanis nobis enarraveris, sed *hominibus* ad claram facem ipsis quoque initiatis.

Adim. Nihil tale, o noster. Sed divitias mihi quasdam ipse fingebam animo, quam fictitiam Beatam *insulam* omnes

πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ
τρυφῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκαὺν τὸ προχειρότατον τοῦτα, κοινὸς Ἑρ-
μᾶς, Φασὶ καὶ ἐς μέσον κατατίθει Φέρων τὸν πλοῦτον·
ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος Φίλους ὄντας, τῆς Ἀδει-
μάντου τρυφῆς.

ΑΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐδὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς
τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνε, κατέστησα ἐς τὸ
ἀσφαλές. περιμετροῦντος γάρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ μέ-
γεθος, οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ 13
πάντα, ἡρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν ὁπόσῃ ἀποφέρει ἡ ναῦς
τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιτοκολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθο-
φορίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ
πρὸς τοῦλάχιστον τις λογιζοίτο. τὸν τεῦθεν οὖν ἐπανιῶν,
ἐλογιζόμεν, εἰ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν
εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς

14 Πρὸς τοῦλάχιστον τις λογιζοίτο) Ναυτικά. V.

vocant; vosque in ipso mihi divitiarum & voluptatis fa-
stigio supervenistis.

Lyc. Itaque illud hic valeat expeditissimum, communis
esto Mercurius! aiunt: atque in medium allatas depono di-
vitiis: aequum enim est, in partem venire nos, qui ami-
ci sumus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem relictus sum in primo statim in
navim ingressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem. Di-
metiente enim me ancorae magnitudinem, vos nescio quo
discefferatis. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nauta-
rum aliquo, Quantum plerumque mercedis domino singulis an-
nis ea navis referat? At ille, Duodecim, inquit, talenta Atti-
ca, si quis, quod minimum est, computet. Hinc ergo rediens ita
cogitabam, Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit,
faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens ami-

Φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίστε μὲν αὐτὸς, ἐνίστε δὲ οἰκέτας
ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων, οἰκίαν
τε ἥδη ὠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποι-
κίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἴλισσον ἐκείνην τὴν πατρώαν ἀΦεῖς,
καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵπ-
πους. νυνὶ δὲ ἥδη καὶ ἔπλεον, ὕφ' ἀπάντων εὐδαιμονι-
ζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονο-
αχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν
εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀπεβλέποντι, ἐπι-
στας, ὦ Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας
εὖ φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

- 14 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἀπαγε
πρὸς τὸν στρατηγόν, ὥς τινα πειρατὴν, ἢ καταποντιστὴν,
ὃς τηλικούτον ναυάγιον ἐργασμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ
κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως πα-
ραμυθήσομαί σου τὸ πταῖσμά. πέντε γὰρ, εἰ βούλει,

*cis, interdum ipse navigans, emissens nonnunquam servos. Dein-
de de duodecim illis talentis domum iam aedificabam loco
opportuno, paulo supra Poecilen, relicta illa ad Ilissum
paterna: & servos emebam, & vestes, currusque, & equos.
Iamque & navigabam, felixque praedicabar a vectoribus
omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex ab illis
habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, &
in portum prospectanti e longinquo, tuo, Lycine, adven-
tu demersisti divitias, evertisti, dum bene & secundo vo-
torum flatu fertur, navigium.*

Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem
abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui
tanti tibi naufragii causa fuerim, idque in terra, ipsaque
inter Piraeae atque urbem via. Sed vide, quomodo casum
tuum solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque, si vo-

καλλίῳ καὶ μείζῳ τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ καταδύναϊ δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείται σιταγωγίαν, εἰ καὶ, ὦ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἰ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὥς γὰρ ἔτι ἐνὸς πλοίου τουτουὶ δεσπότης ὢν, παρήκουες βοῶντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς φίλους. σὺ μὲν οὖν εὐπλόει, ὦ βέλτιστε ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ πᾶν τὸ μέγα Ἀδερμάντου πλοῖον, τὴν Ἴσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς, διὰ τοῦτο ὥκνουν εἰπεῖν ἂ ἐνεόουν, 15
εἰδὼς ὅτι ἐν γέλῳ καὶ σκάμματι ποιήσεσθαι μου τὴν εὐχὴν. ὥστε ἐπιστάς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσοῦμαι πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ

lueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo, navigia, & quod maximum est, quae mergi non possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis annis, frumenta unumquodque advehat: te vero, nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis tum futurum apparet. Qui enim modo unius huiusce navigii dominus cum esses, inclamantes non audieris, si quinque possideas, praeter hanc, trium omnes velorum, quae perire non possint, nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter, amice, naviga. Nos in Piraeo fedebimus, rogantes, qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num forte magnum Adimanti navigium, Isidem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea dicere, quae cogitabam, cunctabar, qui scirem, risui vos & ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam paululum, dum vos procefferitis.

ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελαῶσθαι.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, προεισέλθῶν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἶοι σοὶ μὲν εἶναι ῥάδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον καὶ εἰς Αἴγιναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐνοδίας τελετὴν, οἷσθα ἐν ἡλικῷ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ Φίλοι τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζᾶς γε, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ

¹¹ Καὶ εἰς Αἴγιναν) Ἐστὶ ἐν Αἴγινῃ. V.

¹⁶ Ὑπερμαζᾶς γὰρ) Αἰγίται τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀγῆς πινίας

ac navim deinde rursus solvam. Praestat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resistemus & ipsi, ut conscendere tecum possimus.

Adim. At ego praegressus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos annatabimus. Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non impetraturos a Diis, ut multa stadia nihil fatigati natere possimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates caerimonias, nosti, quam parva in scaphula omnes simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus, nec molestum tibi tum erat nobiscum navigare: nunc autem fers graviter, si tecum inscendamus, & praegressus auferre vis ponticulum: nimis enim intumescis, Adimante, & in sinum

ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις, οὐδὲ οἶσθα ὅστις ὦν ναυκλη-
ρεῖς. αὐτὰς ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως
οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολουθῶν τὸ πλήθος. ἀλλ', ὦ
ἄγαθὲ, πρὸς τῆς Ἰσιδος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη
τὰ λεπτὰ μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἡ μῦρον
ἀπὸ τοῦ Κανώπου, ἡ Ἴβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
ἑαυτὸς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἄλις παιδιᾶς, ὦ Λυκίνε· ὅρας ὡς ἐρυθριᾶν 16
Ἀδείμαντον ἐπαίησας, πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ
πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς
τὰ ἐπιρρέον· καὶ ἐπεῖπερ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ
πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τῇ ὁδῷ κατὰ τοὺς
ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίου, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δο-
κῇ παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάματος
λάβοι, καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥσπερ ἡδίστῳ ὀνειράτε

ἀρξαμένων πλουτεῖν, ἔπειτα σοβαρόν
τι τοῖς συνήθισι τίως ἐροῦντων καὶ
ὑπερπτικῶν, ὅθεν καὶ ὑπερμαζῶν
λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάζης πρὸ τοῦ
εὐπορικώτερος. Ταῦτα καὶ τὸ ἐπιφερό-

μενον ἴταξι λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν
κούφως φερομένων, καὶ ἀλαζόνων
φισὶ τὸ μὴδὲ εἰς τὸν κόλπον πτύειν,
οὗς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακρο-
πύστας σκαπτικῶς ὀνομάζει. V.

rum non despuis, neque, quis homo sis, tantus iam nau-
clerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherri-
mo urbis loco aedificata, & multitudo pedissequorum. Sed
per Isidem, amice, certe Nilotica illa fassamenta, illa te-
nuia afferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum
de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit,
unam etiam pyramidum.

Tim. Satis iocī, Lycine. Vides, ut ruborem Adimanto in-
ieceris; multo risu ita perfudisti navigium, ut exhauriri
iam non possit, nec undarum vim sustinere. Et quando
adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in
quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod
cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim & laborem
fefellerimus, & oblectaverimus animum, tanquam in sua-

ἐκουσίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὖ ποιήσοντε ἡμᾶς. παρ' αὐτῶ γὰρ ἐκάστῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείμεθα παρέχοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανά ἐσται. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἐσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιτο τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο.

- 17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαί σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, οὕτως Σάμππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον

vissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quamdiu voluerimus, voluptatem nobis afferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensura, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documentum ipsum hoc fuerit, ecquis optime usus sit divitiis, atque voto: ostendet enim, qualis homo esset, si dives esset.

Sam. Praeclare *istuc*, Timolaë: equidem tibi obtempero, & cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam *idem* videri.

Lyc. Divites ergo simus, si hoc videtur melius, ne videre etiam communi felicitati videar.

Adim. Quis ergo primus incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi femistadii spatio ante portam

τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἶόν τε παραδραμών.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18 νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδῶς ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἡδίστον κτημάτων ἀπάντων.

ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηί.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομήτην; καὶ κεῖνος οὖν ἔστω ἐμός· ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον ἔστιν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσούτοι Δαρεικοί.

ΛΥΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεται σοι τὸ 19 πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ ἰσαριθμοῦ χρυσοῦ.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνηι, ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σέ

geminam votum aggregatus, quantum potero, percurram.

Adim. Proinde ego ne nunc quidem a nave discedam: verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adii-
ciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis mea, & quidquid in illa est, farcinae, vecto-
res, mulieres, nautae, & si qua ibi alia possessionum omnium suavissima.

Sam. Oblivisceris, te in navi esse.

Adim. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quantum vero est tritici, universus ille numerus, aurum signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adimante? mergetur tibi navigium, nec enim idem pondus tritici, & pari numero auri.

Adim. Noli invidere mihi, Lycine: sed cum ad te optan-

παρέλθῃ ἡ εὐχὴ, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσὴν ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαί σοι.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποίησά μιν, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια, τὸ μεираκίον δὲ τὰ ὠραῖον, ἀποπνιγέσεται ἄβλιον, νεῦν οὐκ ἐπιστάμενον.

ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκίνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑπὸ δύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις καθαρώδην μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ὠδῆς, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφίνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδεϊμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφίνος ἐρωτικοῦ;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γάρ, Τιμόλαε, μιμῆ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμετρέῃς τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

20 ΤΙΜ. Ἀμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ

10 Καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον). δα, ἐπιδιόκοντος τοῦ Ἀθάμαντος Μαλικιέρτη φησὶ τὸν τῆς Ἰούς παῖ- αὐτῶν V.

di fors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, & ego tibi praeſtabo ſilentium.

Lyc. Verum pro tua ego hoc ſecuritate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formoſus ille adoleſcentulus periret, qui nare neſciat.

Tim. Bono es animo, Lycine. Delphini enim ſubeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis ſervatum cantus ſui mercedem percepiffe; & mortuum adoleſcentulum alium in Iſthmum Delphini tergo ſimiliter exportatum, Adimanti autem ſervulo recens emto, amatorium Delphinum eſſe defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolae, Lycinum imitaris, & adii- cis ludibria, ipſe auſtor huius ſermonis cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, maiori cum probabilitate hoc

τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθύς οὖν, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, εἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἴσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευσίνι· ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἴσθμον ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἴσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδῖον, καὶ ὅλως εἴ που τι ἢ συνηρεΦές, ἢ ἐνυδρον, ἢ εὐκάρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὀλκῆν.

ΛΥΚ. Εἴτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλῆρες οὕτω βαρὺ 21

facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facessat transferendus e navi in urbem thesaurus.

Adim. Recte mones. Effossus esto thesaurus sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mille auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem: iam, quae circa urbem sunt, emam omnia: quin etiam quae Isthmi, & Pythone; & Eleusines maritima, & pauca circa Isthmum, ludorum causa, si quando ad Isthiniam spectanda ibi commorer; & campum Sicyonium, & in universum, si quid usquam aut opacum, aut irriguum, aut foecundum in Graecia, brevi tempore Adimanti sunt omnia. Aurum nobis esto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Echecratis, sed talentorum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum gra-

ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀναδιδόντος;

ΑΔΕΙΜ. Ἄνθρωπε, μὴ μ' ἀνάλυε τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτούς.

ΛΥΚ. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄβλιος ἀπόλῃ, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ρυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκίνε, 22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς. Ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις ἀλουργίς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδιστος· Φίλων πρόσοδοι, καὶ δεήσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθούσι

¹ Οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος) Τῇ γὰρ Σισύφῳ πίττον ἰν ἔδῃ ἀνοχλίζειν ὁ μῦθος ποιεῖ. V.

ve adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praeabente?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, & lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi & potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa enectus.

Adim. Tua paulo post probabilius ordinare, Lycine, faciet, cum optabis ipse. Vestis posthaec mihi erit purpurea, & victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit iucundus; salutationes amicorum & preces, atque illud, ut revereantur omnes ac supplicem. Atque alii a summo mane ad ianuas inambulabunt sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus & Democrates, summi viri: & accedendibus illis,

γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιούσι,
 θυρωροὶ ἐπτά ἐφεστῶτες, εὐμεγέθεις βάρβαροι προσ-
 αραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐ-
 τοὶ ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὑπάταν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ
 ἥλιος, ἐκεῖνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνίους· εἰ δέ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι
 τοῦτον, καὶ λουσάμενον ἤκειν κελεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον. οἱ δὲ ἀπαπνιγῆσονται οἱ πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχή-
 ματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὠραίους, ὅσον δισχιλίους ἐξ
 ἀπάσης ἡλικίας, ὃ, τι περ τὸ ἀνθρώπαιον. Εἵτα δεῖπνα 23
 ἐπὶ χρυσοῦ, (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ' ἐμὲ)
 τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ
 ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ
 ὄψα πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα πτη-
 νά, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῦς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλε-

12 Οἷος δὲ ἐξ Ἰταλίας) "Οὐ Φά-
 λερτον φασί. τῆς κάτω δὲ Ἰβηρίας
 τῆς πρὸς τὰ Γάδιρα λέγει, πολλὰ
 γὰρ ἐκεῖθεν ἰχθύηρα τάριχη ἐκομί-

ζετο, ἰχθύας φορέουσιν οὐ κατὰ τὴν
 ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλῶ καὶ
 τῷ μεγέθει καὶ τῷ λίπει τοὺς ἄλ-
 λους παρηνδοκιμοῦντας. V.

intromittique ante alios volentibus, adstantes ianitores se-
 ptem bene magni, barbari, in ipsam frontem iam impin-
 gant ianuam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum
 fuerit, solis instar exoriens quosdam illorum neque adspi-
 ciam. Si quis vero pauper *adstet*, qualis ego ante thesau-
 rum fueram, hunc tractabo humaniter, & post balneum
 iusto tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rumpen-
 tur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formo-
 sos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentis-
 simum. Tum coenae in auro; vile enim nimis argen-
 tum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex Italia vinum;
 oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud
 sine igne depuratum; & opsonia undique, & apri, & le-
 pores; & quod ad volucra, gallina e Phaside, & ex India

πτρυῶν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταί
 τινες, περὶ πέμματα καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δὲ τινι προ-
 πίοιμι, σκύφον ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπίων ἀποφερέτω
 24 καὶ τὸ ἔκπωμα. Οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι καὶ
 προσαίται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἀργυροῦν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διώνικος ἐν τῇ πομπῇ,
 καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμούς
 ἀργύρῳ τσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ'
 ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἂν, αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα
 ἕκαστον δραχμαί τῷ μὲν ἀστῷ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ
 ἡμισυ τούτων· δημόσια δὲ ἐς κάλλος θεάτρα, καὶ βα-
 λανεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἡκεῖν,
 κἀνταῦθά πευ λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι με-
 γάλῳ τοῦ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὀρμεῖν,
 25 καταθανὲς ὃν ἐκ τοῦ Κεραμικοῦ. Ταῖς φίλοις δὲ ὑμῖν,
 Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου πα-

pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula,
 sophistae quidem *sunt* in coquendo & succis parandis oc-
 cupati. Si cui vero propinam scypho postulato aut phia-
 la, qui exhibet, poculum quoque ipsum auferat. Qui ve-
 ro iam sunt divites, Iri ad me & mendici nimirum *sunt*
 omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam,
 aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim
 ubi viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero
 haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones men-
 struae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum
 dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, & ba-
 lineae, & ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] usque
 perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per ma-
 gnā fossā aqua, ut prope appellere navis mea possit,
 ab ipso inde Ceramico iam conspicua. Amicis autem meis,
 Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensato-

ραμετρήσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα αὖν, Τιμολάῳ δὲ πέν-
τε χοίникаς, Λυκίνῳ δὲ χοίника, ἀπομεμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου τὴν εὐχὴν.
τοῦτον ἐβουλόμην βιώσαι τὸν βίον, πλουτῶν ἐς ὑπερβο-
λὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνως χρώ-
μενος. εἴρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά.

ΛΤΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ 26
λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὗτος πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν
ἐκείνη ἀπορραγῇ, πάντα οἴχεται, καὶ ἀνθρακὲς σοι ὁ
θησαυρὸς ἐσται;

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε;

ΛΤΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὅποσον χρόνον βιώσεις
πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἐτι παρακειμένης σοι τῆς χρυ-
σῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύ-
σασθαι τοῦ ταῦ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρονός, ἀποφυ-
σήσας τὸ ψυχίδιον ἅπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα

rem meum admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrasam ipsam quoque, quod
garrulus est, meumque votum irridet. Hanc ego vellem
vitam vivere, divitiis supra modum affluens, & deliciis
voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perfici-
at ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo uni-
versae istae divitiae suspensae sint, quo rupto, perierint
omnia, & carbones tibi pro thesauro relinquantur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est, vir bone, quamdiu sis in istis
divitiis victurus. Quis enim novit, an non apposita adhuc
mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac
gustes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula
hinc abeas, vulturibus & corvis relinquens ista omnia?

Lucian. Vol. VIII.

M

καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαί σοι τοὺς μὲν αὐ-
τίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους
δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βα-
σκάου πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν
Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλευσιωτέρους
γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάν-
27 των; Ἴνα δέ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τό, τε ὑγιαίνειν ἐχέγ-
γυον οἷε σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὅρᾳς
πολλοὺς τῶν πλουσίων κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν
ἀλγηδόνων, τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ
τυφλοὺς, ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὲν γὰρ
οὐκ ἂν ἔλοι, πλουτῶν δις τοσούτον πλοῦτον, ὅμοια πά-
σχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι ὡς
ἐκεῖνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἴπης. ἐγὼ λέγειν ὅσας ἐπιβουλάς
οἶδα μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ ληστὰς, καὶ φθόνον, καὶ
μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὅρᾳς οἶκον σοι πραγμάτων αἵ-
τιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

An vis, ut eos tibi recenseam, qui statim, ante quam
fruerentur divitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum vi-
verent, iis, quae habebant, ab invido quodam ad talia dae-
mone privatos? Audis enim forte, Croesum & Polycratem,
multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidisse?
Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem ti-
bi tanquam sponfore quodam certam firmamque futuram
arbitraris? aut non vides, multos divitum misere a dolori-
bus habere, quosdam ne incedere quidem valentes, ali-
quos caecos, aut intestino quodam dolore laborantes? Te
enim nec cum altero tanto divitiarum optaturum esse ea pati,
quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, effeminari;
etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot insidias no-
vi cum divitiis coniunctas, & latrones, & invidiam, & odium
multitudinis. Vides, quot tibi negotia faceffat thesaurus?

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίος ὥστε οὔτε τὴν χοινικίδα ἐτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων.

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὐχου.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκας, ἐκ 28 Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι γενέσθαι, ἢν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ μικρολογησομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέσθαι, οὐχ οἷος Ἀλεξάνδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρὸς, ἥρξεν· ἀλλά μοι τὸ πρῶτον

Adim. Semper tu mihi, Lycine, adversaris. Itaque nec choenicem iam accipies, qui perpetuo votum meum calumniaris.

Lyc. Istuc iam pro more vulgi divitum facis, quod retractas & revocas promissum. Sed tu iam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut nostis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis rationes putabo, uti thesaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, & lex optandi haec est, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis reponentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acceptum a patre regnum te-

ἀπὸ ληστείας ἀρξαμένοι, ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον
 τριάκοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴ-
 τα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ'
 ἄλλους· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' οὐ πολὺ, μύριοι· καὶ τὸ
 πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικόν, ἱκπεῖς δὲ ἀμφὶ
 29 τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάν-
 των προκριθεὶς ἄρχων, ἄριστος εἶναι δοξάας ἀνθρώπων
 ἠγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τοῦτό γε αὐτὸ
 ἤδη μείζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε ἀρετῇ προ-
 χειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενό-
 μενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ
 Ἀδεϊμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον ἡδύ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι'
 αὐτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Σάμππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὰ
 πεφάλαυν αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύγῃ ἤτησας,

nuit. Sed mihi primum a latrociniis auspicanti sodales con-
 tingant & coniurati circiter triginta, fideles maxime atque
 alacres. Tum accedentes paulatim trecenti alii post alios;
 tum mille, & non ita multo post, decies mille. Et in uni-
 versum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero
 circiter quinquies mille. Ego vero suffragiis omnium prae-
 latus imperator, qui optime videar hominibus praeesse,
 & tractare negotia: ut eo ipso iam maior sim regibus ce-
 teris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum,
 non heres factus alterius, qui in regno *parando* elaborarit:
 quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res
 aeque iucunda, quam si quis per se sibi partum impe-
 rium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput
 bonorum tu quidem petisti, tantae multitudini armatorum

ἄρχειν ἀσπίδος τσαύτης, ἄριστος δὲ προκριθεὶς ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιαῦτον ἡμῶν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλεία καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασίλειε, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμηε τό, τε ἵππικόν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι οἱ βασιεῖσθε τοσούτοι ὄντες ἐξ Ἀρχαδίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀβλίους πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκῖνε, μᾶλλον δέ, εἰ σοι φίλον, 30 ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, ἔπαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀπαφανῶ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν εἶδά σοι, καὶ ὑποκίψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περιπαγαγὼν ἐς τοῦπίσω τῷ χεῖρι, τιμῶν τὴν τιάραν ἄρδην οὔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρωμένων τούτων τινὰ ποίησον ἔπαρχον. ἐγὼ γάρ σοι θεινῶς ἀφιππὸς εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνω, δέδωκα τοῖνυν μὴ τοῦ σαλπικτοῦ ἐποτρύνοντες, καταπεσῶν

imperare, praestantissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Talem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, & duc milites, adorna equitatum, & viros scutatos. Volo enim scire, quo iuri sis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, si volueris, comitare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum in morem te adoro, reductis in tergum manibus, tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema: at tu de robustis hūc unum fac praefectum equitum. Ego enim vehementer a re equestri abhorreo, nec omnino equum superiori tempore conscendi. Metuo igitur, ne, classicum canente tubicini, delapsus ego in turba

ἔγωγε, συμπατηβῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὀπλαῖς,
ἢ καὶ θυμοειδῆς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκῃ με, τὸν χαλινὸν
ἐνδακῶν, εἰς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δέῃσει καταδεθῆ-
ναί με πρὸς τὸ ἐφίππειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ
ἔξισθαι τοῦ χαλινοῦ.

31 ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵπ-
πέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν
εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδί-
μνις θωρησάμενος ἐπιστήμου χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἵπ-
πέας, εἰ δεξιοῦνταί σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ δο-
κεῖ, ὦ ἱππεῖς, Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν
χεῖρα· πάντες, ὡς ὄρᾳς, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν.
ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δε-
ξιόν· οὕτωσι δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάσσεται.
ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν,
ἐπειδὴν αὐτοὶ συμπαραδρέυειν αὐτοῖς βούλωνται τινας.

4 Πρὸς τὸ ἐφίππειον) Τὴν ἀσπράβην φησὶν, ἥτοι τὴν ἐφεστρίδα, ἣν νῦν
οἱ ἄλλοι καλοῦσι. V.

conculcer a tot ungulis, aut etiam ne acer equus frena
mordens in medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium
deligandus sim, ut supra manere ac retinere frena possim.

Adim. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum
vero cornu Lycinus teneat: dignus autem esse videor, qui
maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites,
utrum te recipiant suum praefectum futurum. Qui censetis,
equites, Adimantum equitatu praefici, manum tollite. Omnes,
ut vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi eque-
stre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At
hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media acie,
ut mos est Persarum regibus, cum sibi legatos adesse, fa-
tigio fere aequato, volunt aliquos. Iam vero progredia-

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἔπει- 32
 ξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διί. καίπειδ' αὖ τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι
 πάντα χειρωσώμεθα, (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος
 ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκοντὶ κρατήσο-
 μεν). ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς
 τὰς ἵππαγωγὰς ἐμβιβάσαντες (παρεσκευάσται δ' ἐν
 Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ
 τὰλλα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν Ἰω-
 νίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις
 ἀτειχίστους λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες,
 προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἶτα Λυκίας, καὶ
 Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρει-
 νῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατράπην τῆς 33
 Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πο-
 λὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἠδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ

*mur Corinthum versus per montana, votis antea Iovi-
 regum custodi nuncupatis. Cumque Graeciam omnem sube-
 gerimus, (neque enim quisquam nobis armatus, qui tan-
 to numero sumus, occurret, sed citra pulveris iactum su-
 perabimus) conscensis triremibus, impositisque in hippa-
 gines equis, (paratum autem est Cenchreis frumenti mul-
 tum, & navium quod satis est, & reliqua omnia) per Ae-
 geum navigamus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae fa-
 cto, captisque facile urbibus non munitis, relictisque ea-
 rum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Ly-
 ciam, & Pamphyliam, & Pisidas, & maritimam monta-
 namque Ciliciam, donec perveniamus ad Euphratem.*

*Lyc. Me, Rex, si videretur, Satrapam relinque Graeciae.
 Meticulosus enim sum, & longe discedere domo non fa-
 cile festinaverim. At tu videris ducturus in Armenios atque*

Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα Φῦλας, καὶ τὴν τοξικὴν εὐστοχα, ὥστε ἄλλω παραδοὺς τὸ δεξιὸν, ἐμὲ Ἀντίπατρον τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ με καὶ διαπεῖρῃ τις οἷστῳ, ἄβλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά, περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα ηγούμενόν σοι τῆς Φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον, δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτετμησθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη εἰσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξευκται, καὶ κατόπιν ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντας ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἐκάστῳ ἔθνει ἐπεισυχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσ-
 34 πᾶσι δὲ τὸ ἱππικὸν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν

3 Ἀντίπατρον τινα ἔασον) Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας κακῆτος γὰρ παραιούμενος τὸν Ἑλλησπαντον, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἀντ' αὐτοῦ καταλείπει. V.

Parthos, gentes pugnaces, & sagittis bene collineantes. Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quendam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi ducto, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua parte intectus sum, traiciat.

Sam. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex est, capite plecti, si quis ordines deferuisse deprehendatur. Sed quando iam fumus ad Euphratem, & iunctus est *ronae* fluvius, & a tergo quae reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia tenent praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero discefferunt, qui Phoenicem nobis interea, & Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto, transiice: tum ego: & post me hic Timolays: post omnes autem tu equitatum, Adimante,

τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτοὺς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἰλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκέυάζεται ἱππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἰκοσιν ἱπποτοξότας· καίτοι οὐπω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν, οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίον καὶ προαστείων τῆς ἀρχῆς· οὕτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς οὖν ἤδη σκαπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ πεζὸν 35

ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex improvise intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, & sagittariis funditoribusque. Renuntiant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Bactriani, sed de partibus modo vicinis & suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coëgit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

Adim. Nimirum ego aio, oportere vos pedites Ctesiphon:

ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἵππικόν αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάσσοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδειλιάς καὶ σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε;

ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολέμιους, μηδὲ περιμένειν ἔστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, πανταχόθεν αὐτοῖς συμμαχῶν προσγενομένων, ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκῖνε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὀδεύοντες, ὁπότε κατήειμεν ἕωθεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νῦν δὲ ἤδη τριάκοντά που σταδίους προκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα, ἐνταῦθά που ἐπὶ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴτα οὕτως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν εἰς τὸ ἄστυ.

tem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope periculum. Tibi vero, Timolaë, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec expectare, donec parent se melius, affluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid censes?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Piræeum, nunc vero iam triginta circiter stadia progressi sumus, & sol [ardor] multus: (circa meridiem enim est) ut hic alicubi sub oleis, in eversa illa columella assidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.

ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὅς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΛΥΚ. Ὑπέμνησας ἐγὼ δὲ νήφειν ὤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανεῖσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες 36 ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μὴδὲ προδώσετε τὸ πατριον Φρόνημα· ἥδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάζαντες, καὶ τὰ δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμῖξαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὥς μὴδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίσσθαι αὐτοῖς δίδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνελλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὐτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπα-

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedeas tot inter milites, disputans de bello.

Lyc. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me fobrium esse. Iam tuum est dicere sententiam.

Sam. Aggredimur fane, si tibi videtur. Et mementote, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: iam enim alicubi invadunt hostes. Itaque tessera erit *Mars*! Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis in clypeos hastis, urgete manus conferere cum hostibus, & intra teli iactum venire, ut nec excipiamus ictus, iaculandi facultate illis data: & cum ad manus iam venerimus, sinistrum cornu & Timolaus iam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen

λον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπαντα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσι, ὥστε, ὦ Λυκῆε, αὐτὸς τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

37 ΛΥΚ. Ὡς τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι· καὶ μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται αὐτομαλήσειν, προσδραμὼν εἰς τὴν παλαιόστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπῶν.

ΣΑΜ. Μηδამῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὄρᾳς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γὰρ με, καὶ ἀναδύναι πάντως αἰσχρόν.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα,

aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Perfae & rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum universus in dextram socium nostram invehitur: itaque, Lycine, & ipse vir fortis esto, & tuis, ut impetum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites universi: & solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, & adhuc pugnantes vos deserturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, & retrocedere omnino turpe est.

Lyc. Per Iovem, etiam mox ab illo vulneraberis: regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio.

Sam. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minime-

καὶ οὐκ εἰς τὰ Φανερά τοῦ σώματος· ὡς μηδὲ τὴν οὐλὴν ὕστερον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς ὅπως ἐπελάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείς; εἴτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμών, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἦδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἀπάντων. Οἱ Βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν 38. ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἑμαυτοῦ οἰκίῳ, ὅσας δὲ καὶ καβαλήσῃ ἐλὼν κατὰ κράτος, αἱ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμορος ἦδ' ὢν μοι, ἐξέωσσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΤΚ. Πέπαυσο ἦδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γὰρ σε 39 ἦδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλωνί ἐνωχέϊσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκστάδιος γὰρ, οἶμαί, σοι ἡ

16 Ἐκστάδιος γὰρ, οἶμαί, σοι) ὁ πόσων σταδίων ἀπὸ τοῦ ἂν ἀφίκοιτο
Ἐκσταδίων, εἶπετο γὰρ ἦδη αὐτοῖς μίτου ἢ κινὴ μακαρία. V.

que aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, ut invecus ego ictu uno ipsum cum equo emissā hasta traieci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate, rex iam factus sum. Ac barbari quidem nos adorent: vobis autem Graeco more unici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitate, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydiam divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paulatim intra fines, expulit.

Lyc. Desine iam, Samippe. Tempus enim est, te iam; qui talem pugnam viceris, Babylone epulari victoriae causa,

ἀρχῇ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχεσθαι ὅπερ ἂν ἐβέλη.

ΣΑΜ. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκίνε, οἷά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ;

ΛΥΚ. Παραπολὺν, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπι-
πονώτερα καὶ βιαίτερα τῶν Ἀδειμάντου, παρ' ὅσον
ἐκεῖνος μὲν ἐτρύφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώματα προ-
τείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δέ, καὶ ἐπιτρώσκου μονομα-
χῶν, καὶ ἐδεοίεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ-
ραν οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά
ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαί, καὶ Θόβος παρὰ τῶν
συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ σὺδεὶς
ἀληθής, ἀλλὰ πρὸς τὸ θεὸς ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα
εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε, οὐδὲ ὄναρ τῶν
ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορφυρὶς χρυσῶν ποικίλη,
καὶ ταυνία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόν-
τες. τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή·
καὶ ἡ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἤκουσι δεῖ

(ultra stadia enim tua decem, puto, tibi iam processit impe-
rium) ac Timolaum iam suo loco optare, quidquid voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora &
magis violenta votis Adimanti, quatenus ille quidem luxu-
riose vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans
convivis: at tu & vulneratus es in pugna solitaria, & me-
tuisti, & sollicitus noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste
tibi solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, & invidia
a familiaribus, & odium, & adulatio: amicus autem nemo
verus, sed ad metum omnes aut ad spem benevoli qui es-
se videantur. Fructus rerum suavium ne per somnum qui-
dem, sed gloria sola, & distincta auro purpura, & taenia
circa frontem alba, & praecedentes satellites: ceterum la-
bor intolerabilis, & multum iniucunditatis; cum aut ope-
ra danda sit his, qui ab hostibus veniunt, aut ius dicen-

ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπεῖν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα.
καὶ ἦτοι ἀφέστηκε τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω
τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ
ὅλως ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζε-
σθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τότε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ 40
νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγι-
γνώσκει σε βασιλέα ὄντα, εὐδὲ ὁ θάνατος δέδωκε τοὺς
δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπότεν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰ-
μώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψη-
λὸς καταπεσὼν, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου
τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότημος, ἐλαυνόμενος
ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ
στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὐγραμμον τὰς γωνίας
ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμή-
ματα· εἰκόνες δὲ ἐκεῖναι, καὶ νεῶς, οὐς ἀνιστᾶσιν αἱ πό-
λεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ'

dum, aut mittenda civibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere ergo oportet omnia, & suspicari, atque in universum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri beatum. Etenim illud etiam qui non humile, quod aegrotabis non minus, quam privati, nec febris te regem esse internoscit, neque metuit mors satellites; sed, cum ipsi visum fuerit, superveniens, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu vero de loco ita excelsio delapsus, detractusque de throno regio, eandem abis viam, aequatus vulgo, abactus cum grege mortuorum, tumulum in terra relinquens excelsum, & columnam longam, aut accurate descriptam angulis pyramidem, in quibus fero homines, cum nihil iam inde ad sensum ipforum perveniat, superbiunt. Statuae autem illae & templa, quae excitant colendi causa civitates, & magnificum illud nomen, paulatim defluunt omnia, & negle-

ὀλίγον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα. ἦν δὲ καὶ ὅτε
 μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον παραμένη, τίς ἐτι ἀπόλαυσις
 ἀναισθητῶ αὐτῶν γενομένων; ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἐτι ἔξεις
 πράγματα δεδιώς, καὶ Φροντίζων, καὶ κάμνων, οἷα δὲ
 41 καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται. Ἀλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν,
 ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς
 ἄνδρα συνέτον, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδῶτα.

TIM. Σκόπει γοῦν, ὦ Λυκίνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὖ-
 ξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύναι τις δυνηθείη. χρυσὸν μὲν οὖν,
 καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδύμνους νομίσματος, ἢ βασι-
 λείας, καὶ πολέμους, καὶ δείματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ
 εἰκότως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι, ἀβέβαια γὰρ ταῦ-
 τά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλάς ἔχοντα, καὶ πλεόν
 42 τοῦ ἡδέος τὸ ἀνιστρεφὲν ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν
 Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναι τινὰς δακτυλίου τοιοῦτους
 τὴν δύναμιν, ἕνα μὲν, ὥστε αἰεὶ ἐρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν

ita abeunt. Si vero vel maxime ad longissimum tempus
 permaneant, quis adhuc fructus ad eum pervenire potest,
 qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis
 habiturus, metuens, sollicitus, laborans; & quis post mor-
 tem status futurus sit? Sed iam optare tuum est, Timo-
 laë, & ut illos superes, ut *facturum* probabile est virum
 prudentem, & uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum
 optaturus sim, & quod corrigere aliquis possit. Aurum
 proinde ac thesauros, & modios nummum, aut regna, &
 bella, & metus pro imperio, quae merito reprehendisti,
 non poscam. Nam ista quidem infirma, & insidiis exposi-
 ta multis, & plus, quam suavitatis, in iis molestiarum in-
 est. Ego autem optem, ab occurrente mihi Mercurio anu-
 los dari quosdam, qui virtutem habeant huiusmodi: unum,

τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὡς
μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιβέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δὲ
τινα, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἄνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἀν' ἄχθος
ἅμα μυριοὶ κινῆσαι μόλις δύναιντο, τοῦτό με ραδίως
μόνον ἀνατίθεσθαι· ἐτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ
τῆς γῆς ἀρβέντα· καὶ πρὸς τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τι-
να, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν, ὅπόσους ἀν' ἐβέλω,
καὶ ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλα-
μένου τοῦ κλείθρου, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦ-
τα ἀμερότερα εἰς δακτύλιος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, 43
ἄλλος τις ἔστω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναί
με, περιβέμενον παισὶ τοῖς ὠραίοις, καὶ γυναῖξιν, καὶ δῆ-
μοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτω μὴ πο-
θεινότατος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖ-
κας οὐ φερούσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς, καὶ
τὰ μεράκια ἐπιμεμενῆναι μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι δο-

ut valeat semper corpus & salubre fit, & vulnere nulli,
aut morbo penetrabile; alterum, cuius auxilio non vi-
deatur, qui induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
plus decies mille hominum robur habeam, & quod onus,
vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut faci-
le solus transferre possim: insuper volare ut possim, mul-
tum elatus de terra, ad hoc quoque fit mihi anulus. Ve-
rum somno sopire ut queam, quoscunque voluero, & ianua
mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxa-
to claustro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idem-
que valeat anulus. Quod vero caput est, fit etiam alius
omnium ille iucundissimus, quo induto amabilis sim for-
mosis pueris, & mulieribus, & totis populis, ut nemo sit,
quin me amet, desideret, in ore habeat; adeo ut multae
mulieres amoris impatientia se suspendant, & prae amore
mei insaniant adolescentuli, beatusque videatur, si quem

κεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπεροράην, καὶ κεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον, ἢ Ὑλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χίον εἶναι
 44 με. Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη αἰεὶ ἀποδιδόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεῖσαι με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἢν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιόν. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑπερβορείοις θέαμα παράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, οὐ μεταστειλάμενος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἀπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρυψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ Φοῖνιξ, ὄρνειον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο εἰδῶν ἂν, καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νείλου

illorum modo adspiciam; si vero negligentius tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque in universum supra Hyacinthum, aut Hylan, aut Chium Phaonem ego sum. Et omnia haec habeam, non parvae aetatis homo, neque ad mensuram vitae humanae vivens; sed annos mille iuventutem unam post alteram vivam, interiectis septemdecim quibusque annis exuens senectutem instar serpentum. Haec si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fuerint, quae aliorum sunt omnia, in quantum aperire possem ianuas, & custodes sopire, & oculos omnium effugere, dum intro. Si quod vero apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile, aut pretiosa possessio, aut quaecunque in cibo vel potu iucunda sunt, ea non afferri demum curarem, sed advolans ipse ad satietatem illis fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoenix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam ista viderem: & fontes Nili vide-

μόνος ἀνῆπιστάμεν, καὶ ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴτινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέραν Φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ραδίως ἀν' ἔγνω, ἀπαθὲς ἀν' τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἡδιστον, αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρία, δευπῆσαι ἐν Ἰταλία. εἰ δὲ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὥς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τοὺς τε αὖ Φίλους εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὕβριστής, ἐράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν, ἀΦῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικαῖς δὲ ὀμιλεῖν ἀκωλύτως ἀν' ἐξῇ, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα ἅπαντας, ἀνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ καὶ κείνῳ ἦν, τοὺς πόλεμούντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ

rem solus, & quantum telluris inhabitabile est; & si qui conversis ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium habitant. Insuper vero stellarum naturam & Lunae, ipsiusque adeo Solis facile cognoscerem, in quem nihil ignis valeat. Quodque omnium suavissimum, eodem die nuntiare possem Babylonem, Olympia quis viderit; & praeus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimicus sit, ulcisci eum quoque ex occulto liceret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur ipsi cranium; contra benefacere amicis, affuso dormientibus auro. Quin si quis contemtor sit, aut tyrannus, dives, contumeliosus, sublatum ad viginti stadia, demitterem casurum per praiceps. Amoribus autem meis frui nemine prohibente liceret: ingressus quippe nemine vidente sopirem omnes, praeter illos solos. Quale autem illud fuerit, inspectare proeliantes ultra iactum teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens

δόξειέ μοι προσθέμενος ἀν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρέιχον τοῖς Φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδίαν ἐποιούμην ἀν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεοὺς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι δυναμένη, καὶ μά-
 45 λιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίε, τῆς εὐχῆς;

ΛΥΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαι· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίου τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσασαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτως παραπεκνηκῶτα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχρούμενον, ὅρῃ ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπ' ἐραστον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥῖνα σιμόν; ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ εἰς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναται σοι, ἀλλὰ τοσούτους

13 Παραπεκνηκῶτα τὴν γνώμην) Οἷοι κορβαίνοντα. V.

ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reversis. Atque in universum, lufum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, & Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae infidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Timolaë: neque enim tutum fuerit adversari volucris viro, & supra decies mille alios robusto. Verum illud tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in tot, quas supervolasti, gentibus, senem hominem adeo mente non constantem, qui veheretur parvo anulo, totos qui montes extremo movere digito posset, amabilem omnibus, idque calvus cum sit & sumo naso? Verum hoc quoque mihi dicas. Quid tandem est, quod non unus anulus haec tibi potest omnia? sed tot in-

περιημμένους βαδίῃ, τὴν ἀριστεράν πεφορτισμένους κατὰ δάκτυλον ἓνα; μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἐνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδῶ, ὅς περιθήμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας, ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποθείς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίне, καὶ αὐτὸς εὖξῃ τὶ 46 ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὔτεσ' Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαι, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιῶντες· ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμεν πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιόν τινα πλούτον, ἀνισθῆναι μετ' ὀλίγον

1 Τὴν ἀριστεράν πεφορτισμένους) φοροῦσι. V. (δάκτυλον φοροῦσι
'Επὶ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς δακτυλίδιο- C. D. M.)

dutus ambulabis, oneratae sinistrae unoquoque digito? quin excedit numerus, ut dextram subvenire oporteat. Quamquam tamen unus deest maxime necessarius, quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza, desinas. An hoc idem praestabit potus meracior hellebori?

Tim. Sed omnino, Lycine, ipse quoque iam tandem aliquando optabis aliquid, ut videamus, quam tu irreprehensibilia, & crimine omni vacantia, periturus sis, calumniator reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus enim iam ad portam geminam: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem depugnat, & tu, Timolaë, dum pransus in Syria, in Italia coenas, his etiam, quae mihi assignata erant, stadiis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim ego post brevem fructum irritarum inanumque divitiarum

ψιλὴν τὴν μάξαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλῶγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῶν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἷχεται ἀπαπτάμενος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ἀνείρατες ἀνεγρόμενοι, ἀπόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑπακρινόμενοι τραγωδοὶ ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λιμώττοντες οἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὰ εἶκος, καὶ δυσάρεστοι ἴσασθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὁπότεν δὴ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χαρὰν βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνας ἀπαντας ἀπαρρύνοντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ κοῦτο Ἰεάνῳ, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αἰῶς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἠτήσατε, τοιαῦτος εὔσι, καὶ ταῦτα Φιλοσοφίαν ἑπαινεῦντες.

molestie ferre paulo post, cum misera pyla devoranda est: quale quid vobis paulo post eveniet, cum illa vobis felicitas & multae divitiae avolaverint, vos autem a thesauris illis diadematisque delapsi, & tanquam e suavissimo somnio excitati, dissimilia omnia domi inveneritis, ut illi, qui reges egerant, Tragoedi, egressi de theatro plerumque esuriunt, idque cum Agamemnones paulo ante aut Creontes fuerint. Dolebitis ergo, ut credibile est, & displicebunt vobis domestica, tibi praefertim, Timolaë, cum idem tibi, quod Icaro, eventurum sit, ut solutis alis de coelo delapsus humi incedas, perditis illis omnibus, qui de digitis defluerint, anulis. Mihi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque Babylone, satis est, quod suaviter ridere possum, quae vos petiistis, cum sint talia! eaque homines, qui philosophiam laudaris,

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

ΓΛΥΚ. ΤΟΝ στρατιώτην, Θαί, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς
 πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη
 ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, εἶδθα
 αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλῃσαι τὸν ἄνθρωπον;

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέρμον, καὶ συνέπιε
 μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τοῦτο; ἰσχύεις
 γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγεῖσθαι.

ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, Φίλη δακνῶσα
 εἶναι, ἀπέσπαυεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγούσα.

DIALOGI MERETRICII.

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. MILITEMNE istum, Thais, Acarnanem, qui Abro-
 tonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpu-
 ratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo nosti, an
 hominis oblita es?

Thais. Quin novi, Glycerium, & potavit nobiscum su-
 periore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Vi-
 deris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum scelestissima, quae amica tum vi-
 debatur esse, dolo subductum a me abstraxit.

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόσεστι, Γοργόαν
δὲ ἐταῖραν πεποιήται;

ΓΑΤΚ. Ναί, ὦ Θαῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως
μου ἦψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δέ,
ἀλλὰ εἰώθος γίγνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταιρῶν. οὐκοῦν
χρὴ οὔτε ἀνιάσθαι ἄγαν, οὔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ.
οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο,
καίτοι φίλοι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπή-
νεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπαστι
τυφλός ἐστιν, ὃς οὐχ ἑωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτῇ
ἀραιάς ἔχουσας, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμέ-
νας· τὰ χεῖλη δὲ πελιδιὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος
λεπτὸς, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ρὶς μα-
κρά. ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μειδιᾷ πάντῃ
ἐπαγωγόν.

ΓΑΤΚ. Οἶε γὰρ, ὦ Θαῖ, τῷ κάλλει ἠρῆσθαι τὸν

Thais. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adsci-
vit Gorgonam?

Glyc. Ita fane, *Thais*, nec mediocriter illa me res movit.

Thais. Malum istuc quidem, *Glycerium*, at nihil prae-
ter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat.
Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gor-
gona; quippe nec te Abrotonum illius causa accusavit
olim, quamvis essetis amicae. Verum illud miror, quod
probaverit in illa hic miles, nisi plane caecus est, qui non
viderit, capillos illam raros habere, & multum a fronte ab-
ductos. Labia autem livida ei sunt atque cadaverosa, cer-
vix tenuis, eminentibus in ea venis, & nasus longus. Unum
modo habet, quod procera est, & recta, & illecebrosus
quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, *Thais*, forma captum Acarnanem?

Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶσθα, ὡς Φαρμακὶς ἢ Χρυσάριον ἢ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ὥδας ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατὰγουσα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός· ἐκεῖνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγχεάσα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγῆσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

Non nosti, veneficam esse Chrysfarium illius matrem, Thesfalas quasdam incantationes quae sciat, ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

¶ *Thais.* Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere iube.

II.

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. ΓΑΜΕΙΣ, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τοῦ ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκένας Φασίν. οἱ τοσοῦτοι δὲ ὄρκοι, οὓς ὤμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα αἵχεται, καὶ ἐπιτέλῃσαι Μυρτίου νῦν, καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ἐπότε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τοῦτο γοῦν

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myrt. **D**UCIS, Pamphile, Philonis naucleri filiam: & iam duxisse te aiunt: repetitum autem toties iusiurandum, & lacrimae, momento temporis abierunt omnia, & Myrtii nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octavum iam mensem fero uterum. Hoc nempe solum amoris tui pre-

καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δέησει, πρᾶγμα ἐταίρα βαρύτατον. οὐ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθέν, καὶ μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γενέσθαι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' οὐ καλὴν παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἑναγχος ἐν ταῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς, οὐδέπω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἐτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἴδου αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· ἴδε, μὴ σε ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφαί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρᾶσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα ἐώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἐτι δέησει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.

ΠΑΜΦ. Ἐτι σου ληρούσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι,

tium habeo, quod tantum mihi ventrem conciliasti, & paulo post alendus erit infans, negotium meretrici molestissimum. Neque enim, quod natum erit, exponam, inprimis si virile secus erit: sed Pamphilium nominabo, habitura illum amoris mei solarium: tibi vero aliquando ad te accedens obiiacet, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, & faciem, & oculos adspice; nec aegre ferto, si plane caesios habet, neque quod strabi sunt, & se invicem respiciunt. Quin Philonem vidisti, patrem sponsae: faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam;

παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης. ἐγὼ δὲ ἢ σιμὴν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὠραίαν ἢ δὴ γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶτὴν ἐδιδάσκατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὁ Φεῖλων τῷ πατρί, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἐδέδοκτό μοι, τὴν τοῦ Δημέου θυγατέρα τὴν τοῦ πέρουσιν ἐστρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς μητρὸς ἀνεψίαν οὔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμουν ἂν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντέθηκες αὐτῇ, ὦ Μύρτιον, κακῆς τινος ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκοῦν οὐ γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε;

2 Ὁ Ἀλωπεκῆθεν) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς φυλῆς. Δῆμος Ἀττικὸς ὁ Ἀλωπεκῆς V.

virgines mihi & nauclericas nuptias narrantem? Ego vero siquamne an pulchram sponfam novi? aut Philoni Alopecia, (illum enim puto te dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nuper illum de navico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, solvere noluit. At ille ad eos, qui navitis ius dicunt, traxit hominem, & aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Philonis puellam ducerem? Tu vero unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium, finxisti novas, quibuscum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

ΜΥΡΤ. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

ΠΑΜΦ. Μέμνηνας, ὦ Μύρτιον, ἡ κραυπαλᾶς. καί τοις
χθές οὐ πάνυ ἐμεθύσθημεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα
γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαιο μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὖξαι-
το τῇ λοχεΐᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχούσαν
αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ, ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ
ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν, ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσά-
μην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ
μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, καὶ Φησιν, ὃ ἔραστὴς ὑμῶν ὁ
Πάμφιλος γαρμὶ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπι-
στοίην, ἡξίου με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν
ιδεῖν πάντα κατεστεμμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυ-
βον, καὶ Ὑμέναιον ἄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκλυας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία,

*Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non
plane fuimus ebrii.*

*Myrt. Doris me ista in dolorem coniecit. Miſſa enim,
ut lanas mihi emeret ad ventrem, & votum pro me Lu-
cinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam... Quin
ture huic, Doris, quae audiisti, dicito, nisi ea confinxisti.*

*Dor. At ego dispeream, hera, si quid mentita sum. Cum
enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit Lesbia,
quae subridens dicebat, Amator vester Pamphilus Philonis do-
cit filiam. Si vero non crederem, iubebat me vestrum in
angiportum inspicere, ac videre fertis exornata omnia, &
tibicinas, ac tumultum, & Hymenaeum canentes aliquos.*

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, & vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te,

Δωρὶ, πρὸς σέ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τάλιηθ' ἀπήγγελλας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταινέτου υἱός, γαμεῖ ἤδη, καὶ σὺ σὺ φρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταῖρα σῦναι; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρὶς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὖθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρὶ, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ τὸν στενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη· εὐρήσεις γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγγέλαμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω μακρίην, ὥς ἐκλαβεῖσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα ἤδη μοι κυούσης παιδίον.

Dori, mentita est Lesbia: & tu vera narraſti Myrtilio. Verum turbatae fruſtra eſtis. Neque enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum rediſſem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini noſtri Ariſtaeneti filius, uxorem iam ducit, & frugi eſt. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec aure parum attenta cum ex illa audiſſem, obdormivi: deinde mane domo egreſſus ſum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rurfus abi, Dori, & accurate inſpice, non angiportum, ſed ianuam, utra coronata ſit. Invenies enim, *eſſe vicinorum.*

Myrr. Servaſti me, Pamphile. Suspendere enim me, ſi quid tale fieret.

Pamph. Sed nihil factum eſt. Neque ita ego infaniam, ut oblivifcar Myrtili, idque ferentis ex me uterum.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. ΕΜΑΝΗΣ, ὦ Φίλινα, ἡ τί ἔπαβες ἐν τῷ ξυμ-
ποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἔωθε δακρύων,
καὶ διηγῆσατό μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ
σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ
διακωλύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλῆσαι Λαμπρίαν τὸν
ἑταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιπούσαν
αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν
ἐκεῖνον, ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων.
ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάβευδες. καταλιποῦ-
σα δὲ δακρύοντα, μόνῃ ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέ-
κεισο ἄδουσα, καὶ λυπούσα ἐκεῖνον.

ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μῆτερ, οὐ διηγῆσατο. οὐ
γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε

7 Καταλιπούσαν αὐτὸν ἐπελθεῖν οἶμαι, συνεκάβευδες (μετ' αὐτοῦ)
ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν καταλιπούσα. V.
ἐκεῖνον. οὐτὶν δὲ ἀποπνίγεσθαι τοῦ- 14 Συνηγόρευες) Γραι. συνηγό-
ται γινόμενον. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς, ρεις. G.

MATER ET PHILINNA.

Mat. **F**UREBASNE, Philinna, aut quid tibi erat heri in
convivio? Venit enim ad me Diphilus mane plorans, &
quae perpeffus a te esset, narravit. Ebriam te fuisse, pro-
gressamque in medium, se licet prohibente, saltasse: ac
deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae: cumque gra-
viter id ferret, se relicto, abiisse ad Lamprian, eumque am-
plexatam esse: se vero hisce factis enecari. Verum neque
noctu, puto, cum ipso cubuisti, sed plorantem relinquens
sola iacuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum
afficiens.

Phil. Nimirum quae ipse fecerit, mater, non enarravit.
Neque enim causam illius, contumeliosi hominis, ageres,

ἀφ' ἑμένου ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἑταίρα, μηδέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσιν εἶδέ με, καὶ διένειντα αὐτῷ οἷα ποιῇ, τοῦ ὠτὸς ἄκρου ἐφάψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χεῖλη, εἰτ' ἐγὼ μὲν ἰδάμην, ὁ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὗς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῖς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ προσιόντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέσθησαν ποτε Φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν κατεκλίβην, ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρῶτη ἀπογυμνοῦσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ ὑπερεπήνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πούς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς κάλῶν, καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν

ἢ Ἀφίμιος) Ἀποστάς. G.

qui me relicta sermones misceret cum Thaide, amica Lampriae, cum ille nondum adesset. Cum vero aegre me ferre videret, nutu, quid ageret, significantem; extrema Thaidis aure prehenfa, reflexaque cervice, ita arcte illam osculatus est, vix ut labia retraheret. Tum plorare ego; at iste ridere, & multa in aurem dicere Thaidi, contra me scilicet. Ac subridebat Thais, ad me respiciens. Cum vero advenientem sentirent Lamprian, & satiati tandem essent osculis mutuis; ego tamen apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nudatis multum talis, quasi pulchros sola habear; cumque defisset, tacente Lampria, & nihil dicente, Diphilus laudare numerosam saltationem & accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes congrueret, quam pulcher talus, & sexcenta alia, quasi qui Sosandram lau-

ἐπαινῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλου-
μένην ἡμῖν, οἷά ἐστι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθύς ἐς
ἐμέ; εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα
τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα. τί ἂν λέ-
γοιμι, ὦ μήτερος; ἀνέστην γάρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ
ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα,
καὶ τὴν Θαΐδα ἑᾶν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον;

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θυγάτερ, οὐδὲ Φροντί-
ζειν γὰρ ἐχρῆν' λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπήνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος
ὑπτιον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν,
ἄχρι δὴ καμνοῦσα ἐπαυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ Φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ
τὸ μεταβᾶσαν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾶς; οὐκ ἔτι
γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

4 Αὐτὴ ἀναστᾶσα) Γραι. ἔξανα-
στᾶσα. G.

6 Ἐπαληθεύειν) Ἀληθινὸν ποι-
εῖν. G.

daret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit,
nostis, cum lavet nobiscum. Thais vero qualia statim in me
iecit? *Si quam*, inquit, *non pudet crurum exilitatis, saltatum*
& ipsa surgat! Quid dicerem, mater? Surrexi nimirum, &
saltavi. Quid enim facerem? ferrem, & confirmarem illius
dictum, Thaida tyrannidem habere convivii paterer?

Mat. Ambitiosius quidem istuc, filia; nec enim curare
oportebat: sed dic tamen, quid postea factum sit.

Phil. Alii laudabant. Solus Diphilus supinum se abiece-
rat, lacunar respiciens, dum fatigata definerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata
es, &, transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam
venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

ΜΗΤ. Εἶτα οὐδὲ συνεκάθουδες, ἀλλὰ καὶ ἡδὲς, ἐκείνου δακρύοντος; αὐκ αἰσθάνη, ὦ θυγάτερ, ὅτι πτωχαί ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσσι χειμῶνα διηγάζομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἐπέμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

ΜΗΤ. Ὅργιζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρώντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλῶδιον.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

ΜΕΛ. Εἰ τίνα οἶσθα, Βακχί, γράῦν, οἶαι πολλαὶ

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. SI quam nosti, mea Bacchis, anum, quales esse in
Lucian. Vol. VIII. O

Θετταλαὶ λέγονται ἐπάδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιῶσαι, εἰ καὶ πάντῃ μισομένη γυνὴ τυγχάνοι, (οὕτως ὄναι) παραλαβοῦσα ἤκέ μοι. Θουμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ προείμην ἠδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὐτῷ ἀναστρέψαντα Χαρίων, μισήσαντα Σιμμίχην, ὥς νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί Φῆς; οὐκ ἔτι σύνεστιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μέλितτα, αἰχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο, οὐ βουλευθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὥς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαί γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

ΜΕΛ. Ἀπαντα ἐκεῖνα οἶχεται, ὦ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' ἐώρακα ὅλως αὐτὸν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῷ συνεφήβῳ Παμμένει αὐτὸς τε καὶ Σιμμίχη.

ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὦ Μέλितτα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέστησεν; εἰκοι γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

Theffalia multae dicuntur, quae incantent & amabiles praestent, si qua etiam valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis! ad me venito. Vestes enim integras & hoc aurum lubens abiiciam, modo videam redeuntem ad me Charinum odio Simmichen, uni nunc me, habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, transit Charinus, propter quam tantas parentum iras sustinuit, divitem illam recusans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Ista enim ex te audire memini.

Mel. Abierunt ista, Bacchis, omnia: & quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disiunxit? videtur enim non parvum quiddam illud esse.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρῶν δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρόος τι ἀπαίτησων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, οὔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμοῦσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, Ἄπιθι, Φησὶ, πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμειῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίσταται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποίαν στήλην λέγεις; ὁ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφεῖς. πόσα αἰεὶ ἐπὶ τοῦτον μεμηχανῆσθαι με περιβάλλουσιν, ἐπιστρέφουσιν, φιλοῦσιν ἀπεστραμμένου τὸ μετὰφρενον; ὁ δ' οὐδ' ὀπωστιῶν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, Φησὶν, ἐπὶ πλεονόχλησiais, ἀπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσίν.

ΒΑΚΧ. Ὅμως ἤδεις τὸν Ἑρμότιμον.

ΜΕΛ. Ἀλλά με ἴδοις, ὦ Βακχι, ἀθλιώτερον διά-

Mel. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reversus ex Piraeo, (descenderat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauclerum Hermotimum, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila proscripta sunt. Quem tu mihi, inquam, Hermotimum, aut quam pilam narras?* At ille nihil respondens, nec coenatus, averfus iacuit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum averfi osculata sum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolli-ri se passus, *At si mihi, inquit, diutius molesta fueris, iam statim, media licet nocte, abeo.*

Bacch. Tamen nosti Hermotimum.

Mel. At miserius me viventem, quam nunc habeo, vi-

γουςαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρύονος εὐθὺς ἄσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τούνομα ἐν Κεραμικῷ· ἐπεμψα οὖν Ἀκίδα κατασκειφομένην· ἥδ' ἄλλο μὲν οὐδὲν εὔρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιά πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μελίττα Φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐθις ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος Φιλεῖ Μελίτταν.

ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνίημι γάρ. λυπήσαι τις θέλων τὸν Χαρίνον, ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δὲ που ἰδοίμι αὐτόν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι.

ΜΕΛ. Πῶς δ' ἂν ἴδῃς ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτόν, σύνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔροιμι, ὦ Βακχι, γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσοι γὰρ ἂν φανείσα.

deas, si quem ego nauclerum novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum surgens mane abiit. Ego memineram, illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc solum scriptum ad dexteram introeuntium versus portam geminam, *Melissa amat Hermotimum*, & paulo inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Melissam*.

Bacch. Male sedulos istos adolescentulos! Intellego enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Simmiche incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim sua me praesentia servaret.

ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς, Σύρα τὸ γένος, ὧμῃ ἐτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἣ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καὶ κεύνον εἰκῇ, ὥσπερ Χαρῖνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἤκεν αὐθις ἐπ' ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἐτι μέμνησαι;

ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολὺν, ὦ Μελίττα, τὸν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἀλῶν, καὶ ὀβολούς ἐπτὰ, καὶ θείον, καὶ ἀῖδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεκράσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην. δεῖσται δὲ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ἀλίχας τῶν τριχῶν, ἢ τι τῶν ταιούτων.

ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ.

ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμῶ τῷ θείῳ, πάπτουσα καὶ τῶν ἀλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ ἐπιλέγει

Bacch. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra genus, cruda adhuc & compacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se & ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me iam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Capit mercedem non multam, Melissa, sed drachmam & panem. Et appositos esse oportet cum salibus etiam septem obolos, & odores sacros, & facem. Haec quoque anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavo suspensas suffitu ex odoribus facto imbuat, de sale etiam aliquid in ignem coniicit, pronun-

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἴτα ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπ' ὠδὴν τινα λέγουσα, ἐπιτρόχῳ τῇ γλώσσει, βαρβαρικά καὶ Φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν συνεφήβων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἥ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης, ἥ κέ μοι τὸ πλεόν ὑπὸ τῆς ἐπ' ὠδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τοῦτό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσηθρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἶχνος ἐπ' αὐτῷ ἀπολίποι ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἐμπαλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπεράνω εἰμὶ, καὶ ἐποίησα ὥς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχί, κάλει ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπ' ὠδὴν εὐτρέπιζε.

tians simul nomina utriusque, & ipsius, & tuum. Tum prolatum de sinu rhombum intorquet, carmen simul volubili lingua dicens, barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fecerat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus licet illum reprehendentibus, & multum rogante, quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime incantamento adductus. Insuper vero illud mihi valde odii contra Phoebidem excitandi remedium commendavit, ut observatum illius vestigium, cum primum illud reliquisset, ipsa deletem, ita ut sinistro illius meus dexter pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret, diceremque, *conscendi te, & superior sum!* ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis, panem & odores, & reliqua omnia ad incantationem compara.

V.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

ΚΛΩΝ. **Κ**ΑΙΝΑ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λεαίνα, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν, ἑρᾶν σοῦ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιοῦσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἰπὲ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν.

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δὲ, ἀλλόκοτον γὰρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε ἅταν συνῆτε; ὁρᾶς; οὐ φιλεῖς με, οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲν, εἰ καὶ τινα ἄλλην· ἡ γυνή δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.

ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μή τις ἔταιρίστρια τυγχάνει οὔσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγου-

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. **N**OVA de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, & coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuiti? verum dic, an vera fiat ista?

Leae. Vera, Clonarion, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbi esse aiunt mulieres,

σι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐβελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναῖξι δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἀνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτό τι.

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λέαινα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπεῖρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ συνεπέσθης, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσα αὐτῇ, καὶ Δημόνασσα ἢ Κορινθία, πλουσία δὲ καὶ αὐτῇ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήΘασί με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιθάρισσα, καὶ ἄωρὶ ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν μέση ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο;

ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ εὐτὰ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοί-

quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruuntur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea Leae, illud ipsum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi persuasum sit, & quae sequuntur.

Leae. Convivium instituerat cum Corinthia Demonassa, divite & ipsa, atque eandem artem, quam Megilla, exercente: assumferant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, & serum esset, atque tempus eundi cubitum, essentque bene potae, *Age sane, mea Leae, inquit Megilla, dormiendi iam tempus est, hic apud nos cuba utrarumque media.*

Clon. Accubuisti ergo: deinde quid actum est?

Leae. Osculabantur me primum ut viri, non ipsa modo applicantes labia, sed os etiam aliquantum aperientes:

γούσαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἔθλιβον· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφιλοῦσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἤδη οὔσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν χρῶ ὄφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἐταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, ὦ Λέαινά, φησιν, εἴωρα κας ἤδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταβήλυνέ με, ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι ταύτην τὴν Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφην, Οὐκοῦν σὺ, ὦ Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι

amplexabantur, opprimebant papillas: Demonassa autem inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi vellet, nondum conficere. Tandem Megilla, quae iam incauisset, ficticiam de capite comam aufert; impositam autem habebat valde similem & bene applicitam; atque apparet accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, detonsa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, *Mea Leaena*, inquit, *vidistine iam pulchrum adeo iuvenem?* Ego vero, inquam, *non video hic iuvenem, Megilla.* Noli me, inquit, *facere feminam.* Megillus enim vocor, & olim duxi hanc *Demonassam*, & mea uxor est. Risi ego hoc, *Clonarium*, & Tu igitur, *Megille*, inquam, *cum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille dicunt, inter virgines delituisse?* & illud habes, quo viri censentur, & *Demonassae* facis, quod viri? Illud equidem, inquit, *Leaena*, *non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed*

δὲ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδὴ παραπολὺ ὁμιλοῦντα ὄψαι με. Ἄλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. ἤκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ· ἃ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τοῦνομα. μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέπανθας; Οὐκουν, ὦ Λέαينا, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοίᾳ ταῖς ἄλλαις ὑμῶν ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τᾶλλα πάντα, ἀνδρὸς ἐστὶ μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία. Πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαينا, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐνδεοῦσάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ παρέχε, ὄψαι γάρ. παρέσχον, ὦ Κλωνάριον, ἱκετευούσης πολλὰ, καὶ ὄρμον τινά μοι δούσης τῶν πο-

proprio quodam modo & multum iucundiore coeuntem me videbis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habens utraque? Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic ego, Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam, Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem optimum: puto, Tiresiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu venit? Neutiquam, ait, mea Leaena: sed ita nata sum, ut vos reliquae: sed animus, & libido, & reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem mihi non habes, & nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum supplicanti, & monile mihi donanti pretiosum, atque lintea re-

λυτελῶν, καὶ ὀνόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἥσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα; ἢ τίνα τρόπον; τοῦτο γὰρ μάλιστα εἶπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

nuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, basiauit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curiose exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Coelestis Venus, non dixerim.

VI.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. Ὡς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μεираκίου μὲν ὡραίου γενομένη, μνᾶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ἀνήσομαί σοι.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. **I**GITUR, mea Corinna, quam non valde formidandum fuerit, quod putabas, mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae cum pulchro adolescentulo fueris, & minam mercedem primam abstuleris, de qua monile iam statim tibi emam.

ΚΟΡ. Ναί, μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὦ θύγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεξήσαμεν· ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γάρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκοῦσαι διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων διетράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατάγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμεν τὰ σιτία μόλις· ἔβοσκον δὲ σε, ὦ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

Cor. Ita sane, mea matercula. Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris, quale est Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, & quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim nobis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non nosti, quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire deierantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, & incudem, & malleum, duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem exspectans,

KOP. Τὴν μνᾶν λέγεις;

KPΩB. Οὐκ ἄλλὰ ἐλογιζόμενη ὡς τηλικαύτη γενομίην, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥαδίας, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις αἰουργεῖς, καὶ θεραπαινάς.

KOP. Πῶς, ἔφης, μήτερ, ἥ τί λέγεις;

KPΩB. Συνόψα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ.

KOP. Καθάπερ ἡ Δάφνιδος θυγάτηρ Λύρα;

KPΩB. Naί.

KOP. Ἀλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν.

KPΩB. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλαυτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἔξεις. τί ἑδάκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ὁρᾷς ὀπόσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοὶ εἰσιν αἱ ἐταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δάφνίδα γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐ-

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, & futuram divitem, & vestimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adolescentulis una sis, & bibas cum illis; & mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita sane.

Cor. At illa meretrix est.

Crob. Nihil istoc mali. Nam tu quoque dives eris, ut ista, & multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, & quanto in honore sint meretrices, & quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adra-

τὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην, ἀλλὰ νῦν ὄρᾱς οἷα πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαιναι τέσσαρες.

ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτίσατο ἡ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς; καὶ εὐσταλῆς οὔσα, καὶ Φαιδρά πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καυχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἴωθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἴτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μήτε φενακίζουσα εἴ τις προσέλθοι ἢ προσπέμψει, μήτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δέ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκειται, (καταγέλαστον γὰρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας) οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάβους, πίνει δὲ ἡρέμα, σὺ χανδὸν, ἀλλ' ἀναπαυομένη.

stea! pannis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem pervenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, vestis florida, ancillae quatuor.

Cor. Quomodo vero illa sibi Lyra paravit?

Crob. Primo quidem decenter se ornavit, bene composita, & iucunda ad omnes, non eo usque, ut in cachinnos facile solveretur, quod tu soles, sed suave quiddam & illecebrosum subridens: deinde dextre versata est cum hominibus, ut nec illuderet plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur, (derisui enim illud opportunum, & oderunt viri, si qua talis sit) neque cibis, tanquam infueta bonarum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo digitis attingit, ac silentio sumit buccas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno haustu, sed interquiescens.

ΚΟΡ. Κάν εἰ διψῶσα, ὦ μήτερ, τύχοι;

ΚΡΩΒ. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ θέοντος φέγγεται, οὔτε ἀποσκάπτει ἐς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει· καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴ κοιμᾶσθαι θεοί, ἀσελγὲς οὐδὲν, οὐδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τούτῳ θηράται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τά γε ἄλλα παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο οὐδὲν, ὦ Φίλη Ἀδράστειά, φημι, ζῶης μόνον.

ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὦ μήτερ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοιοῦτοί εἰσιν, οἷος ὁ Εὐκρίτος, μεθ' οὗ χθὲς ἐκάβευδον;

ΚΡΩΒ. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ᾗδ' ἀνδράδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πᾶν μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

¹¹ Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πάντι μεγάλα ἐγκαυχώμενοις ὑπομειῶσαν. V.

Cor. Etiam si forte sitiat, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in praesentium quemquam dicta iacit, sed solum illum, qui se conduxit, adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, & suum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque erimus: quandoquidem, quod ad reliqua, multum tu ista.... Verum nihil, cara Adrastea! dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eucritus, quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles; alii forma non satis a natura felici.

ΚΟΡ. Καὶ τούτοις συγκαθεύδειν δεήσει;

ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὦ θύγατερ' οὔτοι μέντοι καὶ πλείονα διδόασιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἱ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεὶ λέγειν ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὅρας τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προέξεις ἀπασῶν ραδίως. νῦν δ' ἀπιθι λουσομένη, εἰ ἀφικοντο καὶ τήμερον τὸ μεираκίον ὁ Εὐκριτος· ὑπισχνεῖτο γάρ.

8 Πράξεις ἅπαντα ραδίως. G.

Cor. Etiam cum his cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia: hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi vero semper sit cura maioris lucri, si vis, brevi tempore mulieres omnes dicere, digito te monstrata, Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam supra fidem dives est, ut ter beatam matrem praestitit! Quid ais? facies ista? facies, novi ego; & facile principatum tenebis omnium. Nunc vero lotum abi, si forte hodie quoque venerit adolescentulus Eucritus: certe promisit.

VII.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

ΜΗΤ. ἌΝ ἔτι τοιοῦτον ἔραστήν εὐρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεή-

MATER ET MUSARIUM.

Mat. **S**i talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Popula-

σει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανίᾳ δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις
δάμαλιν ἑκατέρᾳ, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότει-
ραν, καὶ ὅλως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα.
τῶν ὁρᾶς γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλίκα λαμβάνομεν,
ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδὲ πώποτε σοι δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα,
οὐχ ὑποδήματα, οὐ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ, καὶ
ὑποσχέσεις, καὶ μακραί ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πα-
τὴρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῴων, καὶ πάντα
σά. σὺ δὲ καὶ ὁμωμοκέναι αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμῳ σε γα-
μετὴν ποιήσεται.

ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μῆτερ, κατὰ ταῦν θεαῖν,
καὶ τῆς Πολιάδος.

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τοῦτο πρῶτον
οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταβεῖναι συμβολὴν, τὸν δακτύλιον
δέδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὃ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε, καὶ
πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἰωνικὰ, ἔλχοντα ἑκάτερον

2 Πλουτοδότειραν) Γῆν. G. 14 Συμβολὴν) Ὁ Ἥρανος. V.

*ri Veneri albam capellam, Coelesti vero & Hortensi buc-
ellam unicuique, & coronare divitiarum donatricem Iuno-
nem: atque in universum beatae ac ter felices erimus. Nunc
enim vides, quantum accipiamus ab hoc iuvene, qui obo-
lum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos,
non unguentum; sed apud illum excusationes semper, &
promissiones, & longae spes, & multum illud, Si pater, &
Si dominus paternorum fuero! & Tua erunt omnia! Tu vero
etiam iurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te
ducturum.*

Mus. Iuravit enim, mater, per Liberas & Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! & propterea nuper, symbo-
lam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me,
dedisti? quem ille venditum abliguriit; & rursus duo illa
monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendentia, quae

Lucian. Vol. VIII.

P

δύο Δαρεικοὺς, ἃ σοι ὁ Χῖος Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. εἶδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὁδῶνας γὰρ καὶ χιτωνιάκους, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαιόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν οὗτος.

ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἑρᾶν καὶ δακρύνει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης υἱὸς ἐστὶ τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρον μόνον καταμύση.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, εἰαν ὑποθήσασθαι δέη, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε· καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἣν τὸ ἐνοίκιον αἰτῶμεθα, Περίμεινον, Φήσομεν, ἐστ' ἂν Λάχης ὁ Καλυττεὺς ἀποθάνῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐται-

tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream eranum conferre cum sodalibus. Vela enim & tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, & magnum lucrum hic nobis homo oblarus est.

Mus. Sed pulcher est, & imberbis, & amare se dicit, & lacrimatur, & Dinomaches Lachetisque Areopagitae filius est: & se ducturum nos promittit, & magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, & postulat futor didrachmum, dicemus illi, Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis: & ad pistorem eadem: & cum mercedem habitationis exigemur, Exspecta, dicemus, dum Laches Colytteae [tribu] moriatur: solvemus enim tibi post nuptias. Nonne te pudet, quae sola mere-

πάν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;
 ΜΟΥΣ. Τί οὖν, ὦ μήτηρ, ἐκείναι εὐτυχέστεραί μου,
 καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἑταιρί-
 ζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου
 τοῦ χεῖλους τοὺς ὄρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἶ πιστὴ, καὶ
 Φίλανδρος, οὐδὲ προσή ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαι-
 ρεάν' καὶ πρῶν ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἤκε δύο
 μνᾶς κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἴνου δὲ τιμὴν ἀπει-
 λήφει τοῦ πατρὸς πέμψαντος) σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύ-
 κτισας, καθεύδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαιρέου.

ΜΟΥΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν πα-
 ραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνον κινάβρας ἀπόζοντα;
 λεῖός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνανίος.

ΜΗΤ. Ἔστω. ἐκείνος ἀγροῖκος, καὶ ποιητὴν ἀποκτενῆ.

tricum nec inpaurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas?

Mus. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt?

Mat. Non: sed prudentiores, & norunt artem meretriciam; neque verbulis credunt, & adolescentulis, in extremis labris iusiurandum habentibus. Tu verò fidelis es, & viri amans, neque admittis quemquam; solum praeter Chaerean: & nuper ille ex Acarnania rusticus cum veniret, imberbis & ipse, minas ferens duas, (vini enim pretium patris missu acceperat) tu illum quidem superbe reiecisti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Mus. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, & porcellus, quod est in proverbio, Acarnanius.

Mat. Esto. Agrestis iste, & male olet. Cur etiam Anti-

τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μὲν ὑπισχνούμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστεῖος, ἡλικιώτης Χαιρέου;

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἠπείλησε Χαιρέας ἀποσφάξιν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκ οὖν ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις, καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερείᾳ τις οὔσα; ἐγὼ τάλλα, σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν;

ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαγνάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσαντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσιῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ

ἡ Σύμπληρ' Ἀλῶα ἐστὶ Ἀλῶα, ἑορτή ἐστὶν Ἀθηναίων, μυστήρια πορεύουσιν, Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διούσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γύσει τοῦ οἴνου, καὶ

τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλας ποιῆσθαι. V.

phontem, Menecratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, & urbanus, aequalis Chaereae?

Mus. At minatus erat Chaereas, se interfecturum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expertus manebis propterea, & pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Ceresis sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa?

Mus. Non habet, quod det, matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non servum immisit deceptorem? non a matre petiit, minatus, se militum enavigaturum, nisi accipiat? Sed

μὴ λάβει; ἀλλὰ κἀνήται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὰς
 διδούς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἑὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ
 οἶει, ὦ Μουσάριον, ἁκτωκαίδεκα ἐτῶν ἀεὶ ἔσσεσθαι; ἢ
 τὰ αὐτὰ φρονήσειν Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἢ
 δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσε-
 ται οἶει τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν Φιλημάτων, ἢ τῶν ὀρ-
 κων, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται ἐκείνος· δεῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ
 νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ παταναγναζόμενος καὶ βιαζό-
 μενος ἤρησάτα.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι. ἀκαμήσῃ δὲ σε, ὦ
 Μουσάριον, τότε.

desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque ac-
 cipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Mu-
 sarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eun-
 dem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater
 autem multorum illi talentorum nuptias inveniet? Memor
 erit tum, putas, lacrimarum, & basiorum, & iurisiuran-
 di, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor sane erit. Argumentum eius rei hoc est,
 quod nondum duxit uxorem, sed urgeatibus, vim quasi
 parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiatur! Sed tum te, Musarium,
 admonebo.

VIII.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠ. Εἰ τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλωτυπῇ, μήτε ὀρ-

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. SI quis vero, mea Chrysis, neque zolotypus est,

γίγεται, μήτε ἐρράπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν ἢ τὰ ἱματία περιέσχισεν, ἔτι ἐραστὴς ἐκείνός ἐστιν;

ΧΡΥΣ. Οὐκ αὖν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελὶ, δείγματα;

ΑΜΠ. Ναὶ, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τᾶλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἤκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ φουμένου ἔτι τὰ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σὲ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ραπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὐχου αἰεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; αἰεὶ ραπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σύ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις;

ΧΡΥΣ. Ἀλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάλιστα ὑπέλαβε

neque irascitur, neque alapam inflixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est?

Chryf. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta?

Amp. Sane quam calidi viri haec *fiunt*. Nam reliqua, oscula & lacrimae, & iusiurandum frequens, & adventus creber, incipientis amoris signum & adhuc nascentis: at ignis torus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, & zelotypus est, bona spera, & semper eadem facere illum, opta.

Chryf. Eadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?

Amp. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irasceret?

Chryf. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere

τὸν πλούσιόν μου ἔρᾶν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ.

ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἰσθαι σπουδάξασθαι σε. οὕτως γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φιλοτιμήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλωιντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ραπίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἀλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθήσονται.

ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ραπίσματα λαμβάνειν βούλει με, ὦ Ἀμπελίδιον.

ΑΜΠ. Οὐκ' ἀλλ', ὥς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνονται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιστεῦσαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεται πῶς ἡ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἰκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἐταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἔλαττον, οὔσα τυγχάνεις· εἰ

suspiciatus est, amari me a divite, eo quod casu quodam illius aliquando mentionem inieci.

Amp. Etiam hoc iucundum, si a divitibus coli te suspicetur: ita enim magis etiam aegre feret, & honorem suum in eo putabit agi, ne rivales ipsum superent.

Chryf. Verum enimvero hic solum irascitur, & infligit alapas, ceterum dat nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet.

Chryf. Nescio, cur alapas accipere me velis, mea Ampelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbitror, magni amores etiam sic fiunt, si se putet amator negligi. Si vero solus potiri se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabo

βούλει δέ, καὶ διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πάντο
 πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἦρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ
 κατοπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον
 πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίου δεσπότης εἶναι. ἦρα δέ,
 ὦ Χρυσί, ἐπιτόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε
 δακρύων, αὔτε ἄωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας,
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκάθειδέ μοι ἐνίστε, καὶ τοῦτο διὰ
 μακροῦ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα, (Καλλιὰ-
 δης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμὰς πεπομφῶς)
 τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδωρσάμενος. ἐπεὶ δὲ πολ-
 λαὶ μὲν διῆλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέτεμπον, ὁ Καλ-
 λιάδης δὲ ἔνδον ἦν αὖθις, ὑπαθέρμαινόμενος ἤδη τότε ὁ
 Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα,
 καὶ ἐπιστάς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύραν,
 ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπεῖλει φονεῦσθαι, περιεῤῥήγγυε τὴν
 ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοῦς, μό-

tibi, quae quondam mihi ante annos non ita multos acci-
 derunt. Amabat me Demophantus danista, qui post Poe-
 cilen habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmis
 dederat, & fierus esse postulabat. Amabat autem, Chry-
 sis, amorem quendam in summo tantum innatantem, nec
 ingemiscens, neque lacrimans, neque intempesta nocte ve-
 niens ad fores; sed solum hoc agebat, ut interdum me-
 cum cubaret, idque sat longis intervallis. Cum vero ad-
 venientem aliquando exclusissem, (Calliades enim pictor in-
 tus erat, qui drachmas decem miserat) primo quidem con-
 vicatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis diebus non
 mitterem ego; Calliades autem intus esset rursus: tum de-
 mum incalescens Demophantus & ipse ad eam rem inflam-
 matur: & cum adstans aliquando apertam observasset ia-
 nuam, ploravit, pulsavit, interfecturum se minatus est,
 vestem discidit, fecit omnia: ac tandem talentum dato, so-

νος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαν-
τας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ
ἦν ἄρα ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ
σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ. πλούσιος
δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἣν τι ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάθῃ.

lus me habuit menses octo integros. Uxor autem ipsius di-
ctare omnibus, me venenis in furorem illum egisse: nem-
pe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chry-
sis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit ado-
lescentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ,
ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΔΟΡΚ. **Α**ΠΟΛΩΛΑΜΕΝ, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλα-
μεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας ἀνέστρεψε πλου-
τῶν, ὡς φασιν· ἰώρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτόν, ἐΦεστρίδα περι-
πόρφυρον ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολουθούς ἅμα πολ-
λούς. καὶ οἱ Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτόν ἀσπα-
σόμενοι. ἐν τοσούτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν
ἐπόμενον, ὅς συναποδοδήμῃκει μετ' αὐτοῦ, ἡρόμην, καὶ,

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS,
POLEMO.

PERIIIMUS, hera, periiimus! E bello rediit Pole-
mo, dives, ut aiunt. Vidi autem illum ipsa quoque: fa-
gum purpura praetextum fibula confixum habet, & pe-
dissequos simul multos. Et amici ut viderunt, salutandi
causa ad ipsum concurrere: interea famulum conspicata a
tergo sequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interroga-

εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτόν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθειτε;

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθύς, ἀλλ' ἐκεῖνα, "Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηναίᾳ στρατείᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί πράττοιτε; καὶ ἔνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τούτα προσέθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἄμεινον ἢν παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δὲ σε οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα οὕτως ἠρξάμην. ἦ που, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἰ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάστην.

vi, &, cum salutassem prius, *Dic mihi, inquam, Parmeno, ut egistis nobis, & utrum dignum quidpiam bellis habentes reversi estis?*

Pan. Non oportebat hoc statim: sed ista, *Cum salvi rediistis, multas gratias agimus Diis, & hospitali praesertim Iovi, & Minervae bellicae. Hera autem semper interrogavit, ut ageretis? & ubi essetis? Si vero illud etiam addidisses, Lacrimavit etiam, & semper memoriam usurpavit Polemonis, multo fuerat melius.*

Dorc. Praedixi initio statim haec omnia; apud te vero nolebam iterum dicere, sed ea solum, quae audiui. Nempe apud Parmenonem sic inceperam, *Numquid, Parmeno, tinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis hera mea meminerat, & maxime si quis redisset e proelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, & pectus plangere, & ad unumquemque nuntium lugere.*

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκάς, οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ ἡρόμην ἐκαῖνα. ὁ δὲ πάνυ λαμπρῶς, φησιν, ἀνεστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κείνος οὐδὲν προειπὼν, ὥς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἠύχετο ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέφанта. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῷ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμέων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶασα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι δηγεῖσθαι ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινά, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαγγελαῦσα, ὡς περὶ τῶν

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *redimus*.

Pan. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vivam invenire optasset?

Dorc. Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renuntiavit, divitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum advehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digito; maximum, multiangulum, & gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halys traiecto, Teridatem quendam interfecerint, & ut in proelio contra Pisidas se gesserit Polemo, & haec tibi nuntiatura transcucurri, uti de

παρόντων σκέψαιτο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος, εὖροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῶν, τί οἶε ποιήσειεν αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαντον ἑναγχος δεδωκότα, καὶ τὰλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμονα τοιοῦτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος ποιήσειεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται.

ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι;

ΦΙΛ. Τί οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί;

omnibus deliberes. Si enim adveniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) resciverit, & intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin & multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, & tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

Pan. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πο-
λέμων, χρόνιος Φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστὶν ὁ προσίαν ὑμῶν; σιωπᾶς;
εὖγε, οἴχου, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν
διέπτῃν, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια
μέντοι πέπονθα, καὶ σοὶ χάριν ἔχω, οὐκ ἔτι γὰρ ἀρπα-
σθήσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεύς, Πανδίωνος Φυ-
λῆς, ἀκούεις; χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστή-
σας πεντακκοχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννυχίδος, ὅτε
ἔομην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγέ, Παννυχὶς ἐμή ἐστὶ,
καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπει-
δὲν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὦ
Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἔα.

Pat. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tar-
de advenis!

Pol. Iste ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Euge!
periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pyliis huc advolaui
ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit.
Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stirienfis, tribu Pandionia, audin'? qui pri-
mum mille armatos duxi, iam quinquies mille hominum
agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam ad-
huc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea
est Pannychis, & talentum accepit: accipiet autem iam
etiam alterum, cum sarcinas disposuerimus. Et iam seque-
re me, Pannychis: hunc vero mille hominibus praeesse
apud Odryas iube.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἐστὶ, καὶ ἀκολουθήσει, ἢν ἐθέλῃ.

ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐσίηναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ οὐκ οἶόν τε παρ-
εῖναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσῴμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πείσθη
τῆμερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσούτοις Φόνοις ἐγγεγυμνασμένος
πάρεμι. τοὺς Θραῦκας, ὧ Παρμένων.

ΠΑΡΜ. Ὡπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸν στενα-
πὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπου μὲν τὸ ὀπλιτικόν, παρ'
ἐκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι
κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα, ὧ μισθοφόρε, ἡμῖν
λέγεις, καὶ μορμολύττεις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πῶποτε
ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτων ἐφρούρεις, τά-

Dorc. Libera quidem est, & sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intrasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
non convenit: & magis ipsa zelotypia intendetur.

Pan. [ad Philostratum] Si vis, intremus.

Pol. Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potaturos;
aut frustra ego tot caedibus exercitatus adsum. Heus, Par-
meno, Thraces adduc.

Par. Armati venerunt, phalange obsepsere angiportum:
in fronte gravis armatura, in utroque cornu funditores &
sagittarii, reliqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis infantibus ista, mercennarie, dicis?
& larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gal-
linaceum an interfecisti unquam? aut bellum vidisti? ca-

χα διμοιρίτης ὦν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ θεάσῃ, στίλβοντας τοῖς ὅπλοις.

ΦΙΛ. Ἦκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δέ, καὶ Τίβιος οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεται μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε, καὶ ὀστράκοις, οὕτω διασκηδάσομεν, ὥς μηδὲ ὅποι αἴχρῳσθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

¹ Διμοιρίτης ὦν) Διμοιρίτης, τούτῳ ἐνίστοι τὸ τρίβολον ἀποδιδάσκειν, ἐπειδὴ τοῦτο διμοῖρον ἐστὶ τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγγοτο. ὅστις δέ τις καὶ στρατιωτικὰ ἀρχὴ ὁ λοχα-

γός, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοῖρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαι καὶ ἡμιλοχίας ταῦτό φασι. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἀρχὸν τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας. V.

stellum forte infedisti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin scies paulo post, ubi accedentes nos protensis hastis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem & Tibys iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque, quorsum effugiendum sit, reperiat.

X.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

ΧΕΛ. ΟΥΚ ἔτι φοιτᾷ παρὰ σέ, ὦ Δρὸσῃ, τὸ μεῖράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ εἰώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. NON amplius ad te venit, mea Drose, adolescentulus ille Clinias? Diu enim est, cum illum apud vos non vidi,

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσιέναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός γε φίλος μοι.

ΔΡΟΣ. Οὐκ' ἀλλ' ὁ κάκιστα Φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθραπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μεираκίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν Φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίῳ.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τούτων ἐξῆς ἡμερῶν,

Dros. Non amplius, mea Chelidonium: magister enim interdixit, ne amplius ad me accedat.

Chel. Quis est iste? Dionimumne dicis, ludi gymnici magistrum? nam ille quidem mihi amicus.

Dros. Non: sed est perditissimus ille philosophorum Aristænetus.

Chel. Tristem illum dicis, hirsutum, barba prolixa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile?

Dros. Illum dico impostorem, quem utinam videam perfime perire, barba tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae?

Dros. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctaverit, a quo tempore usum habere mulieris coepit, (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus

οὐδὲ προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην, (οὐκ οἶδ' αὖ
 δὲ ὅπως τὶ ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα
 περισκεψομένην αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν
 Ποικίλῃ· ἢ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρι-
 σταινέτου, νεῦσαι πόρῳ, ἐκεῖνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω
 ὄραν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβά-
 οῖζον ἅμα ἐς τὴν πόλιν· ἢ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολου-
 θήσασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπιστράφη, ἐπανῆκεν, οὐδὲν
 σαφεὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶε διαγείν τὸ
 μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσιν εἰκάζειν ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ
 μειρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτὸν, ἔλεγον, ἢ
 τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ δι-
 κώλυσεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δὲ περὶ
 δείλην οὐσίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ παρ'
 αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἴ-
 σθα γὰρ δήπου γράμματα.

7 Τὴν Ἀκαδημίαν) Γραι. τὴν πόλιν. G.

neque accessit ad angiportum. Cum veto aegre ferrem;
 (nescio vero quid de illo mihi praefagiebat animus) misi
 Nebridem, quae circumspiceret illum in foro versantem,
 vel in porticu. Illa vero inambulantem ait se vidisse cum
 Aristaneto, & innuisse ei e longinquo. Ipsum vero cum
 rubore deiecisse vultum, nec amplius eo oculum adiecisse.
 Deinde una in urbem iisse. Illa ad portam usque geminam
 profecuta, cum nec omnino se converteret, rediit nihil
 certi habens, quod renunciaret. Quid animi mihi putas ab
 eo inde tempore fuisse, quae coniectare non possem, quid
 factum esset adolescentulo? Sed, numquid aliqua in re ipsum
 offendi? dicebam; an alterius amore captus me odit? At pater
 prohibuit? Multa talia versabam in animo: Iam vero sero
 vespere venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens. Su-
 me, lege, Chelidonium: nosti enim fane literas.

Lucian. Vol. VIII.

Q

ΧΕΛ. Φέγ', ἰδῶμεν τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένα, δηλοῦντα ἐπειξίν τινα τοῦ γεγρα-
φότος. λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσῆ, τοὺς
θεοὺς ποιοῦμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἱ αἱ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγ-
κην ἀφίσταμαί σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταινέτω παρ-
έδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ κεῖνος (ἔμαθε γὰρ τὰ
καθ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρε-
πές εἶναι λέγων ἐταίρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρα-
σικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν
προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα
παιδεύων τὸ μεिरάκιον.

ΧΕΛ. Ὡστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολου-
θεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσω, καὶ ὅλως οὐδὲ
προσβλέπειν ἄλλω οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνω· εἰ δὲ

Chel. Age, videamus literas, non valde difertas, sed sibi
implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Di-
cunt autem, *Quam te amaverim, mea Drosce, Deos facio testes.*

Dros. Hei, hei! miser ne salutem quidem adscripsit.

Chel. Et nunc non odio, sed necessitate, discidium a te fa-
cio. Pater enim Aristaeoneto me commendavit, apud quem phi-
losoφiae dedi operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) mul-
tum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me
vivere Architelis & Erasicleae filium: multo enim melius esse, vir-
tutem praeferre voluptati.

Dros. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adoles-
centulum!

Chel. Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequi-
tur & custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si

σωφρονῶμι, καὶ πάντα πεισθεῖν αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάντῃ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλείψας ἑμαυτόν. σὺ δὲ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολὴ, ὦ Χελιδόνιον;

ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Καί μοι οὕτως ἔδοξεν· ἀπόλλυμαι δ' οὖν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδευαστὴν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων, συνεῖναι τοῖς ὠραιότατοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχναίμενον, ὡς ἰσόθειον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγιγνώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς τινας λόγους τῶν παλαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ ὅλως περὶ τὸ

vero modestus sim, & per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum me futurum, & virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec aegre tibi ut scriberem, me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae.

Dros. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium?

Chel. Cetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Dros. Etiam mihi ita videbarur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristaeonem, & disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis adolescentulis, & privatim sermones habere cum Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem facturus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam antiquorum philosophorum suis cum discipulis sermones,

μειράκιόν ἐστιν ἡπέλκει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσὴ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.
 ΔΡΟΣ. Ἐγάστρισα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι.
 κέκνισται γὰρ καὶ κείνος τῆς Νεβρίδος.

ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπι-
 γράψειν μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ
 Ἀρχιτέλης εἴωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθεῖρει
 Κλειπίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ
 τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάβοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὦ Δροσὴ, ἄνθρακα ποθεν λαβοῦσα.

ΔΡΟΣ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κα-
 τὰ τοῦ ἀλαζόνοῦ Ἀρισταίνετου.

3 Γαστρίσαι) Λαμπρότερον τρέφει. G.

& totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est *Dromo*, se patri Cliniae denuntiaturum ista.

Chel. Oportebat, *Drose*, cibo corruptum impellere *Dromonem*.

Drof. Feci: & praeterea meus est; prurit enim & ille in *Nebridem*.

Chel. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego ve-
 ro etiam inscribere cogito in pariete in *Ceramico*, ubi
 inambulare solet *Architeles*, *Aristaenetus* corrumpit *Cliniam*!
 ut etiam ex hac parte adiuvem *Dromonis* delationem.

Drof. Quomodo vero satis occulte poteris scribere?

Chel. Noctu, *Drose*, sumto alicunde carbone.

Drof. Euge, iuxta modo; *Chelidonium*, pugnam adver-
 sus impostorem *Aristaenetus*.

XI.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. **Ε**ΤΑΙΡΑΝ δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δούς, καθεύδει ἀποστραφείς, δακρύων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δεῖπνῃσαι μόνος ἠθέλησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἑώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφος. ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὥς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν.

ΤΡΥΦ. Ἄλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἔρως, δῆλον. οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ με περιπλέκεσθαι θέλουσαν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μετὰξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί-σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. **M**ERETRICEM autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, aversus deinde iacet lacrimans & ingemiscens? Sed neque bibisti, puto, iucunde, neque coenare solus voluisti. Plorasti autem in coena etiam, vidi enim: & nunc non definitis pueruli instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigilatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem satis apparet: nec enim, quam habes, negligeres; & amplexari te volentem repelleres, & tandem quasi murum inter nos quendam veste interposita fecisses, metu, ne forte

ἔστιν, εἰπέ. τάχα γὰρ ἄν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν οἶσθαι καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτήν, καὶ κείνη σέ. οὐ γὰρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν.

ΤΡΥΦ. Εἰπέ τούνομα, ὦ Χαρμίδη.

ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γὰρ εἰσὶ τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἧς ἔρα Δάμυλλος ὁ τοῦ νῦν στρατηγούντος υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ ἑάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκοῦν δὲ ἐκείνην ἔκλαες;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἐρῶντι, ἢ νεότελὴς τις εἶ;

te attingam. Quae tamen est illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adiuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, & accurate quidem, & illa te. Nec enim obscura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper demum devirginata est, quam Damyllus amat, eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alteram, cui Pagidis [*Laquei*] nomen est?

Charm. Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irritus sum.

Tryph. Propter hanc ergo plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus est, ex quo amas, an nuper demum initiatus es?

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος φανερά, ἃ εἶδες, Φιληματίου, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγονῦιαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὲν ἐπόμενται δύο καὶ εἴκοσι εἰς τὸν ἐσόμενον Ἐλαφβολιῶνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποτέροις πιστεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὄρκοις, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἐνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα Φενάκη βαθεῖα· περὶ δὲ τοὺς κροτάφους ὁπότεν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ὧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλά· καί τοι τί τοῦτο; βιάσαι ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτε μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

Charm. Non nuper initiatus; sed menses fere septem sunt a Bacchanalibus inde, cum primum illam vidi.

Tryph. Verum vidistine totam accurate; an facies sola est, & partes corporis apertae, quae vidisti in Philematio, ut nempe conveniebat mulieri quinque & quadraginta annos iam natae?

Charm. At illa deierat, duo & viginti se Februario proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri credendum putas, illine deieranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet, reliqua omnis coma proluxa adscititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulsit.

ΤΡΥΦ. Εικότως ἠπίστατο γὰρ μυσαχθισόμενόν σε τὰς αὐτῆς λευκάς ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύτη μὴ συνών; ἥπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

ΧΑΡΜ. Ναὶ, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδοναι ῥαδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτὴν, σὲ παρείληφα.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἤκον, εἴ μοι προεῖπέ τις, ὥς ἐπὶ τούτοις παραλαμβάναιμην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σφρόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίταν τοῦτο ἤσεν ἀλεκτρυών.

ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθὴ ἔστιν ἡ Φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν Φενάκην.

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, naufaturum te illius vitiligines. Tota autem a cervice inde ad genua par-dali similis est. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit? Numquid fortasse etiam male te tractavit, & contemtim habuit?

Charm. Ira sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parcus pater alat; Moschione recepto, me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te assumsi.

Tryph. Ita me Venus, non venissem, si quis mihi prae-dixisset, ideo me arcessi, uti aegre alii fieret: idque Phile-matio illi capulari. Sed discedo. Iam enim tertium hoc gal-lus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae narras de Philematio, de coma adscita, & quod

καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέ-
πειν ἂν ἔτι δυνάιμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλονται μετ' αὐ-
τῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶ ὁ πάππος διηγήσεται σοι,
εἴ γε ζῇ ἔτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφηρόσθω
μὲν ἤδη τὸ διατείσχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους,
καὶ Φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ
πολλὰ χαιρέτω.

tingitur, & illud de vitiliginibus, nec adspicere illam pos-
sim amplius.

Tryph. Matrem interroga, si quando cum illa laverit: de
annis enim vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit.

Charm. Cum igitur illa talis sit, auferatur iam murus,
complectamur nos invicem, & amemus, & bona fide una
simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣ. ΘΡΥΠΤΗ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς,
ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα
ἐλθόντα, ἔνδον ἕτερος, εἰποῦσα· μήτε παραλογισάμενον
τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοί
τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθύς ἐξ ἀρ-

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioēs. **D**ELICATUS es, Lysia, adversus me? & iure qui-
dem, quae neque argentum unquam te poposcerim, ne-
que excluderim venientem, dicens, *intus iam alius!* neque
te subegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumscripto,
aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed sta-

χῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους
 ἔραστὰς παρεπεμψάμην; Ἡθοκλέα τὸν πρυτανεύοντα
 νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν
 σου Μέλισσον, καίτοι ἑναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ
 πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινα προσβλέπουσα ἕτερον,
 οὔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ὦμην γὰρ ἡ ἀνόητος ἀληθῆ
 εἶναι ἂ ὦμνες, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ
 ἡ Πηνελόπη; ἐσωφρόνουν, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ
 πρὸς τὰς Φίλας ἐγκαλούσης· σὺ δὲ ἐπείπερ ἑμαυτὸς ὑπο-
 χεΐριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ σοὶ, ἄρτι μὲν Λυκαίην
 προσέπαιζες, ἐμοῦ ὀρώσης, ὡς λυποίης ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν
 ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπὶ νήεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριν·
 ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ συνήμι ὑβριζομένη.
 πρῶην δὲ ὁπότε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφι-
 λος, παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυραλ-

tim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. No-
 fti, quot amatores reiecerim, Ethoclen, qui nunc in ma-
 gistratu est, & Passionem nauclerum, & aequalem tuum
 Melissum, licet, mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum
 potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaonem so-
 lum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens
 praeter te: putabam enim demens ego, vera esse, quae iu-
 rabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram,
 increpante matre, & apud amicas me accusante. Tu vero
 ubi fensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere, modo Ly-
 caenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; mo-
 do apud me iacens laudabas psaltriam Magidium. Ego au-
 tem ob ista ploro, & contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum una biberetis, Thraso, tu, & Diphilus, ade-
 rant quoque Cymbalium tibicina, & Pyrallis mihi inimica.

λῖς, ἐχθρὰ οὔσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν Κυμβά-
λιον μὲν οὐ μοι πᾶν ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλησας,
σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην φιλῶν Πυραλλίδα δὲ
ὅσον ἔνευες, καὶ πῶν ἂν ἐκείνῃ μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτή-
ριον, ἀποδίδους δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὗς ἐκέλευες, εἰ μὴ
Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγχείαι τέλος δὲ τοῦ
μήλου ἀποδακῶν, ὅποτε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολού-
μενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πῶς, εὐστό-
χως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαβεῖν γε
πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ Φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν
ὑπὸ τῷ ἀποδόσμῳ παρεβύσατο. τὰυτα οὖν τίνος ἕνεκα
ποιεῖς; τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα
ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ
Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γύναιον ἄβλιον λυπῶν, μεμνηὸς
ἐπὶ σοί; ἔστι τίς θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα
ὁρᾷ; σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ; τάχα ἂν ἀκούσης τι περὶ ἐμοῦ

Tu vero haec cum scires, Cymbalium quidem quod quin-
quies osculatus es, non vehementer curavi, tibi enim fe-
cisti hac osculanda contumeliam: Pyralldi vero quoties
innuebas? & cum biberes, illi occulte monstrabas poculum,
tradens autem servulo, ad aurem illi imperabas, nisi Py-
rallis postulare, alii ne infunderet. Tandem vero pomum
a te demorsum, observato, Diphilum aliud agere, qui
cum Thrasone loqueretur, antrorsum inclinatus, accura-
teque collineans, in ipsius sinum coniciebas, ita ut ne stu-
deres quidem meum conspectum effugere; quod illa oscu-
lata intra papillas sub strophio abscondidit. Haec igitur qua
causa facis? qua vel parva ego te vel magna iniuria affe-
ci? quem tibi obieci dolorem? quem adspexi alium? non-
ne soli tibi vivo? Non magnum est, quod facis, Lysia,
miseram mulierculam dolore cum afficis, insano tui amo-
re flagrantem. Est aliqua ultrix Dea, & videt talia. Forte

κειμένην με, ἢ τοι βρόχῳ ἑμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσοῦσαν ἢ ἓνα γέ τινα τροπον εὐρήσω θανάτου, ὥς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὥς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν τοὺς ἄδοντας; εἰ γὰρ τι ἐγκαλεῖς, εἶπε, Πυθίας ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τοῦτο, οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχη καταλιπὼν με; ὄρας, ὦ Πυθίας, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΥΘ. Ὡς τῆς ἀγριότητος, τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης, λίθος οὐκ ἀνθρώπος ἐστὶ πλὴν ἄλλ' εἴ γε χρὴ τάλῃβες εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειρας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παύου, ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ οἷς ἀποκλείσον ἐλθόντα. οἴφει γὰρ ἀνακαίωμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀντιμέμνητότα ἀληθῶς.

audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem defuisse in puteum, aut unam certe mortis viam invenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum, tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis, & dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis item iudicabit. Quid hoc? ne respondens quidem me relicta discedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse? Lapis, non homo est. Verum, si, quod res est, dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corrupisti, quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis. Oportebat vero non nimis illum studiose colere. Superbi enim, eo animadverso, fiunt. Desine plorare, misella, &, si me audis, semel aut bis venientem exclude. Videbis enim, illum plane accendi, & mutatis vicibus in te furere.

ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἴπῃς, ἄπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς ἀποσταίῃ Φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανερχεται αὖθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθίας, ἡκρόαταί σου ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθίας, ἐπανελήλυθα, ἣν οὐδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην οὔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καταγιγνώσκῃς ἐμοῦ, καὶ λέγῃς ἂν, ἄτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθίας, Ἰόεσσαν τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καβευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ;

ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἐταῖρά ἐστι. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαβεύδοντας;

ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτῃ

14 Πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς) Γραι. πᾶς. G.

Ioēs. Tu vero ne quid tale dicas: apage! ego Lysiam excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioēs. Perdidiſti nos, Pythias: audivit forte, de exclusionem cum diceres.

Lyf. Non propter istam redii, Pythias, quam nec adspicere amplius, talem mulierem, digner: sed propter te, ne me condemnes, aut dicas, nimium iracundus homo est Lysias.

Pyth. Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia.

Lyf. Ferre igitur me iubes, Pythias, istam plorantem modo Ioëſſam, qui iuxta adſtiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?

Pyth. Lysia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantes deprehendiſti?

Lyf. Sextus fere hic dies est. Recte, sextus ipse, secun-

γε, δευτέρα ἵσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν, ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νῶτων· ῥᾶσιν γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλὴν εὖρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοιπα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπ' ἀράς ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρῆλθον ἀψοφητὶ, ἐκάθειδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ.

ΙΟΕΣ. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ.

ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἐώρων τὸ αἶσθημα ἐν, τὸ μὲν πρῶτον ὤμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκαθεύδειν, τόδ' οὐκ ἦν,

ἢ τῷ θριγκῷ) Θριγκοὶ λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἴκων ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γέισ- σα. G. Θρίγκον) Θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν οἴκων. V.

do mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, & ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad consecutum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intravi sinè strepitu. Dormiebant omnes: tum palpando murum ad lectum adfesto.

Ioēs. Quid dices, sancta Ceres! vehementer enim laboro!

Λυσ. Cum autem simplicem spiritum non duci sentirem, primo putabam equidem, dormire cum ista Lyden. At hoc

ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαιψάμενος εὗρον ἀγένοιόν τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χρῶ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ᾤκησα, εὖ ἴστε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγεῖσθαι;

ΙΟΕΣ. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὐτῇ μοι συνεκάθευδε.

ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν.

ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλτατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὥς ἅμα καθεύδοιμεν. ἐλυπούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα.

ΛΥΣ. Πυθιάς, ὃ ἐν χρῶ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἑκτῆς ἡμέρας ἀνεκόμησε τοσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρβρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθετο.

15 Τὴν πηνήκην) Πηνήκη, τὸ κεφαλοδόσμιον καὶ ἡ περιέτος κόμη ἀπατῶσα τοὺς πολλούς. V.

non erat, Pythias. Sed palpando deprehendi imberbem quendam, molliculum, ad cutem detonsum, unguenta redolentem & ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio venissem, non cunctatus essem.... iam scitis... Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi narrare videor?

Ioëf. Hoc igitur te, Lyfia, male habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioëffa, dicere.

Ioëf. Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a me, ut una dormiremus. Tristis enim eram, quae te non haberem.

Lyf. Pythias, ille ad cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta illi coma renata est?

Ioëf. Ob morbum radi se curavit, mi Lyfia: defluebant enim illi comae. Iam vero etiam capillamentum imposuit.

δειξον, ὦ Πυθιάς, δειξον οὕτως ὄν, πείσον αὐτόν. ἰδοῦ τὸ μεῖράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐξηλοτύπεις.

ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα ἐράωντα, ἐφαψάμενον αὐτόν;

ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βούλει δὲ ἀντιλυπήσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΛΥΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιάς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναῖότατε νεανίσκων Πυθιάς.

ΠΥΘ. Ἄλλα καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μὴ μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὅρα, ὦ Λυσία, μή τινα εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

Ostende, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem fac viro: en tibi adolescentulum, moechum illum, propter quem eras zelotypus!

Lys. Nonne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui suis ipse manibus illum palpasset?

Ioëf. Ergo tibi quidem iam satisfactum est... Visne autem, ut vicissim ego tibi dolorem obiiciam, iuste ipsa vicissim tibi irascens?

Lys. Minime vero; sed bibamus iam, & nobiscum Pythias: aequum enim est, illam nostro foederi interesse.

Ioëf. Aderit. Quid ego propter te perpeffa sum, generosissime iuvenum, Pythias?

Pyth. Verum etiam idem ego vos conciliavi. Itaque noli mihi irata esse. Verum illud... vide, Lysia, ne cui dicas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΚΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΤΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. ΕΝ δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἵππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι αἰκιμοὶ ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐθεὶς ἐτι ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστηκὸς ἐτι αὐτῶν (ἦσαν γὰρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἐπτα τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ἑξίφει δὲ κατενεγκῶν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη Φευγόντων.

ΧΗΝ. Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. **I**N pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida; quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, & quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertimuerint, & nemo amplius restiterit. Tum igitur emissâ hastâ ducem equitatus illorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc, (erant enim quidam, qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animosè invadens, ipsa equi impressione septem duces everto; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecuri: vos autem, Chenida, paulo post aderatis, illis iam fugientibus.

Chen. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam so-

Lucian. Vol. VIII.

R

ἐμονομάχησας τῷ Σατράπῃ, οὐ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε;

ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὅπλομάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλληνικοῦ, προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, προῦκαλεῖτο εἴ τις ἐβέλοε αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγεσαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτός, καίτοι οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὢν. Ἀρίσταιχμος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχλιάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως, καὶ τοὺς ἐταίρους ἐπιλαμβανομένους ἀποσσεύαμενος, ἐδεδόικεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὀρῶντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερόν ὄντα τὸν Λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.

ΧΗΝ. Καὶ γὰρ εἶδισα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα

litaria pugna depugnare cum Sattapa, nonne magnificentum quoque opera edidisti?

Leont. Bene admones me actionis & ipsius non ignavae. Sattapa enim, vir maximus, qui armatorum videretur esse praestantissimus, Graeci nominis contemtor, in medium progressus provocabat, si quis pugnare secum vellet. Reliqui ergo perturbari, decuriones, & ductores ordinum, & ipse adeo imperator, quamquam vir minime ignavus. Aristaechnus enim ducebat imperator Aetolus, iaculator optimus, ego tum tribunatu adhucungebar: audacia tamen sumta, dimotis, qui me retinere vellent, fodalibus; timebant mihi nimirum, videntes fulgentem aureis in armis barbarum, magnum, cristaque & vibrata hasta terribilem...

Chen. Ego quoque tum, Leontiche, timebam, & nosci,

ὥς εἰχόμεν σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἄλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρήλθον ἐς τὸ μέσον, οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ὠπλισμένος, ἀλλὰ πᾶν χρυσὸς καὶ αὐτός, ὥστε βοή εὐθύς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κείνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τοῦ Λόφου. εἰπὲ, ὦ Χηνίδα, τίني με πάντες τότε εἰκαζον;

ΧΗΝ. Τίني δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μὲν σοι ἡ κόρυς, ἡ Φοινικὴ δὲ ἐπὶ νῆει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαiren.

ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψάυσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ, παῖω διαμπαῖς εἰς τὸ στέρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ραδίως, καὶ τὰ ὅπλα ἔχων ἐπαν-

quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro aliis subires: neque enim, te mortuo, vivendum mihi putabam.

Leont. Sed ego, audacia sumpta, in medium progredior, non deterius Paphlagone armatus, sed totus ipse etiam auctus. Itaque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum noverant a pelta maxime, & phaleris, & crista. Dic, Chénida, cui me omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam Achilli, per Iovem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat.

Leont. Cum vero congressi essemus, leviter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta perstringens paulum supra genu. Ego vero, clypeo illius sarissa mea perfosso, mediam pectoris compagem traieci, tum accurrens facile

ἤλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ φόνῳ.

ΥΜΝ. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε, μισὰρὰ ταῦτα καὶ φοβερὰ περὶ σουτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψει τις, σὺ τῷ χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθείη. ἔγωγε οὖν ἄπειμι.

ΛΕΟΝΤ. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

ΥΜΝ. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

ΛΕΟΝΤ. Μὴ δέδιθι, ὦ Ὑμνί' ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

ΥΜΝ. Ἄλλ' ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσταξε σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἣν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαρίσση. εἴτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμείνων τοῦ δημίου.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἡράσθης ἂν.

caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput simul sariissa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda istaec & terribilia de te narras, nec te ulla amplius adspicere sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equidem hinc discedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non sustineo ego iacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagones ista acta sunt: iam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, stillavitque in te sanguis de capite barbari, quod ferebas in sariissa. Deinde talem ego hominem complectar, & osculer? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quin si in armis me videres, bene novi, me amares.

ΤΜΝ. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ἄραν, καὶ τὰ εἰδωλὰ τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀθλίου λοχαγοῦ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένου· τί οἶει τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαίμην, καὶ κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρυόνα πώποτε φανεύμενον εἶδον.

ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννής, ὦ Ὑμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὤμην ἡσθήσεσθαι σε ἀκούουσιν.

ΤΜΝ. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιαδάς ἢ Δαναΐδας εὖροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέραι ἐστί. ἔπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἔρρωσο, χιλιάρχων ἄριστε, καὶ φονεῦ, ὅπως ἂν ἐβέλῃς.

ΛΕΟΝΤ. Μεῖνον, ὦ Ὑμνί, μένον. ἀπελήλυθε.

ΧΕΝ. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῇ παιδίσκην κατε-

Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, & horreo, & umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, & miseri praeferim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus & sanguinem si viderem, & iacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, & pusilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Gramme. Tu vero vale, tribunorum fortissime, & interfector, quotcunque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane... Discessit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perter-

Φόβησας, ἐπιστείων λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας
 διεξιῶν· ἐγὼ δὲ ἐώρων εὐθύς ὅπως χλαυρὰ ἐγένετο, ἔτι
 σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγουμένου, καὶ
 συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ δια-
 κόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης.

ΛΕΟΝΤ. Ὡμην ἱρασμιώτερος αὐτῇ Φανεῖσθαι.
 ἀλλὰ καὶ σύ με προσαπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ
 μονομάχιον ὑποβαλὼν.

ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδασθαι σοι, ὁρῶντα
 τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὴν
 ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Πα-
 φλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ
 τῆς σαρίσσης, ὥστε σου καταρρεῖν τὸ αἷμα;

ΛΕΟΝΤ. Τοῦτο μισρὸν, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ
 τά γε ἄλλα οὐ κακῶς συνεπέπλαστο, ἅπιθι δ' οὖν,
 καὶ πείσῃ αὐτὴν συγκαβευθήσουσιν.

ruisti, quatienda crista, & incredibilibus facinoribus enar-
 randis. Ego vero statim videbam, quomodo expallefceret,
 te adhuc illa de decurione narrante, & vultum mutaret,
 & perhorresceret, cum diffidisse te caput diceres.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi visum iri. At tu in-
 super me, Chenida, perdidisti, subiicienda mihi illa pu-
 gna solitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adiuvare mendacia,
 cum tuae illius gloriationis causam viderem? Tu vero ita
 terribile illud fecisti. Esto enim. Abscideris caput misero
 Paphlagoni, quid etiam opus fuit hasta illud figere, ut
 sanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida; nam reliqua non
 male erant conficta. Abi ergo, & illi persuade, mecum
 ut cubet,

ΧΗΝ. Λέγω οὖν ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δοῖται βουλόμενος;

ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

ΧΗΝ. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλοῦ τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεύς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, ἐψεύσθαι ὁμολογῶν.

ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω αἰροῦμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα. ἀπὶ οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεύσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te falsus.

Leont. Ambo quidem difficilia. Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, &, me mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen omnia.

XIV.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τῶσ' αὐτὰ ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὗρη-

DORIO ET MYRTALE.

Dor. Nunc me excludis, Myrtale, nunc, postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res afferrem, amicus, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam plane exhaustus, tu vero amatorem Bithynum illum

κας ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν
ἕστηκα δακρύων, ὃ δὲ τῶν νυκτῶν Φιλεῖται, καὶ μόνος
ἔνδον ἐστὶ, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν Φῆς ἀπ' αὐτοῦ.

ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ μάλι-
στα ὅποτ' ἀν λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γε-
γένησαι δι' ἐμέ. λόγισαι γὰρ ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅπο-
σα μοι ἐκόμισας.

ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. ὑποδήμα-
τα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δραχμῶν τίθει δύο
δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὅποτε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύ-
ρου ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκείνο χι-
τῶνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχῃς ἐρέττων, Ἐπιού-
ρου τοῦ πρωρέως ἐκλαβομένου αὐτὸ παρ' ἡμῶν, ὅποτε
ἐκάβευδε παρ' ἐμοί. . . .

mercatores invenisti: ego excludor, & ad fores sto lacri-
mans; ille vero noctibus amatur, & solus intus est, &
pervigilia agit, & ex illo ferre te dicis utrum.

Myrt. Ista me, Dorio, enecant, & maxime cum multa
te dedisse dicis, & pauperem propter me factum esse. Com-
puta enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone
primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti apud me noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabastrum e
Phoenice, duarum & hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi naviganti parvum illud amiculum, ad
femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod
oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cu-
buisset.

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶν ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοί, τῆς μάχης. κρόμ-
μυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρκας
τέσσαρας ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά
σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ
ξηρὸς, καὶ ἰσχάδιαν βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ
Πατάρων σανδάλια ἐπίχρυσα, ὦ ἀχάριστε. καὶ τυρόν
ποτε μέμνημαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου.

ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα
πάντα.

ΔΩΡ. ὦ Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἄνθρωπος ἐδυνά-
μην, μισθοῦ ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ
δεξιοῦ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερορᾷς; πρῶν δὲ ὅποτε Ἀφρο-
δίσια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔθηκα πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφρο-
δίτης σοῦ ἔνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑπο-
δήματα δύο δραχμᾶς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς

1 Ἐπίουρος) Proprium nomen. G.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post
multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cyprio & faper-
das quinque, & percas quatuor, cum e Bosporo appelle-
remus, tibi attuli. Quid ergo? & panes octo nauticos, in
reticulo ficcis, & ficuum orcam e Caria, & nuper e Pa-
tariis inaurata sandalia, ingrata mulier. Casei tandem recor-
dor magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum ista, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mer-
cede conductus navigans. Nunc enim. demum lateri remi-
gum dextro praefectus sum: & tu nos contemnis? Nuper
vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua causa ad pe-
des Veneris argenteam? & iterum matri tuae ad calceos
drachmas duas; & huic Lydae saepe in manum nunc duo,

τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν.

ΜΥΡΤ. Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων;

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζειν, οὐ γὰρ αἱ ἤρεττον, εἶγε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κε-
Φαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε· ἠδέως δ' αὖν
ἔμαθον ἅ τινά σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

ΜΥΡΤ. Τοῦτ' ἐπρῶτον ὁρᾷς τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος ἐπρία-
το, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἦδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν ἦδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμα-
ράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτ', καὶ δάπιδά·
καὶ πρῶν δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ
ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικά, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν,
καὶ Φληνάφους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἷα ὄντι συγκαθεύ-

nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta,
substantia nautae erat.

Myrt. Cepae & saperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habui:
nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque
caput alii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quanam
tibi a Bithyno munera venerint.

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, & mo-
nile hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te habuisse, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, &
Smaragdos non habuit: tum emit in aures hasce, & tape-
tem: & nuper minas duas, & domus mercedem solvit pro
nobis; non sandalia de Pataris, & caseum Gythiacum, & id
genus nugae.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? ὑπο-

δεις αὐτῷ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως ἀνα-
Φαλαντίας, καὶ τὴν χοροῖαν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς
ὀδόντας αὐτοῦ ὀρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὧ Διοσκόρῳ,
πολλαὶ, καὶ μάλιστα ὁπόταν ἄδῃ, καὶ αἰβρὸς εἶναι θέ-
λη, ὅσος αὐτολυρίζων Φασίν. ἀλλὰ ὄναισιν αὐτοῦ, ἀξία
γε οὔσα, καὶ γένοιτο ὑμῶν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ,
ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινα
τῶν κατ' ἐμέ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἢ
πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρμους, καὶ διμναῖα μι-
σθώματα, οὐ πάντες ἔχομεν.

ΜΥΤΤ. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἣ τις ἐραστήν σε, ὧ
Δωρίων, ἔξει. κρόμμνα γὰρ αὐτῇ οἶσεις ἐκ Κύπρου,
καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλέης.

3 ὦ Διοσκόρῳ) Ὡς ναύτης τοῦ 2 Δάπιδας) Τάπητες. παρὰ τὸ
Διοσκόρου καλεῖ. οὗτοι γὰρ σα- δι Δάπιδας στρώνυσθαι. V.
τήρες ἐλέγοντο τοῖς πλίοις, V.

rem duxit: supra quinquaginta omnino natus est, recal-
vaster, & colore instar scarabaei. Neque dentes illius vi-
des? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praefer-
tim cum canit & bellus esse vult, asinus ad lyram, aiunt.
Sed fruaris illo; digna quidem es: & nascatur vobis puer
patri similis. Ego vero & ipse inveniam Delphidem, aut
Cymbalum quandam, mei ordinis *mulierculam*, aut vici-
nam nostram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes ve-
ro, & monilia, & binarum minarum mercedes, non omnes
habemus.

Myrr. Beatam illam, quae amatorem te habebit, Do-
rio! Cepas enim illi afferes ex Cypro, & caseum, cum
redibis e Gythio.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. ΤΙ δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν κατεαγότας τοὺς αὐλοὺς Φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐρράπισέ με, αὐλήσασαν εὐρῶν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖμον ἐκείνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περιστάντες αὐτός τε ὁ στρατιώτης, (Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος, ὦ Κοχλί, αἶμά

9 Ἐπισπιδόν) Γραι. ἐπισπί-
σατ. G. Lege ἐπεισπαίσας. Hoc
addiderat Solan. continuo, adeo-

que dubie, num a se, an id in G.
invenerit.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. QUID ploras, Parthenis, aut unde fractas fers tibias?

Parth. Miles Aetolus, ille magnus amator Crocalae pul-
favit me, cum deprehendisset tibiis canentem apud Croca-
len, conductam a rivali ipsius Gorgo, & tibias mihi fre-
git, & mensam inter coenandum evertit, & craterem ir-
ruens effudit. Et rusticum illum Gorgon de convivio de-
tractum crinibus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles,
Dinomachus, puto, vocatur, tum illius commilito, ut ne-
sciam, viverene homo. possit, mea Cochlis. Nam copiosus

τε γὰρ ἔρρῳ πολὺ ἀπὸ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδνόν ἐστιν.

ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἡ μέθη τις ἦν καὶ παρ-
οινία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἔκτο-
πος· ἡ Κροκάλῃ δέ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ
βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμα-
χος, ἐκεῖνον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα, προσαρράξασά γε
αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα
τινὰ γεωργὸν εὐπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν
ἄνθρωπον προσιεμένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καὶ μὲ παρέλα-
βεν αὐλῆσουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ
πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς
δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος· ἡ Κροκάλῃ δὲ ἐκρότει, καὶ
πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τοσούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοή,
καὶ ἡ αὐλὶος ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν

de naribus profluxit sanguis, & facies illius tota intumuit
& livida est.

Cochl. Furitne homo, an ebrietas erat & vinolenta in-
fania?

Parth. Zelotypia quaedam, Cochlis, & amor immode-
ratus. Crocale autem duo, puto, talenta cum postulasset,
si solus habere ipsam vellet, non dante Dinomacho, il-
lum exclusit venientem, impaeta, uti dicebatur, illi ianua.
Gorgum vero, Oenoëntem quendam rusticum divitem,
suum olim amatorem, & bonum virum, admisit, quicum
biberet, me quoque ad canendum adhibita. Iam vero pro-
cesserat compotatio: ego Lydium quoddam sonabam: sal-
tandi causa iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusti-
cus: laeta erant omnia; cum tibi subito exauditur tumultus
& clamor, & aulae porta effringitur. Et paulo post

ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς οὖν ἀνέτέτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλῃ δέ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ραπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθεῖρου, Φησὶ, κατεαγόντας μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω Φράσσουσα ταῦτα τῷ δεσπότη· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς ὀφόμενός τινας Φίλους τῶν ἀστικῶν, οἱ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμόνες εἶναι καὶ χιλιάρχους λέγοντες, ἣν τι δοῦναι δεῖν, Περίμενον, Φασὶ, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τὸ παράπαν· ἀλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ

irruunt octo iuvenes fane robusti, & inter illos iste Megarenfis. Statim ergo everfa omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulfatus, & humi iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomodo, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat. Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in malam rem abire, & cum dicto impingit mihi fractas tibias: & nunc aufugio, nuntiatura haec meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensem magistratibus.

Cochl. Isti fructus amorum istorum militarium, plagae & lites. Ceterum duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum sit, *Exspecta*. aiunt, *collectionem tributi militaris, dum stipendium percipiam, & faciam omnia*. Male pereant igitur superbi impostores. Recte fane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi aliquis obtingat, aut nauta, aut ru-

γεωργὸς ἰσότημος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλὰ· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διαγούμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

sticus, aequus homo, parum adulandi gnarus, & multum afferens. At isti, qui suas cristas quatunt, & enarrant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΤ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ἰ **Ο** ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ Περειγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο· τοσούτω ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχετο. καὶ νῦν ἐκεῖνος ἀπηνδράκωταί σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν καὶ διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν

1 ΠΕΡΕΓΡ.) Peregrini meminuit in *Demonacis* vita, & in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philoparis*. Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*.

L. XII, c. 11, virum gravem & constantem vocat. Immo meminuit & *Ammianus Marcellinus* L. XXIX, de qua eius morte ait, eum Olympiis quinquennali spectaculo, pyra, quam sibi substruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*. G.

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

INFELIX ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homericum Protei fatum subiit: gloriae enim causa cum fuisset omnia, & in mille se formas vertisset, denique etiam in ignem abiit; tanto nempe gloriae amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi quod ille effugere hominum oculos voluit, cum in crateras ipse se iiceret; at hic generosus homo, observata celebritatum

πανηγύρεων τηρήσας, πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπή-
 ῥησεν, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ
 τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμε-
 ρῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε 2
 γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ
 ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτηρίας,
 ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων, ἃ λέγειν εἰσθαμεν περὶ
 αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ μακρῶ ἀσφαλές-
 στερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν
 πολλῶ πληθεὶ τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίαν μὲν ἀχθο-
 μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ γέροντος. ἦσαν
 δὲ τινες, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῶ, ἀλλ' ὀλίγου
 δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεσπᾶσθην, ὥσπερ ὁ
 Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεύς
 ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράματος δια- 3
 σκευή, τοιαύδε ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ

1 Νήσας) Σαρύσας. G. ποιητὴν γὰρ αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἔπει-
 16 Τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα) Οὐχ δὲ τραγικὸν τι πρᾶγμα διείργα-
 ὅτι ποιητὴς ἦν Περὶ γρίνος, διὰ τοῦτο σται μεγάλης συμφορᾶς αἰτίαι ἐαυ-

Graecarum frequentissima, rogo exstructo maximo, tot
 testibus infiliit, cum rationem consilii sui non multis ante
 ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset. Quare te
 videre mihi videor multum ridentem obefas viri senis na-
 res: vel potius audire clamantem, vah ineptias! vah ae-
 rumnosam gloriae cupiditatem! vah reliqua, quae dicere
 de talibus solemus. Ac tu quidem e longinquo ista & mul-
 to securius: at ego apud ipsum ignem, & prius adhuc in
 magna audientium multitudine ista dixi, graviter ferenti-
 bus quibusdam, quotquot amentiam senis admirarentur.
 Erant autem, qui & ipsi illum riderent. Sed parum ab-
 fuit, quin discerptus tibi fuisset a Cynicis, ut a canibus
 Actaeon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Maenadibus.
 Totus autem actionis apparatus hic fuit. Ipsum auctorem

ἡλικά ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφάκλειά, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἥλιν ἀφικόμεν, διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλη καὶ τραχεία τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβοωμένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξᾶπλῶς λοιδορουμένου, εἴτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοή εἰς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεύσαι, ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς παρα-
 4 στας βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλαττα, καὶ πατρῷι Ἡράκλει; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν τοῦ Ἡλίου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου τῷ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γράφουσι· διὰ τοῦτο καὶ διασκευῆς ἐμνημόνευσι σκεπτικῷ πράγματι, καὶ αὐτὸν πειπτὴν εἶπαι, ὡς τοιαύτης τραγωδίας εἰσαγωγή. V.

fabulae nostri, qualis fuerit, quasque tota vita dederit Tragoedias, supra Sophoclem & Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium illorum Cynicum quendam, magna atque aspera voce, consueta illa, & istam de trivio virtutem inclamantem, maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exibat illi clamor in Proteum: & quantum potero, studebo ipsa tibi illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum, qui saepe clamantibus adfiteris. *Proteum ergo*, inquit, *vanae cupidum gloriae dicere quisquam audet? o terra, & sol, & flumina, & mare, & familiaris Hercules! Proteum illum victum in Syria, illum condonantem patriae suae quinque milia talenta? illum Romanorum urbe eiectum, sole illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod*

διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο ἀναφέρου-
σιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ
Διόνυσος κεραυνῶ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς
εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης, 5
(τοῦτο γὰρ ὁ κεκράγως ἐκείνος ἐκαλεῖτο) ἠρόμην τινὰ
τῶν παρεστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυρὸς, ἢ τί
Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ,
Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀ-
λυμπιάσι. Πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπει-
ράτο λέγειν ἑβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλ-
λου ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλοῦντος αὐ-
τοῦ, καὶ θαυμαστάς τινας ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ
τοῦ Πρωτέως τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον
αὐτοῦ Ἀντισθένη, οὐδὲ παραβάλλειν ἡξίου αὐτῶ, ἀλλ'
οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν
ἑμιλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῶ ἴσους πως φυλάττει

*per ignem educere se de vita decrevit, ad vanam gloriam non-
nulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim Aescu-
lapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crate-
ras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes, (hoc
enim clamoso illi nomen erat) interrogo adstantium ali-
quem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Her-
cules atque Empedocles? Ille, Non ita multo post, inquit, cre-
pabit se ipse Proteus Olympiis. Quomodo, inquam, aut, qua
de causa? Tum ille respondere parabat: clamabat autem
Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audiavi igitur pro-
fundentem reliqua, & admirabiles quosdam dicendi exces-
sus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut
illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi di-
gnabatur, sed nec ipsum Socratem: Iovem potius ad cer-
tamen illud provocabat. Deinde tamen visum illi est ae-
quo aliquatenus fastigio utrumque servare, atque ita ora-*

- 6 αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐβείασατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνίται, τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχήσεται, ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ πυρός, ὀρφανούς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπήγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
- 7 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος εὐθὺς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νεϊόθεν αὐτὸ δρῶν· εἴτα ἤρξατο ὥδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατάρατος Θεαγένης τέλος τῶν μιαιρωτάτων αὐτοῦ λόγων τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέ-

tionem finiit: *Haec nempe duo*, inquit, *opera praestantissima spectavit orbis, Olympium Iovem & Proteum. Fictores & artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, investum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronuntiaffet, ploravit ridicule, & crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exorsus est: Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam, & denuo risit tantum, ut etiam nostrum plu-*

λα ἐπιπολὺ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
ἐπεσπάσατο. Εἴτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γὰρ ἄλ- 8
λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτω γε-
λοίων ῥήσεων, ὀρώντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου
καταπτύστου ἕνεκα, μονονουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέ-
σῳ; ὡς δὲ εἰδεῖντε οἷόν τι τὸ ἀγαλμᾶ ἐστὶ τὸ καυδήσῳ-
μενον, ἀκούσατέ μου, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν
γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος ἕνια δὲ παρὰ
τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν
ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως ταῦτο πλά- 9
σμα καὶ δημιουργημα, ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ
εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἀλοῦς,
μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέ-
γους ἀλόμενος διέφυγε, ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμέ-
νος· εἴτα μεिरάκιόν τι ὠραῖον διαφθείρας, τρισχιλίων
ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων,

5 Κυβιστῶντας) Κυβιούοντας. G. παλαιοῖς ἔθος ποιῆν. ἐπὶ γὰρ ἐλάω
Lege κολυμβῶντας.

14 Διέφυγε, ραφανίδι) Τοὺς μοι-
χεύς γὰρ τοιαύτην ἀποτίναι τοῖς

μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, τελευτῶν-
τες, ραφανίδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ
πάνυ ἄδραν ἐνεῖρον. V.

res ad risus societatem pertraheret. Dein se convertens,
Aut quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus
dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae
cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publi-
co? Ut autem sciat, quale simulacrum sit iam comburendum,
me audite, qui diligenter observavi illius animum, & vitam ex-
ploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iis-
que, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant. Hoc enim
fictum naturae manibus simulacrum, hic Polycleti canon, cum
ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adul-
terio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis ef-
fugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescen-
tulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a

10 μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμωστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἑάσειν μοι δοκῶ· πηλὸς γὰρ ἔτι ἀπλαστός ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἄγαλμα ἡμῖν ἐδεδημούργητο. ἂ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀκοῦσαι ἄξιον, καὶ τοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἴτα ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, Φυγὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.

11 Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν συγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφῆτης, καὶ διασάρχης, καὶ ξυναγωγὸς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνοι ἠγοῦντο,

9 θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιαν.) θαυμαστὴ μὲν οὖν, ὅμιον, καὶ πάντως ἐπίκαιρα θαύματος· εἰ

καὶ σοὶ τυφλῷ ὄντι καὶ ἀλαζύνῃ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνεπίσκοπτον καὶ ἀδύακτον. V.

parentibus pueri pauperculus, ne ad Praesidem Asiae deduceretur. Haec, & quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum effictum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium est. Quamquam noscitis omnes & audistis, ut senem suffocaverit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere. Deinde cum pervulgatum esset facinus, exsilio a se damnatus obravit aliam alia terra permutans. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidicit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum & scribis versatus. Et, quid multa? Brevis tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, & chori illorum praeful, & concionator, & solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, & utebantur legis-

καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προστάτῃ ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν ἐς τὸν βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς 12 ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεὺς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν ἑξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνουν, ἐξαρπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἴτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως ἀλλὰ ζῆν σπουδῇ ἐγγίγνετο· καὶ ἔαθεν μὲν εὐθύς ἦν ὁρᾶν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινάς, καὶ παιδιὰ ἄρφανά· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνακάβευδον ἑνδοῖ μετ' αὐτοῦ, διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἶτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ

2 Σίβουσι τὸν ἄνθρωπον) Τὸν ἀληθῆ θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντός, ὃ ἄρῃ, παικτὴν. V.

latore, & suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palæstina, ob introductionem in vitam hæc mysteria, affixum. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula comiectus est: quæ ipsa res non parvam illi futuræ vitæ dignitatem conciliavit, & præstigiæ gloriæque studium, quæ iam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres præsto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam & orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ut etiam, corruptis carceris custodibus, intra apud istum pernoctabant. Deinde coenæ inferebantur collaticiae, & sacri illorum libri recitabantur, & praeclarus ille Peregrinus

βέλτιστος Περεγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) καινὸς
 13 Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὲν καὶ τῶν ἐν
 Ἀσία πόλεων ἐστὶν, ὧν ἤκόν τινες τῶν Χριστιανῶν
 στελλόντων ἀπὸ τοῦ καινοῦ, βοηθήσαντες, καὶ ξυναγο-
 ρεύσαντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον
 δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται,
 δημόσιον. ἐν βραχεὶ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ
 τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν
 ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδοτον οὐ μικρὰν ταύ-
 την ἐποίησατο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες,
 τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰεὶ
 χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ
 ἐκόντες αὐτοὺς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομο-
 θέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν
 ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς
 Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσανται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον

15 Τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσαν-
 ται) Μικρὰ κεφαλὰ, οὗς πρὸ βρα-
 χέως αὐτοὺς καὶ ταύρους καὶ χρυ-
 σούς θυσιῶν καὶ ὀρμῶν ἀξίους, καὶ
 μὲν καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχευε λῆρον

περὶ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, νῦν τοὺς
 τοιοῦτους οὐκ ἀξίους φησὶ παραβά-
 σιας. V.

16 Τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον) Οἷα
 ληρεῖς, ᾧ κατέρπετε, κατὰ τοῦ σο-

(hoc enim adhuc eum nomine censebatur) novus ab illis diceba-
 tur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Chri-
 stianorum missu publico, venire quidam, adiuturi virum, & ad-
 vocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem
 ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nul-
 li rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venerae
 vinculorum causa pecuniae, eumque reditum habuit sibi non me-
 diocrem. Persuaserunt enim sibi miseri, in universum quidem se
 futuros esse immortales, & perpetuo tempore victuros: unde etiam
 contempnunt mortem vulgo, suaeque se sponte occidendos praebent.
 Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invi-
 cem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegave-
 rint, adoraverint autem affixum illum cruci suum Sophistam, at-

ἐκεῖνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκεῖνου νόμους βιῶσι. καταφρονοῦσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγοῦνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεὶ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. Πλὴν ἄλλ' ὁ 14 Περεγρῖνος ἀφείθῃ ὑπὸ τοῦ τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφία χαίροντος, ὃς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δεῖται ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῷου Φόνου ἔτι φλεγμαῖνον, καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρπαστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαί-

τήρος Χριστοῦ; ὅς σε καὶ τούτου ἐνεκεν, ἀθανάτω παρὰ δόσει κολάσει, ὡς παραβάτην, καὶ τὰ ἡμέτερα διασύροντα. ὃ τῆς ἀπειράτου συγχύσεως

καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπίδας, μιὰρ, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλότριε τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

que ex ipsius legibus vivant. Quare omnia reliqua aequè contemnunt, & arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, & callidus homo, & uiri rebus qui sciat, illicet brevi statim tempore dives factus homines imperitos albis dentibus deridet. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui philosophiam amaret, quique, intellecta istius amentia, eumque mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reversus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, & multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris

δεκα τάλαντα ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που
 τάλαντων ἀξία, ἣν ὁ γέρων κατέλιπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ
 παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσού-
 του γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν
 αὐτῇ τὰς γειτνιώσας παραλαβοῦσα, πρᾶθει ἂν, αὐ-
 τοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρα-
 15 σκευῇ. Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερ-
 μὸν ἦν, καὶ ἐώκει οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις
 αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρηστὸν
 ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦντες, οὕτως ἀσε-
 βῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεὺς πρὸς ἅπαν-
 τα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίν-
 δυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν
 Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἡμπεί-
 χετο, καὶ πῆραν παρήρητο, καὶ τὸ ζύλον ἐν τῇ χειρὶ
 ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος οὖν

4 Τῶν Παριανῶν πόλις) Παριανὸς ὡς ἔοικεν Περσγῆντος, ἀπὸ Πάρου
 τῆς νήσου. V.

quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex,
 substantia, triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille,
 ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Pa-
 rianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte ven-
 datur, ipsis cum hominibus, & pecudibus, & apparatu reliquo.
 Verumtamen accusatio illa & crimen adhuc calebat, videbatur-
 que futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum confur-
 geret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem,
 uti dicebant, qui viderant, impie adeo perisse lugentes. At sa-
 piens iste Proteus ad haec omnia videte quid invenerit, & qua
 ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum con-
 cionem, (iam autem comam aluerat, & pallium induerat sordidum,
 & suspenderat peram, & in manu fustis erat, & tragicum
 omnino habitum sumferat.) Sic ergo in conspectum illorum prod-

ἐπιφανείς αὐτοῖς, ἀφείναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦ-
το ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς δια-
νομᾶς κεχηνότες, ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα Φιλόσοφον, ἕνα
Φιλοπατριν, ἕνα Διογέנוῦς καὶ Κράττηος ζηλωτὴν. οἱ δὲ
ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. καὶ εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθαι
τοῦ Φόνου, λίθοις εὐθὺς ἐβάλλετο. Ἐξῆι οὖν τὸ δεύτερον 16
πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανοὺς ἔχων,
ὅφ' ὧν δορυφορούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρό-
νον μὲν τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἶτα παρανομήσας τι καὶ
ἐς ἐκείνους, (ὥφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορ-
ρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν ἀπορούμενος,
ἐκ καλινωδίας ὤτετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ
κτήματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδούς, ἡξίου ταῦτα κο-
μίσασθαι, κλεύσαντος βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως

15 Εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπροσβου-
σάμενος) Καὶ πῶς, εἰ πατραλοίας
Περεγρίτος, οὐκ ἀντιπαλήθη παρὰ
τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας,
ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατρο-

κτονίαν, ὡς ἔφη, ἀφειμένῃν τούτοις
ἀγρῶν; ἀλλ' εἰς πάντας συκοφαν-
τεῖς, πάσης ἀριτῆς σκῶπτα, καὶ
διαβολεῦ. V.

*iens, permittere se ait, ut universa patris sui felicitis memoriae substantia sit publica. Hoc ut populus audivit, homines pauperes & inhiantes largitionibus, statim exclamant, Unum sapientiae, unum patriae amatorem! unum Diogenis & Crate-
tis aemulum! Inimicis autem os iam obturatum erat, & si quis caedis iniicere mentionem conaretur, lapidibus statim petebatur. Iterum ergo in aliud exsilium atque errorem egressus est, satis luculenti viatici instar habens Christianos, quorum satellitio instructus copius omnibus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur. Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim, puto, fuerat prohibito illis cibo uti; cum non amplius eum admitterent, ad indigentiam reductus aequum censebat, retractata donatione, a civitate repetere bona sua: datoque libello, recipere illa Imperatoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate*

- ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαν-
- 17 τος. Τρίτῃ ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵνα περ τὴν θαυμαστὴν ἀσκησὶν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χρίόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιστάτων δῆμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος. εἶτα παίων, καὶ παιόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα
- 18 θαυματοποιῶν. Ἐκείθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβάς τῆς νεῆς, εὐθύς ἐλοιδορεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πραότατον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν, καὶ οὐκ ἡξίου φιλοσοφίαν ὑποδυόμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινα τὸ λοιδορεῖσθαι πε-

7 Ἀναφλῶν) Ἀναφλῶν λέγεται
μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν
τὸ καλύπτειν τὴν βάλαντον δέρμα.
i. e. masturbari. G.

12 Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ)
Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀττανῆνον, οἶμαι,
λέγει. V.

legatis, frustra fuit, iussusque in his, quae nemine cogente constituisset, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illum exercitationem suscepit, ut rafa dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in Italiam, & egressus navi maledicere statim coepit omnibus, Imperatori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum se censabat, hominem philosophiae larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi

ποιημένον. τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ἠξά-
νετο. παρὰ γοῦν τοῖς ιδιώταις καὶ περιβλεπτος ἦν ἐπὶ
τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ
σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντρυφῶντα τῷ πράγ-
ματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιοῦτου φιλοσόφου.
πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος
ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν
ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσήλανε κατὰ τοῦτο
τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίῳνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις
ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὕτῳ δὲ ἐπὶ τὴν 19
Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἡλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ
τοὺς Ἕλληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις,
ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχοντα, διότι
καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ
ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψῃ ἀπολλυ-

8 Τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ) Κυνι-
κοὶ καὶ οὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλό-
σοφοι ἐλέγχειν ἔργον πεποιημένοι.
Ἐπικτήτου μὲν οὖν Στοῖκον οἶδα,
Δίωνα δὲ τὸν Προυσία, ὃ καὶ

ἐπ' ἀνυμνον ὁ Χρυσόστομος, ὅς καὶ
λόγους ἐκδίδωκε ἱκανοὺς, σπου-
δαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ὡφε-
λείας μεστούς. V.

artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amenitatem erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulantier ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali philosopho. Verum enimvero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium philosophus propter dicendi fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius simili conditione fuit. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Elien- sibus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: iam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter cetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet, ne porro sui perirent

μένους τοὺς πανηγυριστάς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς κατα-
 θηλύναντα τοὺς Ἕλληνας, θεὸν τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμ-
 πίων διακαρτερεῖν δηψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀπο-
 θνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἰτίας
 διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπάλα-
 ζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ
 μικροῦ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε
 20 μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὔρε τὸ μὴ
 ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινα διὰ
 τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς
 Ἕλληνας ἑπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ
 ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε Φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος
 ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὢν, ἔω-
 λα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἰδύνατο,
 ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζει,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὐπὲρ ἐξαρχῆς
 δριμύν τινα ἔρωτα ἑρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον τοῦτο

spectatores, maledictis incessabat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Iupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui iam propter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant. Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abessent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad Iovem confugiens vir fortis, mortem evitavit. Olympia de proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compostam ad Graecos attulit, laudem eius, qui aquam perduxit, & fugae superioris excusationem. Sed cum iam negligenter ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret auditus, atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo faci-

τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τοῦπιόν καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν αὐτὰ 21
ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φασι, βόθρον οὔρτων, καὶ
ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπὶ
σχούμενος. ἐχρῆν δέ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν
τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ
πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ
τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἑτερόν
τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν.
εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δῆ-
ποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἐλόμενος ὅρος εὐδενδρον, ἐν ἐκείνῳ
ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ, οἷον Θεαγένη τοῦτον,
Φιλοκτῆτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως
πληθούσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτῆσει ἑαυ-
τὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἵγε χρὴ καὶ
τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς ἀδελφούς, δίκας διδόναι τῶν
τολμημάτων καὶ κατὰ τοῦτο πᾶν οἷον δρᾶν αὐτὸ εἰ-

nus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum. Et nunc eadem portenta agit, fodienda, ut aiunt, fossa, comportandis lignis, & mirifica quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem, arbitror, primum quidem exspectare mortem, non aufugere de vita: sin vero omnino mori illi decretum sit, non igne uti, neque tragico illo apparatu, sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto, discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quidam amat, quid tandem non silentio eligens silvofum montem, in illo se cremat solus, uno quodam Philoctete, verbi causa hoc Theagene, assumpto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in scena se affabit, non indignus, Mehercule! siquidem patricidas atque atheos poenas dare facinorum fas est, & hoc quidem

- κεν, ὃν ἔχρην πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα πρὸς τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὐ καὶ τόδε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον
- 22 τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι θεάμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καίόμενος ἄνθρωπος, ἔνθα μὲν δὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δέ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεῶν. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ, τοσοῦτος ἔραως τῆς
- 23 δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. Καίτοι, φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ ὄρᾳ, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως αἶ ἐροίμην οὐκ ἐκείνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας

2 Ἄπαξ χανόντα) Γραι. χανόντα. G.

respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phaliridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, & statim mori. Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei consequendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae aedem incendisse. Tale quid & iste excogitat: tantus illi famae amor insedit. Quamquam dicit, se hominum gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, & terribilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, & mortis con-

ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν εὔ οἶδ' ὅτι βουληθεῖτε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο διακρίνει, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ ποτηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ τολμηροτέρους ἀποφανεῖ; Καίτοι δυνατόν 24 ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφελιμον ὀφρομένους τὸ πρᾶγμα· ὑμᾶς δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δεξαισθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἡρόμην, ὅπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτα μάλιστα αἰτιάσαιοτο ἂν τις, ὅτι τᾶλλα ζηλῶν τάνδρως, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πῆρᾳ, καὶ βᾶκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ ρᾶδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δὲ, καὶ τὸ κεφά-

temnendae, & vivicomburii, & terrorum similibus? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos invenet, malos non amantiores periculorum & audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soll veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, & ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fieri, modo praeceptis in ignem se deiiciat. Neque enim in pera, & baculo, & pallio aemulatio inest: securae istae, facilia, & uniuscuiusque fuerint. At finem & caput aemu-

Lucian. Vol. VIII.

λαιον χρή ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν σύκινων,
ὡς ἐνι μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ
πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ,
ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὄραν
ἐστίν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ
διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἀν γένοιτο.

¶ Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἶπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι
τοιούτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου
αἵματος, ὡς Φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος
δὲ, τίνος αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει Φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ
πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξεται, καθάπερ
οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡξίου Θεαγένης εἰκά-
ζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τινας μαωροὺς καὶ
κενοδόξους ἀνθρώπους. ὁμῶς δ' οὖν καὶ ἐκείνους μιμεί-
σθω. ἐκείνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησί-
κριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμε-
νόν, Φησιν, ἀλλ' ἐπειδ' ἀν νήσωσι, πλησίον παραστάν-

*lari oportet, & rogo e ficulneis codicibus, quantum potest viridi-
bus, composito, suffocandum se fumo praeberē. Nam ignis ipse
non Herculis modo est & Aesculapii, sed sacrilegorum etiam &
homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Qua-
re fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit. Alioquin ipse
Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus
fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait Tragoedia, exederetur. At
hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patien-
tiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Thea-
genes iudicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti qui-
dam & inanis gloriae cupidi homines. Attamen vel hosce ac-
muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesticritus narrat
Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, sed rogo ex-
structo prope adstantes immoti ustulari se patiuntur: tum conscen-*

τες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτώμενοι, εἴτ' ἐπιβάντες
κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες
τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπесὼν τεθνή-
ξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος
μὴ ἀναπηδῆσθαι αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅπερ
Φασί; μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βάρῃ
τὴν πυρὰν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι Φασιν αὐ- 26
τὸν, καὶ τινα ὀνείρατα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς οὐκ ἑῶν-
τος μαιίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω τούτου γε ἔνε-
κα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἥ μὴν μηδένα τῶν θεῶν
ἀγανακτήσειν, εἰ Περεγρίνος κακῶς ἀποθάνοι. οὐ μὴν
οὐδὲ ράδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρ-
ορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίουσι τὴν
γνώμην, οὐκ ἑῶντες ἀποδειλιάν' ὧν εἰ δύο συγκατασπά-
σας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τοῦτο μόνον χάριεν ἐργάσαι-
το. Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἐτι καλεῖσθαι ἀξιοί, 27

*so rogo, servato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem im-
mutantes de suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si iniectus
statim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non li-
cet sperare, futurum, ut resiliat vel semiustulatus, nisi illud ma-
chinetur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat atque in
issa rogas. Sunt autem, qui dicant, illum mutare velle senten-
tiam, & somnia enarrare quaedam, quasi non finat Iuppiter lo-
cum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo, ad hoc quidem
quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deo-
rum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus mo-
riatur. Quin nec facile est illi retractare. Nam qui cum illo sunt
canes, incitant hominem, & una in ignem contrudunt, & ani-
mum illius subinde incendunt, nec metu resilire illum patiuntur.
Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum
lepidum opus fecerit. Audio vero, illum nec Protea vocari velle*

δεκα τάλαντα ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που
 τάλαντων ἄξια, ἣν ὁ γέρον κατέλειπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ
 παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσού-
 του γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν
 αὐτῇ τὰς γειτνιώσας παραλαβοῦσα, πραθείη ἂν, αὐ-
 τοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρα-
 15 σκευῇ. Ἀλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερ-
 μὸν ἦν, καὶ ἑώρα οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις
 αὐτῶ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρηστὸν
 ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦντες, οὕτως ἀσε-
 βῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεὺς πρὸς ἅπαν-
 τα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίν-
 δυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν
 Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἡμπεί-
 χετο, καὶ πῆραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
 ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος οὖν

4 Τῶν Παριανῶν πόλις) Παριανὸς ὡς ἔοικεν Περειγῆνος, ἀπὸ Πάρου
 τῆς νήσου. V.

quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex, substantia, triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Parianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte vendatur, ipsis cum hominibus, & pecudibus, & apparatu reliquo. Veruntamen accusatio illa & crimen adhuc calebat, videbaturque futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum confurgeret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem, uti dicebant, qui viderant, impie adeo perüsse lugentes. At sapiens iste Proteus ad haec omnia videte quid invenerit, & qua ratione effugerit periculum. Progreffus nempe in Parianorum concionem, (iam autem comam aluerat, & pallium induerat sordidum, & suspenderat peram, & in manu fustis erat, & tragicum omnino habitum sumferat.) Sic ergo in conspectum illorum prod-

ἐπιφανείς αὐτοῖς, ἀφείναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦ-
το ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς δια-
νομὰς κεκηγότες, ἀνέκραγον εὐθύς ἕνα Φιλόσοφον, ἕνα
Φιλόπατριν, ἕνα Διογέנוῦς καὶ Κράτῃτος ζηλωτὴν. οἱ δὲ
ἐχθροὶ ἐπεφίμωοντο. καὶ εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμῆσθαι
τοῦ Φόνου, λίθοις εὐθύς ἐβάλλετο. Ἐξῆει οὖν τὸ δεύτερον 16
πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανοὺς ἔχων,
ἐφ' ὧν δορυφορούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρό-
νον μὲν τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἴτα παρανομήσας τι καὶ
ἐς ἐκείνους, (ὥφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίαν τῶν ἀπορ-
ρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν ἀπορούμενος,
ἐκ παλινωδίας ὤτεο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ
κτῆματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδούς, ἡξίου ταῦτα κο-
μίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἴτα τῆς πόλεως

15 Εἴτα τῆς πόλεως ἀντιπροσβου-
σάμενος) Καὶ πῶς, εἰ πατρολογίας
Περεγρίνου, οὐκ ἀντεκλήθη παρὰ
τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας,
ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατρο-

κτονίαν, ὡς ἔφη, ἀφειμένῃν τούτοις
ἀγρῶν; ἀλλ' εἰς πάντα συκοφαν-
τεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῶπτα, καὶ
διαβολοὶ. V.

*iens, permittere se ait, ut universa patris sui felici's memoriae
substantia sit publica. Hoc ut populus audivit, homines paupe-
res & inhiantes largitionibus, statim exclamant, Unum sapien-
tiae, unum patriae amatorem! unum Diogenis & Crate-
tis aemulum! Inimicis autem os iam obturatum erat, & si quis
caedis iniicere mentionem conaretur, lapidibus statim petebatur.
Iterum ergo in aliud exsilium atque errorem egressus est, satis
luculenti viatici instar habens Christianos, quorum satellitio in-
struktus copius omnibus abundabat. Atque aliquamdiu ita aleba-
tur. Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim, puto,
fuerat prohibito illis cibo uti; cum non amplius eum admitterent,
ad indigentiam redactus aequum censebat, retractata donatione,
a civitate repetere bona sua: datoque libello, recipere illa Impe-
ratoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate*

- ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαν-
 17 τος. Τρίτῃ ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵνα περ τὴν θαυμαστὴν ἀσκησὶν διήσκη-
 το, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώτων δή-
 μῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον ὃν τοῦτο κα-
 λούμενον ἐπιδεικνύμενος. εἶτα παίων, καὶ παιόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα
 18 θαυματοποιῶν. Ἐκείθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβάς τῆς νεῆς, εὐθύς ἐλοιδο-
 ρεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πραότατον αὐ-
 τὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα.
 ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἶκος, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν,
 καὶ οὐκ ἡξίου φιλοσοφίαν ὑποδυόμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ
 ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πε-

7 Ἀναφλῶν) Ἀναφλῶν λέγεται
 μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν
 τὸ καλύπτειν τὴν βάλανον δέρμα.
 i. e. masturbari. G.

12 Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ)
 Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀρτανίνον, οἶμαι,
 λίγαι. V.

legatis, frustra fuit, iussusque in his, quae nemine cogente con-
stituisse, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum
peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitatio-
nem suscepit, ut rafa dimidia capitis parte, oblita luto facie,
in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod in-
differebat ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse,
vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora
etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in
Italiam, & egressus navi maledicere statim coepit omnibus, Im-
peratori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo
maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, cu-
rabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae
larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi

ποιημένον. τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ηὐξά-
νετο. παρὰ γοῦν τοῖς ιδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ
τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ
σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγ-
ματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιοῦτου φιλοσόφου.
πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος
ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν
ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσήλαινε κατὰ τοῦτο
τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίῳνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις
ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὕτῳ δὲ ἐπὶ τὴν 19
Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἡλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ
τοὺς Ἕλληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις,
ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχοντα, διότι
καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ
ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψῃ ἀπολλυ-

8 Τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ) Κυ-
κοὶ καὶ οὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλό-
σοφοι ἐλέγχειν ἔργον πεποιημένοι.
Ἐπικτήτων μὲν οὖν Στοῖκόν οἶδα,
Δίωνα δὲ τὸν Προυάσα, ὃ καὶ

ἐπάνυμον ὁ Χρυσόστομος, ὃς καὶ
λόγους ἐκείδωκε ἱκανοὺς, σπου-
δαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ὡφε-
λείας μιστούς. V.

artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulantius ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali philosopho. Verum enimvero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium philosophus propter dicendi fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius simili conditione fuit. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Eliensibus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: iam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter cetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet, ne porro sui perirent

μένους τοὺς πανηγυριστάς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς κατα-
 θηλύναντα τοὺς Ἕλληνας, δεόν τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμ-
 πίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀπο-
 θνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως
 διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλα-
 ζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ
 μικροῦ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε
 μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὔρε τὸ μὴ
 20 ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ
 τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς
 Ἕλληνας ἑπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ
 ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος
 ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὢν, ἔω-
 λα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο,
 ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὔπερ ἐξαρχῆς
 δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον τοῦτο

*speſtatores, maledictis inſeſſebat, velut qui effemina-
 ret Graecos; cum deceret ſitim ferre ſpeſtatores Olympiorum, quin, ita me Iup-
 piter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum pro-
 pter regionis ſiccitatem, in magna multitudine frequentes erant.
 Et haec dicebat bibens ipſe de eadem aqua. Cum vero parum abeſ-
 ſent, quin lapidibus illum, conſurſu omnium ſatlo, obruerent:
 tum ad Iovem conſugiens vir fortis, mortem evitavit. Olympia-
 de proxima, orationem quatuor interieſſis annis a ſe compoſitam
 ad Graecos attulit, laudem eius, qui aquam perduxit, & fugae
 ſuperioris excuſationem. Sed cum iam negligetur ab omnibus,
 nec amplius ita conſpicuus eſſet; obſoleta quippe erant omnia,
 nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes,
 atque admirandum ſe conſpiciendumque praeberet, cuius rei ab
 initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo faci-*

τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τοῦπιόν καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν αὐτὰ 21
ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ
ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπισχνούμενος. ἐχρῆν δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἑτερόν τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἐλόμενος ὅρος εὐδένδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ, οἷον Θεαγένη τοῦτον, Φιλοκτήτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθούσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἴγε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς ἀδελούς, δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων καὶ κατὰ τοῦτο πάνυ ὀψὲ δρᾶν αὐτὸ εἰ-

nus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum. Et nunc eadem portenta agit, fodienda, ut aiunt, fossa, comportandis lignis, & mirifica quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem, arbitror, primum quidem exspectare mortem, non aufugere de vita: sin vero omnino mori illi decretum sit, non igne uti, neque tragico illo apparatu, sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto, discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quidam amat, quid tandem non silentio eligens silvofum montem, in illo se cremat solus, uno quodam Philoctete, verbi causa hoc Theagene, assumpto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in scena se affabit, non indignus, Mehercule! siquidem patricidas atque atheos poenas dare facinorum fas est, & hoc quidem

- κεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα πρὸς τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὐ καὶ τόδε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον
- 22 τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι θέαμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καίόμενος ἄνθρωπος, ἔνθα μὲν θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δέ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεῶν. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινόει, τοσούτος ἔρωσ τῆς
- 23 δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. Καίτοι, φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκείνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας
- 2 Ἀπαξ χανόντα.) Γραι. χανέντα. G.

respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, & statim mori. Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed noslis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei consequendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae aedem incendisse. Tale quid & iste excogitat: tantus illi famae amor insedit. Quamquam dicit, se hominum gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, & terribilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, & mortis con-

ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουληθεῖητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο διακρίνει, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ τολμηροτέρους ἀποφανεῖ; Καίτοι δυνατόν 24 ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀψομένους τὸ πρᾶγμα· ὑμᾶς δ' οὖν αὐθις ἐρήσομαι, δεξαισθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἡρόμην, ὅπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἂν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτα μάλιστα αἰτιάσασαίτο ἂν τις, ὅτι τᾶλλα ζηλῶν τάνδρὸς, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὥς Φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ, καὶ βᾶκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῇ καὶ ῥάδιᾳ, καὶ παντὸς ἂν εἴη τὸ τέλος δέ, καὶ τὸ κεφά-

temnendae, & vivicomburii, & terrorum similitum? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuvet, malos non astantiores periculorum & audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soll veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, & ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fieri, modo praeceptis in ignem se deiiciat. Neque enim in pera, & baculo, & pallio aemulatio inest: securae istae, facilia, & uniuscuiusque fuerint. At finem & caput aemu-

T

Lucian. Vol. VIII.

λαιον χρή ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν σὺκίνων, ὡς ἐνὶ μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὄραν ἐστὶν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἀν γένοιτο.

¶ Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἶπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὡς Φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνος αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξεται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡξίου Θεαγένης εἰκάζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τινας μαροῦς καὶ κενοδοξοὺς ἀνθρώπους. ὁμῶς δ' οὖν καὶ ἐκείνους μιμείσθω. ἐκείνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενον, Φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλησίον παραστάν-

lari oportet, & rogo e ficulneis codicibus, quantum potest viridibus, composito, suffocandum se fumo praeberē. Nam ignis ipse non Herculis modo est & Aesculapii, sed sacrilegorum etiam & homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos illuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait Tragoedia, exederetur. At hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes iudicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti quidam & inanis gloriae cupidi homines. Attamen vel hosce aemuletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes immoti usulari se patiuntur: tum conscen-

τες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτώμενοι, εἴτ' ἐπιβάντες
κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες
τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνή-
ξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος
μὴ ἀναπηθήσεται αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅπερ
Φασί; μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βόθρῳ
τὴν πυράν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι Φασιν αὐ- 26
τὸν, καὶ τινα ὀνείρατα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς οὐκ ἑὼν-
τος μισαίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θάρρειται τοῦτου γε ἐνε-
κα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἥ μὴν μηδὲνα τῶν Θεῶν
ἀγανακτήσειν, εἰ Περειγρῖνος κακῶς ἀποθάνοι. οὐ μὴν
οὐδὲ ράδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρ-
όρμῳσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίουσιν τὴν
γνώμην, οὐκ ἑῶντες ἀποδειλιῶν ὧν εἰ δύο συγκατασπά-
σας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυράν, τοῦτο μόνον χάριεν ἐργάσαι-
το. Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἔτι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, 27

so rogo, servato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem im-
mutantes de suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si iniectus
statim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non li-
cet sperare, futurum, ut resiliat vel semiusculatus, nisi illud ma-
chinetur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat atque in-
fusa rogos. Sunt autem, qui dicant, illum mutare velle senten-
tiam, & somnia enarrare quaedam, quasi non finat Iuppiter lo-
cum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo, ad hoc quidem
quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deo-
rum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus mo-
riatur. Quin nec facile est illi retractare. Nam qui cum illo sunt
canes, incitant hominem, & una in ignem contrudunt, & ani-
mum illius subinde incendunt, nec metu resiliare illum patiuntur.
Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum
lepidum opus fecerit. Audio vero, illum nec Protea vocari velle

- ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορρωτάτω γῆρας προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινας δᾶξεισι παλαιούς δὴ, ὡς χρεὼν εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.
28. Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὐρεθήσεσθαι τινὰς τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκένας τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι· οἱ κατάρτοι δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεύς ἐκεῖνος ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἢ μὴν καὶ ἱερέας αὐτοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαγτίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινος τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, νῆ Δία, τελετὴν τινὰ ἐπ' αὐτῷ στήσεσθαι νυκτέριον, καὶ
- 29 δαδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δὲ ἐναγχος, ὡς μοῖ

amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adscivisse, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogi dicitur, ubi ad extremam senectutem provecta est. Verum etiam rumores spargit, & oracula quaedam vestuta refert, in satis esse, ut noctis custos genius ipse evadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, & futurum sperare, uti stet aureus. Neque vero, per Iovem, abhorret, in magna dementium multitudine inventum iri, qui quartana se per ipsum liberatos dicant, & noctu sibi occurrisse noctis illum custodem genium. Exsecrabiles autem isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, & adytum in rogo illius machinabuntur, propterea quod Proteus ille Iovis filius primus huius nominis auctor vales fuit. Testor autem, sacerdotes etiam illius constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, & sacum gestationem circa rogi. Theagenes autem nuper, ut

τις τῶν ἑταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προει-
ρηκέναι περὶ ταύτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·

Ἄλλ' ὅπταν Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάν-
των,

Ζητὸς ἐριγδαύκου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ἐς φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,

Σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλεῖ ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι Φησίν. ἐγὼ 30

δὲ Βάκιδος αὐτῶν χρησμὸν ὑπὲρ ταύτων ἑρῶ. Φησὶ δὲ ὁ

Βάκεις οὕτω σφόδρα εὖ ἐπεπών,

Ἄλλ' ὅπταν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλήν

Πηδῆσῃ δόξης ὑπ' ἐριννύϊ θυμὸν ὀρινθεῖς,

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κιναιλώπεκας, οἳ οἳ ἔπονται,

Μιμῆσθαι χρὴ κότμον ἀποικομένοιο λύκοιο.

1 Καὶ Σιβύλλαι. G.

*renuntiavit mihi aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce
rebus aliquid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:*

Ast ubi iam Proteus, Cynicorum maximus unus,

Ad Iovis altitoni succensis ignibus aedem

In flammam insiliens, altum conscendet Olympum;

Tunc una, quotquot vescuntur munere terrae,

Noctigavum iubeo venerari Heroa, potentem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem.

*Haec a Sibylla se accepisse, ais Theagenes. At ego Bacidis illi
de hisce rebus oraculum dicam. Ait autem Bacis ita praeclare
adiiciens ceteris:*

Ast ubi iam vario Cynicus cum nomine flammam

Insiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,

Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt.

Ὅς δὲ κε δειλὸς ἔων, Φεύγει μένος Ἡφαίστοιο,
 Λάεσσι βαλέειν τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
 Χρυσῷ σαζάμενος πήρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
 Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τάλαντα.

τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησμολόγος ἡ
 Βάκισ τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥρα τοῖς θαυμαστοῖς
 τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυ-
 31 τοὺς ἐξαερώσουσι τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ'
 εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιστῶτες ἅπαντες, Ἦδη καί-
 ἐσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν,
 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν ἰαχὴν τὸν Θεάγην' ἀλλ' ὡς
 ἤκουσε τῆς βοῆς, ἤκεν εὐθὺς, καὶ ἀναβάς, ἐκεκράγει,
 καὶ μυρία κακὰ διεξήει περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ
 γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ
 ἀφείξας αὐτὸν διαρρήγνυμενον, ἀπῆλιν ὀψόμενος τοὺς ἀθλη-

Sed quicunque metu Vulcani fugerit aestus,
 Iactis confestim hunc saxis petat omnis Achivus,
 Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
 Distendens auro peram de foenore capto,
 Patris condita habens pulchris ter quinque talenta.

*Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior Sibylla vates
 esse Bacis? Itaque auctor sim admirabilibus illis Protei sodalibus,
 ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissolvant:
 isto enim verbo combustionem vocant. Haec illo dicente, exclamant,
 qui circumstabant, omnes, Iam comburantur digni igne!
 \ Atque hic quidem cum risu descendit. Sed non fugerunt Nestora
 voces, Theagenem puto: verum audito clamore venit statim,
 escendensque clamavit, & sexcenta mala protulit contra eum,
 qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus
 vocatus sit. Ego vero, relinquens hominem dirumpentem se,
 abii visurus athletas. Iam enim esse*

τάς ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλε-
θρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλιδί. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀ- 32
λυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν
κατηγορούντων Πρωτέως, ἡ ἐπααινούντων τὴν προαίρεσιν
αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί,
ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει
παραπεμπόμενος, κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος,
λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε ὡς ἐβίω,
καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐκινδύνευσεν διηγούμενος, καὶ ὅσα
πράγματα Φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρη-
μένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν
περιστώτων. εἴτα φοβηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν τῷ αὐτῷ
τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας ἐώραν,
ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ,
τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι. Πλὴν τότε 33
τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ
χρυσῇ κορῶνι ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείδω

dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Eli-
de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat
posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum
illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum
venirent, donec ipse progressus innumerabili comitante
multitudine Proteus, post praeconum agonem verba fecit
de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit, enar-
rans, & quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Mul-
ta quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstan-
tium multitudine, pauca audiui. Deinde, ne tanta in turba
eliderer, metuens, quod accidere videbam pluribus, abiī,
longum valere iusso affectante mortem Sophista, ipso sibi
ante mortem parentante. Illud tamen audiui, cum diceret,
Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim,

βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὅν χρῆ τρόπον θανάτου καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώπους Φιλοκτῆτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνηγότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων, Σώζου τοῖς Ἑλλησιν· οἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγευσαν. Τέλει τὰ δεδογμένα· ὅφ' ὧν ὁ πρεσβύτης οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καβέξειν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πᾶν ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὡχρίαν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χορὰν ἔχοντι, καὶ, νῆ

34 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ δὲ, εἰκάσεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς

*qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, & remiserit asheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quemadmodum mortem oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum est. Qui ergo stupidiore erant hominum, lacrimari & clamare, Serva te Gracis! Qui autem fortiores, ii clamarunt, decreta perage! a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane prae-ter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam cadaveroso iam ante colore esset) & tremere etiam, me-
dius fidius! Itaque orationem finiit. Ego vero quam riserim, puto, coniiicis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furiis agun-
tur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, & ia-*

ἐπὶ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς
 τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ
 τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου
 ἐχαμένοις, πολλῶν πλείους ἔπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀ- 35
 λυμπία τέλος εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα,
 ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις ἤδη ὀρῶν. ἐγὼ δέ, οὐ γὰρ ἦν εὐ-
 πορῆσαι ἀχρήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπε-
 λιπόμην. ὁ δὲ αἰὲ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευτᾶν
 προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καὶ με τῶν ἑταίρων
 τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας, ἔξαναστὰς,
 ἀπῆεν εὐθὺ τῆς Ἀρπίνης, ἐνθα ἦ ἡ πυρά. στάδιοι πάν-
 τες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵππο-
 δρομον ἀπιόντων πρὸς ἑαῖ· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικό-
 μεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νεησμένην ἐν βάθει,
 ἔσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ
 παρεβέβυστα τῶν Φρυγῶν, ὡς ἀναφθεῖν τάχιστα.

gurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se
 admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui
 ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plu-
 res sequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima,
 quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego
 vero, neque enim vehiculi copia erat, multis simul disce-
 dentibus, invitatus ibi relictus sum. At iste subinde differens,
 tandem praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi
 editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis assumsisset, sur-
 gens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi ro-
 gus erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia iuxta Hippo-
 dromum orientem versus euntibus. Cum primum eo ve-
 nissimus, rogamus deprehendimus in fossa ad passus unius
 profunditatem structum. Faces multae aderant, & fermen-
 ta ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exo-

36 Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, (ἔδει γὰρ καί κεινὴν θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον) πρόεισιν ἐκείνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, καὶ ἔν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾶδα ἔχων, οὐ Φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἰδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ Φρυγᾶνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποθέμενος τὴν πήραν, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὁδῷ ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἴτα ἤτει λιβανωτὸν ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ καὶ ἀναδόντας τινὸς, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀπαβλέπων, (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι, δέξασθέ με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὲν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ περισχέσθη ὑπὸ τῆς Φλογὸς, πολ-

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν δᾶδα ἔχων) Τὸν Θεαγένην λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πειλοποννήσου. V.

riente luna, (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus) procedit iste quotidiano more indutus, & cum illo Cynicorum principes, praeferatim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, & iam mihi diligenter attende, deposita pera, pallio, & Herculeia illa clava, adstabat in linteo plane fordido. Tum tus petiit, quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo, iniecit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad Tragœdiam pertinet, meridies) *Materni paternique Daemones, volentes propitii me recipite!* Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Verum non videbatur, circumfusum a multa, quae sur-

λῆς ἡρμένης. Αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, 37
 τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τοὺς μητρώους
 μὲν δαίμονας ἐπιβοῶμενον, μὰ τὸν Δί', οὐ σφόδρα
 ἡτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρώους ἐπεκαλέσατο, ἀνα-
 μνησθεῖς τῶν περὶ τοῦ Φόνου εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν
 ἡδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν
 πυράν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην
 τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὲ ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐ-
 τοῖς, Ἀπίωμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θέα-
 μα ὠπτημένον γέροντα ὁρᾶν, κνίσσης ἀναπιμπλαμένους
 πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεὺς τις ἐπελθὼν,
 ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν τῷ δεσμιωτηρίῳ ἐταίρους
 τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγανά-
 κτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βα-
 κτηρίας ἤξαν. εἴτα ἐπειδὴ ἡπέιλῃσα ξυναρπάσας τινὰς
 ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἔποιντο τῷ διδασκάλῳ,

gebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie,
 fabulae conversionem. Equidem maternos daemones invo-
 cantem non valde, ita me Iuppiter, reprehendi: sed cum
 paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de cae-
 de illius dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cy-
 nici autem rogum circumstantes non illi quidem flebant,
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quandam prae se
 ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abea-*
mus, dicerem, *vani homines! Neque enim iucundum spectacu-*
lum, senem affari videre, & malo nidore oppleri. An exspecta-
tis, dum pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in
carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari & male mihi
 dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum
 interminatus essem, me quosdam illorum correptos in
 ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quie-

- 38 ἑπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγαν. Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποικίλως, ἑταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνενόουν τὸ Φιλόδοξον οἶόν τι ἐστὶν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος αὐτός ὁ ἔρων ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάνι θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενοη-
 39 μένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἴτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιούσιν, ὡς θεάσαιντο καὶ αὐτοί. ὥντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ προτεραίᾳ διεδέδατο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς Βραχμᾶνας φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπέστρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἥδη τετελεσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ ταῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ, ὡ ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶχον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ

rem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, & ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spectaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie eius diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem solem saluaret, quod scilicet Brachmanas facere dicunt, rogum consensurum esse. Multos igitur illorum averti, cum iam perfectum esse opus dicerem, quibus quidem non id ipsum curae esset, etiam locum inspicere, & aliquid de igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus,

ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινὰ χαρίεν-
 τα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοὶ, τὰ πραχθέντα διηγούμεην.
 πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηνότας,
 ἐτραγώδουν τὴ παρ' ἐμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνῆΦθῃ μὲν ἡ
 πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμοῦ
 πρότερον μεγάλου γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς,
 γυψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογός, οἴχοιτο ἐς τὸν
 οὐρανόν, ἀνθρώπινῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγων, Ἐλιπον
 γὰρ, βαίνω δ' ἐς Ὀλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπε-
 σαν, καὶ προσεκύνουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με
 λέγοντες πότερον πρὸς ἑώ, ἢ πρὸς δυσμᾶς ἐνεχθεῖν ὁ
 γυψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν 40
 δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ, νῆ
 τὸν Δί', ἀξιοπίστου τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ
 τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τάτε ἄλλα διηγούμενῳ περὶ τοῦ
 Πρωτέως, καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσαιο αὐτὸν

& accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem
 politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi mo-
 do, enarrabam. Apud stipites vero, & inbiantes narrationi,
 tragicæ quiddam gravitatis de meo adiciebam; ut hoc,
 Cum accensus esset rogos, & iam iniecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolantem
 media de flamma vulturem, coelum versus abiisse, humana
 magna voce clamantem, *Reliqui terram, abeo in Olympum!*
 Hi ergo obstupescientes cum horrore quodam adorare, &
 ex me quaerere, *Utrum versus orientem, an ad occidentem vo-*
lasset vultur? quibus ego, quidquid in buccam veniret, re-
 spondi. Tum in concionem delatus adstiti cano cuidam vi-
 ro, & fide digno, medius fidius, si vultum spectares cum
 barba & gravitate reliqua, cum & reliqua narraret de Pro-
 teo, & ut vidisset ipsum paulo ante, post combustionem,

ἐν λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι περιπατοῦντα Φαιδρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ τε ἐστεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γύπα, διομνύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς· ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγελῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.

- 41 Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίᾳς μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρὰ τε Ἑλλείων αὐτῶν, παρὰ τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστησομένας. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστάλας διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινέσεις, καὶ νόμους, καὶ τίνας ἐπὶ τούτῳ πρὸς βεβρυχάμενους τῶν ἐταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους

in veste candida, & modo inambulanti laetum atque hilarem in septem vocum porticu reliquisset, coronatum olea. Deinde post omnia etiam vulturem illum adiecit, iuratus, ipsum se vidisse de rogo evolantem, quem ego paulo ante dimiseram, ut ridiculos faceret amentes homines & moribus stupidos. Ceterum cogita, quae in illo postea futura esse credibile sit: quas non apes in illo loco conventuras? quas non congregaturas se cicadas? quas non cornices involaturas, ut in sepulcrum Hesiodi: & id genus alia? Statuas quidem cum apud ipsos Elienses, tum apud Graecos reliquos, quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas staturas ei novi. Aiunt vero, nobilibus oppidis fere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, & adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos eius rei causa legatos constituerat, quos mortis nuntios &

προσαγορεύσας. Τούτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρω- 42
 τέως ἐγένετο ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
 ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δέ,
 καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἅπαντα εἰπόντος
 αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἀλέσθαι, ὅτε μὴδ'
 ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν
 γενόμενος. Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς 43
 ἔχης ἐπιπολὺ γελᾶν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐ-
 θὺς ἀκούσας μου, ὅτε ἤκον ἀπὸ Συρίας διηγουμένου,
 ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλ-
 λην τὴν ἐν τῷ πλῶ τρυφὴν, καὶ τὸ μεираκιον τὸ ὠραῖον,
 ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτὸς τινα Ἀλκιβιάδην
 καὶ ὡς ἐπιταραχθεὶς μὲν τῆς νυκτὸς, ἐν μέσῳ τῷ Αἰ-
 γαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες
 ἐγείραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστός,

1 Τοῦ κακοδαίμονος Πρωτίως δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγάζεται, λόγον
 ἐγένετο) Πρωτίως μὲν τάχα καὶ μὴ ἐμπορευσάμενος, οὕτω προχείρως
 συγγνωστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγ- ἐκγεγονότα, τοῖς ὕθλοις δὲ καὶ μα-
 γνώμῃ, οὕτω τὸν βίον ἀπολιπὼν σὲ ρολογίαις τοῦτον ἐπαθηκότα; V.

inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicitis Pro-
 tei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum
 quidem respexerat nunquam, gloriae autem & laudis po-
 pularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut
 in ignem etiam insiliret, cum neque frui iam posset laudi-
 bus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non posset.
 Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere pos-
 sis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum
 e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso naviga-
 verim, & cum reliquum hominis in illa navigatione lu-
 xum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad ca-
 ninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse
 quoque aliquem Alcibiadem, & ut perturbatus fuerit, no-
 ctu, medio in Aegeo, descendente turbine & fluctum ex-
 citante maximum, ploraveritque cum mulierculis vir ad-

- 44 καὶ θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ
 τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδὸν πού ἡμερῶν, πλείον, οἶ-
 μαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν, ἡμεσέ τε τῆς νυκτὸς, καὶ
 ἑάλω πυρετῶ μάλα σφοδρῶ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος
 ὁ ἰατρός διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐ-
 τόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ
 τὸν φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πᾶν
 ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι. καίτοι εἶπεν, ἔφη, πρὸς
 αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἤκειν αὐτὸν ἐπὶ
 τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἐπεσθαι,
 μηδὲν τοῦ πυρὸς διόμενον· τόνδ' αὖ φάναι· Ἀλλ' οὐχ
 ὁμοίως ἐνδοξὸς ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ᾖν.
- 45 Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ παλ-
 λῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύ-
 σσειε τῷ ὀριμῷ Φαρμάκῳ. ὁρᾷς; οὐ πᾶν τοὺς ἀμβλυω-
 ποῦντας ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἰ τις ἐπὶ

mirabilis, & qui superior mortis metu esse videretur. Ve-
 rum paulo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum
 plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, & vomuit no-
 ctu, & febris correptus est satis vehementi. Haec vero
 Alexander mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut il-
 lum inviseret. Aiebat ergo, se invenisse hominem humi se
 volutantem, impatientemque aestus, & amatoris velut
 blanditiis petentem frigidam: se autem non dedisse: ve-
 rum illud dixisse, Si omnino morte opus haberet, ipsam
 sponte iam venire ad ianuam, itaque bene facere, si illam seque-
 retur, nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non ae-
 que gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune es-
 set. Haec Alexander. Ego vero, & ipse non multis ante
 mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis motis oculos
 purgaret acerbis medicamento. Vides? Non sane recipit,
 qui hebetes oculos habent, Aiacus. Simile hoc est, ut si

σταυρὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ
πρόσπτασμα θεράπευοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ
ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι αὖ ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καί-
τοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σύ δ' οὖν, ὦ
Φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὅποτεν τῶν
ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων αὐτόν.

quis in crucem mox agendus digiti offensionem curet. Quid
tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista, Democritus? Ri-
sissetne, prout dignum est, virum? Quamquam unde tan-
tum illi risus suppetiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quo-
que, & maxime cum alios admirari istum audieris!

Δ Ρ Α Π Ε Τ Α Ι.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ,
ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ,
ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΥΠΟΔΙΚΟΣ.

Ι ΑΠΟΛ. ἈΛΗΘΗ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι
τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναστι Ὀλυμπίων, ἥδη
πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυμαστοποιὸς τὰ
τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγείτο, αὐτὴ ἐωρακέναι
καίόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλον, ὡς μήποτε
γενέσθαι ὤφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν
πυρὶ ἀπολωλέναι;

8 Ἡ Σελήνη) Bene Apollo in-
ducitur non vidisse spectaculum
hoc, quia Sol est Apollo: & hoc
circiter noctem mediam [ἡ σελήνη

γὰρ ἡμῖν.] Nam in praecedenti ser-
mone est, (c. 36) καὶ ἐπειδὴ ἡ σε-
λήνη ἀντίτειλεν. ἴδρι γὰρ καίκεται
διάσασθαι. G.

F U G I T I V I.

APOLLO, IUPPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES,
MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS,
FUGITIVUS, HOSPES.

Apol. **V**ERANE narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem
se coniiceret in celebritate. Olympiorum, iam senem ho-
minem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Lu-
na enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret.

Iup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nun-
quam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui
igni periret?

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἴαν εἰκὸς ἀποφέρεισθαι ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθύς ἀπὶ τῶν ἀχόρων, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ἄτοπία τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῶ παμπόλλῳ, μόλις αἱ ῥῖνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεὶς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἶργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθὸν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπέσων εἰς τὴν πυράν;

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, Φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἤλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

Iup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam me tum perferre iniucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab assatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta fuaveolentia, & copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin nauseam ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit, Iuppiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogi defiliens mutetur in carbones?

Iup. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ΖΕΥΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τε-
3 λευτῆς. ἔφη γάρ, εἴγε μέμνημαι. Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρόσσεισι τεταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδίκουμένη εἰκυῖα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦνομά γε τοῦμὸν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολυπῶσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὐθις ἐπιβεβουλευκάσι σοι ὡς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἶτα Φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεῶς, ἐπήνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προσκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνίεσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴ-

Apol. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit?

Iur. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene memini... Sed quanam ista contente ad nos accedens perturbata & lacrimans, iniuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, & nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto seculo huc venisti? Numquid denuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudarunt & in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quo-

ποιμῆ; οἱ ξυνήβεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τοῦνομα τοῦμὸν ὑποδύμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ Φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβου- 4
λεύκασί σοι;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἷγε ξυνηδίκηται μὰ καὶ αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων οὖν ἡδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώ-
τας, μήτε τοὺς Φιλοσόφους αἰτιά;

ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταγωγίᾳ τῶν τε πολ-
λῶν, καὶ τῶν Φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ
βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῶν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτα
ἐσταλμένοι ἀξιούσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τοῦ-
νομα τὸ ἡμέταρον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιλη-
ταί, καὶ διασῶνται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐ-
τῶν παρμῖαρος, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελ-

modo illos vocem? qui se familiares meos & amicos esse
aiunt, & nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime
me tractarunt.

Iup. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt?

Phil. Non, pater. Hi enim & ipsi iniuria mecum affe-
cti sunt.

Iup. A quibus ergo iniuriam accepisti, si neque indoctos
accusas, neque philosophos?

Phil. Sunt quidam, Iuppiter, interiecti, velut inter utram-
que aciem, inter vulgus & philosophos, habitu, oculorum
coniectu, incessu, nobis similes, & eadem ratione compo-
siti. Postulant enim meis in castris militare, & nostrum sibi
nomen inscribunt, discipulos se, & familiares, & sodales
nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inscitia, au-

γείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρὰ καθ' ἡμῶν· ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδίκημένη πέφυγα.

5 ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα ἡδίκηκασί σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἅτε ἀμαθίας καὶ ὕβρις ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελέησας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὥς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες· ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρηνικώτερον συμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρὸς με καταπέμπων, ἃ μὲν πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὥς διακείνται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν

dacia, libidine, plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, laesa profugi.

Iup. Dura haec sane, filia. Sed qua in re maxime te laeferunt?

Phil. Vide, pater, parvane sint? Tu enim cum videres seculum iniustitia & iniquitate plenum, quod cum inscitia & contumelia versaretur, & ab iis perturbaretur; miserratus humanum genus, ab ignorantia agitarum, me demisisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinerent mutuis se iniuriis afficere, & vim facere, & similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum converfis, magis pacatam inter se civitatem haberent. Dicebas enim, me cum dimitteres, *Quae agant homines, & quomodo ab inscitia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordiam tangar, te, quam solam mederi posse his, quae fiunt,*

τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλά καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ 6
τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε
καταπαταμένην τὸ πρῶτον, ἃ τινὰ δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέ-
πονθας.

ΦΙΛ. Ἦξα μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας
εὐθύς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶ-
ναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶ-
τον ἡξίου ἐργάσασθαι· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶων ὡς ῥᾶστον
ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὥς γε ὦμην, ἐνδεζόμενον
τὸν χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθισόμενον τῷ ζυγῷ, ὀρ-
μήσασα εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ
βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλε-
φάντων ἐμοὶ συνεῖναι ὥστε καὶ γένος ὀλβιον οἱ Βραχ-
μᾶνες τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοροί, οὗτοι
πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσί γε κατὰ τὰ

arbitrer, ex omni nostro numero delectam demitto, ut sanes.

Iup. Scio, multa me & talia tum dixisse. Tu iam dic, quomodo te receperint primum advolantem, & quae nunc ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater, non statim ad Graecos; sed, quae videbatur mihi difficilior operis pars esse, instituere ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omis- sis ergo interim Graecis, quos faciles ad subigendum puta- bam, & celerrime recepturos frena, & iugo submittendos: ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec difficulter iis persuasi, ut descendentes suis ab elephantis mecum versarentur; adeo ut beata illa gens Brachmanes, qui in Nechraeorum & Oxydracarum confiniis colunt, omnes iam mihi militent, & meis ex praeceptis vivant,

ἡμῶν δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιόικων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

- 7 ΖΕΥΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τάτε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο· ἑναγ-
χος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γεγόμενον, εἰκὸς δὲ καὶ σε παρεῖναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

- ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκεῖνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἐώρων ἀπιόντας, ὡς λαιδορήσαντο τοῖς ξυνεληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες,
8 ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκεῖνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθὺς, εἴτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ ξυγγεγεομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφῆταις

¹² Τὸν ὀπισθόδομον) Ὀπισθό- σθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ
δομος μέρος τῆς ἀκροπόλεως τῶν, ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. V.
Ἀθηναίων, ἵθα ἢ τὸ ταμεῖον ὀπι-

qua de causa magno in honore sunt apud omnes vicinos. Hi miro quodam mortis genere moriuntur.

Iur. Gymnosophistas dicis. Audio enim & reliqua de illis, & hoc quoque, maximo illos rogo consensu, urendos se praeberere, neque quidquam de habitu aut positu membrorum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affuisse tum, cum senex arderet.

Phil. Neque accessi, pater, Olympiam, metu sacerdotum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamorque suo latratu posticum templi implerent: igitur neque vidi illum, quomodo sit mortuus. Post Brachmanes ergo statim in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum descendi, & ver-
fata ibi cum sacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divi-

αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆ-
 ρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μυσήσουσα, εἴτα ἐς Σκυ-
 θίαν ἐκείθεν, εἴτα ἐς Θράκην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε
 καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ προαποστείλασα
 ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὥς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὐ-
 μολπον, (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἀπαν-
 τα) τὸν δέ, ὥς ἐπάδων προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ
 πόδας εὐθύς εἰπόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἐλθοῦ- 9
 σαν, οὔτε πᾶν ἡσπᾶσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἐπτά ἐκ
 τῶν ἀπάντων ἐταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν,
 καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ
 Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασι. Μεθ' οὓς τὸ 10
 σοφιστῶν Φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε

10 Ἐπτά ἐκ τῶν ἀπάντων) Τοὺς
 ἐπτά λεγομένους σοφούς· Πίττα-
 χόν, Βίαντα, Θάλητα, Περικλῆδον,
 Κλεόβουλον, Χίλωντα, Σόλωνα. V.
 In altero Vossiano maiore idem
 Scholion sic: Οἱ ἐπτά οὗτοι, Πίτ-
 ταχὸς, Βίας, Θαλῆς, Περικλῆδης,
 Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλων.

12 Καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου) Ἐκ
 Σάμου, Πυθαγόραν τὸν Μνησάρχου.

ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδη-
 ρῶν Δημόκριτον. ἅμωσι δὲ φυσικὰ
 φιλοσόφῃ ἦσθην. V. In Voss. alte-
 ro sic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἐξ
 Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδηρῶν.
 [καὶ ἄλλον] Ἡράκλειτον. [ἄλλον]
 Δημόκριτον.

ibid. Ἐκ Σάμου) Πυθαγόρας.
 V. alter.

13 Ἀβδηρόθεν) Ἐξ Ἀβδηρῶν. G.

na eos docuisssem, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos &
 Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thra-
 cen, ubi Eumolpus & Orpheus mecum fuere. Quos etiam
 praemissos in Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eumol-
 pum, (didicerat enim a me divina omnia) alterum ut ca-
 nendo musices ope vim afferret *animis*, e vestigio statim
 consecuta sum. Ac primum quidem advenientem neque
 vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane excluderunt.
 Paulatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac
 discipulos mihi conciliavi, & ex Samo alium, & alium
 Epheso, & Abdera alium, paucos omnino. Post quos So-
 phistarum mihi populus, nescio quomodo, adhaesit, neque

ζηλοῦν τὰ μὰ ἐς βάθος, οὔτε κομιδῇ ἀπάδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἰπποκενταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ Φιλοσοφίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενέον τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶνες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἰδῶλον, ἢ σκίαν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. οἱ δὲ ὥντο ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἢ ἀχρεῖος ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὥς αὐτοὶ ὥντο, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομιφαί, καὶ ἀποροι, καὶ ἀτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λα-
 II Βυρινθῶδεις ἐρωτήσεις. Εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγανάκτουν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆγον, καὶ παρεδίδσαν πιομένους τοῦ κανείου. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε Φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι

6 Ἀμυδρὸν) Ἀφανές, σκοτεινόν. V.

10 Ἀπρόσμαχος) Ἀκαταγώνιστος. V.

aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam & mixtum, inter imposturam & philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lipientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam & evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, &, ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: contulae illae, & dubitabiles, & inexpectatae responsiones, & exitum non habentes labyrinthisque similes responsiones. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre & adversus illos coire, ac tandem in ius cogere, & eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere,

τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, αὐτοὶ ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμετῆσαι τῆς μονῆς· ὥς μή ποτε ὦφελον· οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἡδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστὶ μισαρὸν γάρ τι Φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὥς τὸ πολὺ δουλικόν, καὶ θητικόν, οὐ συγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσχολίας· ἐδούλευε γὰρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τοὺς τοιούτους, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὥς εὐεργὰ εἴη ταῖς χυναῖξί, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκείναι στρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν. τριαῦτα τοῖνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ ὄνα-

nec amplius illorum ferre consuetudinem. Iam vero Antisthenes & Diogenes, & paulo post Crates, & Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paulum adhuc morae quasi corollarium adicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

Iup. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam iniuriam passa sis, sed indignaris tantum.

Phil. Quin tu audi, Iuppiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, & plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem enim servit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrillem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum & deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo isti puerili

μα τὸ ἡμέτερον ἤδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν παλλῶν ἐστὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβουλευούσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο εἶναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέχαι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύνατο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ ὥσπερ οὖν ἐστίν, ἀφόρητον ἐφαίνεται. ἔδοξεν οὖν σκοπουμένοις, τὴν ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι Φασί, καβιέναι καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν ὀρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαβίαν, καὶ ἀναισχυντίαν προσκαλέσαντες, αἵπερ

8 Πρόσφορα) Πρόσφορα, χρῆσιμα, οἰκεία, ἀρμόδια, ἐπιτήδεια. V.
9 Γλίσχραι) Ταπεινά. V.

aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis fodalibus a multitudine habetur, reverentia, & ut sustinent homines illorum in dicendo fiduciam, & curari se gaudent, & consulentibus obsequuntur, & reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia. Ac discere quaecunque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Artes parcae, & cum labore, & vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, &, ut est, intolerabile visum. Considerantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque navim in praeclara illa amentia, advocatis insuper audacia, inscitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis cer-

αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας ὑμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὅποια πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια; σχηματίζουσι, καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἰσωπὸς φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἡξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι, καὶ που τινὲς καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾶστα, ὡς οἶσθα, 14 καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῆ λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περιβαλέσθαι, καὶ πῆραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ τούτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξεν ἐμελλεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος τοῦ δεσπότη, καὶ εἰ βούλοιτο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ

tamen adiuvant, novisque excogitatis conviciis, ut praeflo statim & in ore sint: has ergo symbolas solas cum habeant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram fumunt ornatumque decentem, mihique quam simillimum: nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina circumposita asperum rudens, leo & ipse esse postulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, & ad imitandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum negotii est palliolo amiciri, & peram gestare suspensam, & clavam in manu habere, & clamare, vel rudere potius aut latrare, & maledicere omnibus. Quippe securitatem illis nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videbatur reverentia: porro in promptu est, invito etiam domino, libertas, qui si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus au-

- ἄλφита οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μάζα ψιλῇ. τὸ
 δὲ ὀψώνιον, οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντο-
 दाπα, καὶ οἶνος, οἷος ἡδιστος, καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν
 ἐβέλωσι· δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ
 φασιν, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δώσειν τὲ πολλοὺς
 οἰόνται, ἢ αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι
 15 κακῶς. Καὶ γὰρ αὖ καίκεϊνο ἐώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου
 καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδὲ τις ὁ δι-
 κάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσται, ἢν μόνον τὰ
 ἔξω ἢ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται,
 ἢν ἔρηταί τις οὕτως κοσμίως, καὶ κατὰ βραχὺ,
 ἀλλ' εὐθύς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν
 ἀναφεύγουσι τὴν λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον.
 καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί· ἢν δὲ ἀπὸ
 τῶν λόγων κρίνειν ἐβέλῃς, τὸν βίον ἀξιοῦσι σκοπεῖν.
 16 Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τωιαύτης

tem non iam tenuis, neque, ut ante, nuda puls; opsonium
 non salsamentum, aut thymus; sed carnes omnis generis,
 & vinum quodque suavissimum; & aurum a quocunque
 voluerint. Nempe tributum quoddam crebro accessu suo
 colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent oviculas, datu-
 rosque sperant plures, vel habitus pudore, vel metu, ne
 male audiant. Nam illud quoque observarunt, opinor, se
 aequo fastigio staturos cum his, qui recte philosophantur.
 Neque enim quisquam erit, qui iudicet ista vel discernat,
 modo externa sint similia. Neque enim omnino illud pro-
 bationis genus admittunt, si quis illos sic placide & sensim
 interroget: sed clamant statim, & ad arcem suam, convi-
 cia, confugiunt, & expediunt sustem: ac, si opera illo-
 rum requiras, multa in ore est doctrina; sin ex doctrina il-
 los iudicare velis, vitam te considerare postulant. Itaque
 plena fraudibus istis civitas, illorum praesertim, qui Dio-

ραδιουργίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθέ-
νη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῶ κυνέ-
ταττομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὅπόσον ἔνεστι τῇ φύ-
σει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκουρικόν, ἢ
τὸ φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, οὐδαμῶς ἐξηλώκασιν·
ὑλακὴν δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια
συχαῖ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ
περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.

Ὅφει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐρ- 17
γαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας
ἱάσουσιν, ὅταν ὀρώσιν σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνον-
τας, ἔωθεν εἰς ἐσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ
μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργοὺς
δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιοῦν-
τας, αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προ-
χείρως, ἀγανακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαι-

geni se & Antistheni, & Crateri adscriptos, sub Canis il-
lius signis militare aiunt: qui, quod utile inest in natura
canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, do-
minorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitan-
tur; latratum vero, & ligurritionem, & rapacitatem, &
Venerem crebram, & adulationem, & illa versus dantem
blandimenta, & menfarum affectationem, haec omnia ad
unguem exprimere laborant. Videbis ergo paulo post,
quid futurum sit. Exsiliences enim de officinis universi de-
sertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus
cum faciant & laborent a mane inde ad vesperam, ope-
ribus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercena-
ria ratione parare: otiosos autem homines atque imposto-
res in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quasi
tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignen-

νοῦντας δὲ, οὐδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος
 δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ εἰς τὰ στό-
 18 ματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἦττον ἂν δεινὸν τὸ
 πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν εἰς ἡμᾶς ἄλλα
 ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω,
 καὶ τὰ δημόσια Φαινόμενοι, ἦν παιδὸς ὠραίου ἢ γυ-
 ναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν ἄξιον,
 οἷα ποιοῦσιν. ἔτιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναι-
 κας ἀπάγουσι μοιχεύοντες, κατὰ τὸν Ἰλίου ἐκεῖνος
 νεανίσκον, ὡς Φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς
 ταύτας ἅπανσι τοῖς ξυνούσι προθέμενοι, Πλάτωνός τι
 δόγμα οἶονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος
 19 ἡξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. Ἄ μὲν γὰρ ἐν
 τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἂ μὲθύσκονται, μακρὸν
 ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἷε κατηγο-
 ροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχεύιας, καὶ λαγνείας, καὶ
 9 Ἐκεῖνον νεανίσκον) Τὸν Πάριδα. G.

tur, non laudent, etiam si acceperint. Haec vita, qualis
 sub Saturno fuit, illis videtur, & coelitus in ora mel in-
 fluere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint,
 nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer
 graves & tristes quantum ad externa & publica qui vi-
 deantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel
 nanciscantur, vel sperent, quid faciant, filere melius est.
 Quidam etiam suorum hospitum mulieres abducunt cor-
 rumpendas adulterio, ut Troianus ille iuvenis, nimirum
 ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omni-
 bus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se pla-
 citum perficere rati, ignari, quo sensu divinus ille com-
 munes esse mulieres voluerit. Quae quidem faciant in con-
 viviiis, & quomodo per ebrietatem se gerant, commemo-
 rare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accu-
 santes ipsi ebrietatem, & adulterium, & lasciviam, & ava-

Φαλαργυρίας; οὐδὲν γοῦν οὕτως εὖροις ἄλλο ἄλλω
 ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷον, κο-
 λακείαν μισεῖν Φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην
 ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν
 τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινήσαι τὴν
 γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδο-
 νή πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος,
 ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχο-
 λον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥάδιον, ὑπὲρ τὰ
 βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρ-
 ἔχουσι τοῖς θεωμένοις, ὅπότεν ὑπὸ τῆς τυχεύσης αἰ-
 τίας ἐπιξέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πέλιδοι δὲ τὴν χροιάν
 βλέπωνται, ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ
 ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ἢ τὸ στόμα. Μὴ 20
 σύ γε ἐκεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μικρὸς ἐκείνος ἐκχεῖται βόρ-
 βορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κε-

3 Τὸν Γναθωνίδην) Κολάκων οἱ περιφανέστατοι οὗτοι. V. 13 Ἰτα-
 μόν) Ἀναίσχυτον. V.

ritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies,
 ut sunt sermones illorum & facta. Verbi gratia adulationi
 se inimicos aiunt, cum adulationis causa Gnathonidem
 aut Struthiam superare possint: veracitatem commendan-
 tes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio.
 Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus:
 re vera autem faciunt propter illam omnia. Acura bilis,
 querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum, su-
 pra parvulos infantes. Quare risum praebent non medio-
 crem spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bi-
 lis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam
 & furiosum vident, & spuma, vel veneno potius plenum
 os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum
 effunditur! Aurum, inquit, aut argentum, Mehercules, nec

κτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὥς θέρμους πριαίμεν.
 ποτὸν γὰρ, ἢ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλί-
 γον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμας ὀλίγας, ἀλ-
 λὰ πλούτους ὅλους. ὥστε τίς ἔμπορος τοσούτον ἀπὸ τοῦ
 Φόρτου πλήσειεν ἂν, ὅσον τούτοις Φιλοσοφία ἐς χρη-
 ματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν ἱκανῶς συλλέξωνται,
 καὶ ἐπισιτίσωνται, ἀπορρίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύστηνον
 τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν
 ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας,
 μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πῆρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ
 τῷ τρίβωνι τοῦ Ἀντισθένης, καὶ τῷ πύθῳ τοῦ Διογέ-
 21 νους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη
 Φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιούτους οἰοῦνται, καί-
 μὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ
 χρόνου, ἀδύνατόν μοι γεγένηται καὶ ἓνα τινα προσ-
 αγγέσθαι αὐτῶν ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκεῖνο πά-

5 Ἐς χρηματισμὸν) Ἐς τὴν τῶν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι,
 χρήματα συλλέγειν. V.

*possidere digner; obolus mihi sufficit, unde laetipos emam; potum
 enim fons praebebit, aut fluvius. Paulo post non obolos pe-
 tunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo
 mercator tantum a navium commeatu affluat divitiis, quan-
 tum hisce ad quaestum philosophia confert? Deinde ubi,
 quantum fatis est, collegerint, & viaticum sibi paraverint,
 abiecto illo infelici palliolo, agros interdum & vestimen-
 ta mollia emunt, & pueros comatos, & toros vicos, lon-
 gum valere iussa Crateris pera, & Antisthenis pallio, do-
 lioque Diogenis. Vulgus vero ista cum videt, despuunt
 iam philosophiam, & omnes ex eo genere esse arbitrantur,
 & me disciplinae istius nomine accusant. Igitur diu iam est,
 cum ne unum quidem istorum potui allicere, sed illud mihi*

σχω. ὅπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφίηνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐ-
θις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγε-
λῶσιν, ὀρθῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνῆ-
νυτον πόνον.

ΖΕΤΣ. Οἶα, ὦ Θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία 22
πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὅ, τι
καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον. ὁ μὲν γὰρ
κεραυνὸς ἀπάγει μίᾳ πληγῇ, καὶ ὁ Θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ
καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ
τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς
δεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι· τὸν Ἑρμῆ δὲ, εἰ δοκεῖ,
αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμψωμεν ἐπ' αὐ-
τούς. ὃς ἂτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα
ἔσται τοὺς τε ὀρθῶς Φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μή.

7 Μετελευστέον) G. Κολαστέον. Τιμωρητέον. V. 13 Αὐτοκράτορα)
Βασιλία. V.

Penelopes *consilium* usu venit. Quantumcunque ego texo,
illud momento temporis rursus resolvitur, ridentibus In-
scitia atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non
procedere, nihil proficere laborem.

Iur. Quantum, o Dii, malorum perpeffa nobis est a fa-
cerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum,
quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Ful-
men enim uno ictu educit e vita, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subiiciam. Odi enim & ipse iam
istos impositores, Musarum vicem indignatus, a quibus
averfi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed
Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demittam-
us, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, ce-
lerrime tum recte philosophantes agnoscet, tum minus:

εἴτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

- 23 ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλων. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαιδέκατον γοῦν ἄθλον οἴου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἣν ἐκκόψῃς μισὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὖθις τοῦ Αὐγείου, ἢ τούτοις συμπλέκεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἀκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

- 24 ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς καὶ ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάντ' ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς Φιλοσο-

deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Iup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, assumpta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, exstirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae fimum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo vero eundum est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philo-

Φοῦσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θρᾷκης ἀπιτέον.

ΗΡΑΚ. Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθών. καί μοι τὴν δὲ ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὁρᾶτε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν 25 ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὁρῶν ἁπάντων; Αἶμός ἐστι τὸ μείζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδῖον δὲ ὑποπεπταμένον, πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

Sophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum & argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur pergendum in Thraciam.

Herc. Bene mones, & viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui saepe eam regionem obierim: & hac iam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videris, Mercuri & Philosophia, duos montes maximos omnium montium & pulcherrimos? (Haemus est maior, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: & colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, affurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subiectae urbis arces. Et iam ipsa urbs apparet.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἀπάσῳν. πόρρωθεν οὖν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καί τις ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πᾶν ἐν χρῶμα ὑαύων αὐτῆς.

ΗΡΑΚ. Ἐβρος μὲν οὗτος ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑπονέφελοι· ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

26 ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον;

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὓς τινὰς ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὰ σαφές, οἳ τινες ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν τῆς

Merc. Maxima per Iovem, mi Hercules, & pulcherri-ma omnium. E longinquo igitur iam pulchritudo illius ex-splendescit. Et fluvijs aliquis praeterfluit maximus, plane moenibus illius alludens. [*Gr. in cute eam tangens.*]

Herc. Hebrus hic est; urbs autem Philippi illius opus; & nos iam terrae vicini, atque infra nubes; inscendamus ergo, quod felix faustumque sit.

Merc. Sic fiat! Quid verò iam faciendum? quomodo ve-stigandae sunt illae bestiae?

Herc. Illae tuae iam, Mercuri, partes sunt. Praeco es, praeconium tibi faciendum est.

Merc. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non novi. Tu igitur, Philosophia, dic, qui nominandi sunt, & signa insuper.

Phil. Ne ego quidem satis certo, quomodo nominentur, scio, quod cum illis minime versata sum. Sed ob *habendi*

ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἁμαρτοῖς
προσκαλῶν Κτησώνας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας,
ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτήτους.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ 27
περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καί
τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ,
ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινα
γυναῖκα ἐν χρῶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ὀρέων-
πὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν;

ΦΙΔ. Παπαί, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ θμέτερα; δραπεταὶ γὰρ ἐκεῖνοι
ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἡν-
δραποδισμένην πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴσεσθε δὲ καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τοῦν
δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικόν,
13 Μίτιμην) Ζητοῦμεν. V.

eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones [*Habeones*] &
Ctesippos [*Habiequos*], aut Ctesicles [*Habiglorios*], aut Eu-
ctemonas [*Bonihabios*], aut Polyctetos [*Multihabios*] advocos.

Merc. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi
quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, & interro-
gare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, opti-
ma, si quos praestigiatores tres una vidistis, & mulierem
ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu & plane
viraginem.

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti
omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio
ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: iam vero simul fa-
ciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlagonicum, de

τῶν ἀπὸ Σινάπης βαρβάρων, ὄνομα τοιούτων, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὑπώχρον, ἐν χρωῖ κουρίαν, ἐν γενεῖα βαθεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργή-
λογ, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοῖδορον, μηνύειν ἐπὶ ρητῶ
αὐτονόμῳ.

- 28 ΔΕΣΠ. Νοῶ, ὦ οὗτος, ὃν κηρύττεις ὡς ἐκεῖνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοῖ, Κανθαρος. καὶ ἐκόμα δέ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἡπίστατα. ἀπέ-
κειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὅπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπᾶνθεῖ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν Φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.

ΔΕΣΠ. Ὡς τῆς τόλμης, ὁ Κανθαρος Φιλοσοφεῖν Φησιν, ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἀπαντας ἀνευρήσομεν, ζῶντες γὰρ, ὡς Φησιν, αὕτη.

Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppalidum, ad cutem detonsum, barba proliza, peram suspensam gerens, & palliolo indutum, iracundum, indoctum, aspera voce, maledicum, indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam isti nomen apud me fuit Cantharo, & comam alebat, & vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui desidens in fullonia officina detonderet, quidquid superfluum floccorum eminet in vestibus.

Phil. Ille ipse tuus est servus: at nunc philosopho simili, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam! Cantharus philosophari se ait! nostri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, inveniemus omnes; intelligit enim ista, quantum dicit.

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστίν, ὦ Ἡρα- 29
κλες, ὁ καλός, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὁρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργού-
ς ἐμὸς, ἡδίστος κελευστῶν ἀπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ὁδὸν
αὐτοῦ ἡκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε
καὶ μουσικώτατε Ὁρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γάρ που
Ἡρακλέους.

ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρα-
κλες, καὶ Ἑρμῇ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα,
ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δεῖξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ,
χρυσίου γὰρ οὐδέν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ἄν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμι ἂν
ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοι-
μι πρὸς αὐτοῦ, μιὰρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον
τοῦτο ἐκμεμελέτηκε.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher
ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hor-
tator omnium optimus; ad cuius cantum omnium mini-
me fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime & cantus
peritissime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, & Hercules, &
Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego,
quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro
enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis,
ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo au-
diam: impurus enim ultra modum est, & in hoc solum
se exercuit.

ERM. Δεῖξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδὸν,
ὥς μὴδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ERM. Ἐπίσχε. οὐ γυναικὸς ἐστὶ Φωνή, βαλψωδού-
σης τὶ τῶν Ὀμήρου;

ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος [ἀνὴρ] ὁμῶς αἰῶτα
πύλῃσιν,

Ὃς χρυσὸν φιλέει μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἵποι.

ERM. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὃς

Ξεινοδόκον κακὰ ρέξεν, ὅκεν Φιλότητα παρέσχε.

ΤΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὗ τὴν γυναῖκα
ᾤχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

ΔΡΑΠ. Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ'
ἐλάφοιο,

Οὗτ' ἐνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, οὗτ' ἐνὶ βουλῇ,

Merc. Ostende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri verficulos recitantis?

Phil. Sic est, per Iovem. Sed audiamus, quid dicat.

Fug. Hostis enim ille mihi velut atrī limina Diis,

Pectore quisquis amat nummos, sed idem negat ore.

Merc. Ergo Cantharum odisse debes,

Cui hospes laesus, qui se praestabat apicum.

Hosp. De me hic versus, cuius muliere abducta fugit, quod ipsum domum meam receperam.

Fug. Vah vinose, canisque oculos, & pectora cervice,

Expers consilii, numeri nullius in armis.

Θεοσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε κολοιῶν
 Μαιψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
 ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.
 ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ
 χίμαιρα,

Δεινὸν ἀποπνεύουσα, τρίτου κυνὸς ἀγρίου ὀρμήν.
 ΤΥΠΟΔ. Οἶμοι, γύναι, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν 31
 τοσούτων. Φασί δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι, ἡ Γηρυό-
 νην, ὡς ἔχει ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ καὶ
 προσίασιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾷς; Φέρ' ἰδῶμεν ἅ τινά σοι ἡ πήρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἢ ἄρτου
 τρυφός;

ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσοῦ.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι

Thersites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infestus temere sine more modoque.

Dom. Verisimiliter execrandi hominis versus cadunt.

Fug. Prima canis, media at capra, atque in fine leaena,

Horridum olens, triplicisque canis silvestris odorem.

Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpef-
sa es! Aiunt illam etiam uterum ab istis ferre.

Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet
vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Her-
cules. Verum accedunt etiam, itaque nihil opus est, ut
pulfetur ianua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus,
quid habeat tibi pera? lupinos forte aut panis frustum?

Merc. Non, ita me Iuppiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in

τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστὶ. τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος, οὕτω μιὰρὸς ὢν.

32 ΔΕΣΠ. Σὺ δέ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὐμὸς δραπέτης τυγχάνεις ὢν; σῦμενον ἄλλος. ὦ τοῦ γέλωτος. εἶτα τί οὐκ ἂν γένοίτο; καὶ Ληκυθίων Φιλοσοφεῖ;

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστίν;

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάβρων ἐστὶ. τὸ δ' ὄνομα Μυρόπνου αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλὲς ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πῆρα, καὶ βάκτρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ.

Graecia, hic vero Chrysippeus [*auri famelicus*] ex affe est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio?

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid sic?

Dom. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus Myropnum [*Unguentolens*].

Merc. Depulsor malorum Hercules, audin'? Deinde pera sumpta, & baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipe.

ΥΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον
μοι τῶν παλαιῶν κύουσιν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΥΠΟΔ. Ἔστι τι, ὃ γὰρ, τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς.

ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα μὴδὲν τέρας,
μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἴχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα
ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τῷ δὲ τούτῳ τῷ δραπετί-
σκῳ, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ἅπρὸ τοῦ
τὸν μὲν ἀποπλύνειν τὰς ρυτίδας τῶν ὀθονῶν, τὸν Λη-
κυθίωνα· τὸν Μυρόπνου δὲ αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων
τὰ διεργώγῳτα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγώθεντα·
ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπό-
λοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα, ρυτίδῃ προσέτι καὶ

Hosp. Minime vero! Non sane receperim, quae librum
mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hosp. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tricaranus
[*Triceps*].

Merc. Non est mirum, cum etiam Triphales sit comico-
rum libellorum unus.

Fug. Tuum est, Mercuri, iudicare, quod superest.

Merc. Sic mihi placet, Istam, ne quod prodigium aut
multiceps pariat, abire retro ad virum in Graeciam. Duos
autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, di-
scere, quae olim, alterum sordida lintea eluere, Lecythio-
nem; Myropnum vero, malva prius verberarum, sarcire
rurfus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilato-
ribus, ut pereat primum vellendus, insuper vero pice for-

γυναικεία τῇ πίττῃ, εἶτα ἐς τὸν Αἶμον ἀναχθέντα γυνὸν, ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπεδημένον τὰ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὅττοτοί, παπαιπαίαξ.

ΔΕΣΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διολόγων; ἀλλ' ἀκολουθεῖ παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν λεοντὴν, ὡς γίνωσθῆς ὅνος ὢν.

6 Λεοντὴν) Τριβῶνιοι λέγου. V.

dida ac feminea: tum nudus abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de Tragicis tuis sermonibus? sed sequere iam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.) πρὸς τὸν ἀπ— Schol. Non habent artic. *Fl. Fr. l. H. P. B. &c. l. 12. ἡμείψω*) Ita emendarat Solan. non addens unde, cum editum esset ἀμείψω. Obsecundavi tamen, ut fieret secund. perf. ab ἡμείψαμην. *Reitz. Pag. 2. l. 4. Σέας*) Conf. Th. Mag. h. v. Σῆς marg. *A. 1. W. ead. Παραλαμβάνεις*) Et sic Th. Mag. cum edd. *l. 18. col. 1. Σῆτας*) ζῆτας misere edita. *ead. col. 2. Προλαμβ.) προσλαμβ.* edita. Bene correxit Solan. *Pag. 3. l. 4. Παρασκευαμένα*) Et sic Coll. cum edd. *l. 8. Τσιαύτας*) Nil mut. *Fl. Fr. l. P. &c. Τὰς αὐτὰς* Marcil. *l. 9. Ἠμῖν*) ἢ μὴν Menag. Nihil abit a vulg. *Fl. l. 19. col. 1. Διβαν.)* Huc retulit hoc Schol. Solan. cum ante ad alia verba referretur. *ead. col. 2. Εἰκάσαι*) εἰκασε ante vulgatum fuit. *Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὸν*) Spir. leni *l. Fl. & Hesiod. Sine spir. Aldi P. S. &c. Adspirare* Gesn. & Strab. *l. 2. Ποιμένων*) Rescripti ex *L. V. 2. S. Ποιμαίνον* enim cert. male. *l. 7. Ἡ τῶ)* ἢ σὺ τῶ Th. Mag. melius. *ead. Τοῦτω*) τοῦτο male *Fl. l. 8. Τῶ)* τὸ male *Fl. l. 9. Κατὰ* καὶ Graev. *Κᾶτα Fl.* In vulgato conspirant cert. Mox ἔχει recte *Fl. l. H. S. Εἶχε P. l. 13. Κτήση*) Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ὀλμειδὸν*) Μυρίνη αν. ed. Cler. Et mox ἐξήργασται, item τοῦ Ἐλικῶνα. Quae, monente Solano, facile correxi, nec librorum fidem expectare necesse habui. *Reitz. Pag. 5. l. 6. Τὰ)* Abest a *Fl. l. 12. Ἐθέλοις*) ἰθέλεις *Fl.* minus recte. *Pag. 6. l. 15. Ἐπίσκοπῶ)* ἐπίσκοπα marg. *A. 1. l. 19. col. 1. Ἰσμηνίου*) Ad Lucian. accommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. *Reitz. l. 20. col. 2. Ἐλπίσαι*) Ita ex C. rescripsit Solan. In editis erat ἀπελπίσαι. In V. ἐπελπίσαι. *Pag. 7. l. 1. Ἐπιδείξασθαι*) Constanter ita legi addit Solan. *l. 6. Κοππαφόρον*) Ex emend. Solan. *Κοπποφόρον Fl. P. H. marg. A. 1. Καπποφόρον l. B. 1. S. &c. l. 8. Ἐπινεύεις*) Sic *Fl. Fr. B. 1. P. H. S. Ἐπινεύσεις l. & marg. A. 1. l. 14. col. 1. Κενταυρ.)* Et hoc ad alia verba relatum erat. *ibid. l. 19. Κάππα)* Lege κόππα, utroque loco. *Solan. ibid. Σίγμα)* Lege σάμπι. *Solan. ead. Lucian. Vol. VIII.*

col. 2. Λαρίσσης) Λαρίσσου V. l. 21. col. 1. Σίγμα σαμπφόραι) Pro σίγμα iterum σάμπι legendum monet Solan. nil tamen mutavit; sed σαμπφόραι in textum recepit ex C. cum σαπφόραι tantum editum esset. In V. vero τ. (pro γ) mox etiam Νησαῖος pro Νισαῖος, item Νῆσα pro Νίσα, ac Μηδείας pro Μηδίας legebatur, quod eodem duce mutavi. Reitz. Pag. 8. l. 1. Καὶ ἐγένετο) Nil mut. edd. Καίτοι ἐγ. vult Marcil. l. 13. Χρυσούς ἐμβάτας) Legend. χρυσὰς ἐμβάδας addit Solanus. Pag. 9. l. 3. Ὁ Θεοσίτης) Non comparet in Fl. l. 13. Αὐτοῦ) αὐτῷ marg. A. 1. l. 18. Ὑπερπηδῆσεται) ὑπερπηδῆσεως edita, mutavit Solan. Pag. 10. l. 1. Πορφυρᾶν) Sic emendavit Solan. Πορφυρὰν edd. vulgo. Pag. 11. l. 3. Καὶ) Omisit Fl. l. 9. Ὀλος) ὅλος I. & V. 2. Prius reliquae. Pag. 12. l. 9. Συμμαστιγουμένης) Συμμαστιγιουμ. male B. 1. l. 11. Κόλλωπας) Recte edd. praeter I. & V. 2. quae κόλλωπας. Pag. 13. l. 6. Παρὶ) Ita bene Ald. I. H. P. B. 1. S. Παρὰ Fl. L. & marg. A. 1. l. 11. Εἰς τὸν Ἑβρον) Haec & seqq. a λῦρα ad λῦρα desunt in Fl. l. 13. Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος) ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ λόγῳ marg. A. 1. l. 17. col. 2. Καταπεφρονημένος) Sic dedit Solanus pro vulg. καταπεφρονημένος, & παρ' ἡμῖν, pro edito παρ' ἡμῶν. Pag. 14. l. 4. Πυθανόμενον) Ita Fl. B. 1. H. &c. Πυθανόμ. I. & Fr. Forsan πυθόμενον voluere. Pag. 15. l. 3. Ἐφ') ὑφ' male Fl. l. 18. col. 1. Κυνῶν) Ita merito emendarat Solan. cum legeretur Κωῶν. ibid. l. 20. Παρὰ τῆς μητ.) Ante ad verba ἀμόνα ἐξαίρετα male referebatur hoc Schol. & Schol. sequens, ad ἐκείνῳ γέροντι. Pag. 16. l. 3. Γηρυόγου) Sic Fl. Fr. Ald. I. H. 1. & 2. B. 1. P. S. Amst. l. 11. Ἐγγυλάται) Hoc pertinaciter servant edd. Ἐγγυλται adscript. marg. l. Pag. 17. l. 2. Ἡ) ἢ delet Gefn. l. 4. Ἀελίστεις) Et hoc edd. constanter. Ἀνατυλίττεις Graev. & marg. A. 1 W. l. 6. Ἐντίθεις) ἐντίθης vult Guyet. l. 10. Φασι) Sic I. P. aliaque. Φασὶ Fl. Pag. 18. l. 9. Τότε &c.) τὴν γῆν χατῆν σοι τότε Coll. l. 12. Βάκχας) Βάπτας Fl. male, quod tamen & adscriptum marg. A. 1. Pag. 19. l. 7. Κτένιον) κτένας Fl. l. 13. Κάμει) Non habet Fl. l. 16. Δὴ) Restitui ex L. & Fl. Δεῖ edd. certt. male. Pag. 20. l. 1. Εἶ) εἶναι Fl. & marg. A. 1. l. 3. Οὐχ ἕτερος) Sic pleraeque recte. Οὐδέτερος Schol. Οὐδ' ἕτερος Fl. ead. Ὡς ἀληθεύοις) ὡς εἰ ἀληθεύοις marg. A. 1. l. 6. Ἐκκεκραγέναι) κεκραγέναι Fl. l. 9. Ὡμοιώθης) ὁμοιωθῆις Fl. Pag. 21. l. 4. Τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν) Sic redditum Luciano ex L. & V. 2. quae δις tantum omisit. Certt. male, τῶν Μουσῶν τοῦτο, διὰ πάντων. l. 16. col. 1. Μουσῶν) Ex interpretatione

falsa vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. *Reitz. Pag. 22. l. 4. Ὁρομα*) Abest a *Fl.* Adest in cett. Forſan τοῦνομα, adſcript. marg. *I. l. 11. Τοιαῦτα*) Et hoc omittit *Fl. l. 17. Σοφὸς ἀνὴρ*) σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucian. aptavit Solan. *ead. Μάρκον*) Μικρὸν edita ridicule; ſed & ſic *V. Recte Μάρκον C. & G. Pag. 23. l. 9. Καὶ*) Neglexit *Fl. l. 10. Δοκεῖ*) Δοκοῖ *I. ſola. Pag. 24. l. 9. Σκεπτόμενος*) σκεπτόμενος male *Fl. l. 16. Οὐκ*) Omittit *Fl. ead. Ἐπιτρίψοντας*) ἐπιτρίψοντα *Fl. Pag. 25. l. 2. Σωφρονήσαντα*) Ita dedit Solan. ex *Fl. Habet & S. Σωφρονίσαντα B. 1. I. P. Σωφονίσαντα H. l. 4. Νέκτιστον*) νεόκτιστον *Fl. ſola. l. 14. Οὐδ'*) Deest in *Fl. Pag. 26. l. 1. Δείγματα*) Conſtans lect. Δήγματα Marcil. *l. 6. Λόγους*) Sic edd. omn. Λοιποῖς Marcil. *Pag. 27. l. 13. Ἄπται*) ἀπαι *Fl. & L. male. Prius Ald. I. &c. Ἄπτῃ* vult Solan. *l. 16. Ἐπιτεταμένος*) ἐπιτεταγμένος *Fl. ſola*, quod & adſcivit marg. *A. 1. Pag. 28. l. 2. Δὲ*) Sic edd. omn. Δὴ vult Marcil. *l. 8. Ἰθὶ*) Bene *Fl. Fr. H. P. aliaque. Ἰσθὶ* male *I. l. 9. Οἴκοι*) οἶκον *Fl. Pag. 29. l. 13. Μαχαίριδας*) μαχαίριδων marg. *A. 1 W. Pag. 30. l. 7. Κατακειμένης*) κειμένης *Fl. l. 14. col. 2. Ἐγκρατῆσαι*) *V. Codicis compendium obſcurum eſt. Forſan ἐγκρατῆσαντα. Solan.*

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Bene ſic *Fl. Διαβολῇ* etiam *B. 1. S. ΔΙΑΒΟΛΗ* male *I. P. H. Ald. Fr. l. 8. Τὸ δὲ*) Ita *I. V. 2. L. & Mf. Bar. Τῶδε* edd. cett. *l. 9. Καὶ παρὰ*) καὶ abest in *B. l. 10. Καὶ*) Iterum abest in *B. ead. Ἐνοχλοῦν*) ἐνοχλοῦντες *B. male. l. 13. Τραγωδῖος*) τραγωδιδασκάλοις *B. male. l. 14. col. 1. Ἐπηνυγάζουσα*) In *V.* referebatur ad verba ἐν σκότῳ. Ex *C.* vero ἐπιſκιάζουσα repoſuerat Solan. Sed addidit legendum ἐπηνυγάζουσα. Nam *C. ἐπιſκιάζουσα*] γράφεται ἐπηνυγάζουσα. Deinde ex *Cod. D. Marci*, qui fuit *Georgii Anton. Vespucii*, huic Scholio præmittitur vox ἐπηνυγάζουσα. Unde etiam ἡλόγην repoſuimus, pro eo, quod legebatur in *V. & impr. ἄγνοια*. Ego recepi illud ἐπην— etſi cum textu Luciani non convenit; ſed ſenſus Scholii neceſſario ſic poſtulabat: quid enim eſſet, ἐπιſκιάζουσα ponitur pro ἐπιſκιάζουσα; *Reitz. Pag. 32. l. 1. Τοιοῦτον*) τοιοῦτο *B. l. 3. Εὐροι*) εὐρη *Fl. l. 4. Δαίμονός τις*) τινος δαίμονος *B. l. 11. Καὶ*) Omittit *B. &*

mox iterum. *l. 13. Περιπίπτομεν*) Admissi ex *Fl. l. 1. Περιπίπτωμεν* vulgo cum CB. *l. 15. Ἄρχεται*) ἔρχεται male B. & marg. *A. 1 W. Pag. 33. l. 1. Πτολεμαίων*) Πτολεμαίου B. *l. 4. Πτολεμαίου*) Πτολεμαῖον B. *l. 10. Καὶ παρ'*) Haec & seqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt. *l. 14. Κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ*) κατὰ ἀλλ' οὐ πάνυ Cod. B. Κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα Graev. In vulgato consentiunt edd. *l. 19. col. 1. Τῶν ὄλων*) Antea ad κεκοινηνηκὸς relatum legebatur, & seq. Scholion κάρτα ad οὐ πάνυ φρενῆρης τις ὢν utrumque absurde. Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius refertur ad Θεοδότῃ. Reitz. *Pag. 34. l. 2. Λογισάμενος*) συλλογισάμενος B. *l. 4. Τοιαύτην*) τηλικαύτην idem Cod. B. *l. 5. Παρ' ὄντινούν*) παρά τιν οὖν B. *l. 6. Ὡς εἰ*) Nil variat *Fl. &c. l. 7. Ἐαδε*) ἑαδε adspirat Schol. Non edd. nostrae. *l. 15. Λέγεται*) Ἄν ἤρχετο; Coll. ead. Μεταγνῶναι) αἰσχυρῶναι G. B. & marg. *A. 1. l. 17. Παραδέδωκεν*) παρέδωκεν B. *l. 18. Ἦρεσκεν*) ἤρεσε edita. Ἦρεσκε C. & V. unde ἤρεσκεν dedit Solan. *Pag. 35. l. 8. Δὴ*) διὰ B. *l. 13. Γούν*) Abest a B. *Pag. 36. l. 1. Παρομαρτούσαι*) παρομαρτούσαι male B. *l. 4. Τις*) Adeft in *Fl. Fr. l. P. &c. l. 6. Δε*) Non habet CB. *l. 13. Γενήσεται*) γένηται B. In vulgato consentiunt edd. *l. 14. Τὸν κατηγορουμένον*) τοῦ κατηγορουμένου B. *l. 18. col. 1. Ὁμαρτοῦσαι*) ὁ καρτοῦσαι misere edita, & pro δύο μαρτυροῦσαι etiam δύο καρτοῦσαι utrumque emendante Solano. *Pag. 37. l. 10. Ἀδικοῦντες*) Recepi ex B. Cod. & *Fl. Ἀδικοῦντας* editiones cett. *l. 11. Προσλαβόντες*) Et hoc ex B. & *Fl. restitutum*, pro vulgato προσλαβόντας. *Pag. 38. l. 14. Μὲν*) Non habet B. *Pag. 39. l. 5. Ἐπαγαγεῖν*) ἐπαγεῖν B. *l. 7. Ἀμφοῖν*) ἄμφω B. Cod. Schol. & *Fl. ead. Ἀκούσης*) ἀκούσεις *Fl. l. 10. Ἀκρίτους*) ἀμύητους B. *Pag. 40. l. 4. Τὸ ἐμφανὲς*) τοῦμφανὲς B. magis Attice. *l. 11. Διελέγχει*) ἐλέγχει B. *Pag. 41. l. 3. Ἐλπίδες*) Deest in B. *l. 9. Πλησίον*) πόνεμον marg. *A. 1. l. 10. Αὐτοῦ*) ἐαυτοῦ B. *l. 14. Ὁ*) Artic. addunt *I. & V. 2. Omittunt* B. Cod. & edd. *Fl. Fr. P. S. &c. l. 16. Τον*) τε Homer. *Pag. 42. l. 3. Ἡμισυνέλπιδος*) Nil mut. edd. neque Cod. B. Ἡ μίσος ἢ ἐλπίδος forf. legend. appinxit aliquis margini. *l. 9. Κατίσχυσε*) κατίσχυε Coll. & Schol. *Pag. 43. l. 2. Ὑπὸ*) ἐπὶ edd. priores, & B. *l. 5. Κἄν*) Recte *I. S. Κἄν* male P. καὶ etiam male Cod. B. *l. 11. Ἡ*) καὶ B. *l. 12. Ὁμοίως*) ὁμοίος male *Fl. l. 13. Εὐδαιμ. γίγνεται*) εὐδαιμόνων τούτων γίγν. B. *l. 15. Φίλοι*) φίλον B. cetera de-

funt usque ad ἀξιόπιστον, ex quo πιστον tantum adscivit. Pag. 44. l. 2. Προσάψαι) προσάψεται B. l. 3. Ἡ καὶ) Recepi ex marg. A. 1. & V. 2. & I. Mndè P. S. Amst. Mh δὲ Fl. Ald. Fr. H. aequè male. Mnd' B. l. 11. Φασι) Sic restituit Solan. Vulgo φησι. In B. erat φῆ per compend. pro φα. l. 12. Ἀπεστéναξε) Sic edd. Ἐστéναξε B. Forfan ὑπεστéναξε. l. 13. Ἀνδῆς) Sic B. Cod. ut Toll. voluit. Ἀνδῶς edd. l. 17. col. 1. Σελεύκου) καὶ Σελεύκου C. Sed errat Scholiafles; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. Solan. ead. Ἐρασθεῖς) In C. ἡράσθη... ὡς νοσῆσαι καὶ θανεῖν ἀπειλεῖν τῷ πατρὶ. ead. col. 2. Ἐρασιστρ.) Omissum erat in editis: addidit Solan. l. 18. col. 1. Ταύτης παραχωρήσαι) C. D. male αὐτοῦ παραχωρήσαι. Solan. In editis male etiam legebatur παραχωρησάσθαι. Reitz. ibid. l. 19. Eis αὐτὸ γεγονὸς —) C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανάτῳ διὰ τὸν πρὸς. Solanus. Pag. 45. l. 1. Τούτῳ) τοῦτο per compend. B. l. 11. Τρωτὸς) Ex emendatione Toll. quam recepit etiam A. Πρῶτος edd. vulgo male. l. 12. Ἐκείνο) Rectè sic ed. Toll. & A. Ἐκείνον male cett. ead. Αὐτὸ) Bene sic Pell. Αὐτὸν edd. male, ne Tolliana quidem excerpta. l. 16. Ἀληθεῖ) ἀληθῆ Fl. Ἀληθεία Toll. ead. Ὅν) Omittit B. Ὅντως vult Ienf. Pag. 46. l. 1. Τὸ ὑπεναντίον) τῷ ὑπεναντίῳ B. l. 2. Ὅποτε) ὡς ποτε vult Toll. Sed nihil mut. edd. nec B. l. 5. Κληθεῖς) Rectè BC. Fl. Fr. P. &c. Κληθεῖς male I. cum V. 2. l. 6. Ταραντινίδιον) τυραντινίδιον male B. l. 7. Τε) Omittit B. l. 10. Τότε ἂν ἄπ.) ποτὲ πασῶν ἂν B. Ἄν ποτὲ ἄπ. Fl. Vulgatum tenent cett. l. 15. Ἀνέστησαν) ἀγῆστασαν marg. A. 1. Pag. 47. l. 1. Ὅρκος ἦν ἄπασιν) ἄπασιν ἦν ὁ ὅρκος B. l. 5. Προσεξέκαιον) ἐξέκαιον male B. l. 11. Ἐφρόνει) εὐφρόνει male P. l. 12. Πόσους) ὅσους B. ead. Οἰόμεθα) οἶει B. l. 13. Παρὰ) Et sic Fl. cum cett. l. 16. col. 1. Προλαμβάνοντες) Recepi ex C. Προσλαμβάν— V. l. 17. col. 2. Ἄτε καὶ ἄκη) Exc. G. ἄτε καὶ ἄκη, barbare. Sed tamen genuinam puto esse scripturam. In C. ἄτε καὶ ἄκη, ut in V. Solan. l. 18. col. 1. Συλοκάκας) C. D. male Σελοκάκας λ. ὄντα τ. β. διεκβάκχυνε. Solan. Pag. 48. l. 2. Τότε) ὅτε B. rectè, ait Solan. l. 7. Τῶν) Sine articulo B. l. 11. Μνημονεύοντα) μνημονεύσαντα B. & Fl. l. 16. Ἐν) Etiam adest in Fl. ead. Αἰσδωνται) αἰσδονται B. Pag. 49. l. 6. Mndè) μὴ δὲ edd. vertt. ut semper. ead. Αἰσδομένου) Et sic Fl. B. 1. P. &c. Ἄν αἰσδανομένου; adscripsit Solanus. l. 10. Ἀπόντος) Sic Fl. Fr. H. P. &c. & B. Ἀκουόντος I. & V. 2. l. 16. Διαβολὰς) Sic B. cum Fl. Fr. H. V. 2. &c. Διατριβὰς I. sola, & marg. A. 1. Pag. 50. l. 6.

Ἀψίκορον) Sic *I. Ald. Fr. H. S.* Adspirare *Fl. B. P.* l. 8. Ἀσπρηδᾶ) *Constans lectio*, ait *Solan. Ald.* 2. tamen aliter; v. not. *Gefn. ead.* πρὸς τὰς &c.) Sic edd. omn. & *B.* πρὸς τὰ οὐς λεγόμενα καὶ μεστὰ, vult *Solan.* ac *Gefn.* optime. l. 9. Ἀκούοντες) ἀκοῆς *Ald.* 2. l. 10. τοῦς) τοῖς *B.* l. 20. col. 1. Οὐκ εἶδα) In *C.* hic novum Scholion constitutum, quod iam supra alicubi habuimus. In editis vero οὐκ omissum: implevit aliaque menda correxit *Solan.* *Pag.* 51. l. 5. Συνεπιστάμενος) ἐπιστάμενος *B.* l. 6. Ἐνδρευμένος) Ita edd. & *B.* Ἐνδρευόμενος *V.* 2. l. 7. Ἐχῆ) ἔχει *B.* l. 8. Ἐξέρρηξε) διέρρηξε *Coll.* l. 9. Προαισθόμενος) Nil mut. edd. nec *B.* Ἀπ' προσεισθόμενος; marg. *I.* l. 10. Παρωξυμένος) παρωξυμένος *B.* Nil mut. edd. l. 15. Ἐν αὐτῷ) αὐτῷ sine ἐν *Fl.* *Pag.* 52. l. 1. Ἵποκρινόμενον) Recepi ex *V.* 2. & *B.* & marg. *A.* 1. Ἵποκρινόμενον edd. cett. l. 2. Πένθους) Restitui ex *I.* Omissum enim in cett. & *B.* l. 5. Οὔτε) οὐδὲ marg. *A.* 1. l. 14. Αὐτόθι) Sic edd. fere omnes & *B.* Αὐτόθεν *I.* & *V.* 2. ac marg. *A.* 1. l. 17. col. 1. Ἀσταρτίας καὶ) In editis fuit ἀλαβάστρου, quod emendavit *Solan.* addens: *C. D.* ἀσταρτίας καὶ, & sic *V.* quo nomine unguentum aliquod haud dubie designare voluit. Certe sic tacite mutare, & ἀλαβάστρου edere, ut in impr. factum est, non decet. l. 19. col. 2. Ζ) ἢ *V.* male. (vid. II. Z, 164.) *Solan.* l. 21. col. 1. Ἑρμηνεῦ) ὡς ἡμινεῦ edita, ad quae haec nota addita: Sic clare legitur in *Mf.* Viderur hoc Scholion alterius esse Grammatici, qui auctori praecedentis Scholii contradiccat. Quid sit ὡς ἡμινεῦ plane ignoro; nisi forte legendum sit ἑρμινεῦ, i. *interpres*, quo nomine praecedentem Scholiastam appellaret huius Scholii auctor. *Cler.* Immo ἑρμινεῦ legitur, & & ρ ita coniunctis, ut facile ὡς credas, non ἑρ. expressum. *Solan.* *Pag.* 53. l. 6. Οὐδ' ἔτι) Ex emendat. *Solan.* Οὐδέ τι edd. priores. *ead.* Προσβλέπειν τολμῶσιν) Ita *Solan.* rescriptit ex *B.* Vulgo inverte, τολμῶσι προσβλέπειν. l. 7. Αὐτοῦς) αὐτοῖς male *Fl.* l. 11. Κάκτανε) *Al.* male κάτθανε, *Coll.* l. 17. Μάχλου) μάχλης *Th. Mag.* *Pag.* 54. l. 6. Ἐχρῆν) χρῆν *B.* *ead.* Τοιοῦτο) τοιοῦτον *B.* l. 9. Φησιν) Vulgo male φασιν, sed φ, per compend. *B. Fl. Fr.* l. 12. Χολῆν) Bene sic *P. A.* Χολᾶν male *S. Fl. B.* 1. & 2. Χολᾶν *Ald. Fr. & H.* sine puncto subscripto, item *B.* *ead.* Τινὰς) τινὰ *Fl. & B.* l. 14. Ὁ) Sine artic. *B.* l. 17. col. 2. Ὁρέων) Nullo sensu hic antea legebatur ἐχθρῶν. Vox, quam reposui, ex *C.* est, & *V.* ipso. *Solan.* Fors ὄρων. l. 19. col. 1. Ἀεὶ Θεμιστ.) *C.* Θεμιστοκλῆς ἀεὶ Ἀμπείδου δίδ. At in *C. D. M.* eodem quo in ed. *A.* modo le-

gitur, nisi quod δὴ recte habet, non δὴ, ut illa. *Solanus.* l. 20. col. 2. Ἀναληφόμεθα) ἀναλειτουργία. editum antea. Emendavit Solan. *Pag.* 55. l. 9. ἔχοντα) Et hoc, & ἀμφισβητούντα, esse in omn. edd. ac B. adlevit Solan. l. 14. Πάθει) πάθεις male *Fl.* *Pag.* 56. l. 3. καθιστάται) καθεστάναι *Fl.* & B. l. 4. τοίνυν) Omisit B. l. 5. αὐτοῦ) αὐτοῦ B. l. 8. Ἐπιμελεστέρας) ἐπιμελέστερον B. l. 9. Πιστεύειν) Neglexit B. ead. Μίσει) μίσους B. l. 13. Μισεῖν) μίσους iterum B. l. 16. οὐχ) Non camparet in B. *Pag.* 57. l. 3. Ἐς) καὶ ἐς B.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 2. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) l. & V. 2. solae & Schol. hoc addunt. Cett. non habent, nec M. l. 5. Ὑπέρ) περὶ *Fl.* Et marg. A. 1. ex eadem, credo. l. 6. τὸν γὰρ τρόπον) Restitui ex W. *Fl.* B. 1. τῶν γὰρ τρόπων enim *Ald.* H. P. S. &c. minus recte. l. 14. col. 1. Ἀπλῶς καλούμεν τὰς σ.) Exc. G. ἀνθρώπους κ. τοὺς σσημειωμένους. Etiam C, nisi quod ἀνδρείας habet. *Solan.* ead. col. 2. αὐτοῦς) αὐτῶν edita. Emendavit Solan. *Pag.* 59. l. 2. Ὅτι μάλιστα) Sic P. l. Ὅτι μάλιστα ἰσηθίμ *Fl.* H. S. l. 3. Περιπετεῖς) περιπαθεῖς Menag. & Guyet. coniiciunt. Nihil mut. edd. nec M. ead. Χολῇ) Recte W. & Schol. ut voluit Palm. ac res ipsa clamat. Σχολῇ edd. misere. l. 10. Ἐπὶ σεαυτὸν) ἐαυτῷ sine ἐπὶ *Fl.* quod etiam adfiscivit marg. A. 1. l. 11. ταῦτα) ταῦτα edd. priores. l. 13. Πόθεν;) Nihil mut. edd. nec M. *Pag.* 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Ὀροκίδην *Fl.* Ὀροδοκίδην W. Vulgatum tenent edd. l. 3. Βούβαλον) Βουκόλον male *Fl.* l. 9. Ὑποστελουμένῳ) ὑποστελομένῳ *Fl.* l. 12. Καίτοι) χαίτοι male l. *Pag.* 61. l. 2. Ἐαυτὸν) Et sic *Fl.* cum cett. ead. οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Nihil mut. edd. nec M. l. 11. Μίσθωνα) Sic edd. & M. Forf. Ἡμιθέονα. ead. Βάσαν) Et hoc edd. atque M. Βάσσον adscripsit Solanus. l. 16. col. 2. Ἀρρήτοποιεῖ) Lege ἀ—οί. *Solan.* l. 20. col. 1. Πανπόννηρος) Exc. G. Πανπόννηρα. ead. col. 2. Πίνεται) Exc. G. πίεται. l. 21. col. 1. Αἰσχροῦς ἰδόν) Exc. G. αἰσχροῦς ἰδόν. *Pag.* 62. l. 15. Κατάλειπε) Recepi ex W. Κατάλιπε edd. priores. l. 17. col. 1. Ἀνετοίμοις) Lege ἀνετοίμως. *Solan.* *Pag.* 63. l. 2. Μνῆνα αἰτιάσ. σε) Nil mutare edd. nec M. addit Solan. l. 5. Στόμα) Recte sic M. *Fl.* H. P. S. &c. Στόματος l. & marg. A. 1. l. 11. Ἐν) Neglexit praepos. W. l. 13. αὐτῷ) Sic W. l. & marg. A. 1. αὐτοῦ H. P. S. *Fl.* B. 1. *Ald.* Fr. l. 14. Ποικίλων) ποικίλων l. & *Ald.* l. 16. αὐτοσχεδιάζειν) σχεδιάζειν Schol.

& Coll. l. 18. col. 1. Τίμαρχος) Lege Ἀτίμαρχος, quamvis etiam in C. reperiatur T—. Solan. Pag. 64. l. 4. Τὸν) Receptum ex W. Τῶν edd. pessime, cum tamen λόγον mox haberent. Τῶν — ἀκείνου λόγον Fl. Ἐκείνον edd. cett. & M. l. 14. Ἐχῶσι) ἔχουσι Fl. Nihil a vulgata abit M. l. 18. Ἐπεβόηθαι) Recepti ex C. Ἐπιβόηται V. & edita. Ἐπεβούται Exc. G. quod propius accedit ad C. Pag. 65. l. 3. Ἀκρατῆς) ἀκρατῆς male Coll. Vulgatum tuetur M. l. 6. Πειρώμενον) Recte M. Fl. P. & c. Πειρῶμενον male I. Ald. l. 7. Ἐξεπολέμωσι) ἐξεπολέμωσι male Coll. Vulgatum servant M. & Fl. l. 11. Θούουσι Νουμᾷ) θύουσιν ἅμα W. male. l. 15. Ἐπὶ) Ita dedit Solan. ex Graev. Ἐπὶ etiam marg. A. 1. Ὑπὸ edd. & M. Pag. 66. l. 6. Τοῦτ') ταῦτ' marg. A. 1. l. 10. Δέ) δαί W. solus. l. 13. Λέγει) Ita dedit Solan. ex W. Λέγοι edd. priores. l. 14. Γέλων) Constare lectionem notar Solan. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) Sic dedit ex P. Κατ' αὐτοῦ cett. & M. Pag. 67. l. 1. Τόνδε τὸν λόγον) τὸν λόγον τόνδε W. l. 16. Πανδήμου) τῆς addit Solan. non dicens unde. ead. Γενετυλλίδος) Γενετυλλίδων male I. & marg. A. 1. ead. Κυβήβης) Recte sic I. Κυβίβης male edd. cett. & M. Pag. 68. l. 3. Ἐπεισχωμάσαν) Nil mut. edd. & M. Pag. 69. l. 15. Κᾶν) καὶ Fl. Pag. 70. l. 3. Φησι) Nil mut. edd. & M. Leg. φήσει. l. 10. Ἐως) Sic edd. & M. Ὡς emendat Solan. Pag. 71. l. 2. Διεξιδὼν) Bene sic plurimae. Διεξίδω l. l. 5. Στάθῃσι) στάχυσιν W. male. l. 13. Εἰ) Dœst in Fl. & W. Pag. 72. l. 7. Μῆ) Delet Marçil. adest in edd. & M. Pag. 73. l. 2. Τοῦτω) τοῦτον W. l. 12. Τροφᾶς) Nil mut. edd. nec M. Τρυφᾶς C. l. 13. Σεαυτὸν) σεαυτὸν W. l. 16. col. 1. Ἀνακύλαι) Erat in Mf. prima dumtaxat huius vocis syllaba, sed reliquas ex Suida supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquebit. Superiora etiam de Ariphraide ex Suida emendata. Cler. l. 18. col. 2. Ποιήσεται) ποιήσεται edita, mutavit Hemst. l. 20. col. 1. Καλοῖον) Exc. G. κληῖον, οἱ δὲ καλῖον. C. κλοῖον, οἱ δὲ καλῖον. l. 21. col. 2. Τοῦ δὲ χρόνου) In Exc. G. τὸν δὲ χρόνον διε— καὶ κρημῶν· nisi quod pro voce ultima legit κρημνὸν, mendose. T. δ. χ. διελθόντος, κ. κ. C. l. 23. col. 1. Κυφανισμός) Exc. G. κυφανεισμός. Lege κυφωνισμός. C. κιφανισμός. ead. col. 2. Περιβαλόττα) περιβαλόντας edita. Mutavit Solan. Περιβάλλοντες emendarat Hemst. l. 24. col. 1. Ἀρχ. δὲ, ἀντὶ τοῦ κακός, καὶ ὁλ.) Κύφων δυσχερὲς καὶ ἐλπίδες καὶ πένηρός. Pag. 74. l. 3. Μέμνηνται) Bene edd.

longe plurimae & M. *Μένονται* male V. 2. ait Solan. sed fluctuante scriptura. l. 16. *Νεανιεύεται*) *νεανεύεται* edita; sed ex mendosa Codicis scriptura. *ead.* *Τολμᾶ*) Ita dedit Solan. pro vulgato *τολμᾶν*. Pag. 75. l. 2. *Ἀργαλέην*) *ἀργαλέαν* W. Nil abit a vulgato Fl. l. 9. *Σινωπέως*) Consentiant edd. & M. l. 16. *Ἀραδέρειν*) Sic edd. & M. Pag. 76. l. 3. *Ο, τι*) Recte sic W. P. *Ὅτι* male pleraeque. l. 14. *Ἐργάσασθαι*) *εἰργασθαι* marg. A. 1. *ead.* *καὶ βοηθός*) *τῆς* male *Amst.* sola. *καὶ* cum cett. etiam M. Pag. 77. l. 4. *Οἰνοπίανος*) *οἰνοπίονος* penultima brevi W. l. 13. *Πῶς*) *ὡς* L. & Fl. Nil mut. cett. & Exc. l. 15. *Περὶ*) *παρὰ* Schol. Fl. & Coll. Vulgatum tuerur M. qui & mox *οὐν* cum cett. Pag. 78. l. 1. *Ἀξιώσεως*) *ἀξιῶσεις* W. Fl. & marg. A. 1. Pag. 79. l. 2. *Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθ.*) Absunt a Fl. *ead.* *Ἀνθοκρατεῖον*) Sic I. B. 1. P. H. S. & c. *Ἀνθοκρατεῖν* Fl. ex qua se id quoque adscivisse notat marg. A. 1. *Ἀνθοκρατεῖν* W. *ead.* *σφενδικίζειν*) *σφενδακίζειν* Fl. Vulgato favet M. l. 9. *Ἐπεὶ*) Bene M. & edd. plurimae. *Ἐπὶ* male I. l. 10. *Εἰς*) *ἐς* W. l. 14. *Μητίσχον*) Sic M. & edd. excepta Fl. quae *Μητίσχον*, cum marg. A. 1. Pag. 80. l. 9. *Μιαινομαι*) Bene S. & A. solae. *Μαίνομαι* male I. H. P. B. 1. Fr. Fl. Ald. l. 10. *Ἀντί*) Nil mut. edd. nec M. *Ἀντί*; vult Gron. Pag. 82. l. 1. *καὶ στόμα*) *τὸ στόμα* S. & B. 4. l. 12. *Παρά*) Sic dedi ex M. & Homer. *Παρὰ* edd. Luciani. l. 13. *Ἐξελύθη*) Sic edd. & M. *Ἐξεχύθη* Hom. v. not. *Ἐξεσσύθη* marg. A. 1. male duplicato σ. Pag. 83. l. 8. *λέγουσιν*) *λέγουσιν* W. quod verum credo. Pag. 84. l. 17. col. 2. *συλλαβηθὲν*) *συλληφθὲν* C. Pag. 85. l. 5. *Ἐκχύνειν*) *ἐκχύνας* Coll. Vulgatum tenet Fl. & M. l. 10. col. 2. *Νῆ*) *μὴ* edita. *Νῆ* C. recte. Vid. Schol. praecedens. Solan. l. 11. col. 1. *Νῆ*) In Schol. seq. legitur *μὴ* in impr. & V. Sed legendum *νῆ*, quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. & G. Cod. V. *ν* tantum habebat, ex quo *νῦν* in impr. factum est. Solan. *ead.* col. 2. *Χύγω γὰρ οὐκ*) *ἐπεὶ χέω μὲν* M. ut Scholio praecedenti editum est. *ibid.* l. 12. *Ἑλληνίζουσα*) Ita dedit Solan. pro vulgato *Ἑλληνική*. Reitz. l. 18. col. 1. *Μετοχή*) *μυτοχή* V. quod in impr. recte mutatum est ex Scholio sequenti. Solan. *ead.* col. 2. *Τί δαί;*) Sic rescriptum ex M. *Τί δὲ* edita. Pag. 86. l. 2. *Οὐ δὴ*) Sic edd. & M. Forf. *οὐδὲ*, adlevit Solan. l. 6. *Ἐπαινέσαι μοι*) marg. A. 1. Ven. 2. & I. *ἐπαινέσαιμι*, sine *μοι* sed reliquae quod edidimus, cum M. l. 8. *Δυσκόρακος*) *δυσκόρακος* W. Fl. B. 1. & 2. *Δισκ.* cett. Pag. 88. l. 5. *Κίναϊδος*) Sic & M. cum edd. l. 13. col. 2. *Ὁ ὁσπερὶ*) *ὡς παρὰ* edita: ex Voss. utro-

que mutavit Solan. *ibid.* l. 14. συναλληλεσμένους) Sic V. & M. συναλληλευμένους Exc. G. *ibid.* l. 18. διατετριμμένον) διατετριμμένον Exc. G. V. M.

I N D E D O M O.

Pag. 90. l. 13. col. 2. Πλατυνευρούντα) Sic V. C. & G. In impress. erat παχυνευρούντα, uti apud Strab. XIV, pag. 693 C. in ed. Casauboni editum est; cuius vide notas pag. 241, emendationem suam firmantes. Solan. *ibid.* l. 15. Πείθων) ῥήδρων male edita, quod emendare non dubitavi. Reitz. Pag. 93. l. 9. Ἐμοι) Rescripsi ex Fl. L. marg. A. 1. & V. 2. Ὁμοι edd. vulgo. Ὁμοίως Pell. Pag. 94. l. 9. Συνεσρμμένας) Sic Fl. Fr. P. H. S. B. 1. & 2. Συνεσρμμένας I. & V. 2. Συνεσρμμένας Pell. Forf. συνοψ. — adlevit Solan. Pag. 95. l. 3. Οὐδὲ) οὐδὲν Pell. l. 4. Ἐμελε) Sic S. & A. Ἐμελλε cert. l. 9. Ἀλαζονίαν) Et sic Fl. cum cert. l. 15. Ὑπερκύφαντα) ὑποκύφαντα Fl. l. 17. col. 2. Παλαιοτάτου) παλαιτάτου. V. Pag. 96. l. 3. Ἐλεύθερον) Forfan αἰθριον, adscriptum margini I. l. 4. Εὐστοχον) Recepi ex I. marg. A. 1. & L. Εὐ ἔχον edd. vulgo. l. 6. Καὶ τῷ) Nihil variant edd. l. 8. Περὶ) Et sic Fl. cum reliquis. Pag. 97. l. 2. Ἡγοῦνται) ἡγοῦν male Coll. l. 3. Αὐτῶν) αὐταῖς Fl. *ead.* φαίνεσθαι) ἴσεσθαι Coll. Vulgatum firmant Fl. Fr. l. P. & c. Pag. 98. l. 17. Ἦτοι) In editis εἰ τι. Correxuit Solan. Pag. 99. l. 1. Δρεπομένων) δερκομένων Marcil. Nil mut. edd. nec Codd. Leg. tamen βλεπομένων. l. 5. Τι) τοι Fl. & marg. A. 1. l. 6. Ἠδιον) Recepi ex L. & S. Ἰδιον edd. cert. l. 10. Καὶ ὄλον) ὀλίγον δούς Fl. Al. ὀργίλον al. ὀλίγον. Coll. Sed nostrae edd. in vulgato consentiunt. Pag. 100. l. 3. Ἐκπομπεύει) ἐμπομπεύει Fl. & marg. A. 1. l. 15. Ὡστε) Ex emendatione Solan. Ὡτε edd. priores. Pag. 101. l. 8. Πέπεισμαι) πέπυσμαι male Fl. l. 13. Ὡς) ὧς vult Marc. Nil mut. edd. l. 17. col. 1. Διολισθαίνουσας) Sic erat in editis Schol. at in textu Luciani διολισθαίνουσας. Sed ita variatur & alias in hoc verbo. Conf. Gymnaf. c. 28. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. Contempl. c. 1. Reitz. Pag. 102. l. 14. Ὑπεναντίως) ὑπεναντίος Pell. Pag. 103. l. 6. Χρόαν) χροά male Fl. l. 7. Τὸν) τὴν L. & Fl. l. 17. Γε) Omittit Fl. Pag. 104. l. 10. Ποιεῖ) Rescripsi ex B. 2. ac Pell. cum edd. cert. ποιεῖν haberent. Pag. 105. l. 11. Τὸν) Omittit art. Fl. Pag. 106. l. 1. Ὀλός) ὄλος marg. A. 1. l. 6. Ἐκλήσων) ἐσύλουν marg. A. 1. & Fl. Pag. 107. l. 3. Μακρὰ) Sic I. P. H. & c. Μακρὰν Fl.

l. 9. Λύξου) Et sic Fl. cum cett. Εύλου vult Gron. Pag. 108. l. 6. Ἡμῶν) Restitui ex l. S. Fr. nam ὑμῶν B. 1. Fl. P. H. aliaeque male. l. 7. Ἐθαυμάζετε) Sic edd. omn. recte. ead. Ἐξητάζετε) Ita erat in Fr. Fl. P. B. 1. H. S. Ἐξετάζετε l. 12. Ὁφέλιμον) Bene Fl. Fr. P. S. Amst. Ὁφέλημον male l. H. &c. l. 14. Γράφωμαι) Et sic Fl. l. 17. Ἐπαινέσαιτε) ἐπαινεῖσθε Fl. & προτιμήσθε. l. 18. Ὡς καὶ) ὥς μὴ καὶ Fl. Pag. 109. l. 3. Λόγον) λόγον Ald. male. l. 9. Τὴν) Articulo caret Fl. l. 17. Γράμμα) δράμα Fl. quod verum credo. Pag. 110. l. 1. Ἐκεῖνοι) Sic edd. Ἐκεῖνω vult Solan. ead. Ἐγραψαν τὴν) Sic dedi ex Fl. Ἐγραψάτην cett. l. 3. Δοκοῦντε) δοκῶντε edd. priores male. Pag. 111. l. 4. Ἄλλ') Inferui ex Fl. omiffum erat in cett. Sed pro ἑώρακέ πω eadem Fl. habet ἑώρα σκέπων, quod etiam adscivit marg. A. 1. At nihili est. Pro πω B. 1. & 2. ποτε. l. 6. Τῆς ἀντίθυρος) Nihil mut. edd. & Coll. l. 10. Πάλιν) Interpunctio Gesneri. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφή. πάλιν Ἡφ—. l. 17. Ὅτε — Δέλων) ὅτι — Δέλει Pell. In vulgato consentiunt l. Ald. B. 1. Fl. Fr. H. P. S. Πότε B. 2. l. 18. Τῆς ἀντίθυρος) ἀντίθυρες male V. ead. Ἡ ἀντίθυρ) In impressis ἡ ἀντίθυρος, quod plane absurdum. Sed in V. C. & G. ἀντίθυρ, quod rem totam aperit. Τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἡ ἀντίθυρ, ut πυρὸς a πῦρ. Solan.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 2. Κελευθεῖς) κελευθεῖς Fl. l. 3. Προσφέρω σοι) Bene P. B. l. &c. Προσφέρωσι H. l. 7. Ἡϋξάμην) Sic pleraeque. Εὐξάμην Fl. ead. Ἐπὶ μήκιστον) Sic Fl. & B. 1. 2. 3. Ἐπὶ μήκιστον l. Ἐπιμήκιστον iunctim aliae. l. 10. Πᾶσι) Nil mut. edd. neque Codd. Pag. 115. l. 6. Ἐπιμήκιστον) Sic pleraeque. Ἐπὶ μήκιστον Fl. B. 1. ac 2. l. 15. Καὶ) Omittit Fl. & punctum post ἀνακείμενον ponit. l. 16. Ἐπὶ μήκιστον) Fl. & B. 1. dispescunt. Pag. 116. l. 14. Ἔθνος) Sic Fl. &c. praeter l. quae γένος cum Graev. Γένος etiam marg. A. 1 W. Pag. 117. l. 10. Καθήκουσι) προσήκουσι marg. A. 1. l. 14. Στρατηγικούς) στρατιωτικούς Marcil. Nil mut. edd. ead. Καὶ) ἡ Marc. καὶ postea posito. Non addicunt libri. Pag. 118. l. 14. Ἀφικαιμένους) καὶ μετ' αὐτοὺς inferit Fl. Pag. 119. l. 7. Ταρτησίον) Ταρτησίον edd. priores. l. 14. Καλατιανός) Ex emendat. Solani & Guyeti. Καλλιστιανός edd. priores. l. 15. Ἀντίας) Ἀτίας l. sola, & marg. A. 1. quod verum credo.

Pag. 120. l. 1. Βάρδυλις) Sic omnes, praeter I. quae Βαρδύλλιος quod etiam adscript. marg. A. 1. V. 2. Βάρδυλος. l. 4. Ὀδρυσῶν) Ita marg. A. 1. G. V. 2. & I. Ὀ Δρυσῶν reliquae. l. 11. Ἔτος) eis ἔτος Pell. l. 15. Μήδιος) Sic omnes libri nostri. l. 17. col. 2. Δέ) Non aderat in editis. Addidit Solanus. Pag. 121. l. 6. Δυοῖν) δύο Fl. l. 8. Δεδέξατο) διδέξατο male P. (διδέξατο S. & B. 4.) l. 9. Φιλέταιρος) Ex emend. necessaria; nam edd. priores, βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλατέρος δὲ, πρ. Pag. 122. l. 13. Παρανομούντα) παρανοούντα Fl. Pag. 123. l. 4. Γασίθρου) Γασίθρου I. cum V. 2. l. 8. Λούκολλος) Λεύκολλος Fl. Λούκολλος Fr. Nil mut. cett. l. 10. Ὑπασίνης) Σπασίνης, & paulo post Σπασίνην rursus P. Recte cett. Ὑπ— l. 12. Τήραιος) Τέρατος male Amfl. ead. Μετὰ) μεθ' S. & B. 4. l. 14. Τήραιον) Sic Amfl. Fr. B. 1. P. S. H. Τείραιον Fl. Γείραιον I. Ald. V. 2. Pag. 124. l. 5. Ὑπὸ τῇ μάχῃ) Et sic Fl. l. 8. Ὀμανῶν) Ex emendat. Kust. Ὁ Μάνων edd. priores. l. 13. Ἀναγράφωμεν) ἀναγράφωμεν marg. A. 1 W. Pag. 125. l. 11. Φύμα) φύμα edd. vulgo. l. 15. Δεξιῖνου) Δεξιῖου Diog. Laërt. & Clem. Alex. l. 17. col. 1. Ψώρα) ψώρα edita. Emendavit Solan. l. 18. col. 2. Ἡ ἀγχιόνῃ) Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in C. Pag. 126. l. 7. Ἱστορίας) ἱστοριῶν S. Pag. 127. l. 11. Σύρος) Σύριος vult Davif. & Guyet, in nott. Mss. Nihil mut. libri nostri. Δέριος Maius. Pag. 128. l. 2. Ἀμισσηνός) Ἐμισ— coniicit Bochart. Nil a vulgato abit Fl. l. 6. Γήρως) γήρους Fl. Pag. 129. l. 2. Ταῦτά) Sic Fl. Ταῦτά I. P. aliaeque. l. 12. Ἑπτὰ) τέσσαρα Fl. l. 15. Ἑπτὰ) τέσσαρα Fl. l. 16. Παρασκευασμένα) Sic B. 1. & 2. Παρασκευασμ— ceterae. Pag. 130. l. 7. Ταῦτά) Bene Fl. Ταῦτά cett.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. l. 4. Καὶ μὴν) ἀλλὰ μὴν Marcil. Non addicunt edd. l. 6. Ἀναγράφωμεν) Sic Fl. & pleraeque. Ἀνατρ— l. 7. Πόλεων) Et hoc est in Fl. H. P. B. S. Πόλεως I. l. 8. Πατρίδας) πατρίδος I. sola. l. 10. Καὶ) Omittit Fl. Pag. 132. l. 4. Πειρωμένω) πειρωμένον Fl. Pag. 133. l. 2. Πατρίδος) Παπρίδος male I. Pag. 134. l. 6. Πρῶτα) πρῶτον Fl. l. 10. Τῆς πατρίδος) τὴν πατρίδα Fl. Pag. 135. l. 1. Ἀπονέμει) ἀπονέμει Fl. Pag. 136. l. 17. Εἰδότες) ἰδόντες Fl. Pag. 137. l. 1. Ἀπανταχῇ) ἀπανταχοῦ marg. A. 1. l. 9. Διειλημμένοις)

Nihil variant edd. *l.* 16. Παρὰ) Restitui ex *Fl.* & *Ven.* utraque. Περὶ male cett. Ἐπὶ *S.* & *Amst.* *Pag.* 138. *l.* 6. Αὐτοῖς) Bene sic *Fl.* *P.* aliaeque. Αὐτῆς male *I.* *ead.* Ἀκούσας) ἀκούσῃ *Fl.* Forſan melius, eſſi vulgatum non malum. *l.* 7. Θέλει) θέλει *Fl.*

I N D E D I P S A D I B U S.

Pag. 139. *l.* 3. Πεδινὴ) πεδεινὴ *W.* Cod. *l.* 10. Δὲ) Additum ex *W.* & *Fl.* Aberat ab cett. edd. *l.* 14. Θηρεύοντες) θηράροντες *Fl.* *Pag.* 140. *l.* 1. Ὑσαντα) Sic *Fl.* cum cett. Ὑσαντα *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Βατὰ) Forſan βατός. At nil mut. edd. nec *M.* Βατὴ coniiicit Guyet. *l.* 5. Χαμαιπετῶν) χαμαὶ τούτων *W.* & *Fl.* *l.* 6. Διαρκεῖ) διαρκῇ *Fl.* *l.* 10. Σφίσι) σφὶν *W.* *l.* 13. Ἀφυκτὰ) Nil mut. edd. & *M.* *Pag.* 141. *l.* 3. Διὰ τοῦτο) διὰ τὸ *Fl.* *l.* 10. Ἀμφίσβαιναι) ἀμφίσβειναι *W.* *l.* 11. Τε) τι *W.* *l.* 13. Ἀκρίσι) Ex emendatione Solani. Ἰκτίσι edd. & *M.* *Pag.* 142. *l.* 1. Ἐπιπετόμενα) Bene *S.* Ἐπιπετόμενα edd. illa priores. *l.* 4. Παχὺς) Sic edd. omn. & *M.* Ταχὺς Solan. *ead.* Ἀλήκτους) ἀλέκτους *W.* ſed ſupra eſt ἡ. *l.* 6. Πυρὶ) πυρᾷ *W.* *L.* Ἐν πυρᾷ *Fl.* *l.* 16. Ἐπειτα δευόμενον) ἐπιδεικνυόμενον marg. *A.* 1. *L.* & *G.* Vulgatum ſervant edd. & *M.* *Pag.* 143. *l.* 7. Ὅς) Sic edd. omn. In *M.* omiſſ. ſed δε ſupra ſcriptum a recentiore manu. *l.* 8. Ἐποιεῖτο) ποιεῖσθαι *W.* & *Fl.* idque etiam adſcriptum marg. *A.* 1. *l.* 13. Δῆθεν) δὴ marg. *A.* 1. *l.* 14. Δὲ) δὴ *W.* *ead.* Περισπείρωσθαι) Sic *I.* *Ald.* *Fr.* *B.* *H.* *P.* *S.* Περισπάρθαι *Fl.* *l.* 16. Ὡς) *W.* ὥς cum puncto ſubſcripto, & ſic ſemper. *Pag.* 144. *l.* 5. Κοιμῖσαι) κοιμῆσαι *W.* Vulgatae favent *I.* *Fl.* *l.* 6. Τοῖον πῖθον) *W.* aliter; vid. notas. *Pag.* 145. *l.* 7. Φύσεις) φύσιν *W.* Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *l.* 11. Φιλίου) Reſtitui ex *L.* *G.* & *V.* 2. Φειδίου edd. cett. & *M.* male. *ead.* Δυſχεράντης) Sic edd. recte cum *M.* Δυſχέρης male *V.* 1. & 2. *l.* 15. Ἀσχετον) Bene *M.* *Fl.* &c. Alii ἄσπετον, aiunt Coll. *Pag.* 146. *l.* 6. Ὑμῶν) Sic *Fl.* *H.* *P.* *B.* &c. Ἡμῶν male *I.* & *V.* 2. *l.* 8. Καταλείπειν) Reſcriptum ex *W.* Καταλείπειν edd.

I N D I S P U T A T I O N E M C U M H E S I O D O.

Pag. 147. *l.* 1. ΔΙΑΛΕΞΙΣ) Διάλογος *Fl.* & Schol. Vulgatum tenent ceterae & Coll. *l.* 10. Γενέσεις) γένεſιν *W.* Vul-

gatae assentitur *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 6. Πολύιδον) Πολύειδον *W.* male. *l.* 11. Οὐχ ὤς) Sic edd. Οὐκ reius *P. H.* In *W.* abest οὐχ. *Pag.* 149. *l.* 6. Ὑπεσχημέναι) Nil mut. *Fl. Ald.* Ὑποσχημέναι *Pell.* *l.* 7. Πρέπον) πρέπει *W.* *l.* 8. Ὑμῶν) Sic *S. A. M.* Cett. ἡμῶν, male. *l.* 10. ἴσῃ) ἴσῃ *B.* *l.* 1. ἴσῃ adscriptum eius margini. *Pag.* 150. *l.* 7. Ἀπολογίας) Restitui ex *W.* marg. *A.* *l.* 1. & *Fl.* Ἀστυολογίας male *G.* & edd. vulgo. *l.* 9. Τὴν) Omittit *Fl.* *l.* 17. Ἀμολγεῖον) ἀμολγεῖον *C.* *Pag.* 151. *l.* 1. Σκινδαλάμους) Sic edd. omnes & *M.* Σκινδάλλμους corrigit *Solan.* alique. *l.* 18. col. 1. Σκινδαλάμους) Exc. *G.* σκινδαλλμούς. In *C.* vero uti & hic scribitur. *Pag.* 152. *l.* 2. Χρησιμ. — ἈΤΚ. Τοῦτο) Sic etiam *M.* cum edd. *Gronovius* ἈΤΚ. transponit. *l.* 4. Εἰρηται) εἰρήσεται *Fl.* Sed vulgatum praefat. *l.* 5. Ἐπίπνοϊαν) ἐπίπνοϊαν *Fl.* male. Id tamen & adscriptum marg. *A.* & *W.* *l.* 7. Περιεμένομεν) περιμένομεν *Fl.* male. *l.* 8. Ὑμῶν) Recte *M.* *Fl. H. Fr. P.* Ἡμῶν male *I.* *l.* 10. Ἐπιλάβη) λάβη *W.* *l.* 11. Διψήσασιν) Sic & *Fl.* cum cett. Διψήσουσιν *W.* *Pag.* 153. *l.* 8. Ἔσται) Recepi ex *L.* & *W.* in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἔστιν ante legeretur, quod & edd. obsidet. *ead.* Αὐτῷ) αὐτοῦ *Fl. ead.* Ἀποπνιγμένος) Sic rescriptum ex *W.* & *Fl.* Ἀποπνιγμένος edd. ceterae. *Pag.* 154. *l.* 5. Ἥδεις) ἡδειςθα *W.* & *Fl.* *l.* 8. Ὑπεσχημένων) ὑπισχημένων *W.*

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. *l.* 4. Ἐγὼ λέγον) Sic etiam *Fl.* cum *I. B. P. H.* *l.* 6. Εἰς) εἰς *O.* *l.* 7. Ἀπτεναι) Sic *Fl. B.* *l.* 1. *P.* & c. Παριέναι *I.* cum *V.* *l.* 9. Καὶ) Omittit *I.* *l.* 13. Σέ τε) σφᾶς ἔτι *O.* *l.* 14. Πλοῖον) πλεῖον male *I.* sola. *Pag.* 156. *l.* 1. Ὁ) Abest artic. in *O.* *l.* 2. Ὅπου) ὅποι *Fl.* *l.* 5. Ὁ) Sine artic. *O.* & *Fl.* *l.* 8. Ἀνυπόδμητος) Nil mut. edd. nec *O.* *l.* 9. Κατεκληλύθειμεν) κατεκληλύθαμεν *O.* *l.* 11. Οἷσθα) οἷσθ' οὖν *O.* *l.* 16. Ἐκείνος δέσμαια) δέσμαια ἐκείνος *O.* *ead.* Μακρὰ) μακρὰν *Fl.* *Pag.* 157. *l.* 1. Τῷ Αἰγυπτίῳ) τῶν Αἰγυπτίων *O.* *ead.* Περιηγούμενον) περιηγούμενον male *O.* *l.* 16. Αἰγυπτίας) Αἰγυπτιακῆς *O.* *Pag.* 158. *l.* 1. Παῖδες) Non est in *Fl.* *ead.* Εμπάλιν) Recepi ex *I. V.* *l.* 2. & marg. *A.* *l.* 1. Ἐν Παλλήνῃ οἱ cett. misere. *l.* 3. Κράβυλον) Recte *O.* Schol. *Fl. V.* *l.* 2. Κράβυλλον cett. *l.* 9. ἈΤΚ.) Sic *Solan.* dedit, cum *TIM.* ante ederetur. *l.* 14. Ἐπειλημμένον) Recte sic *B. S.* & marg. *A.* *l.* 1. Ἐπειλημμένον male

cett. Ἀπειλημ— *Fl.* *Pag.* 159. *l.* 12. Τῶν) Sine artic. *O.* & *Fl.* *l.* 16. Τὸν ἄντλον) Recte *Fl. P.* aliaequē. Τὸ ἄντλον *I.* *Pag.* 160. *l.* 1. Προτόνω συνέχεται) Vulgo προτόνω κέχρηται, καὶ συνέχεται. Nos medias duas voces cum Solan. duce *O.* & *Fl.* delevimus. *l.* 2. Χηνίσκον) Sic *O.* Χοινίσκον edd. hac priores. *l.* 3. Ἡ πρόρα) Omiffa in *O.* *l.* 6. Παράσειον) Sic *Fl.* & Schol. Παράσιον edd. *O.* & Ex. Πράσιον *B.* 2. Ἴσως παρὰρσημον adscript. *B.* 1. Καρχήσιον *L.* ead. Καὶ πρὸ) Abest καὶ ab *O.* *l.* 7. Καὶ αἱ) αἱ om. *S.* *l.* 14. Ἡρών) In *O.* ἥρων. *l.* 16. col. 1. Παράσειον) Sic etiam legitur in Exc. *G.* *Pag.* 161. *l.* 2. Κατήγαγε) κατήγαγον *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἐσώσεν) ἔπλασεν *O.* Ἐσώζεν *B.* 1. & 2. *l.* 4. Δ') Abest ab *O.* *l.* 12. Παρὰ) Recepi ex *O. Fl. I.* & *V.* 2. Περὶ cett. male, quod Guyet. etiam correxit. *l.* 15. Κατ') Et hoc receptum ex *Fl.* & *L.* pro μετ', quod est in edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg. *A.* 1. *Pag.* 162. *l.* 1. Ἀπόξυροι) ἀπόξηροι *O.* & *Fl.* solemni scribarum errore. *l.* 3. Κυματωγὴν) *Al.* κυματωγῆς Coll. At Nostrae edd. in vulgato conspirant. *l.* 11. Ἐς τὸ πέλαγος) Omiffa in *O.* *l.* 14. Ἐτησίαις) Sic *I. P. H. S.* Ἐτησίους *O.* & *Fl.* *l.* 17. Μαλίαν) Sic *O. Fl. P.* & marg. *A.* 1. Μαλία *I. Ald. H. Fr. B.* 1. *S.* In articulo autem masc. *Fl.* consentit. *Pag.* 163. *l.* 1. Τίνα) τι *O.* *l.* 5. Ἐμβοήσωμεν) Recepi ex *O.* Ἐκβ— edd. *l.* 6. Μυρβίνυσσιον) Μυρνούσιον *O.* ead. Στρομβίχου) Στρομμίχου *O.* Στροβίχου *Fl.* & *Fr.* *l.* 8. Δυοῖν) δυεῖν *Fl.* magis Attice. Sed parvi refert. *l.* 11. Ἡ) Omittit *H.* 2. *l.* 14. Ἐμβοῶσιν) βοῶσιν sola *I.* *Pag.* 164. *l.* 2. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 6. Στέγειν) σέγ' ἂν male *O.* pro σιγᾶν. In vulgato consentiunt edd. *l.* 8. Δόξει) δόξη *O.* *l.* 9. Μῶν ἐρωτικῶν) τῶν ἐρωτικῶν *O.* *l.* 13. Οἱ πολλοί) οἱ παλαιοὶ marg. *A.* 1 *W.* Idque placet. *l.* 14. col. 1. Μόνον) μόνου antea edebatur, & μοχμυστήμα male pro μυστήρια. Reitt. *ibid.* *l.* 15. Τῷ) τοῦ *V.* *ibid.* *l.* 17. Φησιν) φασίν edita. Emendavit Solan. *Pag.* 165. *l.* 3. Ἐρμάς) Nil var. edd. *l.* 9. Μέγεθος) πάχος *O.* & *Fl.* *l.* 11. Ἀποφέρει) Deest in *O.* *Pag.* 166. *l.* 4. Ἀφείς) ἀφ' ἧς *Fl.* *l.* 6. Ἡδὴ) Omittit *O.* *l.* 11. Οὐρίφ) Recepi ex *O.* Οὐρείφ edd. ead. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 13. Πειρατὴν) πειραστὴν *O.* male. *Pag.* 167. *l.* 1. Πλοῖα) Sic *Fl. H. P.* & c. Πλοίου *I.* *l.* 3. Σιταγωγείτω) Sic *O. Fl. Fr. P.* aliaequē. Σιταγωγείτωσαν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Εἰ καὶ) Sic Solan. Non habent ei edd. nec *O.* *l.* 5. Ὡς *Fl.* *l.* 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Nil var. edd. nec *O.* *Pag.* 168. *l.* 1. Προσλαλεῖν) Male *B.* 2. (& 4.) προσμαλεῖν. ead. Τμῶν) ἡμῶν male *B.* 1. 2. *l.* 3. Συνεμβησόμεθα) συμβησ.

male *Fl.* *l.* 5. Ἀποβάθραν) ὑποβάθραν male *O.* *l.* 11. Πρωτόν) Sic edd. Lege πρὸ τοῦ. *l.* 12. Τελετήν) εὐρτην *O.* *l.* 16. Γε) γὰρ *Th. Mag.* *l.* 17. col. 2. Γὰρ) Sic *V.* Sed in textu melius γε. *Solan.* *Pag.* 169. *l.* 2. Καί) Abest ab *O.* *l.* 3. Ἀκολουθῶν) ἀκολουθούτων *Fl.* *l.* 6. Καί) Omisit *O.* *l.* 17. col. 2. Ἀλαζόνων) Sic *V.* Ἀλαζονευόντων edita. Ἀλαζόνων φημί *Exc. G.* *Pag.* 170. *l.* 3. Ὑποκείσθωσαν) ἀγωνίσθωσαν *O.* *l.* 4. Ἔσται τὸ) ἐστὼ τὸ marg. *A. i W.* *l.* 5. Ἄν) Deest in *O.* ead. Χρήσαιοτο) χρήσεται *O.* & *Fl.* & marg. *A.* *l.* 1. *l.* 6. Ἐγένετο) ἐγένητο *O.* *l.* 8. Καλῇ) καλεῖ *Fl.* & marg. *A.* *l.* 1. Forſan ex eadem. *l.* 9. Δὴ) Leg. ἥδη. *l.* 12. Ἐπὶ) Sic *O.* & edd. plurimae. Ἐν *l.* *Pag.* 171. *l.* 3. Οὐδὲ) οὐδὲν *S.* *l.* 4. Εἵπερ) ἐπείπερ *l.* forte melius. *l.* 7. Εἴ τι) ὅτι *O.* & *Fl.* *l.* 11. Ἐνδρον) Additum ex *O.* Aberat in edd. *l.* 12. Ὁ) Omittit *O.* ut saepe solet. ead. Γενέσθω) γινέσθω *O.* *Pag.* 173. *l.* 3. Ἀνορωρύχθω) καὶ ἀνορωρύχθω *O.* *l.* 6. Ἐπισημύτατα) ἐπισημύταται *Fl.* & marg. *A.* *l.* 1. *l.* 8. Πυθοῖ) Λιθοῖ male *Fl.* & *O.* qui Ἰσθμοῖ etiam omisit. *l.* 9. Δὴ) δὲ *Fl.* *l.* 11. Ἐνυδρον) Nil mut. edd. nec *O.* *l.* 16. Ὁ οἰνοχόος) Artic. ex *O.* inferui. Aberat ab edd. *Pag.* 174. *l.* 4. Ποίησομαι) Omisit *O.* *l.* 16. Σισύφω) Σκύφω male *V.* quod recte in impressis mutatum est. *Solan.* *l.* 17. Ἀνοχλίσειν) Sic *V.* Immo *C.* mutant in ἀν— quod ἐνοχλίσειν scriptum invenerant, & omnino eo sensu apud Apollonium Rhodium aiunt reperiri, pro ἀναμοχλεύειν. *Solan.* *Pag.* 175. *l.* 2. Ἐφεστῶτες) ἐστῶτες marg. *A.* *l.* 1. *l.* 3. Αὐτοῖ) εὐθὺ male *O.* *l.* 8. Οἱ πλουσ.) οἱ omittit *H.* *l.* 2. *l.* 9. Δισχιλίους) Recte sic *O.* *Fr. S. Amst.* Δυσχιλίους *l.* *P. H. Fl.* male. *l.* 16. col. 1. Ὁν Φαλ. φ.) In *C.* non reperio. *Solan.* *Pag.* 176. *l.* 5. Προσαίται) πτωχοὶ *O.* quod ex glossa natum videtur. *l.* 9. Ὑπῆρξεν) ὑπῆρξεν *O.* & *Fl.* *l.* 11. Ἡμισυ) στ κ γ *O.* *l.* 14. Ὀρμεῖν) ὀρμαῖν *O.* *l.* 15. Καταφανὲς ὄν) καταφανὲς ὄν male *O.* Ὀν male *l.* *l.* 16. Ἐπισήμου) Deest in *O.* *Pag.* 177. *l.* 8. Πᾶς) Recepi ex *P. Fl. V.* 2. pro παῖς, quod male *H. l. S. Amst.* &c. *l.* 10. Ἔσται) ἔστιν *O.* *l.* 12. ΛΥΚ.) Omisit *l. Ald. H. Fl.* Addidit *P. S.* ceteraeque. Inferuit & marg. *A.* *l.* *Pag.* 178. *l.* 11. Ἐν τοσδίων) Sic *O. Fl. Fr. P.* aliaeque. Ἐν τοσδιδίων *l.* *l.* 15. Οἶδα) Deest in *O.* ead. Καὶ ληστὰς) ἢ ληστ. *O.* & *Fl.* *Pag.* 179. *l.* 1. Σὺ) σοι male *P.* *l.* 2. Χοινικίδα) Sic *O.* & edd. excepta *l.* quae χοίνικα. *l.* 11. Ἀπαντα) πάντα *O.* *l.* 12. Ὁ) Omittit artic. *O.* *Pag.* 180. *l.* 3. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλους) ἄλλος ἐπ' ἄλλω *O.* *l.* 5. Τὸ) Sine artic. *O.* *l.* 8. Γε) Non habet *O.* *l.* 9. Μείζον) Nil mut. edd. nec *O.* *l.* 10. Τῆς) ὑπὸ τῆς *O.* male. *l.* 11.

Ἄλλου πον. εἰς τὴν βασ.) Quinque haec defunt in O. l. 13. Ὅμοιον) Sic edd. & O. Leg. ὁμοίως. Pag. 181. l. 6. Ἐξ Ἀρκαδίας) Ἐξαρκάδας male O. l. 13. Τιμῶν) τιμῶν male O. l. 15. Δεινῶς) δεινός O. prave. l. 16. Πρὸ τοῦ) Bene B. P. V. 2. Προτοῦ I. Fr. H. S. Pag. 182. l. 2. Ὡς) ὅν O. l. 4. Ἐρίππειον) Et sic Fl. cum I. H. P. &c. l. 11. Δέξονται) δέξονται Fl. l. 17. Βούλονται τινὰς) τινὰς βούλονται O. l. 19. Καλοῦσι) Sic dedit Solan. cum ederetur φασί. Nescio, unde emendationem hausierit. Reitz. Pag. 183. l. 1. Προΐωμεν) προσΐωμεν marg. A. 1. l. 4. Ἀκονίτι) Bene S. & Amst. Ἀκονητὶ male cett. ead. Κρατήσομεν) κρατούμεν O. & Fl. Item marg. A. 1. l. 7. Διαρκῇ) διαρκῇ O. male. l. 8. Διαβάλλωμεν) Ex emendar. Solan. Διαλάβωμεν edd. & O. ead. Ἐς) καὶ O. Pag. 184. l. 5. Περὶ Σούσα ἢ Βάκτρα) περὶ ἢ Βάκρα male O. ead. Ἡγούμενον σοι) ἡγουμένου σου male O. l. 8. Εὐφράτην) Ἐφράτην prave O. l. 14. Τὸν) τὸν male O. Pag. 185. l. 3. Ἐνεχείρισαν) ἐνεχείρισαν O. rursus male. ead. Βαβυλῶνα) βαβυλώνι O. prave. l. 5. Δέ) Omisit Fl. ead. Κτησιφῶντα) Κτησιφῶντος O. l. 9. Ἦδη) Neglectum in O. l. 10. Ἰπποτοξότας) ἰπποτοξόται O. l. 11. Πάρεστιν) πῶ πάρεστιν O. l. 13. Πλησίον) Ἀπ πλησίον; adscripsit Solan. l. 14. Κατέλαξε) Recte sic Pell. Κατέαξε male edd. & Codd. nostri. Pag. 186. l. 7. Αὐτοῖς) αὐτῶν Fl. l. 14. Ἐπὶ τὰς ἐλαίας) Omissa in O. ead. Ἐπὶ) ὑπὸ Marc. Nil mut. edd. & O. l. 15. Ἀναπαύσασθαι) ἀναπαύεσθαι O. l. 16. Πορεύεσθαι καὶ) Defunt in O. Pag. 187. l. 3. Κάθησαι) καθίσαι O. l. 6. Παρὰ) Lege περί. l. 7. Πρόσιμεν) πρόσμιεν O. l. 16. Ἐτρέψαντο) ἔτρεψαν O. Pag. 188. l. 7. Ἐπελαύνεσθαι) ἀπελαύνεσθαι male O. l. 12. Προκαλεῖται) Recepi ex I. & V. 2. Προσκαλεῖται cett. male. Pag. 189. l. 2. Ὅπως ἐπελάσας) ὅσον ἐπιπελάσας O. l. 7. Ὑμῶν) ἡμῖν edd. l. 9. Ἐπαυόμενος ἑμαυτοῦ) ἐπαυόμενος ἐπ' ἑμαυτοῦ O. & Fl. cum marg. A. 1. l. 10. Αἱ) οἱ male O. & Fl. Οἱ sine accentu marg. A. 1. l. 16. Ἐκστάδιος) Recte B. 1. 2. P. Ἐκστάδιος adspirate I. B. 1. Fr. H. S. Ald. Ἐξοτάδιος peius L. Schol. & Fl. l. 17. col. 2. Ἀπέχοι) ἐπέχοι V. Pag. 190. l. 6. Συμπόταις) συμπόλιταις male O. l. 13. Μόνον) Ita Ox. Fl. Fr. &c. Μόνη I. cum V. 2. Pag. 191. l. 6. Διαγῆγιν.) διαγίν. O. Pag. 192. l. 1. Ἀπορρεῖ) ὑπορρεῖ male Fl. l. 2. Παραμένη) παραμένει O. l. 3. Αὐτῶν) αὐτῷ O. & Fl. cum marg. A. 1. Sed vulgatum bonum. l. 12. Οὐκ αἰτήσεμαι) Omisit O. Pag. 193. l. 6. Τοῦτό μοι) τοῦτῳ male O. & sine μοι. l. 13. Μηδὲνα) μηδέτι, ἴσως L. ead. Ὅτῳ) εἰτῳ L. O. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ) Non est in Lucian. Vol. VIII.

O. l. 16. Εἶναι) Non habet *Fl.* *Pag.* 194. l. 3. Ὑλαν) Ὑλλας male O. l. 6. Γινόμενον) γινόμενον O. l. 8. Οὐδὲν γὰρ δέησε με ταῦτα ἔχοντα) Sic edd. omn. & O. l. 13. Ἀπέλαυον) ἀπέλαβον *Fl.* male. *Pag.* 195. l. 1. Ἀοίκητον) εὐοίκητον O. l. 4. Ἄν ἔγων) ἔγων ἂν O. l. 5. Ἐς) ἐν O. prave. l. 6. Τύχοιμι) τύχει O. melius. l. 10. Ἐπικήσαντα) ἐπικήσαντα O. l. 14. Ἐξῆ) ἔξει O. & *Fl.* ead. Κομίσαντα) κομίσαντα male O. *Pag.* 197. l. 3. Συνεπιλαβεῖν) συνεπιβαλεῖν O. l. 4. Προσδεῖ) πρὸς Δίδε O. ead. Ὅς) οὗς male *Fl.* l. 5. Ἡ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἄλλ.) ἡ μὲν καὶ ἄλλ. O. l. 7. Εὐξή τί) ἔξη *I.* sola. Εὐξή τί O. solo accentu mutato, scribit Solan. l. 16. Ὀλίγον) Hoc & sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in O. l. 18. col. 1. Γὰρ) Non aderat in edd. Addidit Solanus. *Pag.* 198. l. 16. Ἥτησατε) ἡτήσασθε male O.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 4. Ἀβρότονον) Ἀβροτόνων marg. *A.* 1. l. 6. Ἀνδρωπον) ἄνδρ *I.* per compend. l. 7. Οἶδα) εἶδα *I.* ead. Συνέπτε) συνέπινε *Fl.* l. 8. Ἡμῶν) Recte *P.* Ὑμῶν *Fl.* *Fr. H. I.* *Ald. B. 1. S.* *Pag.* 200. l. 6. Ἡμῶν) Bene sic *P.* ceteraeque. Ὑμῶν male *I.* cum *V.* 2. l. 17. Ἠρῆσσαι) ἡρᾶσσαι *Fl.* *Pag.* 201. l. 17. Φασὶν) φασὶν ἐγγύην *Fl.* l. 18. Τοσοῦτοι) τοσοῦτοι male *I.* *Pag.* 203. l. 2. Ἡ σιμὴν) ἡ omittit *I.* addit *H. P. Fl.* l. 9. Ἐδέδοκτο) ἐδέδεκτο marg. *A. 1 W.* l. 10. Τοῦ πέρισει) Artic. caret *Fl.* l. 15. Οὐ) e. best a *Fl.* Adest in aliis. *Pag.* 204. l. 9. Ἐπεῖ) ἐπὶ male *I.* sola. *Pag.* 205. l. 5. Ὁ τοῦ) ὁ omittit *Fl.* l. 10. Ἰδὲ) εἶδε marg. *A. 1.* *Pag.* 206. l. 14. Συνηγόρευες) Sic *P.* &c. Συνηγόρει alios habere aiunt Coll. l. 17. col. 1. Τούτων) Ita dedit Solan. pro edito τοῦτον γενόμενον. *Pag.* 207. l. 1. Ἀφήμενος) ἀφημένος marg. *A. 1.* l. 5. Ὡστε) ὥς τε *I.* l. 8. Προσιόντα) Recepi ex Pell. Προϊόντα edd. l. 10. Κατεκλίσθη) Sic *Fl. I.* &c. Κατεκλίσθην *P. H.* *Pag.* 208. l. 4. Ἐξαναστάσα) *Al.* ἀναστᾶσα, Coll. *Pag.* 210. l. 7. Σύνεστιν) σύνεστε male *Fl.* *Pag.* 211. l. 10. Τοῦτον) τούτῳ *Fl.* *Pag.* 213. l. 4. Ὅτε) Recte *I. B. 1.* Ὅτι *H. O.* τι *P.* l. 7. Πολὺν) πολλὴν *I.* male. l. 9. Θείον) Restitui ex *Fl.* & Barthio. Θύον cett. male. l. 11. Μόνην) μόνον *I.* & *V.* 2. Cett. in vulgato consentiunt. l. 16. Θείῳ) Sic *Fl.* Θύῳ cett. *Pag.* 214. l. 10. Τὸν) τὸ *Fl.* male. l. 14. Θείον) Rurfus ex *Fl.* pro vulg. θύον. *Pag.* 215. l. 4. Ὑμᾶς) Recte *Fr. Fl. P.* Ἡμᾶς *I.* *Pag.* 216. l. 6. Μετὰ ταῦτα) Sic *Fr. S. H. Fl.* &c. Μετὰ τοῦτο *P.* Μὲν ταῦτα *I.* l. 14. Ταῦ-

τα) Abest in *I.* Adest in cett. *Pag.* 217. *l.* 4. Πινήκην) Recte *Fl. P. Fr. H. S.* Πινήκην male *Ven.* utraque. Alibi πνήκην. *l.* 15. Κρυπτόμενον) κρυπτόμενος *Gesl.* *l.* 17. Δέομαι) δέομαι *I.* male. *Pag.* 218. *l.* 6. Ἐφέστρια) Nihil variant edd. Ἡφαίστεια *Palm.* *Pag.* 219. *l.* 2. Περιελάμβανον) περιελάμβανων *I.* male. *l.* 16. Ὁ) Constans lectio. *l.* 19. Ἐξ) ἐς male *I.* sola. *Pag.* 220. *l.* 1. Μαννάριον) μαννάριον *marg. A. i.* *l.* 5. Ἀποστροφή) Recepi ex *I.* & *V.* 2. Ἀποτροφή cett. *Pag.* 221. *l.* 15. Αἰεταίραι) In *I.* αἰταίραι. *Pag.* 224. *l.* 8. Προβξεις ἀπασῶν) πράξεις ἀπαντα *Coll.* *l.* 9. Λουσόμενη) λουσαμένη *Fl.* *l.* 23. Ἐτι) δ' ἐτι *Fl.* recte, credo, ut init. *Dial. seq. & XIII.* *Pag.* 225. *l.* 9. Σε) Neglexit *Fl.* *l.* 12. Πολιάδος) Sic *Fl. I. P. B. i.* &c. Πωλιάδος *B. 2.* *Pag.* 226. *l.* 1. Ὁ Χῖος) Omisit *O. l.* 2. Ποισάμενος) Ἀππριάμενος; *Pell. l.* 8. Ἀρεσπαγ.) Ἀρεσπαγ. hic edd. omnes, quae alias o praeferrunt. *l.* 12. Ὀλιγας) Omisit *O.* *Pag.* 227. *l.* 8. Ἀκαρνανεύς) Sic *Fl. Ald. H. P.* Ἀκαρνανεύς *I.* & *V.* 2. Ἀκαρνεύς *marg. A. i.* Ἀχαρνεύς *Guyet. & Menag. l.* 10. Ἀπεμύκτιστας) ἀπεμυκτήριος *Pell. l.* 14. Ἀκαρνάνιος) Et sic *Fl.* notante *Solano. Pag.* 228. *l.* 7. Σωφρονήσης) Sic *P. S.* aliaeque. Σωφρονήσης *H.* Σωφρονήσης *I.* & *Fr.* Σωφρονήης *Fl.* Σωφρονήσεις *Pell. l.* 17. col. 1. Δήμητρος) Emendante *Solano*, Δήμητρος edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους inferuit, & verbum ultimum ποιεῖσθαι restituit, quod ποιῆσθαι male legebatur. *Pag.* 229. *l.* 6. Οἷσι) ἐτι οἷσι *O. l.* 9. Ἀλλὰ) ὅσα *marg. A. i.* *l.* 26. Εἴ τις) ὅς τις *Fl. Pag.* 231. *l.* 9. Λυπηθῶσονται) Sic legi in omn. addit *Solan. l.* 13. Πύθοιτο) πείθοιντο *Fl.* sola. *l.* 15. Ἐταιρίς.) ἑτερήσ. *Fl. l.* 16. Ὀκτωκαιδεκαέτης) Nil mut. edd. *Pag.* 232. *l.* 4. Ἦρα δὲ) ἦρα μου *marg. A. i.* *l.* 12. Αὖθις) Omittit *Fl. Pag.* 233. *l.* 11. ΔΟΡΚΑΣ) Bene *B. Fl. P. S.* &c. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ &c. *I. Fr. & H. l.* 14. Τῆς στρατείας) στρατιᾶς *Fl.* & sine artic. *l.* 19. Καὶ) Abest a *Fl. Pag.* 234. *l.* 3. Ἐπανεληλύθετε) ἐπανεληλύθατε *Fl. l.* 6. Στρατεία) στρατιά *Fl. l.* 12. Παρμένονα) Sic *Ienl.* correxit. Παρμένονα edd. hac priores. *Pag.* 235. *l.* 14. Τηριδάτων) Sic omnes praeter *I. Ald. V.* 2. (*S. & B.* 4.) quae Τηριδάταν. *Pag.* 236. *l.* 1. Πάντων) παρόντων melius *Fl. l.* 5. Ἐξευρίσκωμεν) ἐξευρίσκω *Fl. l.* 16. ΠΑΝ.) Omitt. in *B. P. H.* Adest in *marg. A. i. I. S.* In *Fl.* uno Π. duae diversae personae signantur. *Pag.* 237. *l.* 3. Ὑμῖν) ἵσως ἡμῖν *I.* Idque recipiend. credo. *l.* 4. Οἶχον) Non habet *Fl. Pag.* 238. *l.* 3. ΠΑΝ.) Recepi ex *V.* 2. *B. i.* & 2. & *S.* Nam ΠΟ. in *P. H. I.* erat, Π. tant. in *Fl. l.* 10. ΠΑΡ.) Ex emendat. *Solan. ΠΑΝ.*

edd. priores. In *Fl.* omiffa persona. *ead.* ἤκον) ἠκέτωσαν Pell. l. 14. Μισθοφόροι) Recte sic pleraeque. Μισθοφόροι l. Pag. 239. l. 4. Τίβιος) Emendavi ex *Fl.* & aliis Luciani locis. Nam Τίβιος hic habebant edd. cert. l. 8. col. 1. Διμοιρίτης) διμοιρίτες male edita. *ibid.* l. 9. Τούτω) τοῦτο V. l. 10. col. 2. Ἡμιλοχίαν) Ita scripsit Solan. Ἡμιλοχίαν edita. *ead.* Ταῦτὸ) αὐτὸ V. quod in impressis sic mutatum est. Solan. l. 13. col. 1. Ὁ λοχαγός) ὡς ὁ λοχ— edita. Sed ὡς duce V. delevit Solan. l. 23. Πολὺς ἡδὴ χρόνος) Constans lectio, nisi quod commata tant. addidi. Pag. 240. l. 16. Ὡμίλησε) Recte plurimae. Ὡμίλησε l. & V. 2. *ead.* Τρίων) τρίων l. Pag. 241. l. 2. Νεβρίδα) Sic marg. A. 1. cum *Fl.* ut Menag. voluit. Νευρίδα cert. male. l. 4. Ποικίλη) Hic sequor ed. *Amst.* Nam cert. παιδικῇ male. Ποικίλη ἴσως l. l. 7. Πόλιν) Al. Ἀκαδημίαν Coll. Nil variat *Fl.* l. 8. Ὀλως) Sic P. aliaeque. Ὀλος l. l. 10. Ὁ, τι) Sequentia α μοι ad τι omisit O. l. 11. Ἐλύπησα) ἐλύπησε *Fl.* quod & adscivit marg. A. 1. Pag. 242. l. 2. Ἐπισσεσυρμένα) περισσεσυρμένα O. Pag. 243. l. 1. Σοφρονοῖμι) Recte H. *Fl.* P. &c. Σοφρονοῖμι l. l. 6. Τί σοι δ.) Omisit O. l. 16. Ὀλως) Nil mut. l. Fr. *Fl.* P. Pag. 244. l. 5. Νεβρίδος) Ex Pell. admisi. Νευρίδος edd. l. 9. Τι) Omittit *Fl.* Pag. 245. l. 13. Ἀπωθού) Sic scripsi cum l. *Fl.* H. S. *Ald.* Fr. Ἀπῶθου P. B. 1. & 2. *ead.* Περιπλ. Σόλουςαν) περιπλέκουσαν *Fl.* Pag. 246. l. 9. Ἐτέραν) Scripsi cum S. Ἐταῖραν l. P. H. B. 1. *Ald.* Fr. Ἐταῖραν accentu acuto *Fl.* Pag. 247. l. 4. Ἄ εἶδες) & εἰ εἶδες *Fl.* l. 5. Ἐχρῆν) χρῆν *Fl.* Pag. 248. l. 11. Λυπησάι) ἵνα λυπήσῃ *Fl.* l. 15. Φενάκην) πυνήκην marg. A. 1. In vulgato vero consentiunt *Fl.* Fr. l. *Ald.* P. &c. Pag. 249. l. 17. ΠΥΘ.) ΚΑΙ ΠΥΘ. l. V. 2. Fr. H. P. S. Sine καὶ *Fl.* B. 1. & 2. melius. Pag. 250. l. 10. Φίλας) φιλίας male *Fl.* Pag. 251. l. 4. Ἐνευες) ἐνένευες *Fl.* & marg. A. 1. *ead.* Ὑπέδωκας) ἀπέδωκας *Fl.* & marg. A. 1. l. 5. Μῆ) Deest in *Fl.* l. 6. Ἄν) Omittit *Fl.* l. 16. Δέ ποτε) δὲ τότε *Fl.* Pag. 253. l. 8. Καταγιγνώσκης) καταγιγνώσκεις male edd. priores. l. 9. Ἀτεγκτος) Sic l. ut supra Alex. c. 25 omnes habent. Ἐγκτος hic edd. cert. Ἀτεγκτος marg. A. 1. l. 13. Καθευδούση) καθευδούσης, ἐμοῦ ἀποστάσης *Fl.* l. 14. Πῶς) Al. πῶς, Coll. Pag. 254. l. 5. Τῷ Δριγῶ) παρὰ τὸν Δριγῶν *Fl.* l. 6. Ῥᾶον) ῥᾶον male l. l. 15. Ἐπειδὴ) ἐπειδὴν P. *ead.* Οὐχ ἑώραν) Sic *Fl.* Fr. V. 2. P. S. &c. Οὐχ ἑώραν male l. Forf. οὐχ εὔρων. l. 16. Αὐτῇ) αὐτὴν male *Fl.* Id tamen & adscript. marg. A. 1. l. 18. col. 2. Θρίγγον) Δριγγον & Δρίγγος ediderat Cler. cum Cod. V. Restituit orthographiam

Solanus, accentu diverso servato. Pag. 255. l. 15. Πινίκην.) Sic Ald. Fl. l. Fr. H. S. & Schol. Πινίκην B. P. l. 16. Περίθετος) Sic esse in C. notabat Solan. quare id recepi pro vulgato ὑπέρθετος. In V. ὑπερίθετος. Reitz. l. 17. Ἀπατώσα) ἀπατώσα edita. Ἀπατώσα C. recte. Solan. Pag. 257. l. 5. Οὐβείς) Nil varietatis invenio. Pag. 258. l. 7. Κατεπεπλήγεσαν) κατεπεπλήγεσαν Fl. Pag. 259. l. 4. Ὀπλισμένος) Sic P. sola cum marg. A. 1. Ὀπλισμ. Ald. l. Fl. H. Fr. B. S. l. 13. Πρότερος) Hoc praeferunt Fl. P. aliaeque. Πρότερον l. S. l. 15. Σαρίσση) σαρίσση edd. omnes, ut mox quoque σαρίσης. l. 16. Ἀπειροτ.) Rescripsi ex V. 2. S. & marg. A. 1. Ἀπειροτόμ. cett. male. Pag. 260. l. 5. Οὐχ) οὐκ l. l. 6. Συγκοιμηθεῖν) συγκοιμηθεῖν marg. A. 1. S. l. 13. Σαρίσση) σαρίσση rursus edd. Pag. 261. l. 2. Δοκῶ) Bene sic Fl. P. & c. Δοκῶ l. l. 11. Δημιιάδας) Δημιιάδας l. & V. 2. non reliquae. l. 13. Φονεύ) Nil variet. invenio. Φονεύς emendat Solan. Sed φόνευα voluit. ead. Ὀπθών) ὀπθών Fl. l. 16. Κατεφόβησας) κατεφόβησας l. Pag. 262. l. 6. Φανῆσθαι) φανῆσθαι male Fl. l. 7. Προσαπολώλεκας) ἀπολώλεκας Fl. l. 10. Ἀλαζονείας) ἀλαζονίας Fl. l. 13. Σαρίσσης) σαρίσης edd. l. 14. Ἐπεί) Recte plurimae. Ἐπὶ male l. & V. 2. Pag. 263. l. 22. Ἐπεί) ἐπὶ male l. Pag. 264. l. 9. Τὸ πρῶτον) Sic P. Τοπρῶτον l. aliaeque. l. 16. Ἐκλαυθόμενον) ἐκλαυθόμενον male Fl. Pag. 265. l. 8. Ἐκ Γυθίου) Luc. Holst. Γύθου. Nil mut. edd. vett. recentioresque. Pag. 266. l. 10. Ἐκείνος) Omittit Fl. l. 11. Ἄλλ' ὅν) ἄλλον Fl. l. 13. Κατέβαλεν) κατέλαβεν Fl. l. 14. Γυθιακὸν) Γυθιακὸν Holst. Pag. 267. l. 1. Ἐτη μὲν) ἔτημεν edd. priores male. Ἐτη recepi ex L. Ἐτη μὲν bene marg. A. 1. l. 8. Ἡμῶν) Edd. vulgo ὑμῶν. l. 13. Γυθίου) Sic omnes. Γύθου Holst. emendat. Pag. 268. l. 5. Αὐλήσασαν) αὐλοῦσαν marg. A. 1. non male, l. 9. Ἐπεισπείσας) Ita recte edd. & constanter. Sed Coll. al. ἐπεισπεσὼν, al. ἐπεισπέσας, male. Pell. ἐπεισπάσας. Pag. 269. l. 14. Ἀνίστατο) ἀνίσταται marg. A. 1. l. 16. Ἐπεισπείσαι) Ex emend. Kusteri. Ἐπεισέπεισον edd. priores. Pag. 270. l. 2. Γόργος) Γεωργός marg. A. 1. l. 14. Ἔστ' ἂν) ὅπῃ Fl. ead. Ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν Fl. Pag. 271. l. 3. Ψόφοι) Nihil mut. edd.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 273. l. 15. Δράματος) πράγματος edd. hac priores. Pag. 274. l. 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) τὴν ἐκ τρ. ἀρ. T. Fabr.

Nil iuvant libri. *Pag.* 277. *L.* 1. 'Επιτολὴ) Iam & sic *P.* cum ante divideret. *L.* 11. 'Επει) Recte *B. S.* Aliae 'Επει, quasi nova periodus inciperet. *L.* 14. 'Αλόμενος) Sic omnes. Malim ἄλλόμενος. *L.* 18. *col.* 2. Πολλάς) Lege ποιὰς. Gronov. Sed si ita legas, post ἄλλας reponito. *Solan. ead.* ἄλλας αἰκίας Voss. ad Catull. p. 42, ubi non intellexit τελευτῶντες. Gron. *Pag.* 278. *L.* 15. 'Ηγοῦντο) Sic Mf. RG. 'Εδιηγοῦντο edd. male. *L.* 18. *col.* 1. 'Επέκεινα) Scripsit, credo, ἐπινικᾶ. *Solan. Pag.* 280. *L.* 10. 'Εποίησατο) ἐποίησαντο edd. male. *L.* 13. Αὐτοὺς) ἑαυτοὺς Fab. Αὐτοὺς edd. *L.* 17. *col.* 2. Ἑλληνικῶν) Ἑλληνίων. *V.* *L.* 19. *col.* 1. Καὶ χρυσοὺς θυο.) Haec corrupta censio. Respicit autem inprimis cap. 5 *Θυσ.* *Solanus. Pag.* 281. *L.* 3. Κοινὰ) Sic & *Fl.* cum cett. Κενὰ *T. Fab.* male. *L.* 12. Οικεῖαν) Sic Mf. RG. Οικίαν edd. *L.* 17. *col.* 1. Ὅς σε) σε huc inferuit *Solan.* cum id ante editum legeretur post ἀθανάτω. *ibid. L.* 18. Ἀθανάτω — κολάσει) ἀθανάτων — κολάσεως *V.* *ibid. L.* 19. Παραβάτην &c.) παραβάτη — διασύροντι *V.* Sed emendationem primi editoris secutus sum. *Solan. Pag.* 283. *L.* 19. *col.* 1. Τῆς πατροκτονίας) τὴν πατροκτονίαν. *V.* *Pag.* 284. *l.* 7. Τὸ ἀδιάφορον) Sic edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμέναν *Tan. Fab.* Ἀδιάφορον Mf. RG. male. *Pag.* 285. *L.* 8. Τοῦτο) τούτῳ Schol. Ταῦτὸ Guyet. melius. *L.* 16. *col.* 2. Ἐπώνυμον) Hoc recepi ex *V.* cum *Solano*; nam ἐπώνυμος male ed. Cler. est enim ὃ καὶ ἐπώνυμον, cui etiam cognomentum erat. *Reitz. ibid. L.* 17. Ἰκανός) Et hoc recepi ex *V.* pro edito ἱκανός. *Reitz. Pag.* 286. *L.* 11. Τοῦ τὸ) Divisimus monente *Fabro* & *Guyet.* Τοῦτο edd. priores male. *Pag.* 287. *L.* 5. Τπισχοῦμενος) ἐπιδεικνύμενος *Tan. Fab.* Nihil mut. edd. *Pag.* 288. *L.* 2. Χανέντα) Αἱ. χανέντα Coll. Nihil mut. *Fl.* *L.* 4. Ὁξύτερος) Sic edd. Forf. ὠκύτερος, adscripsit *Solan. Pag.* 289. *L.* 1. Καύσεως) Receptum ex Mf. RG. κακώσεως edd. *L.* 8. Δέξαισθ') Ita recte *B.* 2. Δέξασθ' cett. oratione directa, & nova quasi periodo. Εὔξαισθε *Kusterus.* *L.* 14. Συμπεισὼν) καὶ συμπεσὼν edd. Absit καὶ a Mf. RG. quod hoc duce delevit *Solan. Pag.* 290. *L.* 1. Συκίων) Bene sic *B.* 1. & 2. Συκίων perverfe cett. *L.* 6. Ὑμῶν) ἡμῶν male *I.* Forfan κυνῶν, adscriptum eius margini. *L.* 12. Αὐτὸν) Ex emend. *Fabri* & *Guyet.* ἑαυτὸν edd. priores. *Pag.* 291. *L.* 2. Ἐκτρέφαντες) Ex emendat. *Fabri.* Ἐντρέφαντες edd. *L.* 5. Μὴ ἀναπνῆσθ.) Nihil mut. edd. Μεταναπ. vult *Gronov.* *L.* 11. Ἀποθάνοι) Sic *B.* 1. *I. P. S.* &c. Ἀποθάνει *H.* In qua nonnemo emendarat ἦν — ἀποθάνη, quod iam non opus. *Pag.* 293. *L.* 1. Σιβύλλαν) Σιβύλλῃ

λας Coll. Pag. 294. l. 2. Βαλέειν) Bene S. *Amst.* Βαλλέειν male cett. Pag. 295. l. 2. Σοι) τοι Fab. Nihil mut. edd. l. 7. Τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Sic edd. omnes. Nec quidquam libri variant. l. 8. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. ead. Ως) δν Anonym. l. 14. Μακρὰ) Recepi ex Pell. Μακρὰν edd. l. 15. Τότε) τόγς emend. Gron. Nihil variant edd. Pag. 296. l. 11. Πάνυ) Interui ex R. Aberat ab edd. ead. Ἐτι) Recepi ex RG. non habebant edd. Pag. 298. l. 16. Περισχέσθῃ) Sic omnes praeter S. & A. quae περισχέσθῃ. Pag. 299. l. 5. Φθόνου) φόνου legendum fortassis, bene marg. A. 1 W. l. 15. Ἥξαν) Quod Faber voluit, in l. est; excepto puncto subscripto. Cett. ἦξαν. Pag. 300. l. 11. Ἐπιβήσασθαι) ἐπιβήσεται Pell. non male. Pag. 302. l. 6. Καταγελῶν τὰ) καταγελῶντα male edd. priores. l. 13. Ἐλεγον) ἔλεγαν edd. priores. l. 16. Τούτῳ) Recepi ex Mf. RG. Τούτῳ edd. Pag. 303. l. 4. Τῷ) Sic Pell. recte. Τὸ edd. pessime. l. 5. Ἀλάσσαι) Sic edd. omn. l. 9. Ἥκον) Secutus sum scripturam S. Ἥκων cett. male. l. 16. col. 2. Ἀγάσεται) ἀγάσεται edita. Mutavit Solan. *ibid.* l. 17. Οὔτω) Sic dedit idem; nam οὔτω edita prave. Οὐ τὸν V. Recepi οὔτω, quia sic esse in C. notat Solanus. *Reitz.* *ibid.* l. 18. Τοῖς) τινὶ V. Pag. 304. l. 14. Αὐτὸν) αὐτὰν αὐτὸν P. male. Pag. 305. l. 1. Τὸ ἐν τῷ) τῷ ἐν τῷ male l.

IN FUGITIVOS.

Pag. 307. l. 3. Ἀποφέρ.) ἀναφέρ. malit Gefn. ead. Ὀπτομένων) Sic P. 2. & Iensius. Ὀπτομένων vulgo male. l. 12. Ἐμπροσθόν) Sic edd. omnes. Ἐμπροσθόντα Graev. l. 15. Ἥλατο). Adspirare P. S. *Amst.* Ἥλατο spir. leni l. Fl. B. H. Fr. Pag. 308. l. 7. Ἀδίκουμένη) Sic bene Fl. P. aliaque. Ἀδίκουμένη sine puncto male l. V. 2. Pag. 311. l. 7. Ἠῖξα) ἦξα V. 2. Ἠῖξα cett. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ex emendatione Iensii. Εἰργάσασθαι edd. male. Pag. 315. l. 4. Ὀφελον) Sic esse in omnib. edd. addit Solan. Pag. 316. l. 14. Ὀρμήσαντες) Ex emendatione Gefneri. Ὀρμήσαντες vulgo. l. 16. Πρόσφορα) πρόσφορα bis edita, emendavit Solan. non addens, anne idem error in V. Pag. 317. l. 5. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. l. 16. Ἀκοντος) Et sic Fl. cum cett. Pag. 319. l. 3. Οἱ) Recte l. S. *Amst.* Ceterae ñ male. l. 4. Οἶον) Recepi ex Fl. S. & *Amst.* pro οἱ, quod in P. H. Ald. &c. erat In l. ñ. l. 6. Λιχνίαν) Ita dedit Solanus. Λιχνίαν edd. hac priores. l. 14.

Ἀφθόνοις) Ex emend. Fab. & Solan. Ἀφθόνοις edd. *Pag.* 320. *l.* 5. Σκυθροποι) σκυθροποι *I.* male. *Pag.* 322. *l.* 2. Καί) Omis-
sum in *Ald.* *I.* *H.* *Fr.* *B.* 1. *S.* Adest in *Fl.* *P.* *l.* 5. Πλήσιεν)
πλουτήσιεν *Pell.* *Pag.* 323. *l.* 1. Τοῦτο) Et sic esse in *Fl.* ad-
levit Solan. *l.* 7. Μετελευστέον) Et hoc ita *Fl.* *Fr.* &c. *l.* 16.
Μετελευστέον) Ita ex *G.* restituit Solan. cum in *V.* esset Κο-
λαστέον] quasi sic foret in Luciano. *Pag.* 324. *l.* 13. Ὡς κἄν)
ὥς οὐ κἄν *Fl.* male. Ὡς οὐκ ἂν marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 325. *l.* 12.
Ἵποπεπταμένον) Sic edd. omnes. *Pag.* 326. *l.* 12. EPM. Οὐ-
δὲν τοῦτο) τοῦτο Ἑρμ. οὐδὲν *Fl.* male. *Pag.* 327. *l.* 11. Ἡμέτε-
ρα) Sic *Fl.* *Ald.* *I.* *H.* *B.* 1. &c. Ἡμέτερα *P.* sola. ead. Οὔτοι)
Omittit *Fl.* *l.* 12. Δραπέται) ΦΙΛ. personam praemittit *P.* so-
la. *Pag.* 328. *l.* 5. Αὐτονόμῳ) μνηστρῶ adscript. Solan. At ni-
hil variant edd. *l.* 6. Ὁ οὗτος) Admissi ᾧ ex *B.* 1. & 2. quod
ab erat ab cett. ead. Ὁν) Recepi ex *Fl.* Ὁ cett. *Pag.* 329. *l.* 8.
Ἡρακλῆς) Et sic *Fl.* cum *Fr.* *I.* *P.* &c. *Pag.* 330. *l.* 10. Μισση-
τέον) μισιτέον male *P.* *l.* 16. Εἰνὶ) Sic *P.* Ἐνὶ cett. *Pag.* 331.
l. 4. Ὅπισθεν) Recte *P.* & Hom. Ὅπισθεν male cett. ead. Μέσ-
ση) Sic Hom. Μέσση *P.* *B.* 1. ac 2. Μέση male reliquae. *l.* 6.
Ὀρμὴν) ὁδμὴν Gesn. bene. *l.* 7. ΥΠΟΔ.) Ὑποδεξάμενος ad-
script. marg. *I.* Sed ὑποδίκον personam intelligi, patet ex titu-
lo, nisi & is ex coniectura factus. *Pag.* 332. *l.* 2. Κλεάνθην)
Nihil mut. edd. Χρεμῆτα *Palm.* Κρεμάνθην *Pell.* *l.* 15. Σὺ) σου
ἴσως *L.* Nihil a vulgato abit *Fl.* *Pag.* 333. *l.* 5. Τριφάλλης) Sic
Fl. Τριφάλλης cett. *l.* 7. ΔΡΑΠ.) Forf. ΦΙΛ. vel ΗΨΑΚ. In *Fl.*
Δ. tantum. *l.* 11. Πρὸ τοῦ) Sic *B.* 1. *Fl.* & *P.* Προτοῦ *I.* *Ald.*
H. *Fr.* *S.* *l.* 12. Τὸν μὲν ἀποπλ.) τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλ. ad-
scriptum marg. *I.* *l.* 13. Τὸν Μυρόπνευν) Articulum hunc de-
let marg. *I.* *l.* 16. Τὰ πρῶτα) τὴν πρωκτὸν legendum notat
marg. *I.* Τὰ πρῶτα seiungunt *Fl.* *P.* *B.* 1. Ταπρῶτα conne-
ctunt *I.* *H.* *Ald.* *Fr.* *S.*

ANNOTATIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 2. l. 4. Τους σέας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβῶσαι καὶ κατακε-
κῶσθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν
ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; Benedictus: *Nisi inde conicias,*
quod arrosi sint ac mutili, tineasque his diiudicandis in consilium
adhibeas? Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus.
Atqui σέες non sunt *tineae*, sed *σῦτες*. Nam quod nonnulli
ajunt, σέως quoque inveniri, saltem in casibus obliquis,
falluntur, & videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glos-
sae veteres: Σῆς, ἢ σῆ-ψις, haec *tinea*, *robigo*. In Addendis ad-
iecerat GRAEV. Occurrit σέων gen. plur. apud Aristoph.
in *Lystr.* v. 731, ubi *σπῶν* per versum stare non potest.
KUSTER. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic
magnum Graevium: & ostenderat se eam ignorare etiam
Bisetus ad Aristoph. *Lystr.* 731, ubi sunt ἔρια ὑπὸ τῶν σέων
κατακοπτόμενα, quo ipso verbo etiam Lucianus hic utitur.
Reduxit utrumque in viam Kusterus ad l. c. Bisetus hic post
Schol. Hesiodi *Εργ.* 420 collegit vermiculos varii generis,
monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes &
destructores. Nempe lanas & vestes perdit σῆς, δὴξ ligna,
cornua ἰ-ψ, vineas ἰξ, τρῶξ legumina, ficus ψ-ην. Omissa
δρ-ψ lignis infesta, σῆ-ψ carniū vivarum perniciēs, haec
credo, quod non insectum, sed maior serpens. GESN.

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνεις. GUYET. Adscisce-
rem, si vel una ed. praeiret. REITZ.

ead. l. 7. Καλλῖνος) Nobile illius aetatis librarii; certe ut
vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud
Diog. Laërt. in Theophrast. pag. 126 E. & Lycone pag. 131
B. SOLAN.

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Σκῦθ. c. 7. SOLAN.

Pag. 3. l. 6. Κλῶνα) Vide Hesiodum *Θεογ.* 30. SOLAN.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος) Hesiodus *Theog.* v. 29 seq. ad quem

locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in disput. cum Hesiodo princ. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ διατρίβας τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL.

ead. l. 9. Ἡμῖν ἐν πασὶν) Forſan ἢ μὴν. Hesych. ἢ μὴν, ὄντως δὴ. Ita legiſſe interpres videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἢ μὴν, id eſt, *revera*, *omnino*. Hesychius ἢ μὴν, ὄντως. MENAG. Tuetur vulgatum Ienſius in Lectt. Lucian. p. 62 contra Menagium, (cui ſemper concinit Guyetus) qui ἢ μὴν hic corrigi: exemplaque ſimilia ex Noſtri Necyom. Contempl. & Sacrif. Ienſ. affert, alioſque pronominum pleonaſmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, & res ſit notiſſima, hic nihil repetemus. Et video pleraque Ienſii iam inſerta T. I huius ed. pag. 432. REITZ.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνηῖσθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνηῖσθαι. MARCIL.

ead. l. 12. Πρὸς τῆς Λιβανίτιδος) Iurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, & ſimul ſumma illius, quae deinde obiecturus eſt, ſcelera complectitur, ut cum in Pſeudologiſta c. 11 per πάνδημον, & γενετυλλίδα, & κυβήβην, inimicum obteſtatur. Nimirum vix dubito, quin *Libanitis*, quod nondum alias inveni nomen, a loco ſui cultus dicta ſit Venus illa, *Aphacitidis* appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte poſitum, everteret Conſtanti- nus M. Locus clauſicus eſt Eusebii de Vita Conſtant. 3, 53, de quo ponamus quaedam, unde & Libanitidis nomen intelligatur, & quantum in hac iurandi formula amaritudinis inſit. Erat ergo ἄλσος καὶ τέμενος — αἰσχροῦ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείας μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀφάκοις ἰδρυμένον. Σχολῆ τις ἦν αὕτη κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥαστώνῃ (ſic Ro. Steph. Sed malim πολλή τε ῥαστώνη, ut referatur ad σχολή) διεφθορόσι τὸ σῶμα. Γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες αἰὲν ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλείᾳ νόσῳ τὴν δαίμονα ἱελοῦντο. Γυναικῶν δ' αὖ παράνομοι ὁμιλῖαι, κλεψίγαμοί τε ὁμιλῖαι, ἄρρητοί τε καὶ ἐπίρρητοι πράξεις, ὥς ἐκ ἀνόμιμῃ καὶ ἀποστάτῃ χώρῃ κατὰ τὸνδε τὸν νεῶν ἐπεχειροῦντο. ἔφορός τε αὐδαίς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδέτεᾳ σεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τομῶν παριέναι. Reliqua de hoc templo Bochartus Chanan. II, 14. Videtur idem eſſe, de quo in libello de Dea Syr. GESN.

ead. l. 13. Λιβανίτιδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 15. Μυρίνη) Αν μυρίκη; GUYET. Non male, ut ludibrii causa maior sit oppositio inter laurum & vilem myricam atque malvam, quam quae iam est inter laurum & myrtum. REITZ.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua Plin. XIX, 4, f. 22, in Arabia septimo mense arborescere baculorumque usum praebere extemplo, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Δραπετ. extr. GESN.

ead. l. 16. Ἀπήλαξαν) Forſan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὸν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis huius & rivi mentionem fecerit Cellerius, iuvat annotare, eum ab Hesiodo Theogon. v. 5 & 6 iungi cum Hippocrene & Permessō. Erymon ex oriente arceſſit laudatus modo Bochartus Chanaan. I, 16. Strabo lib. IX, p. 281 pr. ὁ Περμησσοῦς καὶ ὁ Ὀλμειδὸς ἐκ τοῦ Ἐλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπέπτουσι λίμνην τὴν Καπαῖδα τοῦ Ἀλιάρτου πλησίον. GESN.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ &c.) Vulg. καίτοι οὐδὲ εἰ πάνυ &c. Sed praefereunda nobis videbatur cum cl. Bel. de Ballu lectio Mf. Reg. 2954, quam expressimus. Simul interpunctionem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χρῶ πρὸς) A coitu metaphora. GUYET. Supra Ζεύξ. c. 6 f. &c. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας) Ἡ σὺ τῷ δεῖνι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε ξυλλαβὸν ἐκείνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε) Vertunt: si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthenes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦτα est Graecis, si hoc es animo? Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦτα ἔχε, habe sane ista, conquisitis, quaecunque Demosthenes propria manu scripsit. Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὰ ἐκτάκως) Thucydidis historia a Demosthene octies descripta. GUYET.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. supra Ζεύξ. c. 3, & quae ibi de statuis a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus de libris, de quibus & hic Noster; sed Plutarchus rem tantam non satis docere videtur in Imperatoris huius vita: cum enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis sepositam, missis aliis, ait tantum, Ἀριστοτέλις & Θεοφράστει opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Romam ab eo translata

& a Tyrannione grammatico compilata, ex iisque Codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rhodium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumferebantur, concinnasse, p. 856 A. SOLAN. Narrat Plutarchus in Sulla pag. 856 H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romanam deportavit: in quibus Aristotelis praesertim atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Biblioth. Gr. III, 6, pag. 175 seq. GESN.

Pag. 5. l. 2. Πίθκος γὰρ ὁ πίθκος) Proverb. BOURD.

Pag. 6. l. 2. Διὰ χειρὸς) Conf. supra, si tanti est, Nigr. § 3, ibique Hemsterh. ex Alciph. διὰ χειρὸς afferentem. Adderem Nostrium infra Pseudol. cap. 24 f. ἀς διὰ χειρὸς ἔχεις, nisi rem notam scirem. Long. Past. I, p. 19, διὰ χειρῶν ἐπί-δεσσαι τῇ χλῆρ. Ael. V. H. VII, 1, διὰ χειρὸς καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα. REITZ.

ead. l. 8. Ἰσμωνίου) Dives is Thebanus, musices cultor. Vid. Plat. Πολ. A. 5. ed. Ald. & Plutarchus passim. Fuit & eiusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2, 839 f. 925 f. 1123 f. Diog. Laërt. pag. 193 f. sed is ab hoc diversus. Vid. Xen. pag. 294, 13, & 326 & seqq. Citharam non tibiā vocat alicubi vir doctissimus. (Spanhem. pag. 4.) Conf. supra Ἀρμον. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Mus. 2075... Marfyae hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* invexit. De huiusce Olympi calamo seu tibia vid. Eur. Ἰφ. A. pag. 267 B. Utriusque meminit Basilus de Leg. Graec. lib. (Grot. ed. 99.) Philostr. 574, Μαρσύας ἦρα Ὀλύμπου, καὶ Ὀλυμπος τοῦ αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 7. l. 2. Κατὰ ταῦτα) Nihil mutare *Fl.* adscripsit Solan. Ἀντ'αὐτὰ maluit? Conf. mox ad c. 7, ubi id potius requirerem, quam hic. REITZ.

ead. l. 6. Ἴππον — Νῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφόρον) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum: nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pelium, Thessaliae montem, & loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota Κ. Talis Aristophanis Κοππατίας in Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. PALM.

ibid. Κοππαφόρον) Omnes, quos vidi, libri Καπποφόρον, nisi quod *Fl. P.* forte κοππφόρον. Ego cur mutaverim, audi: quia apud Aristophanem & Philostratum, p. 334, etiam de equo, cui Κοππατίας nomen est, legimus ipso fere Nubium

initio; ubi Scholiaſtes, quamquam depravatiffimus, inde dictos docet, quia ſignum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus ſignabatur. Ea autem figura erat P inverſum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctiffimus Scaliger in ea, quam de *literis Ionicis* operi ſuo ad Eufebii Chron. inferuit *difſertatione*, poſter. ed. p. 110, quam omnino conſule. Quam in rem ut & ego aliquid de meo amplius conferam, accipe ſimul figurae illius deſcriptionem, ſi ulla, liquidiffimam a Quintiliano exhibitam, & eadem opera in eius textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I, cap. 4, *Inſt. de literis redundantibus* agens, ſic ſcribit: *Et K quae & ipſa quorundam nominum nota eſt, & Q, cui ſimilis effectus ſpeciesque, niſi quod paulum a noſtris obliquatur, Κάππα apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic ſi *COPPA* legas pro *ΚΑΠΠΑ*, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeſerunt, tam impreſſi, quam Mſſ. habebis & mentem Quintiliani, & id, quod volumus, huius ſigni imaginem ſpeciemque, quam limpidiſſime potuit deſcripſit, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q ſimile, niſi quod a ſuis obliquetur, id eſt, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo ſignum deſcribi, quod Scholiaſtes Ariſtophanis optime etiam per P inverſum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec obſerves velim: figuram literae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam geſtaſſe, quam nos fere ſcribentes a ſiniſtro ducere incipimus. Deinde male & iam a priſco more longe diverſo, iſtud *ἐπίσημον* in Graecis noſtris libris pingi; cum vera forma ea ſit, quam Scaliger primus reſtituendam docuit, nempe inverſum Rho (P), ſeu circulus, a cuius latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, mi-nuſculo noſtro q prorſus ſimile, in nummis tamen varia eſt huius Epifemi, literae etiam aliquando forma. Adi Spanhem. de uſu & praeſt. numiſm. apud quem tres hae occurrunt 9. Q. 4. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92; 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92 & 97.) Haſtenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. Anacr. ed. Steph. pag. 73:

Ἐν ἰσχυλοῖς μὲν ἱπποῖ

Πυρρὸς χαράγμ' ἔχουσι.

V. Ἀναβ. c. 47, πύρρικοφόρους. SOLAN.

Pag. 8. l. i. καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλοῦ) καὶ τοὶ ἐγένετο

τις πρὸ τ. MARCIL. Tollendum censeo illud καὶ, odiose hic; ut puto, initio sententiae affixum. V. Plut. 1216 C. & 1239 C. SOLAN.

ead. l. 9. Νεοτμήτους) Non ausim damnare nomen, quod libri tuentur & analogia, cum praesertim τέμνειν esse proprium hac in re verbum σκυντοτόμοι doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit Lucianus verbum paulo generalius, νεοκμήτους. Certe Latine non ausus sum dicere crepidas recens scissas, cum a suendo potius sutores dicti sint, quam a scindendo. GESN.

ead. l. 11. Οὐ ταῦτα) Et ita habere Fl. adlevit Solan. Quare? quia forsitan ταῦτα quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5, ubi eadem suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Συκίνη) Proverbium est, de quo Erasmi. adagio ficulnus. COGN. Confer supra Alex. cap. 47. Infra Peregr. cap. 24. REITZ.

ead. l. 13. Χρυσῶς ἐμβάτας) Misere aberratum est supra in Iov. Trag. c. 41, tam in textu Luciani, ubi τοὺς ἐμβάδας ex P. editum, cum I. B. 1. H. S. ut iam video, recte ἐμβάτας habent; quam in nota ad Schol. ubi & αἱ male exaratum pro οἱ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες & ἐμβάται, misere quoque sibi contradicunt Lexicogr. & Grammatici, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβάς dicendum, ὁ ἐμβάτης. Ammonius p. 49, 'Εμβάδες, ait, κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβά-
τα (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait Th. Mag. Budaeus contra ἐμβάς calceamentum tragic. ἐμβάται comica. Stephanus, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, ait, ex Luciani Gall. (c. 26 f.) Pollux vero a se ipso dissentit, L. IV, c. 18, seg. 115, scribens: Κόβοροι μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβάδες. 'Εμβά-
ται δὲ τὰ κωμικά. Et VII, f. 91, 'Εμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κω-
μικοῖς ὑποδήμασιν. Sed ibid. f. 85, 'Εμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπό-
δημα — κοβόροις ταπεινοῖς ἔοικε. Hemsterh. rem non expedi-
vit ad Necyom. c. 16 f. ubi καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν habemus, dum ad Spanh. nos ablegat. Nam is ad Aristoph. Plut. 759, eundem Luciani ex Necyom. locum allegat, ac si ἐμβά-
δες legeretur, aequae ac in Gall. c. 26 f. dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente Hemsterh. ἐμβατῶν ibi editum, inque eo edd. vet. illic consentire video, veluti in ἐμβάδων consentiunt in altero loco, ubi tamen diserte de tragicis agit. At quia infra Epist. Sat. § 19, τραγικοὶ ἐμβάται aequae ac in Necyom. l. d. item Iov. Trag. sic quoque ex consensu edd.

optimar. legendum est; potius & in Gall. c. 26 f. forsan ἐμβάτων iam corrigendum, etsi ibi edd. ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male Solanus coniecerit, hoc loco pro χρυσῶς ἐμβάτας, legendum χρυσᾶς ἐμβάδας, quod calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Bacch. § 2, χρυσῇ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15, ἐμβὰς Σικυωνία. Aristoph. Mut. 759, ἐμβὰς γερόντων ubi Spānhem. eo usque recte consulitur, quo exempla alia tria ex Aristoph. affert, ubi ἐμβὰς de solea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non finit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ἡ ἐμβὰς generalius esse, ὁ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, & Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem. REITZ.

ead. l. 16. βῆτα — ρα. ς ς δ.) Hinc usu receptam iam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur. SOLAN. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros Homericos iam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas appositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad Il. A, Nota 1: διὸ καὶ τὰ εἰκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλφα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται: atque apud alios Schol. non semel ἴα. ἄλφα, βῆτα &c. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Iurisc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur; vid. quos ille allegat Casaub. & Fabric. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Δημηγορῶν παγγέλ.) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑπερπηδῆσεται) Hom. Il. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκτορα, — Δυκ. — Ἀστερ.) Hom. Iliad. Φ, 34, & seqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 10. Γέλωτα ἀνὸ φλισκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII, § 2 f. καὶ γέλωτα ἐφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII, p. m. 473, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλη. Aristophan. Nub. 1031, καὶ μὴ γέλωτ' ὄφλησθης. REITZ.

Pag. 10. l. 1. Πορφυρᾶν — δισφύραν &c.) Supra Συγγρ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 7. Πυθοῖ) Πυθοῖ & Πειραιοῖ non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoletorum nominum Πυθῶ & Πειραιῶ, quae in tertio & sexto casu habent οἱ, contracte οῖ, ut Ληδοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligi

ἐν, contendit L. Bos de Ellips. p. 282 & seq. ubi plura ex aliis exempla, & hoc Luciani quoque affert. Adscripserat Hemsterh. annotaveratque simul, quod versum erat in *Pythiis*, reddendum, *Delphis*. REITZ.

ibid. Εὐάγγελος) Similem Histor. vid. apud Cic. ad Haren. IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Σφραγῖσι) Conf. fin. c. seq. Et Tragop. v. 79. Et Ovid. Met. XI, 167. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰσέρχεται — ὅλος) Nihil referre, ὅλος ne, an ὅλος recipias, vid. supra Tom. VII, Herc. cap. 1, ὅλος Ἑρακλῆς. REITZ.

Pag. 12. l. 14. Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης) Vide haec copiose illustrantem Gataker. in Cinno pag. 246 ed. minor. P. 303 ed. maior. REITZ.

ead. l. 16. Σφραγῖσιν) I. e. gemmis. GUYET.

Pag. 13. l. 3. Ὠνήσας) Ὠνήσας legisse videtur interpr. GUYET.

ead. l. 6. Περὶ πόδα) Hesych. οὕτως ἐκάλεον τὸ ἀρμόζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων ἢ ἀκριβῶς. GESN.

ead. l. 10. Θρατταί) *Thraciae*, quas depingit Ovid. 2 Metam. COGN.

ead. l. 11. Εἰς τὸν ἕβρον ἐμπροσθεύσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον) Exhibuit quoque interpres in *nigrum pontum*; nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scriptum creditur. Sed Lucianum nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, & intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

ead. l. 12. Μέλανα πόντον) Mare nigrum Luciano notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN.

Pag. 14. l. 3. Νέανθον) De hoc Politianus in *Nutritia*. SOLAN.

ead. l. 16. Κληρονομήσαντα τῆς &c.) Attice cum genitivo ait Schol. bene. Ita & supra Quom. Hist. cap. 20. Verum & cum accusandi casu Alciph. I, Ep. 39, pag. 192 f. ἑταγχοσ γὰρ πλούσιον κληρονόμηκε πατέρα τὸ μείρακιον. REITZ.

Pag. 15. l. 7. Τῶν ἄλλων βαρβίτων) Hinc videtur colligi posse, lyram & barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 10. Τρισχιλίον δραχμῶν) A solo Luciano hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae pretium est ex ipso Epicteto apud Arrianum p. m. 72 B. cur fictili ea usus

lit, audire. Ego, inquit, nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, fierique causam satis obviam; cras, inquam, fictilem invenies. At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque fatuus, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speusippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat A. Gellius III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν νυκτῶν) Subaudi τὸ διὰ. GUYET.

ead. l. 13. Τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι) Serio Epictetum laudat: neque enim semper ridet Lucianus, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, suspiciebat tamen. Senem fuisse docent & alii scriptores, & ipse apud Arrianum p. 66 A. Aul. Gell. II, 18: De Epicteto autem philosopho nobili — recentior est memoria, quam ut scribi quasi obliuiscatur debuerit. Ad M. Aurelii usque tempora vitam produxisse, auctor est Suidas. SOLAN.

ead. l. 14. Χθές) Paulo post Peregrini mortem itaque haec scripta sunt. Vid. Περὶ γρ. c. 36. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεύς) I. e. Peregrini. GUYET.

Pag. 16. l. 1. Τεγνᾶται τοῦ Καλυδωνίου) Memorat inter ἀναθήματα eius verbi etiam Pausan. Arcad. pag. 275, 38 Wech. Ἔστι μὲν, inquit, τὸ δῆρμα ὕδρ τοῦ Καλυδωνίου διεσπῆσθαι δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχῶν ἥδη ψιλόν. GESN.

ead. l. 2. Τὰ ὅσᾱ τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? Pausanias enim in Atticis p. 34, 20, in Lydiae urbe non magna, Τημέβωνος θυραῖς, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὅσᾱ τὸ σχῆμα περιέχοντα ἐς πίστιν ὥς ἐστὶν ἀνθρώπου ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἐστὶν ὅπως ἀνέδοξεν. (conformatio suavit humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suavisset) Αὐτίκα δὲ λόγος ἦλθεν ἐς τοὺς πολλοὺς, Γηρύοντος τοῦ χρυσάορος εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ. Dicemusne lacunam esse post Θεβαῖοι, aut post ὅσᾱ adeo. Sed hariolari nolo. Magnam vim eiusmodi reliquiarum, (κειμήλια, θαύματα, ἀναθήματα, pro diverso respectu vocant Graeci) breviter indicat Ez. Spanhemius in ipso ingressu magni operis pag. 3. GESN.

ead. l. 3. Γηρύονος) Γηρύονος diserte scripsit Gesner. in nota Lucian. Vol. VIII.

sua; an quia Latini amant *Geryon*, *onis*? Dubito tamen, num & sic in Luciano corrigi velit, cum etiam Γερύονου in *H.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, edd. decem evolvi, easque in Γερύονου consentire deprehendi, nempe ab recto Γερύονης, quam formatio nem esse usitatissimam, vel ex Loydii Lex. poët. notum, qui id vel quater ex Palaeph. & Γερυονήα a Γερυονεύς ex aliis profert. Addo Conon. Apollodoro annexum p. m. 247: τοῦ Γερύονου περικαλλεῖς ὄσαι βόες. Et Ptol. Hephaest. p. 310 f. Ἡρα συμμαχοῦσα τῷ Γερύονη. Parth. Nic. c. 30, τὰς Γερύονου βούς. Nec aliter Suidas, nec Aristoph. quem vid. Acharn. v. 1081. Ideoque iam nulla mendi suspicio: nec scio, ubi Γερύων aut Γήρυον inveniatur. REITZ.

ead. l. 7. λέγεται — Διονύσιον) Ut Latini verbis passivis imperfon. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adiungunt. Diod. Sic. I, cap. 95 pr. λέγεται προσελθεῖν Ἀμασιν τὸν Βασιλέα. Ib. med. λέγεται τὸν Ξέρξου πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II, c. 21, λέγεται τὸν Μέμνονα, & millies apud eundem deinde. Parth. Nic. c. 30, λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31, λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36, λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον ἰέναι. Aesop. f. 86, λέγεται ταύτην. Arrian. Exr. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi Gronov. sex, septem alia simil. ex Ael. & Xen. Interdum tamen & nominativum reperias, ut Diog. Laërt. T. II, p. 582, λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. Diod. Sic. V, c. 55, λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόητες γεγενέσθαι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit Cic. ad Att. L. IX, unde proverbium factum est, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionysius tyrannus. GUYET. Seniores intelligit, qui tragoedias & comoedias edidit. Vid. Plut. 838, 2; 1276; 1532, 1. De tragoediis eius vide Suid. & Plut. Timol. 442, 2, & 602 f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἢ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ, quod apud Stobaeum etiam reperitur, Grot. Flor. 187 B. adde Philostr. p. 499. SOLAN. Adleverat Hemsterh. adeundum Davif. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 350 ed. 2. Ibi Cicero de eodem Dionysio tyranno: *musicorum vero perstudioso poetae etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* Davisius autem: *Themist. Or. IX, p. 126, Τραγῳδίας δὲ, inquit, ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τυράννος ἱκανὸς ἦν.* De poetica eius facultate non tam bene sentiunt reliqui, & in horum sententia fuisse se, non obscure docet Tullius: *Ammian. Marcell. L. XV, c. 5: Legimus, Dionysium*

intētaſſe poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantem proprios verſus abſurdos & inconcinnos, laudantibus cunâis, ſolus audiret immobilis. — Dein additis etiam his Luciani, pergit: *alia de Philoxeno in lapidinas conieſto teſtimonia corraſit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. L. X, c. 9. At de Dionyſii tragoediis vide Schefferum & Kuhnium qd L. XIII, c. 18.* Haec Daviſii adſcribere non piguit. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν Φιλῶξεον) Nota Philoxeni hiſtoria, diſertiffime enarrata a Diodor. Sic. l. 15 poſt pr. brevius a Strobæo Serm. 13 περὶ παρθενίας. Tangit Cic. ad Att. 4, 6 med. Aliam cauſam conieſti a Dionyſio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat Athenaeus L. I, p. 6 F. & Schol. Ariſtoph. ad Plut. 290. Tragoediarum Dionyſii nomina, & quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud Fabric. B. Gr. II, 19, p. 675, in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illuſtratur p. 686. Add. viri docti ad Aelian. V. H. X, 9 & XII, 44. GESN.

ead. l. 10. Οὐ δυνάμενοι κατ. τὸν γέλωτα) Aliam cauſam aſſignat Plut. 595 f. Tragoedia nempe Tyranni ei ut emendaret data, a principio ad finem ab eo eſt oblitterata. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγγελάται) Lege ἠγγελάται, & vid. Παρασ. c. 40; vel potius ἐγγελάτο, ut Diog. Laërt. p. 159 F. quamvis de alio illic ſermo. De hac veterum curioſitate vid. Spanh. p. 4 ed. ult. Adde his ob ſimilitudinem Silii Italici factum, qui in Virgillii monumento decubiſſe fertur, quaſi eodem aſſatu inſpirandus. Narrat Iac. Pontanus 281. Philoc. SOLAN.

ead. l. 15. Δωρικόν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum cenſeo; necdum, quid reponam, ſatis video. Aliquid tamen habeo, quod afferam. Fuit altera Dionyſii uxor nomine Doris; v. Aelian. V. H. IX, 8, & XIII, 10; Val. Maxim. IX, 14; de qua haud dubie hic ſermo eſt. Adde Cic. Tuſc. V. Locra erat, Xeneti, viri civium ſuorum nobiliſſimi, filia. Sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad Cornel. Nep. in Dione. SOLAN.

ibid. Ἡκεν ἡ Διονυσοῦ) Non puto, ridiculum quaerendum eſſe in his verſiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, & minime Tragicum; ridiculum, neſcio, an quis hodie obſervet? ſed citari arbitror carminum principia eorum, quae miſerum poëtam praeter cetera decarent. GESN.

Pag. 17. l. 1. Μάλιστα εὖστ. — ἢ τῷ Διον.) Aut μάλλον ſcribi debuit, aut εὖστοχότερον. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ ἀνελίττεις) Haec omnia Perf. eiſque inter-

pretes ad Sat. 3. BOURD. Perinde quidem est, five legas, ut in editis habetur, καὶ ἀνελίττεις ἀεί, five, ut in Ms. exstat, καὶ ἀνατυλίττεις ἀεί. Utrumque enim significat *libros, versus, evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀνατυλίττειν, quod hic Codex verustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librarios pro eo substituisse notius & tritius. Proprie ἀνατυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, *coagmentas, spolias*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine iungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque literis aureis index libri inscribebatur, ut erudite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Carullum p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV.

ibid. Καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις) I. e. recidis, *tu les rognes*. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντίθεις) Ἐντίθης. GUYET. Ni Atticum foret εἰς pro ης, ut c. 19 f. προὔτιθεις. REITZ.

ead. l. 8. Τῶν ἰχθύων ἀφρονότερος) Proverb. BOURD. Supra Z. Tr. c. 35. Ἀλεκτ. c. 1. SOLAN.

Pag. 18. l. 1. Τίλφαις) Lege σίλφαις, ut Ἀλ. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illum locum. SOLAN.

ead. l. 9. Χανεῖν σοι) Hom. II. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 11. Δημήτριος) Vide Ὀρχ. c. 63, Δημον. c. 3, & Τοξ. c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX Demetriis vid. Philostr. IV, 25, notasque Olear. p. 163, b. 1. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς Βάκχας) Eur. Bacch. 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl. βάπτας*, prave. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐπιμήκη) Ἐπίμηκες dederat Solan. non adiiciens unde. Ideo non satis causae, cur vulgarum desererem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπίμηκες distinguas, construasque ζῶφριον ἐπίμηκες, κέρατα ἔχον, Solani coniectura non displicebit; non tamen certum erit, Scholiasten sic dedisse. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Τούτου) Sic Solan. pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, etsi neque ἀδύνατον vulgarum ab Scholiasta profectum. REITZ.

ead. Ἐγχερίφαιτο) Legendum existimo ἐγχερίμψ. REITZ.

ead. Ἀποβάλλον) Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβαλ-

αὐτῷ. C. etiam, nisi quod τοῦτου pro τοῦτο, quod in reliquis est. Sed legendum πολλὸν, non πάλιον. SOLAN.

Pag. 19. l. 3. Τήμερον) *Usque ad hanc diem.* GUYET.

ead. l. 6. Τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον) In edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 10. Μὴ) Lege πῆ. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ μὲ Σύρον ὄντα) Syrus ergo & ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. l. 6. Ἐκκεκραγῆναι) Delerat ἄκ Solanus, praeunte Fl. Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses ἐγκεκραγῆναι coniicere, quod similia frequentet Noster, ut ἐμβοᾶν, ἐμφογεῖν &c. Sed quia supra de Merced. Cond. § 28 quoque χειρσαίου βατράχου δίκην διψῶντα κεκραγῆναι, neque compositum ἐκκεκραγῆναι in Nostro observavi, Solano assentior. REITZ.

ibid. Ἡ μὲν) Καὶ μὴ. GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ.

ead. l. 9. Βασιλεῖ τινι) M. Aurelio; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam &c. quod & a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post Peregrini mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ ψευδαλέξανδρος) Ille fortis extremae iuvenis, qui Syriae regnum velut paternum (Antiochi Epiphanis filium mentitus) armis repeteret a Demetrio Sotere. Vid. Iustin. XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. Καὶ ψευδοφίλιππος ἐκείνος κναφεὺς) Ammian. L. XIV, c. 19, etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur. Haec, inquit, fortuna mutabilis & inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, & Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andriscum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. L. BOS. Ψευδοφίλιππος) Andriscus ille, vir ultimae fortis apud Flor. II, 14, 3, sive stirpis. Vell. Pat. I, 11, 1, qui quod vulgo ex similitudine Philippi (Persei Macedoniae regis filii) Pseudophilippus vocabatur, regiam formam, regium nomen animo quoque regio implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 11. Ψευδονέρων) De Pseudoneronibus tribus vid. Caes. saubonus ad Suetonii Neronem extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψῦδος ταττομένων) Beneficius, qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem huiusmodi innuit auctor, usus-

pat casum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιούθει γούν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι. Et rursus: Κράτητα ἐπηγερομένην καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων. In Reviviscentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τέχνῃ ταττομένοι. Anastasius apud Basileenses, & si qui alii hoc modo mentiri sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem, & si quis alius eorum, qui post vocem ψεύδος nomen positum habent. Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero & Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis praeposito φίλος. GRON. Ὑπὸ τοῦ ψεύδους τεταγμένων legit cl. Bel. de Ball. vertens; & sous ceux-enfin; qui sont rangés sous les enseignes du faux.

ead. l. 12. Ὑπὸ τὸ ψεύδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεύδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, & sim. GUYET. Nam Bened. dederat, qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiri sunt. REITZ.

Pag. 21. l. 4. Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V. 2. in qua tantum desideratur δις, in aliis depravate prorsus legitur Μυσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer α. μισθ. c. 11, si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plut. 212, 2, ubi Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam in suo Codice Kusterum video, qui proverbium de re, quae alteri, & diametro, ut aiunt, opposita est, dici notat. SOLAN. Τῶν Μυσῶν τοῦτο) Quae Scholiasta de Myforum & Phrygum terminis dicit, declarari possunt e Strabone Lib. XIII, pag. 432, 33: τὰ δὲ ἐξ ἡς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἔτι τὰ τῶν Μυσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἄλληλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis & ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima & in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet, Lucianum, scriptorem, si quis alius, discretum, & verborum minime parum, quin περίεργον potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum iam olim putamus locum e compendio scribendi, pro μυσῶν legendum μουσικῶν. Nam illud alterum, quod διὰ πάντων dictum putamus, pro vulgatiore διὰ πασῶν, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam διὰ παντὸς (intell. διαστήμα-

99) dici observaverimus ab Hippocr. de diaeta I, 9, 17. GESN. τῶν μουσικῶν τοῦτο διὰ διὰ πασῶν) Vulgatum τῶν μουσῶν &c. non esse sanum, Guyetus quoque animadvertet, non vero qui sanandum. Sed iam inventa veritate ab Solan. & Gesnero aliis coniecturis non indigemus. Cumque & Wessel. in Observ. p. 35, eodem modo emendandum viderit, ἀμουςας forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbii supra in de Merced. Cond. cap. 11, ubi ad Prolem. Harmon. remissi. Item in Prometh. c. 6. Et in Quom. Hist. c. 7. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. REITZ.

ead. l. 5. τοῦ Πύρρου) Pyrrhus Alexandro similis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης) *Obesue naris*, itemque contra ea ἐμπύλαις *naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κορύζαν satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobandam & ἀβελτερίαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit Plato, apud quem de Rep. I, p. 416 C. Thrasymachus Socratem sic superbe tractat, Τίθ' σοι ἐστί; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα περὶ σοφίαν, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεινόμενον. Sed haec copiosissime iam olim & magno apparatu Hemsterhusius in dialogis Nostri selectis p. 25. GESN. Supra Dial. Mort. XX, § 4, κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κορύζα. Et Dial. IV, § 2, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λίμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi Hemsterh. hoc paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura daturum; unde conicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loco priore non reperierit, quae super κορύζη copiose dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24 — 30. At cum & alibi similes minoris ed. observationes non recudi in hacce curarit, nolim iam istam notam tam longam huc inferere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, & altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, prae aliis Lucianum κορύζη pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora, de Mort. Peregr. sub init. & in Navig. § 45 &c. REITZ.

Pag. 22. l. 14. Εἰ βασιλεὺς μάθοι) Marcus Antoninus Philosophus. GUYET.

Pag. 23. l. 13. Βάσσοι) De quodam Basso legimus apud Philostratum pag. 166, & ad quem Apollonii Epistolae exstant XXXVI & XXXVIII, & apud Suidam, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. Ovid. Trist. II, 417. SOLAN. Variorum quidem Bassorum meminit Tacit. nullius, quem

huius Sophistae nomine insignire queam. Fuit & Bassus Neonis tempore, homo dicacissimus, qui *Asinus albus* vocabatur, ut refert Quintil. L. VI, c. 3, p. 545. *Asinum*que ob ineptias, *album* ob iucunditatem, dictum vult Turneb. At Burman. ob stuporem vel magnas aures, & colorem cutis. Hunc designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ.

ibid. Βάταλος) De hoc apud auctores ambigitur. aliis *tibicinem*, *poëtam* aliis facientibus. Vid. Plut. v. Demosth. 1554, I. qui monet, ita dictum ab obscoenitate Demosthenem. Libanius in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Confuse etiam Suidam, & in eum eruditissimi editoris notam. Ipse Demosth. eius opprobrii meminit, p. m. 179 B. C. Poëtam mollem facit Iof. Barberius AG. X, 823. Vid. etiam Brodaeum Miscell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἡμιθέων) Ovid. Trist. II, Epist. ad Aug. *Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.* Huius, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit Philo Hebraeus in vita Moſis. *Comoedias*, inquit, & *Sybariticas nequitias componentes.* Mart. etiam XII Theſ. Crit. Grut. p. 27, I. Lil. Gyrard. p. 482. SOLAN.

Pag. 24. l. 2. Χύτραις λημώντες) Comicus in Nub. p. 144: εἰ μὴ λημῶς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία πηροῦμενον, οὐκ ὠκνησεν εἰπεῖν χύτραις λημώντες. Hefych. Κρονικαὶ λήμαι, παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημῶν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων. L. Bos. V. Scholiast. Aristoph. Neq. ad v. 326, p. 144, & Hefych. Κρονικαὶ λήμαι. SOLAN.

ead. l. 3. Μυρία γὰρ) Sic de Calum. c. 10 & 29. Sic apud Aristen. Epist. 19, lib. II. BOURD.

ead. l. 5. Μαστίχῃ) Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod & hodieque faciunt Asiatici. Vide supra notam ad Μισθ. c. 33. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον) Supra c. 2 pr. SOLAN.

Pag. 25. l. 6. Κάκεινα) Non liquet. SOLAN. In marg. *Iunt.* notarat idem, nihil variare edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κάκεινα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καὶ, ut neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse Solanum: verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κάκεινα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς ἐκείνος haud infrequens esse, ut Aelian. V. H. IV, 9, ἀλλ' ἐγὼ φησιν, αὐτὸς ἐκείνος εἰμι. Herodian. III, 13, 7, αὐτὴν τε ἐκείνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. Aristot. de Gen. Animal. III, 6 pr.

τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, & similia Nostro etiam familiaria; vid. ad Abdic. cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc Lyfiae in Ἀπολ. δωροδοκ. p. 378 ed. Lond. ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad Gall. c. 20, Icar. c. 1, atque alibi, partim alia occasione expromenda; non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed & prope accedentia afferuntur a viris doctis ad Dial. Mar. III, § 1; nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταῦτ᾽, tumque ταῦτ᾽ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκεῖνα, illa ipsa, s. eadem illa; nam quī opposita illa pronomina eodem spiritu iungantur, nondum capio, dum ταῦτα ἐκεῖνα idem sonat, atque haec illa, & si δύο accedit, erit, illa haec duo, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimembris, & construi, καὶ γὰρ κἀκεῖνα δεινῶς ἐσπούδακας, & in ista valide incubuisti, περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, salva res foret. At vix patiuntur sequentia, REITZ.

ead. l. 8. Ἐξώρων) Validos dederant, cum sit exoletos. Vide Suid. Et Philostr. Epist. 14, οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. senioribus, quam ut amatoria exercent. Generaliter enim signif. aetatem iustam egressos, quod satis iam docuit Steph. REITZ.

ead. l. 10. Ἰερὸν χρῆμα συμβουλὴ) Supra Rhet. Praec. § 1 habuimus: Ἰερὸν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν. REITZ.

ead. l. 11. Ἀξιώ γὰρ σε ἀφένον) Longe hic a sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit: auctor enim tibi sum, ut omiffis, quae nihil ad te attinent, nempe librorum emtione, alterum illum morbum tuum cures, & ministros illos, nempe libidinis tuae, dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post epulas & vinum agitis vos, etsi a te nihil acceperint. Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. MARCIL.

ead. l. 12. Τοὺς ὑπηρέτας) Sensum ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν) Ut eis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἰκοί. MARCIL. Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιώ σε ἀφένον — θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας — quid exspectamus? non profecto ὧν

δὲ, sed ἀνεῖσθαι, nec ὅμως, sed ὅπως. Blandissimam esse utramque emendationem, agnoscet, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum censeo in οὖν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ἀνεῖσθαι peccatum esset, nube obiecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrupendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hoc sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GESN.

ead. l. 14. Μεταστέλλοιο) Μεταστέλλεσθαι forsan legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Antē hanc vocem excidisse puto μηδέ. SOLAN.

ead. l. 15. Λάβωσιν) Subaudi τι, δῶρα, aut quid simile. GUYET.

Pag. 26. l. 1. Ἐτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς) Ἐτι καὶ δῆγματα ἐπ. Morfuiunculas nempe amatorias. MARCIL.

ead. l. 6. Ταῦτα καὶ λόγοις διωχουμένοις) Ταῦτα καὶ λοιποῖς. MARCIL.

ead. l. 10. Οὐδὲ γὰρ κύων &c.) Utitur & Alciphr. III, Ep. 47 fin. verborum ordine aliter collocato, οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται) ubi Bergler. & haec Luciani addit, cetera ad Erasimum remittens. REITZ.

ibid. Σκυτοτραγεῖν) Proverbium hoc expressit Hor. Sat. 5, l. II, v. 8: *Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto.* SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Ἐκδιετρίβειν) Sumitur hic pro celebrare, virtutes laudare, uti Oin. cap. 2; aut potius palpare, ut Ἀλεξ. cap. 33. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀντισθένης) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonicis recensentur. SOLAN.

ibid. Ἀντιλόχου) Forfan Ἀρχιλόχου. GUYET. Idem adscripsit etiam La Croze. REITZ.

ead. l. 7. Αἰσχίνου) Supra de Merced. c. 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Τιμάρχου) Τοῦ καταπύργωνος scil. GUYET. Haec oratio hodieque exstat. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑποδεδυκας) Cum omnium, qui modo laudantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere inveci sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori obiicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo ὑποδεδυκέναι, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, & similia

subisse, & histrionis instar egisse: quem intellectum verbi hic tanto magis annotandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. GESN.

ibid. Τὰς Βάπτας) Τὸς Βάπτας esse nomen huius Comoediae evincit Platonius ille, cuius περὶ διαφορὰς κομῳδιῶν libellus Aristophani praefigi solet, post princ. ἴσμεν γοῦν τὸν Εὐπολιν, ἐπὶ τῇ δὶδᾶξαι τοὺς Βάπτας, ἀποπτιγέτα εἰς τὴν Σάλασσαν ὑπ' ἑκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τοὺς Βάπτας. & magis etiam Iuvenalis II, 92: Cecropiam solii Baptae lassare Cotytto. Verus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, & dubitationem, si qua esse poterat, eximit, simulque Lucianum unice declarat: Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes, lassare psalteriam. Baptae ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus est. An hi βάπτας gestarunt βαπτὰ; de quibus Hemsterh. ad Nigrin. c. 40, GESN. Τὸς Βάπτας legend. videtur. Βάπτας Eupolidis drama, in quo τῶν βαπτῶν τῆς Κοτυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. Iuvenal. Guyet. Recte coniicit Guyet. nam Baptae sacerdotes mares erant Deae Cotyttus, cui nocturnis & impudicis saltationibus sacra faciebant. Iuvenal. Sat. II, v. 92: Cecropiam solii Baptae lassare Cotytto; ubi vid. Interpret. quos non exscribo. Et quamvis molles eo nomine etiam insigniantur, adeoque per iocum femineus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. REITZ.

ead. l. 13. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπται τῶν βιβλίων, ὁποῖαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττει) Ridiculissime Latinus interpres, quasi animo, qualibus manibus libros verses. Non intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, aversari, avoῖρ & contrecoeur. Hoc dicit Lucianus: quem tu mollium tuorum aversatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis? Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προσδύμιοι, tam προσκάρδιοι, manus tuae tam rebus obsoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime βιωφελὴς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτη τούτων. Nam & ἅπτη pro ἅπται legendum. GUYET. Etiam hic infelicitur rem cessisse arbitror Marcilio. Vult sine dubio hic dicere Lucianus, quo animo, qua mente? Sed nimirum non scripsisse videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτε

ψυχῆς ἔχων. Lysias in narratione, quam refert in ipsius vita Halicarnassensis Dionysius, ex persona mulieris pro filiis suis, contra suum patrem, agentis, interrogat, *τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παίδων τοιαύτη γνώμη χρῆσθαι*; quo tantum animo? Vid. p. 193 extr. Ald. GESN.

ibid. (Ἀπτη) Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἄπται, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem & *L.* ἄπει. Sed quid hoc ad rem, quales? Contra aptissimum est illud ἄπτη, facillimusque librariorum lapsus, qui ἄπται inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugisse miror, cum statim recte ἀνελίτται eodem habitu sequatur. Ut enim ἄπταις, quod unum restat, scripserit, a me impetrare non possum, ut credam. SOLAN. (Ἀπται) Delerat posteriorem syllabam Solan. & ἄπτη sua auctoritate dederat. Fateor, sensus perspicuitati ita consuli; verum quia ex seq. ἀνελίτταις facile intelligitur, etiam secundam pers. requiri, eaque Atticis saepe formatur in *ει* pro *η*, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἶομαι, ὁψομαι esse perpetuo faciunt βούλει, οἶει, ὁψει pro ὁψη, in secunda sing. forsan & ἄπτομαι, ἄπται formavit Noster. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει sciscitaris apud Aristoph. Plut. 60; item τύπτει, ψεύδει, ac permulta similia; vide larga manu indicata ap. Maittair. de Dial. p. 63. Et licet Suid. ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipsum ἄπται, quod hic occurrit, indicat ab iis usurpatum, dum ait: ἄπται, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ ἐκλογόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστίν. REITZ.

ead. l. 16. Ἦδὲ ἐκείνοις) Libidinibus illis probrosis. GUYET.

Pag. 28. l. 1. Τῶν λόγων) Quid est? GUYET. Mallem, si per Codd. liceret, ἔργων. Quorsum enim illud λόγων, nisi cum *Fl.* pro ἐπιτεταμένος, ἐπιτεταγμένος legas? quod ferri hic non posse, ego quidem existimo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. coniciebat δόρπων. Eligant lectores.

ibid. Μικέτι μὴ — μηδὲν) De triplici illa negatione vid. supra Philop. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταραξῇ. Et de Merced. Cond. § 4. Item Reviv. c. 18, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. REITZ.

ead. l. 2. Ἄφες δὲ τὰ βιβλία) Ἄφες δὲ. MARCIL.

ead. l. 4. Τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν) Cum nondum satis probatum sit, fuisse fabulam Euripidis hoc nomine, de quo vid. Barnesius; hic autem locus sit in Hippolyto v. 418, & ibi ex persona Phaedrae proferatur: nolim Luciani verba sic accipere, quasi is Phaedram, fabulae Euripideae nomen, laudare voluerit. GESN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED. 391

ead. l. 6. Οὐδὲ σκότον) Eurip. Hipp. 417. SOLAN.

ead. l. 8. ἴθι) Confer supra Πητ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Τῇ γλώττῃ) Lingua, supple impura, a fellatio-
ne scil. GUYET.

ead. l. 14. Αἰθίοπα σμήχιν ἐπιχειρῶ) Paroemiogr. BOURD:
In Schotti Adagio legendum ἀρόνητον. SOLAN.

Pag. 29. l. 13. Μαχαιρίδας) Cf. supra Ἀναβ. c. 45. SOLAN.

Pag. 30. l. 6. Τὸ τῆς κυρτῆς) Supra idem Τιμ. cap. 9. (iam §
14.) Nota Aesopi fabula. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις) Ubinam? nisi forsan
ἀποφρ. eundem spectat. SOLAN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello Th. Mag. titulum
facit περὶ ἀγνοίας. V. μά. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Haesi aliquantum in hac voce, utrum
possit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumniae*.
Sed cum *calumnia* semper falsa sit, cui proinde non modo non
temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius mul-
to pateat, quam διαβολή, & ad omne genus *cavillationum*,
pravarumque interpretationum referatur: in titulo malui illud
ponere, quod Apellis historia, & definitio auctoris, ac tota
disputatio maxime postulare videbatur. In contextu tamen
orationis non abstinui interdum *calumniae* appellatione, quo-
ties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur;
quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singu-
las binarum linguarum, non esse temere nomina plane syno-
nyma. GESN.

ead. l. 3. Δεινὸν γὰρ ἡ ἀγνοία) Ita ferme Plato in Philebo: Οὐκ-
οὐν τὴν ἀγνοίαν εἶπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Nonne igitur *igno-*
rantiam dicemus omnibus esse malum? & huc forsan respiciens
noster interpretes vertit, *mala res est ignorantia*: sed vim vocis
δεινὸν non satis expressit, quae diritatem innuit. Malim igitur
vertere, *dira res est ignorantia*. Est enim ab illo Graeco hoc
Latinum vocabulum derivatum, *v* in *r* mutato. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς περ ἀχλὺν τινα) Atque haec est ratio, cur ani-
ma nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerunt)
quae lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non se-
cus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tene-
brae ita inter se oppositae, ut altera alteram destruat, atque

dissolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκεισθαι, καὶ γινώσκειν ἐκάστω διὰ συγγένειαν ἔρος ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἐνιοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἀλλοις τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἀγνοίαν ἢ ψυχὴν δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεγγές ἐξαιρεῖ, καὶ ταραττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποψίας ὄντα πλήρη πρὸς αὐτήν. Quod unicuique nostrum ob cognitionem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi & innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum ΕΥΜΕΝ suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, & omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II: O miseras hominum mentes! o peccora caeca! Qualibus in tenebris vitae, quantisque periculis, Degitur hoc aevi quodcunque est! Phaedrus f. XI, lib. III, de Augusto: Qui postquam tenebras dispulit calumniae. Cicero lib. I Tusc. Qu. c. 26: Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit. TOLL.

ead. l. 7. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante Lucretius: o peccora caeca! Sic Plato τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν ἀγνοίαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουσι, teste Plutarcho in Lysandro. Id est, ignorantiam, ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus. TOLL.

ead. l. 8. Τῷ δὲ) Forfan τὸ δέ. GUYET. Sic Ven. utraque, Ms. Ox. & L. In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μὲν πλησίον) Tertullianus in Apologetico: Sed caecitatis duae species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt. TOLL.

ead. l. 10. Ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες) Lucretius lib. II & VI: Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis In tenebris metuunt! sic nos in luce timemus Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis, quam Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura. TOLL.

Pag 32. l. 1. Τὸς Λαβδακίδας) Notissima fabula est, e mythologis & poëis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. Τὸς Πελοπίδας) Atrea & Thyesten, eorumque filios. Adeantur Tragici Graeci & Latini, apud quos haec fusius. TOLL. Non repeterem, recte Tollium dicere, Atrea & Thyesten intelligi, i. e. Pelopis filios, Tantali Nepotes, nisi vide-

rem aberrasse I. C. Schroderum, qui in Epist. Cic. selectt. L. II, Ep. 32, verba Ciceronis ad eisdem spectantia, quando ait, *ut ibi esses, ubi nec Pelopidarum*, ad ducem Pelopidam Thebanum, de quo C. Nepos, male refert. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ οἶκοι ἀνάστατοι) Ita fere & Photius, in praestantissima illa ad Michaëlem Bulgariae principem epistola, χεῖλη δὲ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας ἀποστρέφου· πολὺ αἰὲς γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμνην κατὰ παίδων, καὶ βίου ἐσχίσε συζυγίας, καὶ συγγενεῖς ἐπ' ἀνέστησε κατ' ἀλλήλων· καὶ τί λόγῳ; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου. *Labia accusatoria & sycophantica aspernere: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt, vitae vincula & connexiones disruperunt, & in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica sycophantae vox civitates & domos integras subvertit saepe.* Qui locus hinc desumptus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. Themistium in Orat. III leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὴν μὲν, inquit, ἀπανταχοῦ καὶ πολεμοποιὸν, οὐ ἀντιπαρεῖσυν, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῷ, καὶ τὸ δράμα ἐκείνης καὶ ὁ ἱππόλυτος. *Calumnia porro ubique permolesta est, rixasque & contentiones ubique provocat, quocumque se insinuaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata.* Praeclare igitur Menander: ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται, mendacii calumnia vitam labefactat. Exemplum praeter cetera egregium est apud Phaedrum fab. 2, lib V; ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro ex filii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed & ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus afferat calumnia, ostendatur. TOLL.

ead. l. 14. Καθὰ περ ἐπὶ τινος γραφῆς) Velut in tabella. Sic Velleius lib. II: *Nos memores professionis universam imaginem principatus eius oculis animisque subiecit.* Ubi τὸ animisque ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. *Ἐν δὲ αὐτοῖς.* TOLL.

ead. l. 16. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro & Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum δέσει, id est, adoptione, fuit Ephesius, teste Suida, Pamphili Amphipolitae discipulus. TOLL.

Pag. 33. l. 1. Πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλοπάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, Gallus

dictus; uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in notis ad Eusebium docet. Citat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituiam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο. Addit Scaliger: & Gallos Magnae Matris foliis hederæ, & Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederæ inusta ipsi fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi peiore, quam pessimi στιγματῖαι, conditione futuri sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ κατεστίχθαι. Et hoc liquet e sequenti voce ἐστεφανοῦντο. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἐστιζοντο legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante Πτολεμαῖον, qui aberrat ab edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954. & 3011.

ibid. Ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότης τῆς συνωμοσίας) Quem hic vocat bis Θεοδότην, Polybius semper Θεοδότην vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V historiarum. PALM. Theodotus Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. V fute narrat. TOLL. Θεοδότης) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud Polybium L. V, pag. 404 & seqq. Vide etiam Priedaux P. II, L. II, p. Angl. 100. Gall. T. III, p. 164 & seqq. SOLAN. Apellem cum Theodota coniurasse narrat Noster: sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I, tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C annis ante vixit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. TOLL.

ead. l. 6. Ἀντίφιλος) Non ignobilis pictor. Meminit eius Plinius lib. XXV, c. 10. Opera eius aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 10. Περ' ὅλον τὸ δεῖπνον) Neglexit haec interpres. Verte: toto coenae tempore. TOLL.

ead. l. 11. Πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίον πρὸς οὗς τισὶ Συρακουσίων κοινολογούμενος, alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans. Sic Homerus: Ἄγχι στήθεσσι

κεφαλῇ, ἵνα μὴ πυνθίοιτο ἄλλοι. *Prope admovent caput, ne alii audirent.* Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. TOLL.

ead. l. 12. Πηλουσίου κατὰ ληΐν) Non Pelusii, sed Ptolemaidis, ut ex Polybio constat. Nam Pelusii castrametatum Ptolemaeum refert Polybius, cum adversus Antiochum proficisceretur. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κάρτα καὶ τᾶλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὦν) Salmurienſis: *Tum Ptolemaeus, ut qui praeter cetera non esset admodum prudens.* In hac versione κάρτα omittitur, inepte: etiamsi φρενήρης prudens exponas, opponuntur κάρτα & οὐ πάνυ ineptius interponitur & sine sententia καὶ τᾶλλα. Locus laborat, cui suffragante Ms. sic sanitatem reddes: ὡς ἂν κάρτα ἄλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ὦν, qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat. Nam φρενήρης etiam est παράφρων, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Stephano, cum & hic locus Suidae & Etymologici magis sententiam firmet. Nam si hic φρενήρης est prudens, quam quaeſo sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? qui quidem summo opere, & in aliis non omnino, aut non valde prudens erat. Sic neminem sanum loqui, nec sanus iuret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, & φρενήρης esse imprudens. GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, φρενήρη etiam esse imprudentem. Apud Suidam, ubi etiam παράφρων esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui περίφρων voluit. Certe exempla Agathiae potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit Kuſterus. Quatuor locis Homeri (quae facile Index dabit) Eustathius ita explicat, ut ἀρηρότα τὰς φρένας, ἀντίφρωνα dicat. Quatuor locis sic utitur Herodotus, nempe III, 30 & 35, V, 42, & IX, 54. Sic Scholiastae Eurip. ad Heracl. 151, φρενήρης est ἀντίφρων, ἀρτίας φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένος. Sic ipsum hunc locum Luciani interpretatur Schol. φρόνιμος. Atque ad Herodoti locum aliquem respici hic etiam a Luciano, suadet etiam illud Ionicum & Herodoteum κάρτα. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem Herodotum. Itaque proponere interim placet coniecturam, quam forte serius ocus vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem puto glossam τῆς κάρτα, vocabulum πάνυ. Posteriorum aliquis

eam forte assumsit, & eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τᾶλλα οὐ κάρτα φρενῆρης τις ὦν, κ. τ. λ. Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GESN.

ead. l. 14. Καὶ τᾶλλα) Ante has voces antea legebatur κάρτα in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis extat tantum κα τα ἀλλ', unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἀλλ', quod, misso odioso illo κάρτα, secutus sum. Φρενῆρης enim ap. M. Aur. IX, 51, significat *prudentem*. Apud Plutarch. etiam in Alex. 487, 2. Sic autem satis consultum esse huius loci sanitati, exulare tantum iusso κάρτα, existimo. V. Eur. Ἀλκ. p. 261 A. SOLAN. Κάρτα delebat Solan. in I. adscripseratque: Cod. B. κα τα ἀλλ' οὐ πάν. Unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἀλλ' οὐ πάν. Sed adeo evanida erat eius loci scriptura, ut legere non valerem, an κάρτα vel καὶ τὰ scriptum esset. Ego igitur in lectione tam incerta vulgaram retinere satis habui. REITZ.

ibid. Οὐ πάν φρενῆρης) Fatuitatem eius, & socordiam, vitamque luxui, compotationibus, & infanis amoribus deditam cognoscas e Polybio lib. V Historiarum, apud quem & aliud calumniae in Cleomenem, & stultitiae regis exemplum invenias. Item ex Iustino lib. XXX, c. 1; nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro praeter cetera, verterim *alias*. TOLL.

ead. l. 15. Ἐν πολακείᾳ δεσποτικῇ) Quippe rex, & regis filius. Vide, quae infra ad c. 7 (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ibid. Τεθραμμένος) Fractus verterat interpretes Parisinae, quasi legerit τετριμμένος. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

Pag. 34. l. 1. Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς) Malim, *miraeque verisimili ista calumnia*. TOLL.

ead. l. 2. Ὡστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος) Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non, quod ea proditio supra pietoris fortunam esset; non, quod & magnis a se beneficiis, & supra ceteros artis aemulos honoribus auctus esset &c. TOLL. Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, insque illi aliquod voluntate nostra datum est, teste Seneca lib. I de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 3. Ὅτι ἀντίτεχνος) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodium: Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ φθονεῖ, καὶ αἰοῖδ' ὃς αἰοῖδ' ᾧ, Et figulus figulo invidet, & cantor cantori. Themist. Orat. III: σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοίτης ἔρωτα ἐπιτίθεισα τῶν αὐτῶν ἐπαίνων ἥρεμα ἀντιπαροξάζειν εἰς

ἡμιλλαν, periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen & contentionem impellit. TOLL.

ibid. *Οτι μικρότερος) Quid enim pictori cum re militari; praefertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane certant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 4. Εὖ πεπονηώς) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 6. Ὡς εἰ) Redundat ὥς in omnibus nostris libris. Vox ἑαδε, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SOLAN. Παρέλκειν videtur ἢ ὥς. GESN.

ead. l. 7. Εὐθὺς ἑαδε μνήσιν) Ex aliquo poeta senarii dimidium videtur. GUYET. Ῥῆσις videtur e Dorico poeta sumpta. GESN.

ibid. Μνήσιν) Male haec interpres verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 15. Οὕτω λέγεται μεταγυῖναι) Isocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Atheniensibus: Οἶμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἄγνοεῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλεγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολλὸν χρόνον διαλιποῦσα, παρὰ μὲν τῶν ἑξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπεθύμησε τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡδέως ἂν εἶδεν αἰμεινὸν ἢ πρότερον πράττοντας. Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisse iudiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraverit, & calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit. Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I, cap. 16, qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci iussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum a supplicio ad Pisonem reducerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, οὕτω λέγεται μεταγυῖναι ἐπὶ τοῖς γεγενοῖσι, tantopere poenituisse eorum, quae egerat; an, quod in Ms. est, οὕτω λέγεται αἰσχυρῶναι ἐπὶ τοῖς γεγενοῖσι, tantopere puduisse factorum. Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poeniret. GRAEV.

ibid. Μεταγνώνας) Tanta subisse regem poenitentia dicitur. TOLL. *Mf.* Ὁς. etiam αἰσχυρόναι. Sed nihil muto; proba enim est & hic aptissima vulgata. SOLAN.

Pag. 35. l. 1. Ὡν παρεκινδύνευσε) Aditi periculi memor. TOLL. *ead.* l. 3. Τοῖς τοῦ Μίδα) Aures Midæ etiam adagio notatæ sunt. Persius: *Aurículas asini Mida rex habet. Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI, fab. IV:*

— Nec Delius aures

Humanam stolidas patitur retinere figuram:

Sed trahit in spatium, villisque albenitibus implet,

Instabilesque illas facit, & dat posse moveri.

Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;

Induiturque aures lente gradientis aselli.

Alii ad regum aures huius fabellæ referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu, quam cetera animalia, præditi. Unde Apuleius: *quamquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio aerumnabilis deformitatis suæ recreabatur, quod auribus grandissimis præditus cuncta longule etiam diffita facillime sentiebat;* lib. IX *Milesiacorum.* TOLL.

ead. l. 5. Ἀγνοία) De qua in initio huius libelli plura. TOLL.

ead. l. 6. Ὑπόληψις) Arnobius lib. II *adv. gentes:* *quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, & in nil expositum iaculatio mentis illata?* Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit. TOLL.

ead. l. 7. Ὑπόθερμον) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exæstuan-
te ab imis præcordiis sanguine; ut est apud Senecam lib. I de Ira, cap. 1. Nilus Monachus in Narrationibus: *τεθυμωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πυρρῶτον πλαγίως ὑπελίσσοντες, ira accensi, & micantes oculos oblique volventes.* TOLL.

ead. l. 8. Καὶ παρακεκινημένον) Et commota. TOLL.

ibid. Τὴν λύτταν) Prudentius in *Psychomachia*, de ira: *Sanguinea intorquens suffuso lumina felle.* TOLL.

ead. l. 9. Τῇ μὲν ἀριστερᾷ) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo & livore: *Hinc vultus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptæ, etiamsi gladio interm vacuæ, odio tamen furiosæ mentis armatæ.* TOLL.

ibid. Δᾶδα καίονένν) Non secus ac furiae solent. Queis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum homi-

num animis perquam similis est. Apuleius de Psyche sororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis iam prorsus ardentis deferentes, ipsae &c. protinus pernici se fuga proripiunt.* Phaedrus l. III, *Incensum ille falso uxoris crimine.* TOLL.

ead. l. 10. Τῶν τριχῶν σύρουσα) Apuleius lib. VI: *Et audaciter in capillos eius immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem*; de Consuetudine Psyche ad Verierem pertrahente. Aristaenetus lib. II, Epist. 7: καὶ ζυλοτυπούσα τὴν παιδίσκην τῆς κόμης ἐξείλεκεν. TOLL.

ibid. τὰς χεῖρας ὀρέγοντα) Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque iniuria plus, quam ius & aequum valent. Sic apud Dion. Halicarn. lib. XI Anriq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσαι μὲν ἦσαν ἀκέραιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἄραντες εἰς τὴν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυρμῶ καὶ ἀγανακτισεα μεμιγμένῃ κραυγῇ. Quotquot erant integris iudiciis & iustae causae advocati, sublati in coelum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem sustulerunt. Sic Iustinus lib. XIX, cap. 3: *Ipse quoque (Imilco) manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint.* TOLL.

ead. l. 11. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. TOLL.

ead. l. 12. Ἀγὼρ ὡχρὸς καὶ ἀμορφος &c.) Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere. *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut & *Livor* Latinis: *Pallor in ore sedet, macies in corpore toto. Nusquam recta acies: livent rubigine dentes: Pectore sella virent; lingua est suffusa veneno* &c. Synesius in I de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς ἦδη τὰ πρᾶγμα παροιμίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὀχρῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita ut iam res in proverbium abiret, & haec familiaris esset ad pallentes interrogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia τῆκε καὶ φθορῶν ὅμματα, καὶ κρεδίν, contabescere facit invidium & oculos, & cor. Uti est apud poetam Graecum in Anthol. lib. I, cap. 83. *Quid infelici viro praestat invidia*, inquit Augustinus serm. 83 de Tempore, quem in secretis conscientiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, & alienam felicitatem tor-

mentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animae tenebras, & confusae mentis horrorem, quod vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem saevissimis exagitatum stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate desurbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, & perniciosius, eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit & consumit. Horatius lib. I Epist. 2: *Invidus alterius macrescit rebus optimis*. TOLL.

ibid. Ὁξὺ δεδorkās) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὀξὺ δεδorkάσι, invicem sese acule intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. Themistius Orat. I: ὡς οὐδὲν ἄρ' ἄλλο χαλεπώτερον τίηται ψυχῇ νόσημα φθόνου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὁσῶπαρ ὁ νοσῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφεστῶτα. Ad id nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quae iuxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quae longinqua sunt, & magno a se intervallo semota. Plutarchus lib. de Securitate: τί τ' ἀλλότριον, ἀνθρώπε βασκανώτατε, κακὸν ὀξυδαρκείς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; quid alienum malum, homo invidensissime, acule intueris, tuum vero pervides? TOLL.

ead. l. 14. Τὸν φθόνον) Recte sane Livor Calumniae comes additur. Hesiodus in Operib. Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν διζυροῖσιν ἅπασιν Δυσκέλεδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσῃ στυγερῶπης. Livor autem homines miseros omnes Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur invisio vultu. TOLL.

in Schol. col. 2. l. 1. Ψέφων αἰσθάνεσθαι) Similia legas apud laudatum iam Palaephatum. CLER.

Pag. 36. l. 3. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος) Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in Tabula Ceberis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans Themistius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucari medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, com-

eaque eleganter, fraudem & infidias, dolum & periurium, & emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra Dial. Mort. XX pr. περιήγησαι μοι τὰ ἐν ᾧδου πάντα. Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Τίς) Redundare videtur post ἐπιβουλῇ. SOLAN.

ead. l. 6. Μετάνοια) Nam iudicia festinata, inquit Sarisburiensis in Policratico, cap. 12, lib. V, poenitentiam pariunt. Vel ut in Anthologia lib. I, c. 88, Lucianus: Ἡ βραδύπους βουλὴ μετ' ἀμείνων ἢ δὲ ταχέϊα Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει. Id est, Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed festinans Semper poenitentiam secum trahit. P. Syrus: Ad poenitendum properat, cito qui iudicat. TOLL.

ibid. Ἐπιστρέφετο γοῦν) Quae convertens retro vultum, flens, & pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat. TOLL.

ead. l. 7. Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praeclare hoc Apelles. Namque, utur oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dissipat. Omnia vis veritatis, (exclamat disertissimus Romuli nepotum) quae se contra hominum ingenia, calliditatem, sollertiam, contraque fictas omnium infidias facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. Uberius aliquanto Polybius lib. XIII: Καί μοι δοκεῖ μεγίστην θάδν τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσις ἀποδείξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσδεῖναι δύναμιν πάντων γοῦν αὐτῇ καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μετὰ τοῦ ψεύδους ταπτομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτῇ δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων καὶ ποτὲ μὲν παρὰ χρόνιον δείκνυσιν τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτιοῦσα, τέλος αὐτῇ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψῆδος. Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles coniecturae a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, & modo repente illam suam vim exserit; modo, tenebris obiecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat. Ad hoc exemplum, apud Apuleium lib. X Milesiacor. cum novercae scelus, privignum falso insimulantis, patefactum esset, procedit in medium nuda veritas, victrix scilicet intemperate calumniae. TOLL.

ead. l. 11. Τὰ πρόσθεντα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto ver-

tere potuisset interpretes; quae in calumnia spectanda sunt; vel; quae calumniae adsunt. TOLL.

ead. l. 13. Γενήσεται) Excidit hic haud dubie aliqua vox, quam absque Mss. Codd. ope inferere ex coniectura non aulam. SOLAN. Γένοιτο φανερότερα Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Τριῶν δ' ὄντων) Recte. Duo scilicet iniuria afficientes, tertius autem, qui iniuria afficitur, ut ait apud Herodotum lib. VII, cap. 10, ad Xerxem Artabanus. Διαβολὴ γὰρ ἐστὶ, inquit, δεινότατον· ἐν τῇ δύο μὲν εἰσι οἱ ἀδικέοντες, εἷς δὲ ὁ ἀδικούμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλον ἀδικεῖ ἐν παρόντος κατηγορεῶν· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀτρεκέως ἐκμάθοι· ὁ δὲ δὴ ἀπέων τοῦ λόγου τὰδε ἐν αὐτοῖσι ἀδικεῖται, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui iniuriam faciunt; unus, cui fiat iniuria. Nam qui calumniatur, ea de causa iniurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, iniuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse iudicatur. TOLL.

ibid. Καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις) Unde apud Horatium in Arte: — Nec quarta loqui persona laboret. TOLL.

Pag. 37. l. 4. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui primas partes agebat, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime. Huic proximus vocabatur δευτεροαγωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeschini quondam a Demosthene obiectum fuit convicium, Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiam si clarius possent, tamen vocem suam submitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδεὶς γὰρ ὂν ἀγαθὸς) Cicero l. I de Offic. c. 7; In iustitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur. Huius primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi laesissus. Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικεῖν· ἀνδρῶν ποτὶ εἰσάγοι, nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit iniuriam, accuset. TOLL.

ead. l. 10. Ἀδικεῖντες — προσλαβόντες) Ita Bar. & Fl. In reliquis ἀδικεῖντες & προσλαβόντες, prave. SOLAN. Non obsecundassem Solano vulgatum ἀδικεῖντες reiicienti, quia

in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, & ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοί, scil. ἄνδρες ἀγαθοί, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. REITZ.

ead. l. 12. Ἀδίκος ὁ τοιοῦτος) Isocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὡς ἐστὶ μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιῆ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικοῦντας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιορκεῖν ὅλας δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδὴ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχῃ τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπάλλουσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam, quid enim ea fieri possit maleficientius? quae facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plene innocentes iniurii esse videantur; ut iudices peierent; quae denique veritatis lucem exstinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per iniuriam interficit? TOLL.

ead. l. 13. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος) Themistius Orat. III: καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ὥς ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam iniuriam compellit. TOLL.

ead. l. 14. Τὴν μὲν ἰσότητά) Eam initium esse iustitiae statuebat Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. II de Offic. cap. 12: Ius enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset ius. TOLL.

ead. l. 15. Καὶ τὸ μηδὲν πλεόν) Malim, nec plura sibi appetere. TOLL. Definitur enim iustitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III de Natura Deor. c. 15. IDEM.

Pag. 38. l. 3. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdictum in ἐπιφράττων. Conf. μοχ ἀποφράξαντες — τὰ ὅσα, & Themist., ἀποτειχιστέον, ἀποκρουστέον, ἀποκλείειν in not. Toll. allegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27, ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 7. Ἐνορκον ποισάμενοι) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & iusiurandum in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπαντι τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τούτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροῦσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, & illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent. Qui & rationem paulo post subiungit, cur a iudicibus legislator iusiurandum praestari volue-

rit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷ ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ δῖος ἰσχύει, οὐκ ἐν τῷ φεύγοντι παραλθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐνοϊκῶς προσδέξεται, καὶ παρασχὼν αὐτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. *Fieri non posse, ut reus criminationes & calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevaleat, superet; nisi vestram quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, & se ipsum aequum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat.* Senior ille e curia apud Apuleium lib. X Milesiacorum: *Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui iureiurando adstricti iudicatis, indultos servuli mendacio peiorare.* Solebant autem iudices Athenis id iusiurandum quotannis repetere, quo sanctius iudicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ἔμνυναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἢ μὴ ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, cum quotannis iuretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde & Plato lib. XII de leg. νόμος δὲ καίσθω, δικαστὴν μὲν ἔμνυναι δικάζειν μέλλοντα, lex autem sit constituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius iusiurandum det. Nec aliter Christiani. Sarisberienſis in Policratico lib. V, cap. 12: *Es quidem iudices sacramento legibus alligantur iurati, quia omni modo iudicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipso quoque iure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturae terribiles ante sedem iudicalem deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur.* Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4, & de illis A. Gell. lib. 14, cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud Demosth. de Cor. ipso initio disertissimus, is nempe, quem TOLL. exhibet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) Aristophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσῃς, priusquam utramque audieris partem, ne pronunties. Item Euripides: Τίς ἂν δίκην κρίνοισιν, ἢ γνῶνι λόγον, Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; Quis autem licet diiudicet, aut sermonem cognoscat, Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba? Seneca Medea, v. 199: Qui sta-

tuit aliquid parte inaudita altera, *Aequum licet statueris, haud aequus fuit.* Unde Magistratus apud Apuleium lib. X, partim decuriones deprecari, partim popularis compescere, ut rite & more maiorum iudicio reddito, & utrinque secus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae, damneretur aliquis inauditus; & in pace placida tam durum seculo prodereur exemplum. P. Syrus: In iudicando semper criminosa est celeritas. TOLL.

ead. l. 11. Πρὶν δὲ γὰρ ἀντεξέτασαι) Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, αὐτὸς πορνὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς. Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit, Is homo improbus est, ut qui temere crediderit. TOLL.

ead. l. 14. Εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ) Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII. Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet obiecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: Ecquis, florentissime Caesar, nocens esse poterit usque, si negare suffeceris? Circa quem Iulianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet? TOLL.

ead. l. 15. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ῥήματα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in eius vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς, τὴν χάριν τῶν ὧτων τῷ ἐτέρῳ προστιθέναι, τοῦ κατηγοροῦ λέγοντος, ὅπως τῷ λινδυρεύσῃ καθαρόν φυλάττεται καὶ ἀδιάβλητον. Iam initio, cum iudicia capitula disceptaret, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admove solitum, reo ut alteram integram & intactam servaret a calumniis. A qua tamen consuetudine postea descivit. TOLL.

Pag. 39. l. 2. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι) Hic non tam fide dignos, ut interpretes voluit, quam auctoritate pollescentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini idoneos auctores dicerent. TOLL.

ead. l. 4. Ποιητὴν μοι δακῶ τὸν ἄριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 6. Φησὶ δὲ, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης) Excidit particula ἄν. Sic enim integram memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. Corruptius hoc

habet editio Florentina, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις. Porro praecipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente & inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summo opere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant Atheum, & pietati infestum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praeoccupatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15, (praecedat autem ὥστε) ἀλλὰ κἄν δέλη τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέειπαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὥς ἀληθεῖ προκατελιημμένον. Cur hic haesitet Tollius p. 417 edit. Amst. nihil causae. Τὸ ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo se habet; satisque sensus patet; eumque recte interpretatus est interpres. IENS.

ead. l. 7. Μῶτε δίκην δίκ.) Haec verba apud Platonem eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737 C. apud Plurarchum etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484 AB. ἦτοι σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσαις; sunt etiam, qui Hesiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo aliter idem effert. Ἦρ. p. 590 C. Vid. & Demosth. de Cor. ipso initio, ex quo patet, iureiurando adstrictos iudices τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ex quo autem poeta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supposuit, v. 8: ἀδίκως μὴ κρίνε πρόσωπον [Ἦν σὺ κακῶς δικάσης, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.] SOLAN.

ibid. Πρὶν ἀμφοῖν) Nondum cum Iensio ἂν infero; nam vel sine eo suffragis constat, cum πρὶν etiam sit syllaba longa apud Homer. Il. B, 348: Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι. — Et Z, 81: Πάντι ἐποικομένοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Et si brevis quoque B, 413: Μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι. — Et ap. Theogn. v. 957, ubi & ἂν additur: Μὴ ποτ' ἐπαινέσσης, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia Plutarchus loco Scholiis hic infert, qui in ed. Fr. est pag. 1034 E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. Solanus noster in Iuntina ἂν quoque inseruerat, adleveratque ex Scholiasta, Phocylidis esse; sed cum non inveniatur in eius editis carminibus, quis dixerit, quid is reli-

querit? At quia in Aristoph. tamen additur, liberum esto legis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἄμφω forsan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 9. Χείρων οὐδ' ἂν ἀδικώτερον) Cleanthus apud Stobaeum Serm. XL: Κακουργότερον οὐδ' ἂν διαβολῆς ἔστι πῶ, λάβρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδ' ἂν αἰτίον. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decepit, Odium excitat aduersum eum, qui nihil est commertus. TOLL.

ead. l. 10. Ἡ ἀκρίτους τινὰς) Seneca de Ira lib. II, c. 29: De parvula summa iudicaturus tibi res sine teste non probaretur; testis sine iureiurando non valeret. Utrique parti dares advocacionem, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum posse liceat, aut crimen, irasceris? Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, Αὐτὸς πονηρὸς ἔσται πιστεύσας κακῶς. TOLL.

Pag. 40. l. 3. Ἀπαρρησίαστος) Idem Seneca ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & instigat, & ipse se certamini & pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paene non dicit. Verumtamen ubi deprehensi iubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutantur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogeretur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. TOLL.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται δόλος, obscura quivis comitatur dolus. TOLL.

ibid. Τόξυον) Ut Nisus apud Virgilium lib. VII Aen. Unde Saevit atrox Volscens, nec teli conspicit usquam Auctorem, nec quo se ardens immittere possit. TOLL.

ibid. Ὡς μὴδ' ἀντιτάξασθαι) Verte: ut nec ex adverso consistere, nec repugnare detur. TOLL.

ead. l. 8. Ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον) Ita & Cassander Alexandro nimium facili ad credendas de patre eius Antipatro calumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἤκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae indicium, quod procul probationibus venissent: ut est apud Plutarchum in eius vita. TOLL.

ead. l. 10. Εἰς τὸ φανερόν διελέγχει) Cicero pro Caelio,

cap. 3: *Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, hominem ut nolet, argumento probet, teste confirmet. TOLL.*

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντεξετάζει) Potius, *persequitur, sequitur adversarium professus rem iudicio committit; vel, iudicio cum eo experitur. TOLL.*

ead. l. 12. Ὡς περ οὐδεὶς ἂν) Nobile est Alexandri M. ad Parmenionem & Polysperchontem responsum ap. Curtium, lib. IV, cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polysperchonte, *Latrunculorum*, inquit, & *furum ista sollertia est* &c. TOLL. Melius, ni fallor, vertisset interpres: *uti neminem tam ignavi abiectione animi reperias, qui, cum hostem aperto Marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit. IDEM.*

ead. l. 13. Ἐνέδρα ποτὲ) Q. Calaber l. III, v. 76: Κρύβδ' ὃν ἀνάκιδες αἰὲν ἀγαυοτέρους λοχέωσι, *clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur. TOLL.*

ead. l. 14. Ἐν τε βασιλέων ἀυλαῖς) Sarisberienfis in Polieratico lib. VII, cap. 24: *Ceterum detractores & invidos sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluxerint. De adulatoribus autem Plutarch. in libello de discrimine amici & adulatoris ita loquitur: Ἔτι δὲ ὥς περ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν οὐ λεκύθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακίαν ὁρῶμεν οὐ πένησιν, οὐδὲ ἀδύξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἰκῶν τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλισθημα καὶ νόσημα γινομένην, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. Atque ut Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adultores non pauperibus se adlungere, aut ingloriis & plebeiis, sed magnarum familiarum rerumque ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat. Plato in Epist. ad Dionysium: Ἐὐρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερβόλους, τῶν τε ιδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, σχεδὸν ὥς περ ἂν μείζους ὦσι, τοσοῦτον πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχυρᾶς βλάβης ὀμιλοῦντας τρεφεύσας, οὐ κακοῦ οὐδὲν μείζον γεννᾶ πλοῦτός τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἀξουσίας δύναμις. Videbam id temporis, & adhuc video, magnas & immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures maioresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitiarum, aliarumque potentiarum generant. Q. Curtius adulationem perpetuum malum regum vocat, quorum opes saepius as-*

*sensatio, quam hostis everterit, lib. VIII, cap. 5. Unde Gale-
nus de Dignotione & Curat. proprior. affectuum, virum
veridicum explorare docens, Καὶ πρῶτον, inquit, ἐὰν ἴδῃς
μῦτον ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμένων, ἢ καὶ
τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπὸντα συνεχῶς, γίγνσκε μάτην
ἀκηκοέναι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα· ταῖς γὰρ
τοιαύταις κολακείαις ὕπεται καὶ τὸ ψεύδεσθαι. Ac primum
quidem, si eum videris divitum domos aut potentium, sive etiam
regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumor-
em illum ad aures tuas accidisse, qui de eius integritate in dicen-
do verum ferebatur. Huiusmodi enim adulationibus mentiri cognat-
um est. TOLL.*

*Pag. 41. l. 5. Ζηλοτυπία κακοτεχνέστεραι) Sed nulla ver-
sior aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio,
quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Κα-
νὸς γὰρ δὴ τις, inquit Polyb. IV, οὗτος εὐρητὰς τρόπος διαβο-
λῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς πό-
τας· εὐρεται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακὴν τέχνη,
καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων,
καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. No-
vus enimvero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtre-
fando, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, &
fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam
degunt: ea est illorum hominum aemulatio inter ipsos, ea avaritia.
Quare iure Tacitus in Agricolae vita pessimum genus vocat
inimicorum, laudantes. TOLL.*

*ead. l. 7. Ἐπιτηροῦσιν εἰ πον) Homerus de Achille cum He-
ctore pugnante, Il. X, v. 319:*

*Ὅς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
Πάλλει δέξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖον,
Εἰσορόων χροῖα καλὴν, ὅπῃ εἴξει μάλιστα δει.
Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectōri divino,
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.*

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V Aeneidos:

*Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & variis assultibus irritus urget. TOLL.*

*ead. l. 8. Καὶ πρῶτος αὐτὸν ἑκαστος εἶναι βουλόμενος) Sene-
ca lib. III de Ira, cap. 31: Nulli ad aliena respicienti sua pla-
cent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedit, ob-*

liti, quantum hominum retro sit; &, paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae. TOLL.

ead. l. 9. Παραγωνίζεται) Alciph. I, p. 26, παραγωνισα-σθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλευμενός ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. & hoc Luciani loco affert. REITZ.

ead. l. 10. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Plutarch. de discrim. amici & adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινούς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ οὐκ ἔα πλησιάζειν ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑφίστι τι-τας καὶ ὑποσπείρει διαβολάς· κρυφίου δὲ λόγου κλισαντος ἔλ-κος, καὶ μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσθαι, τὸ τοῦ Μηδίου φυ-λάττει μεμνημένος ἦν δὲ ὁ Μηδῖος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἔξαρχος, καὶ σοφιστὴς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν θαρρύνοντας ἀπτε-σθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι καὶ θερα-πύσει τὸ ἔλκος ὁ δεδηγμένος, ἢ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς· ταύ-ταις μέντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραιναῖς καὶ καρκι-νώμασι διαβρωθεῖς Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε καὶ Καλλισθένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλόταν &c. Adulator autem veros amicos arcet, neque arripinquare finit: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clan-culum autem submittit aliquas & spargit calumnias. Ubi autem oc-cultus sermo ulceris pruritiū excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius echori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum summus, praestantissimīs imminens. Iubebat autem suos iudaster calumnias iacere, iisque mordere alios; docens, tam-et si admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansu-ram. His quidem cicatriciῖbus, ac vomicis, aut gangraenis potius & cancris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, & Parmenionem, & Philotam &c. Cuius quidem Philotae historiam ab aemulo Cratero per calumniam subversi operae pretium est legisse apud Curtium lib. VI, cap. 8; quae mirum in modum haec, & sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 14. Ἐὐδοκίμει, καὶ ὅλος φθάσας κρατεῖ) Haec ita potius interpretarer: primas tenet, & illum denique praeveriens superat: quandoquidem exemplo suo huius Homericī dicti verita-tem confirmant:

Mars dabiis saepe & victorem stravit ovansem. TOLL.

ibid. Ὁ φθάσας) Ven. utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ibid. Τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14,

ἔταν — τὰ τοῦ νόμου ποιῇ quibus verbis Elsner. haec Luciani aliaque similia addit. REITZ.

ead. l. 16. Εὐνὸς ἐνυάλιος) Hectoris verba sunt Iliad. Σ, v. 309. Livius lib. XXVIII, cap. 19: ubi Mars communis & victum saepe erigeret, & affligeret victorem. Propert. II, 27: Cum Mavors dubias miscet utrinque manus. Ovid. 1. Amor. El. 9, Mars dubius &c. TOLL.

ibid. τὸν κταν.) Adscripserat Solanus, τὴ in Homero esse pro τὸν, recte; sed quod etiam adleverat, B. i. e. Basilienfes, sic habere, erravit: nam utraque Bas. aequè τὸν habet, ac reliquae. Forſan Codicem B. ſignificare voluit, quod credo, non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipſo Homero legi poteſt. REITZ.

ead. l. 17. Ποικίλας — ὀδούς ἐπινοοῦσιν) Unde invidiam πολυμήχανον καὶ πάντολμον Θηρίον Photius vocat, Epist. prima, commate νστ'. TOLL.

Pag. 42. l. 3. Ἡμισυέλπιδος) Scriptum fuiſſe ἢ μίſος ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri & ipſe Codex Ox. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait Plautus Captiv. II, 1: Doli non doli ſunt, niſi aſtu colis: Sed malum maximum, ſi id palam provenit. TOLL.

ead. l. 9. Οὐδ' ἂν κατίσχυσε) Cicero pro Cluentio, cap. 85: Hoc uno modo ſaepe multorum improbitate depreſſa veritas emergit, & innocentiae deſenſio intercluſa reſpirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi ſunt, non tantum audent, quantum excoſigant: aut illi, quorum eminet audacia, atque proieſta eſt, a conſiliis malitiae deſeruntur. Quod ſi aut conſidens aſtutia, aut callida eſſet audacia, vix ullo reſiſti modo poſſet. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ τιμώμενος) Sarisberienſis lib. VII Policratici, cap. 24: Ubique tamen, qui illuſtrioribus claſcunt meritis, aerius invidia toxicato dente roduntur. Velleius Paterc. lib. II, cap. 40: Nunquam eminentiae invidia carent. Livius lib. XLV, cap. 35, de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: Intacta invidia media ſunt; ad ſumma fere tendit. Apollodorus Comicus: Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται, nam rebus obſtat praeſtigiis invidia. Cyprianus de Zelo & Livore: Quanto ille, cui invidetur, ſucceſſu meliore proſecerit, tanto invidus in maius incendium livoris ignibus inardescit. Philo περὶ Ἰωσήφ. φθόνος δὲ ἀεὶ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις ἀντίπαλος, invidia ſemper magnae felicitatis adverſaria eſt. Lucret. lib. III: Conſimili ratione ab eodem ſaepe timore. Macerat invidia, ante oculos illum eſſe po-

Lucian. Vol. VIII.

C c

ientem, *Illum adspectari, clarus qui incedit honore: Ipsi se in tenebris volvi, coenoque queruntur.* Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperias. TOLL.

ibid. τοῖς ὑπολειπομένοις) Nam qui invidet, minor est, ut ait Plinius lib. VI, Epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. Act. III, Sc. 4: *Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invidiant bonis.* TOLL. τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus. IDEM.

ead. l. 14. τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque editiones, uti est apud Homerum Il. Γ. O. tamen & *Fl. τόν δε, prave.* SOLAN.

ead. l. 16. τὸν κορυφαῖον ἐκείνῳ) Verto, modo principem illum, & in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit. TOLL.

Pag. 43. l. 1. καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς) Pindarus Isthm. Carm. IV:

*Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
καὶ μαρναμένων,
πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι.
τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,
καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρόνων
*Ἐσφαλλε τέχνα καταμάρψασα.

Id est: *Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripiens praestantiorum supplantat.* TOLL.

ead. l. 2. τῷδ') In omnibus impressis & Mss. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. SOLAN. Non sustinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, & scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. REITZ.

ead. l. 3. τῆς ὕσπληγος εὐθὺς καταπεσούσης) Ὑσπληγὴς sive βαλβίς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quae Latini carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpretes habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. TOLL. Constat iam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. pag. 648, ὕσπληγος esse repagulum, vestim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, iam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec ὕσπληγὴ subito utrinque laxata decidebat in subiectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate

facta erat, ut decidens illam cavitatem impleteret, & reliquo solo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. VI, 593: *Ut ruit, atque aequum submisit regula limen, Corripuere leves spatium*; ad quem ceteros laudat Barthius. Disertus etiam Harpocratonis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GESN. ὅσπληγξ οὐχ ὁ τόπος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεῖος ὅχλῳς, ὃν τῷ λάμνασιν φασί. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Μόνον του πρόσω) Interpres vertit *primas affectare*, ac si τῶν πρωτείων legeretur. Του πρόσω ἐφιάμενος, est, *totam mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvat*. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V Aeneidos: — *Signoque repente Corripiant spatia audito, limenque relinquunt Effusi, nimbo similes: simul ultima signant*. Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτεινόντες πρὸς τὸ τέρμα. TOLL.

ead. l. 6. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν legendum videtur. GUYET.

ead. l. 8. Καὶ ἀναβλος ἀνταγωνιστῆς) Cicero Philippica X, c. 1: *Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere*. TOLL.

ead. l. 11. Ἐπιστομίει) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10: μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πῶδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίῃ με φησὶν ἐμπεριπατοῦσαν. GUYET. Alias esse os obturo, nisi notum, vid. notata ad l. d. & Iov. Trag. c. 35, ac Liban. Epist. 12 f. REITZ.

ead. l. 13. Ὁ γὰρ πρόχων) Pessime interpres exposuit, qui *prominet*. Repone, qui ceteris antistat; ut ap. Catullum: *Verani, omnibus e meis amicis Antistans mihi millibus trecentis*. TOLL.

ead. l. 14. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de simplicitate Prae-latorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confitetur*. Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia vindictae locum*. TOLL.

ibid. Ἐν μέσφ ληφθεῖς) Non satisfacit mihi interpres. Ma-lim, circumventus rapitur. Eleganter Aufonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat: — *Hostemque unum loca non sua natum Facta nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem Suffugia, in coetum mediae traxere catervae. Eligitur moesto &c.* Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65: *Innocentiae defensio saepe multorum improbitate interclusa respirat*. TOLL.

ead. l. 15. Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν &c.)

Cl. Bel. de Ballu emendabat: οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδοξαν, du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.

Pag. 44. l. 3. Ἡ καὶ ἀλλότριον) Sic Ven. utraque: reliqui impressi & Cod. Ox. μηδὲ, vel μὴ δ'. SOLAN. Lege ἥδε, i. e. καὶ. Τὸ μηδὲ hic locum non habet. Guyet. Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. REITZ.

ibid. Τὰ πρόσβοντα) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui ad-sunt, quibusve conspicuus est. TOLL.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες) Basiliius Magnus de invidia: Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν. Improbum autem est, in peius descedendo, quod laudabile est, culpae, & e malitiae vicinia virtutem criminari. Sarisberien-sis lib. VII Policratici, capite 24, de calumnia loquens: Et nunc quidem, inquit, bona aliena perverit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non sunt; aut magnificat, & extollit, si qua sunt. Contra ea Quintilianus lib. II, cap. 12: Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur. Sic & in amo-re, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationi-bus velantur. Lucretius lib. IV: Nigra μελίχρους ἐστὶ, ἰσχυρὰ & foetida ἀκοσμος. Caesia παλλάδιον, nervosa & lignea δορ-κὰς &c. Et apud Theocritum Battus Idyl. X: Βομβύκα χα-ρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὴν πάντες, Ἰσχυρὰν, ἀλιόκναστον. ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. O Bombyce venusta, omnes te Sy-ram vocant, Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar. Est item apud Aristaeonem illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I, Epist. 18: Καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαι-νεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφη· τὸ δὲ διὰ μέσον τού-των ἐρεῖς ἐμμετρώτητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχράτους δὲ οἶσι τοῦ-τομά τις, ἀλλ' οὐ ποῖημα εἶναι. Ubi nisi & in Platone ita le-geretur, & a Plutarcho in προσποίημα mutatum esset, χρῶμα pro ποῖημα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα οἶσι τινὲς ἄλλου ποῖημα, ἢ ἐραστοῦ υποκοριζομένου τε καὶ εὐχάρως φέ-ροντος τὴν ὀχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρα ᾖ. Lege, μελαγχλῶρους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τοῦνομα οἶσδε ἀλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἐραστοῦ &c. ad plures illi sermo institutus est,

sic ut τὸ οἶνι vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem τὸ ποίημα facies verti; nisi quis. προσποίημα cum Plutarcho malit: cuius vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II de Oratore cap. 14, ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer. De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I, Sat. 3, ubi tandem livorem nostrum, & animi æruginem perstringit, dicens: *At nos virtutes ipsas invertimus; atque Sincerum cupimus vas incrustare. probus quis Nobiscum vivit?* multum demissus homo. illi Tardo cognomen pingui damus. pro bene sano, Ac non incauto, fictum, astutumque vocamus &c. Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus concessit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. TOLL.

ead. l. 7. Τὸν τυραννικόν) Malim, tyrannidis, vel tyranni ministrum, quam tyrannum, vertere. TOLL. Mutuo se explicant ὁ βασιλικὸς apud Ioannem Evangelistam 4, 46, & hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti prodicionis consilium teger: ut ille Callicrates, qui, dum se τυραννικόν simulat apud Dionem Syracusanum, illum evertit. Vid. Nepos 10, 8. GESN.

ead. l. 11. Φασί) In omnibus libris nostris φασί, quamvis vertant, inquit: ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ Στρατονίκη) Allusit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset. Utramque noster fuse exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Poliorcetae: quam breviter item Noster attigit in Icaromenippo: Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἑώραν Στρατονίχην διὰ νεύοντα λάβρα τῇ μητρὶνᾳ, Seleuci autem filium Antiochum videbam clari Stratonicae novercae inpueriem. Ex hac historia effitam habes narratiunculam apud Aristaeneta lib. I Epist. 13. Reposui autem, eiecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀνδρὸς. Interpres non nimis bene vertit. TOLL. Adversantur haec fidei historiae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodoratus erat, quem ars Herasistrati sola

detexit: sed & alibi Noster in eundem incidit errorem. V. *Ἰκαρ. cap. 15. SOLAN.*

ibid. Ἀνδρῶς) Mf. Ox. uti coniecerat Tollius. In reliquis ἀνδρῶς. SOLAN. Ienf. ad Hermot. sub init. vulgatam contra Toll. defendit, & potest mihi etiam ea ratione defendi, quod εἶχθαι intelligi queat, vel aliud verbum, quale Gesner. addit. Verum quando Cod. bonae notae habemus coniecturae Tollianae faventem, & melius procedit oratio, id recepi. REITZ.

ead. l. 14. Ἑρωτικῇ) Ἑρωτικῶς. GUYET.

Pag. 45. l. 2. Μὰ Δί') Th. Magist. v. Μὰ haec afferens observat, rarissime affirmare τὸ μὲν. Sed vid. supra ad Icaromen. cap. 14 notata. SOLAN.

ibid. Φιλόξενης) Nobilis poeta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damifaret, ab eo in Latumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera O, id est ου, notatam. Plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, Orat. II, in initio. TOLL.

ead. l. 3. Καὶ ἄμετρα) *Hiulca*, interpres. Rectius immodulata, ut Horatius in Arte: *Non quivis videt immodulata poemata iudex.* TOLL.

ead. l. 4. Ὁ φίλος διαβάλλεται) Haec ad Lucianum ipsum spectare videntur impietatis accusatum. LA CROZE.

ead. l. 6. Ὁ δὲ ἀκούσας) Verte: *quo ille*, sc. amicus, *audito*, statim velut oestro percitis auribus, uti par est, inflammatur, & moram accuratae inquisitionis non ferens, averfatur amicum, repellique. Plane enim istiusmodi mendacia consingunt, quibus maxime noxat audientis animum ad iram posse provocari. TOLL.

ead. l. 11. Καὶ ἔνθα πρῶτος ἐστίν) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratere in Philotam, invidiosa illius & suspiciosa commemoratione accenditur: Curtius lib. VI, c. 8. Sic Nero a Capitone Cossutiano in Thraeam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeae Sabinae consecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI, cap. 22. Sic apud Phaedrum libertus ille, *Adiucis id*, quod sentiebat maxime *Doliturum amanti*. Ceterum exemplorum ὅσα κείνῳ. Benedictus male legit πρῶτος, pro πρῶτος, vertitque & *qua parte praestat*. Nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, & *qua quisque parte maxime vulnere patet*. TOLL. Certa est Tollii emendatio. Quid enim est, quod ante eum in omnibus impr. & O. Mf. legebatur πρῶτος; SOLAN.

Ἰδ. 'Επ' ἐκείνον) 'Επ' ἐκείνο interpr. legisse videtur. GUYET.

ead. l. 12. 'Ες αὐτόν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 13. Μηκέτι σχολῇ ἀγειν) Verterim: indagandae, seu perscrutandae, veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis obiectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia auditis criminatationis, tanquam veritate praeoccupatus. TOLL.

ead. l. 15. 'Ως ἀληθεῖ) Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθεία, quod malim; vel ἀληθοῦς, ut ad ἀκρόσεως referatur. TOLL. Nescio, quid Tollius haesitarit: ἀληθεῖ enim certe neutrum est, & factum, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paulo supra notam Iensii. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ἔν) Atticismus, pro ἀνυσμώτατον γὰρ ἔστι. Sic Homer. Iliad. Θ, v. 306: Μήκων δ' ὥς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βριθαμένη, νοτῖσι τε εἰαρινῇσιν. Pro βριθεται. Pro ὅποτε malim, ὥς ποτε. TOLL. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ἔν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διακύνῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις &c.) Pessime, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, & male coniuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ἔν τὸ, scripsisse Lucianum existimo ὅτως. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελεία στίγμα, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impietatis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit Lucianus pro causa) *haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum &c.* IENS. Facile probaverim emendationem doctissimi Iensii. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. seiungit a praecedentibus, & interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum.* Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὅποτε indicat, artissime ista connexa sunt. Exemplum subiicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκρόσεως movere beatos illos, τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspitionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; illic ardent toti, a zelotypia in furorem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία est,

Bacchum videri : hinc facile credit , bacchatu-
ros in suam gra-
tiam suos amicos. Παράδοξον est , Demetrium huic cupidi-
tati regis adversari , in ea re , quam cordi adeo regi esse no-
rit. Sed cum illud παράδοξον , illud ὑπερᾶντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ ,
semel percussit aliqua fidei specie animum : actum est , perit
Demetrius , nisi praesenti & extemporali remedio sibi suc-
currat. Huc etiam alterum de Alexandro & Hephaestione
exemplum convenit. GESN.

ibid. Τὸ εἶδος) Impressi omnes ἐν τῷ εἶδος. Iensius ὄντως
scribendum putat ; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν
στιγμήν. Ox. Cod. ἐν non agnoscit , recte. SOLAN. Solanus
ἐν delebat : ego certe non intruderem , si & in cett. abesset.
At nondum relicto , cum probabile non sit , librarios id ,
quod difficiliter est , tam diligenter ingessisse : nam neque in-
solitus est Atticismus , siue πλεονάζειν putes , siue partici-
pium pro ἑστί posittum accipias , (cuius exempla satis dedi-
mus alibi) adde Herodian. III , 12 , 2 , εἶδὼς δὲ ἀδύνατον ἐν
δύο διαχειρίζεσθαι βασιλείας. Sed vel magis abundat verbum
εἰμι *ibid.* V , 8 , 8 , οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάττω , quod Ste-
phan. expungendum censet , vel mutand. in ἦν ὅ. At forsan
eodem modo hic in Luciano abundat ἐν , atque infra Pseudol.
cap. 6 , ἡ ἀναίσχυντία οὖσα , quod ibi expositum vide , alia-
que etiam de abundante verbo εἶναι addita. Confer mox cap.
20 , ἑστί — ἀδελφὴ τις οὖσα. REITZ.

Pag. 46. l. 2. Πτολεμαίῳ) Δ. Νέος ; v. not. Toll. & Hero-
dian. I , qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Ad-
de de hoc cognomento Spanhem. 435 , qui ex Euseb. Chron.
confirmat , 61 , 73 , 194. Diserte apud Clem. Alex. IV Ptole-
maeorum dicitur , pag. 22 A , ubi plures memorantur reges
Deorum nomina usurpantes. At neque quartus , neque undeci-
mus , sed decimus erat. Vid. Tabulam Chronol. Humphr. Pri-
deaux. Idem enim est cum Aulete , cui successit Cleopatra ,
regum Aegypti ultima , primo tamen una cum fratre re-
gnans. Nisi forte hic Διόνυσος Νέος ideo Νέος dicatur , quia
iam ante eum alius , nempe quartus ille , Διόνυσος dictus fue-
rit , qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bac-
chi nomine non indignus , si id nominis non ab Ethnicis , Bac-
chum ut numen colentibus , sed a nobis esset inditum , qui
exsecramur. SOLAN.

ibid. Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit Ptole-
maeorum. TOLL.

cap. l. 3. Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον) Cuius & Antoninus

Imp. meminit lib. VIII, cap. 22. Adeatur Ionsius in Histor. Philosophica. TOLL. Quis ille Platonius Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi TOLLium. SOLAN.

ead. l. 4. Γυναικεία) De eo more multa apud Euripidem in Bacchis p. 545 & seq. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐὐθεν ἔπιτε) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut iubet valetudo: antiquis autem tam rari & inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremae luxuriae, quam & feminae adamabant nequiores. Apuleius lib. IX: *Quanto me felicior Daphne vicina, quae mero & prandio matutino saucia cum suis adulteris voluptatur*. Idem eodem libro: *Matutino mero, & continuo stupro corpus emanciparat*. TOLL.

ibid. Ταραντινίδιον) Pollux lib. VII, cap. 17: *καὶ μὴν τόγα ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινίων χρησεως καὶ τρυφῆς*. Est autem pellucida vestis, Tarentinidion, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata. Hesychius: Ταραντινὸν, sive, ut alii legunt, ταραντινίδιον, ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν, κρόσσους ἔχον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. Tarentinidium, vestimentum muliebri tenue, fimbrias, seu villos habens ab una parte. Utebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in Dial. Meretr. VII: *Ὅχι αἰσχρὴ μὲν τῶν ἐταυρῶν οὐκ ἑλλόβιον, οὐχ ὄρμον, εὐ ταραντινίδιον ἔχουσα*. Apud Pollucem cap. 13, lib. VII, fragmentum est veteris poetæ, Περθένης δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροσσῶτους, καὶ γυναικεῖαν στολὴν. Virgo esse videtur, gerens fimbriatas vestes, & muliebrem stolam. Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragoedi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota symmata. Apud eundem Pollucem, *Λυδῶν χιτὼν τις βασσάρα, Διονυσιακὴς, πεδῆρης*. Et apud Hesych. *βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουσαν αἱ Θράκιαι βάκχαι*. Hinc & Bacchus Βασσαρεύς dictus. Commentator vetus Horat. lib. I, Od. XVIII, Bassareus dictus est Liber pater a genere vestis Baccharum: unde & Bacchae Bassarides dictae Pers. Bassaris & Lyncem. Bassaris enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a Bassara, loco Lydiae, ubi fit. Ubi Bassara pro Bassaris legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam Bassaris apud Persii Scholiasten inveni, ad Sat. I, v. 101. Bassarides, inquit, Bacchae. Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utebatur, demissa ad talos, quam Thraces Bassarin. Quidam a vul-

pibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt. TOLL.

ead. l. 7. Ἐκὺμβάλλισός τε) Cymbala namque cum saltatione iungebantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deum Cybeles. Iustinus de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX, *adduntur instrumenta luxuriae, tympana & crepundia*; sive, ut alii malunt, *crepiscula*. Ubi tamen τὸ *crepundia* ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, & cymbala in eiusmodi festis solemnia fuere. Apuleius de Gallis Cybeles, lib. VIII Miles. *Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt*. Lucretius lib. III: *Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum Concava, raucisonoque minantur cornua cantu. Et Phrygio simulat numero cava tibia mentis*. Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo collisu non ingratum sonum edebant. Aufonius in Epist. ad Paulinum XXV: *Cymbala dant fistu sonitum: dant pulpita saltu ista pedum: tentis reboant cava tympana tergis*. Propert. lib. III, El. XV ad Bacchum: *Laevis odorato cervix manabit olivo, Et series nudos veste fluente pedes. Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebae; Capripedes calamo Panes hiant canent. Vertice turgentigo iuxta Dea magna Cybelle Fundet ad Idaeos cymbala rauca choros*. Anthol. lib. IV, de Herc. & Baccho: Ἀμφοῖν δὲ στήλαι συντέρμηνες εἶκελα δ' ὅπλα Νεβρὸς, λειοντῆ, κύμβαλα δὲ, πλαταγῇ. *Sudoruntque pares metae, paria arma: leonis Exuviae, hinnuleus, cymbala cum strepitu*. Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: *At quin alius & sericatus & crepidam aeratus incessit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subinniret, cymbalo incessit. TOLL.*

ead. l. 8. Ἀντισοφιστής) Exprobrator. Lactant. lib. V, cap. 6: *Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii iudicatur, abiecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, si aliter viverent*. Vid. Tacit. XVI, 22. Et Lactant. lib. V, cap. 9, p. 482. Isocr. p. 10. TOLL.

ead. l. 10. Παρά δὲ Ἀλεξάνδρῳ) Malim ita vertere: *Ita & apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephæstionem deserebatur. TOLL.*

ead. l. 13. Ἐβουλήθη προσδεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ) Praecessit Melanchrithon in vertendo, ad reliquam suaveris magnificentiam additum voluit. Et sequitur promte Bene-

dictus, verba haec ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem eius tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin etiam *μεγαλοϋργία* non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeris potest hic locum habere. Maiora desiderantur, quae habebis, si recte veritas mecum *ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui erat mortuus*. Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum. GRON.

ead. l. 14. καὶ ὁδὸν χειροτονῆσαι) Pluribus haec Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. TOLL.

Pag. 47. l. 1. καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος) De Caligula Suetonius refert, eum inter cetera amoris erga Drusillam documenta nunquam deinceps nisi *per numen Drusillae* deierasse. Idem in morte Iulii Caesaris narrat, controversias quasdam a plebe *interposito per Caesarem iureiurando* distractas; & Claudium Imper. *iusiurandum* sibi neque sanctius, neque crebrius instituisse, quam *per Augustum*: quin & violata periurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum Iovis numen, aut maiorum gentium Deos peieraret. Sic ut vere dixerit Tertullianus in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, peieratur*. TOLL.

ead. l. 6. Ὀνειρεῖται) Id enim inter divinitatis signa. Unde & aegrotantes, & futura praenoscere cupientes, in Deum, Aesculapii praecipue, & Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsive expiscaturi. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπιφανείας) Illustravit hanc vocem, locumque Luciani, Ez. Spanhemius in V Dissertatione de re Nummaria: quod opus a me iuventuti nunquam non erit commendatissimum. TOLL.

ead. l. 8. Μαρτείας) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoo Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephæstionem Alexander, dilexerat. Spartianus in eius vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quae Hadrianus ipse composuisse iactatur*. TOLL.

ead. l. 9. Παρῆδες) Servius in VII Aeneid. *Revera Virbius est numen coniunctum Dianae, ut matri Deum Atis, Minervae Erichthonius, Veneri Adonis*. Id est *παρῆδες*. *Παρῆδες* etiam

σύνθρονοι dicti, teste Hesychio, quamquam viri docti τοὺς παρέδρους τοῖς συνθρόνοις inferiores existimant, & ordine, & dignatione. Quin & Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis παρέδρον Ἑρμοῦ iactat. TOLL. Aelianus de Demade, V, 12: ἐψήφισατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαίδεκατον, id est, παρέδρον τῶν δώδεκα θεῶν. Συνθρόνους etiam vocabant. Salmasius. Unicuique Deorum suos tribuebant παρέδρους. Matri Deum Idaeos Daedrylos, Aesculapio Ὑγίειαν, Ἴασω & Τελεσφόρον. Et sic aliis alios assessores. SOLAN. Πάρεδρον hic esse praesentem auxilio, & tanquam *assidentem mortalibus aegris* Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus Ger. d'Arnaud de Diis παρέδροις cap. 27, cuius observatis adiciendum, quod Salmas. docuit Exerc. Plin. p. 248, b, B. ex Iustino M. & Eusebio, iungi etiam solere παρέδρους & ὄνειροπομποὺς δαίμονας. Ἐπιφανείαν etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia iam laudatus Tollo Spanh. diff. VII, divini operis p. 425 seq. GESN.

ibid. Ἀλεξικάκῳ) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pausanias in Articis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 10. Ἐπίστευε) Iuvenal. Sat. IV: — *Quid apertius? Et tamen illi Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas.* TOLL.

ead. l. 14. Τὸν κοινὸν ἀπάντων θεῶν) Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, seu gentibus Di. Aufon. in Caesaribus: *Aeneadum generis qui sextus & ultimus heres, Poluit, & clausit Iulia sacra Nero.* Inprimis heroës in Deum numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV Apologetici Tertulliani, & lib. IV Augustini de Civitate Dei, cap. 8, & passim; Sermon. VIII Theodoretī ad infideles Graecos &c. TOLL.

in Schol. col. 1. l. 5. Λέγεται Λέοντα) Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolitana, de qua vide Meursium in Lexico Graeco barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius, quaerent, quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. CLER.

Pag. 48. l. 3. Ταξιάρχῳ) Verte: *Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat.* TOLL.

ead. l. 4. Συγκαθείρχθη λέοντι) Alludit ad historiam Lyfimachi, quem Alexander leoni obiecerat. TOLL.

ead. l. 6. Ἐπομοσάμενος) Eodem ferme dolo, quo Iul. Proculus usus, intersecto, seu discerpto a Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi Liv. l. I, & Florum c. 1. TOLL.

ead. l. 8. Ὅτι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἴδῃ. Verum τὸ ὅτι eleganter saepe παρέλκει. TOLL.

ead. l. 13. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ) Eadem in Halieuticis similitudine usus est Oppianus lib. V:

Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι
Λάθριος ἐμπελάσῃ μεσάτῃν ἐπὶ νύκτα δοκέσας,
Εὐδοντας δὲ κίχῃ σφωλακτῆρας πρὸ πυλάων
Ἄρεος εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσαν·
Ἐνθεν ἔπειτ' ἄκρην τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτὴν
Θαρσαλέοι σπεύδουσι, πυρὸς βέλος, ἄστεος ἄτην,
Δαλὸν εὐδμήτων μαγάρων αἰστήρα φέροντες·
Ὡς τότε &c.

*Ac veluti infidiae media sub nocte propinquant
Hostibus occulto, & curis somnisque solutas
Excubias arcis nocturnae sub Marte quieto,
Caedunt; & sternunt custodum corpora passim:
Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
Audacesque locant flammam in arce micantes,
Urbis casurae signum, torremque ferentes,
Qui sit robustus iam praefatae malleus arcis:
Sic tunc &c.*

Ut & Apuleius ex parte lib. V Metam. Tunc nocte iam portis patentibus nudatum sororis animum facinorosae mulieres, ommissis testae machinae latibulis, districtis gladiis fraudum simplicis puelle paventes cogitationes invadunt. TOLL.

ead. l. 15. Ἄλλ' ἐν ᾗ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Possis quidem intelligere χώρα· sed usum formulae huius desidero: ac malim legi ἀλλ' ἐνθα, vel, quod magis probo, ᾗ ἂν vel εἰ πῃ, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτον τι μέρος κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

Pag. 49. l. 3. Ὅτι ἂν ἀσθενὲς) Themistius Orat. III: Καὶ ὅπου ἂν αἰσθῆται αὐτὴν εὐπραγούσαν, ἡρέμα εἰσοικισαμένη κατὰ σμικρὸν ὑπορύττει καὶ ἐλέγχει τὸν ἄφρακτόν τε καὶ ἀσθενῆ. Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. TOLL.

ead. l. 4. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς) *Eique suas machinas admovent.* TOLL.

ead. l. 11. Προσλιπάρσις) *Non est obsecratio, uti reddidit interpres: sed est assiduitas in calumniando; aut, si ita mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare.* TOLL.

ead. l. 13. Συγγενὴς) Πρὸδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, *emissariam simulationis.* TOLL.

ead. l. 16. Διατριβὴς) *Et hic secutus sum ed. l. quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα θεμελίουσιν ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς.* SOLAN.

Pag. 50. l. 5. Τὸ φιλόκαινον) *Plin. lib. XII Nat. Hist. cap. 1: Est natura hominum novitatis avida. Plin. Iunior lib. VIII, Epist. XVIII: aures hominum novitate laetantur. Hinc Homerus: Τὴν γὰρ αἰοδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥπερ ἀκονόντεσσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται.* TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀφίκορον) *Propert. lib. II, Eleg. 33: Elevat assiduos copia longa viros. Monetque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, ne saepius eisdem alloquamur, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19. Non enim, inquit, amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Veterima quaeque, ut ea vana, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est.* TOLL.

ead. l. 8. Λαθρῆδ' αὐ καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) *Locus depravatus.* GUYET. Λαθρῆδ' αὐ καὶ πρὸς τὸ οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκ.) *Ita locum hunc fere conclamatum refinxisti faustis, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: οὐ γ. ὁ. ὁ. ἡδόμεθα πάντες λαθρῆδ', καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti? quid Tollius? Conatus est quidem emendare, eo usque laudem meritis est; sed friget eius emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam iam liquido praestat. Nec ullus iam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod iam Lucianus dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet Lucianus, ob oculos*

hunc Demosthenis l. habuisse videtur, π. στεφ. circa initium p. ed. Wolf. 473: φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἄχθεσθαι. Tacit. Hist. I, 1: *Obtrectatio & livor pronis auribus accipiuntur*. SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. Ald. 2. sic, ἡδόμεθα πάντες, λαβρὰ καὶ πρὸς τὰς λαβρὰ λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούε. Hanc lectionem exhibet etiam Io. Caselius, qui separatim hunc libellum dedit Helmstadii 1594, 4. Vertit autem anno proximo sic: *Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, & avidè arripimus, quaecunque suspicionum plena ab aliis insusurrantur*. Melanchthon transtulerat: *Nescio enim, qui sit, ut omnes amore sui immodico admiratio furtim rapiat, & suspicionibus illeget*. Benedictus: *Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspitione delationes accipimus*. Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὗς vel τ' οὗς adeo obscure scriptum, transiit in τὰς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαβρὰ καὶ πρὸς τ' οὗς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2, καὶ παρ' ὅλον τὸ δειπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magni veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non morderetur: nam cum τὸ οὗς vel τοὺς semel transisset in τὰς, quid mirum, sequentes librariorum etiam genus adiectivorum ad id accommodando corruptisse? REITZ.

ibid. Μεστὰς ὑπ.) Gnome Gr. Ὑπόνοια δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν. Suspicio grave est hominibus malum. Vide, quae ad cap. 3. P. Syrus: *Ad tristem partem strenua est suspicio*. TOLL.

ead. l. 9. Ὑπονοίας) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, tollendam ex animo suspicionem & coniecturam, fallacissima irritamenta; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III, cap. 30: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: urso leoneque mappa proritat. Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis & stolidis ingeniis*

evenit; rerum suspicione feriuntur. Aufonius in Epist. ad Patulium: *Nec quae compositis male suadae & credula causis Concinnat verisimilis suspicio culpas.* Ita enim illic legendum: non male suadae credula causis, uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum iudicamus. *Compositae causae sunt fictae calumniae.* Sic Phaedr. f. 1: *Qui fictis causis innocentes opprimunt.* Hic autem lubens legam: ἡδ. πάντες πρὸς τὰς λαβρὰς δὲ λεγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. TOLL.

Pag. 51. l. 1. Τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος) Egregie Cicero Verrina II, cap. 15: *Eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimit, antequam perspicere atque explorare potueris.* Facete Hispani, *Del agua mansa me guarde Dios, que de la brava me guardaré.* Id est, *A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me ipse tutabor.* TOLL.

ead. l. 8. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν) Seneca de Ira lib. II, cap. 29: *Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* TOLL.

ead. l. 9. Προσιέμενος) In omnibus libris nostris hic legebatur antea προαισθόμενος, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15 & 25. SOLAN. Προαισθόμενος) Si praesentit, praecipit. Cur adiicitur τέλος; Suspicio, scripsisse Lucianum προσιέμενος, admittens, vel si quod verbum eiusdem potestatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. GESN. Et hic Solani emendationem recipiendam duco; verum quia & aliud verbum effingi potest, quod satisfaciat, viriosam lectionem exhibed, donec Codd. subsidio veniant. REITZ.

ead. l. 11. Τοῖς χεῖλεσιν ἄκροις) Hoc est, non ex animo. Sic *summis labiis hospitem invitare*, dixit Hieronymus. Noster autem, ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; & in Dialog. Meretr. ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὄρκους ἔχειν. Plura Erasmi in Adagiis. TOLL.

ead. l. 13. Ὡς ὁ ποιητής φησι) Homer. Ὀδυσσ. ε. Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δ' ἐφρεσὶ βυσσοδομεύον. *Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes.* Et Ὀδυσσ. 3, in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύον. Est & ap. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων, *dolum mente occultans.* Hesych. βυσσοδομεύει, ἐνθυμεῖται, μηχανᾶται, ἀποκεκρυμμένως βουλευέται, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatri de cap. 1: μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπυλὼν, κερδαλέοφρονι τοικῶς. TOLL.

ibid. Βυσσοδομεύει τὴν ἑρῆν) Namque, ut in Medea Seneca, Ira, quae regitur, nocet: Professa perdunt odia vindictae locum. TOLL. Βυσσοδομεύει) Utitur hoc verbo Hesiodus, α. 3, δόλον φρεσὶ —ων. Utitur etiam Homer. Od. Δ, 676, & alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasis. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀδικοῦτερον) Caecilius apud A. Gellium lib. XV, cap. 9: *Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari, Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias.* TOLL.

ibid. Ἐνδακόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide Erasmus in Adag. *Mordere labium.* TOLL.

ead. l. 16. Ἐτερά μὲν κεύθοντα) Achillis verba sunt apud Homerum Iliad. I: Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς αἶδαο πύλησσιν, Ὅσῳ ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βαλῇ. Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae, Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur. Hinc Phocylides: Μὴδ' ἕτερον κεύθης κρηδίσῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων, Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens. Et tamen, ut P. Syrus ait, *Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat.* TOLL. Iliad. I, 312. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ ὑποκρινόμενον) Non cepit haec interpretes. Repone igitur: & hilari mimicque vultu tristitia & tragica confilia versat. Lege autem cum Graevio, ὑποκρινόμενον. Mox lego, κακῶν γέμουσαν. Val. Flaccus: *Fingit placidis fera pectora dictis.* TOLL. Salmurienensis interpolator: *plenam affectibus tragoediam in se commovet.* Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: *agitque laeta & comica facie tragoediam meram, & nihil non triste patientem.* Sed tamen περιπαθὴς non est triste passiens, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, & affectus. Περιπαθὴς ὢν τοῖς ὁλοῖς apud Athenaeum lib. I Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur & delectatur, obsoniorum valde avidus. Περιπαθὴς τραγωδία est Tragoedia acerba in eum, de quo agitur. Ὑποκρίνισθαι τραγωδίαν, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio & mora, ut olim conieceram, & nunc in Ms. meam coniecturam veram esse deprehendi, ὑποκρινόμενον τραγωδίαν, tragoediam agendam. Ὑποκρίνισθαι est proprium histrionum fabulam agentium in scena, unde ὑποκριτὴς est histrio. In Pseudologista cap. 19: κακείνα μέμνηται ὡς τὸ εἰκλός, ἃ πρὸς τὸ δράτρον ἐνεαγιστοῦ, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξίων εἶναι. Salmurienensis: *Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro iuvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas.* Ultima verba non recte vertuntur. Ὑποκρίνισθαι non est

respondere, sed est hoc loco *secundas agere seu facere*. Sic interpretandum, cum *histrionibus secundas faceres, & gregis dux esse cuperes*. Plautus *Afin. II, 1*: *Iam nunc secundas mihi facis*. Proprie autem *grex* de *histrionibus*. Petron. *Grege agit in scena mimum, pater ille vocatur, Filius hic, nomen divitis ille tenet*. *GREX ROMANUS* in antiqua inscriptione de pantomimis. Ὀρχησται autem dicebantur pantomimi, ut *cantores histriones*. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim γέμουσα plena *Tragoedia*? Cuius rei erat plena? Excidit vocola. Credo Lucianum scripsisse γέμουσαν μίσους, plenam odii. Et sic totum locum vertendum, *agentem sub persona laeta & comica Tragoediam valde asperam & plenam odii. Aspera Tragoedia*; ut apud Sueton. in *Augusto*, *asperimae literae*: sed *sub persona*, ut apud *Mimum Syrum*, *Heredis fletus sub persona risus est*. Clarissimus vir *Iacob. Tollius* coniecit, legendum esse καλῶν γέμουσαν: quod non improbo. GRAEV. Ὑποκρινόμενος) Mf. Gr. & V. 2. In reliquis prave ὑποκρινόμενον. SOLAN. Ὑποκρινόμενον — προσώπῳ) Favet Graevio etiam Caseliana lectio ὑποκρινόμενον. Ac de sententia nulum est dubium. Illud non ausim negare, ὑποκινεῖσθαι forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rationi substituerit aliquis alterum solemne. Κινεῖσθαι certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic *Aristophan. Neph. 296*, Μέγα γὰρ τι θεῶν κινεῖται σμήνος αἰοδαῖς, loqui videtur de modulato ingressu & saltatione, id est choro, nubium. Iam ὑποκινεῖσθαι ἱλαρῶ προσώπῳ τραγωδίας videtur idem significare, quod κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγωδίας, motus tragicos edere sub persona ridente. Τραγωδίας γέμουσαν simpliciter verti plenam, quod probabilis videretur Gronoviana interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia existimem. GESN. Ὑποκρινόμενος recepi, quia verissime respondet κωμικῶ προσώπῳ nam Comoedorum propria hypocrisis, cuius mentio etiam hoc *Dial.* frequens. Gesner. vulgatum ὑποκινόμενον verterat, *agere*. Ego *simulare* reposui. REITZ. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum *agere* in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, & τῷ ὑποκρίνεσθαι plane respondens. GESN. in *Add. ibid.* ἱλαρῶ καὶ κωμικῶ) Claudianus in 1 *Conf. Stiliconis* lib. II, v. 34: *Invisos odisse palam; non virus in alto Condere; non laetam speciem praetendere fraudi: Sed certum mentisque parum componere vultum*. TOLL.

ead. l. 2. Περιπαθῆ τινα καὶ γέμουσαν τραγωδίαν) Cum simpliciter & pari vocum ordine reddidisset Melanchthon, *agitque laeta & comica facie tragoediam meram & nihil non triste patientem*; Benedictus illud nudum γέμουσαν gravatus, *plenam affectibus tragoediam* dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit Lucianus καὶ γέμουσαν τραγωδίαν, simul tacite intelligit *plenam* eorum casuum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μεστὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletae. Sic in Symposio, αἱ σοφοὶ δὲ ἐπὶ σέλαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερενέπιμπλαντο καὶ ἐκκράγισαν. Utrique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro I de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἀννανα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γεμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διέκειντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic *Ven.* utraque; in reliquis omnibus omis- sum, tam *Mss.* quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut *Συγγρ.* c. 31. Epicurus apud *Diog. Laërt.* p. 301 B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος ὁ δὲ ἀδίκος πλείστης ταραχῆς γέμων. Bentleius reposuit, & pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ibid. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ead. l. 3. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) *Verte: Hoc autem cum illis maxime evenit, cum hic, qui calumpniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit.* TOLL.

ibid. Ἐπειδὴν πάλαι φίλος) Palladas lib. I Anthol. c. 42:

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λεγὼν ἀνελανθόν,

Ὡς περὶ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φίλον.

Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρέτουμεθα.

Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφυλασσόμεθα.

Ἐχθρὸν ἐγὼ καίνομιν κρίνω βαρὺν, ὅς ποτε λαβρῶ

Τὴν ἀπὸ τῆς φίλης πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

Non ita nocet, qui odium suum prae se fert,

Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum proficitur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem iudico inimicum, qui clanculum

Per amicitiae fidem iniuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Πισῆται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legere-
tur ὁμοίως, quod placuit etiam Caselio. GESN.

ibid. Τότε γὰρ οὔτε φωνή) Seneca de Ira I. I, c. 7: *Commota enim semel & concussa mens ei servit, a quo impellitur. TOLL.*

ead. l. 10. Αὐτός τις ἐνοχος) Sic apud Senecam in Hippo-
lyto v. 720: *Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam Vene-
rem arguamus. scelere vincendum est scelus. Tuisissimum est inferre,
cum timeas, gradum. Ita & Antoninus Caracalla, cum Getam
fratrem obtruncasset, per totam regiam currens, clamabat
μέγαν κίνδυνον ἐκπεφυγέναι, μάλιστα τε σωθῆναι, magnum se
effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, parricidio imma-
nem superaddens calumniam, ut est apud Herodian. lib. IV,
cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempsalem interfici curasset, &
Atherbalem bello invalisset, scelere velabat scelus, menti-
tus, Hiempsalem ob sacvitiam suam ab Numidis interfectum:
Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, que-
ri, quod iniuriam facere nequisset; teste Sallustio cap. 15 belli
Iugurth. TOLL.*

in Schol. col. 1. l. 6. Οὐ κακῶς) Novum Scholium est; sed
ad eadem verba relatum. SOLAN. Καλῶς legend. probe mo-
net Wetstenius. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν) Themistius
Oratione III: φέρονται δὲ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες,
μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρὰ τε καὶ ἀπελεύθερα, τὰς ἀλώπε-
κας ὁπισθεὶν ἐφελεχόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ
δράκοντας τοῦ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστοὺς ὑπέρποντας, καὶ
κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλάνθρωπίας παραπετάσματος;
οὓς ἀπελαύνειν χρὴ καὶ ἀποσοβεῖν πορρωτάτῳ. Existunt au-
tem etiam inter homines vulpeculae quaedam, sive homunciones
potius exigui & illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii
vero non vulpes, sed serpentes difficilis & horribilis veneni plenos,
arrepentes, & benevolentiae & humanitatis involucris obiectos, qui
longissime abigendi & expellendi sunt. Ita apud Synefium Ty-
phonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae venti-
tans, & per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese
fingit misereri, quibus cum liberis & uxoribus certa im-
mineret ab Osiride perniciēs: καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογε-
νιάζουσα τὰ παιδάρια, εὐνοίαν οἰκτῶ προσποιουμένη, simul-
que eius complexa tenellos liberos lacrimari coepit, benevolentiam
haec commiseratione assumulans. TOLL.

ead. l. 2. Ἐπὶ τῶ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I de Offic. cap. 13: *Totius autem iniustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur.* Origines lib. VI contra Celsum: Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit. P. Syrus: *Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.* TOLL.

ead. l. 6. Οὐδ' ἔτι) In omnibus antea οὐδέ τι, corrupte. Statim etiam ex Ms. Ox. ordinem vulgatum impressorum mutavimus, in quibus prave legebatur *τολμῶσι προσβλέπειν.* SOLAN.

ead. l. 11. Τεθναίης) Homer. Il. 7, 164. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθελε) Corrige ἔθελεν. GUYET. Necessario, id eoque vel sine auctoritate alia parui. REITZ. Ἐθελεν apud Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est, ἔθελε. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρ.) Nota Hecpodamiae & Myrtili fabula; notissima Faustae & Crispi Caesaris; minus celebris illa Damaspides & Hebri apud Plutarchum de flumin. Est & aliud novercae privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Aethiopicis, ut & apud Apuleium lib. X Milesiacor. Plura exempla Muretus congescit cap. 12, lib. I Var. Lect. TOLL.

ead. l. 16. Ἐπιτίμιον) Conf. Μιαδ. cap. 4. Ὀρχ. cap. 4. Et Τοξ. cap. 10 f. SOLAN.

ead. l. 17. Μάχλου) Thomas Magister μάχλης in suo Codice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Ὀν. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod & supra, Asin. cap. 4, habuimus μάγος γάρ ἐστι δεινὸν καὶ μάχλος quare & hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 54. l. 3. Οὐδὲν ἀνέσιον εἰργασμένον) Unde ipsa Phaedra apud Senecam:

— Falsa memoravi; & nefas,
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentita finxi. Vana punisti, pater:
Juvenisque castus crimine incestae iacet,
Pudicus, infons. TOLL.

ead. l. 8. Ἄλλ' ὅμως κακείνος) Unde hoc Lucianus acceperit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 9. Ἡς φασιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἡς φασιν ἐκεῖνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: eiusdem, cuius ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus: vel eadem, qua ille, ut aiunt, ambitione populari flagrans. TOLL. Post inventum φησιν, quod iam ad ἐκεῖνος referendum, commate, quod ante & post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Marciliana τοῦ εἶχε inversione. Aldina & H. uno tenore ἦς φασιν ἐκεῖνος π. φ. ὅ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἡς φασιν ἐκεῖνος &c.) An sic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεκνισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic Electr. 1, ἡλέκτρον πέρι. GUYET. (Sed dein vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἡρέμα διελισθαίνουσιν τῶν καμάτων. Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) Φησιν ἐκεῖνος) Legebatur antea φασιν, ἐκεῖνος in impr. & Mf. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sunt, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyaen. Stræt. I, p. 45. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) Ad alios comparatus. TOLL.

ead. l. 12. Χολᾶν εἶχε) Ἀν χολὴν εἶχε; GUYET:

ead. l. 13. Εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII, pag. 368 D. quia de eo filet Homerus: cui obiectioni quid respondeatur, apud Philostratum, docebit te Casaubonus. in nora; nempe factum id ab Homero, ut honori Ulyssis, cuius fraude perierat Palamedes, consuleretur. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ συνετώτατος) Qui tamen ἔσχε ψεύδεται πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια, poverat mendacia multa dicere veris similia, ut ait poeta. Fecit autem has insidias Palamedi, adiuvante Diomede. Diöys Cretenfis lib. II: Per idem tempus Diomedes & Ulysses consilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, & invidiae plenum, anteiri se a meliore haud facile patitur. Apuleius lib. X Miles. Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque praepollens Palamedes proditiōnis damnatur. TOLL. Ulysses. Historiam hanc tangit etiam Polyaen. in Prooem. L. I. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ὁμαίμου) Quomodo consanguinei Palamedes & Ulysses, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κινδυνον) In eandem expeditionem profectio; vel, eiusdem expeditionis ac periculorum socio. TOLL.

ead. l. 2. Ἐμφυτον — ἢ ἁμαρτία) Ita ex Polyb. τὴν ἔμφυτον

ἀδικίαν, ut ex Alciphro. τὴν ἑμφοτον ἀμαρτίαν, assert. I. Elsn. ad Ep. Divi Iacobi I, 21, ubi τὸν ἑμφοτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc Luciani testimonio. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: immerito, iniuria. TOLL.

ead. l. 5. Ὡς ἀσεβῆ) Quod per hircum, canem, gallum; quercum iuraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi sera licet in irae locum successit, in huius sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed & illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. TOLL.

ibid. Ἐπιβουλον) Hoc vult, accusatum esse corruptae ab eo iuventutis. SOLAN.

ead. l. 9. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit Caselius, & interpretes. GESN. Adscripserat vir doct. χρῆν legendum; (for. pro ἐχρῆν) Guyetus vero χρῆν apposuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τις λέγοι. Ni malis χρῆ καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ἀμφισβητοῦντα) Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN.

ibid. Ὅμηρος — περὶ Σειρήνων) Odyss. M. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποφράττειν τὰ ὄντα) Themistius Orat. III: Ἀποτειχιστέον οὖν αὐτὴν, καὶ ἀποκρουστέον τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένους τὸ φυλακτήριον· ὥστε πόρρωθεν αὐτῆς ἀφιστάναι τὰς ἐπιβουλάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσιοῦσαν, καὶ ἀποθνήσκειν· εἰ δ' οὖν σε λάβῃ παρεισδύσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰσδεξάμενον, μηδ' ἐντὸς ἔχειν ἐργαζόμενον, (lego, ἐπληυγάζόμενον) ἀλλ' εἰς φανερόν προάγειν, καὶ διελέγχειν· ὅφει γὰρ ἰλιγγισῶσαι εὐθέως, καὶ λυγισομένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὅ, τι χρῆσται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μὴποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσειεν, οὐδ' ἂν προσέλθοι πλησίον· ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀνοήτων ἠσθησάν τι προσιοῦσιν, καὶ τὸ θυρίον εὐμενῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλοanthρωπίας· ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μαμηνῶτον δει. Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus nostris arce constructa; ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipso accessu

reicienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam occulas, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem, & verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpeffa fueris, in posterum molesta esse desinet, sed ne tentabis quidem, nec propius accedat. Quicumque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suas illi fores aperiant, fructum humanitatis suae minime ferunt. De potestate enim ab ea deiciuntur, ut nihil ab furiosis dissideant &c. P. Syrus in mimis: Difficilem oportet aures habere ad crimina. Nilus Episc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζον τὴν ἀκοὴν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλῃ κακίας εἰσέρχεται, muni auditum & oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur. TOLL.

ead. l. 15. Τὰ μὲν ἄξια προσέειπαι) Photius Epist. 1, sectio-
ne λη' ἔχει τὰ ὅτι τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεωγμένα, πρὸς δὲ
τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκεκλεισ-
μένα. Aures praee patulas iniuria affectis; clausas contra ad affi-
cientium iniuria lenocinia, & probabiles inductiones. TOLL.

Pag. 56. l. 1. Παραβάλλειν) Leg. περιβάλλειν, i. e.
amplecti, colligere. Πλούτων περιβάλλειν, Polybius. GUYET.

ead. l. 2. Καὶ γὰρ ἂν εἰν γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροῦς
καθιστάσαι &c.) Simillima legas apud Hicratem ad Demo-
nic. pag. 34: ἀτοπον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς αἰκίαις ἀποκρύ-
πτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν ubi leg.
περιπάττειν, Attice. pro περιπάσσειν. Haec cl. Bel. de Ball,

ead. l. 5. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interiores, rem ipsam apud te. Ma-
lim: rem ipsam per se expendas. TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI, lib. III;

Quod si damnanda perscrutatus crimina

Paterfamilias esset; si mendacium

Subtiliter limasset a radicibus;

Non evertisset scelere funesto domum.

Ergo exploranda veritas multum prius,

Quam stulta prave iudices sententia,

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credas statim,

Quandoquidem & illi peccant, quos minime putet,

Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus,

Hoc admonere simplices etiam potest,

Opinione alterius ne quid ponderent.

Ambitio namque diffidens mortalium

Aut gratiae subscribit, aut odio suo.

Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδὲν τῶν λογομένων ὀξέως μὴδ' ἀκρίτως μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατὰ τινὸς τῶν φίλων καὶ συμμάχων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἐλεγχὼν ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ δέξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο, καὶ πρὸς πᾶν συμφέρον. *Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam & regium hoc esse, & ad omnia conducibile.* Polybius lib. IV. Iustinus Martyr Paraenet. 1 ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δείκνυσιν, ἀκριβεστέρας περὶ τῶν βασιλικῶν, accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter assecta esse ostendit, accuratius experimento veritate indagata, explorataque. TOLL.

ead. l. 11. Τὸν φθόνον) An λόγον; i. e. dicendi facultatem. GUYET.

ead. l. 14. Κακιστημένον) Forte κακιστημένον εἶναι. Sic interpretis legisse videtur. GUYET.

Pag. 57. l. 1. Ὅπερ ἐν ἀρχῇ εἴρηται) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, ut in initio diximus. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς ἂν πεφωτισμένον) Menti namque, (ut ait Cicero lib. II Acad. Qu. c. 10) nihil est veritatis luce dulcius. TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 1. ΨΕΥΔΟΛ. &c.) Scriptus in Polyeuclum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, & in Πολυευκτος. MARCIL. Quod titulo adiicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμάρχου, non est temere. Respicit enim illa c. 27, Ἀθηναῖοι γράμμαστος ἐνδὲς προσέειπεν τιμήσαντές σε Ἀτιμάρχον ὀνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyeuclum esse, qui hic laceratur, pronuntiat, in eo sefellit eum attentio. Polyeuclum aliquem suae aetatis hominem, (καθ' ἡμᾶς) ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediatur, quo minus intelligatur ille Polyeuclius, qui Constantinopolitanus Patriarcha fuit ab A. C. 956 ad 970. Accuratissime sane cum aetate Suidae a Kusterō constituta conve-

nit. Interim Marcilius in errorem etiam, parvum illum quidem, & ingentibus meritis redemptum, induxit Fabricium B. Gr. Vol. IX p. 773; qui etiam p. 709, eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, Polyuctum Suidae esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. l. 2. ΚΑΤΑ ΤΙΜ.) Haec verba in solis *Venetis* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. cap. 27. Marcilius de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. ΚΑΤΑ ΤΙΜ.) Noli omittere, licet in omnibus fere absit, suspicioque sit, editorem Iuntinae id adiecisse ex c. 27, ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterrat La Croze, notae Marcilianae adscribens: Immo in Timarchum, ut ipse infra p. 446 ed. Graev. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποφράδα) Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est ἀποφράς, i. e. dies inauspicatus. Olim vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere. Ἄνθρωπος ἀποφράς καὶ βλέπων ἀπιστίαν. COGN.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτῷ) Glossema videtur. GUYET. Sententia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GESN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. Fl. & B. 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἕνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GESN.

ead. l. 8. βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. agens pag. 447, Nostrum allegat in Prometh. c. 2, dicentem, καὶ εἶχε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam Hemst. ac rursus fratrem eundem in Θέλω, p. 484, plura afferentem; addo tantum Herodot. Eut. p. m. 105, τὸδε ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 10. Τέττιγα) Proverb. BOURD.

Pag. 59. l. 3. Περιπετεῖς) Iambl. N°. 184, νοσοκμήσων τε αὐτὸν περιπετὴ γινόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει & iterum n. 252. Vid. Suid. Πολυεύκτης ἡπίοχος & Τίμαρχος, & Athen. SOLAN.

ibid. Χολῇ) Ita W. Mf. Hipponactis χολαὶ ἱαμβοὶ ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῇ. SOLAN.

ead. l. 8. Γεγονότερον) Conf. supra Gall. c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ταῦτά σοι) An ταῦτά; GUYET. Bene; & quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 13. Πόθεν;) Forſan πότεν γὰρ quaesivit Solan. Nec adeo immerito. Vid. de hac formula Bergl. ad Alciph. I, Ep. 23, p. 92. Et Hemſterh. Tim. § 2 & 8. Nihil hic tamen adderem: nam & ſic infra c. 29, πότεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος; REITZ.

ibid. Πολλοῦ γε καὶ δέω) Huius phraſeos exempla compluria affert I. Taylor in nota 2 ad Lyſiae Orat. adverſ. delationem, pag. 405, & recte quidem exponit, eam ſignificare, *longe abſum*; veluti contra, ἄλλου δὲ δέω λέγειν, *parum abeſt, quin dicam*. Verum fruſtra mihi videtur haerere in verbis Lyſiae, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν εἶχειν, ὡς βουλῇ, τῷ κατηγορῶ. Quae verba certe ibi ſignificare debent, *plurimas gratias debeo accuſatori*; (quod ſcilicet diu opor- tam occaſionem praebuerit, meae vitae rationes exponendi) ut bene vidit ipſe: quando autem addit, *ſed proſecto πολλοῦ δέω & εἶν* tam eſt huic ſententiae adverſum, quam quod maxime, videtur non attendiſſe eodem redire, ſi negative ad Graeca reddideris, *non ſatis poſſum gratias habere adverſario*; quo fa- cto, nihil contrarii video. Nam qui profitetur, ſe multum abeſſe, non neceſſario dicit, ſe alienum eſſe ab illa re agenda, vel ſe nolle facere, verum, ſe imparem, ſive, *non ſufficientem* declarat: adeoque cum ſe nunquam ſufficientes gratias habere poſſe adverſario declarat, eo ipſo fatetur, ſe maximas ei debere. REITZ.

ead. l. 16. Σιμωνίδην) A Ceſio hic diverſus. SOLAN.

ibid. Ἰππώνακτα) Hic in pictorem quendam tam atrociter ſcripſerat, ut ſuſpendio vitam finiverit. SOLAN.

Pag. 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Horat. Epod. VI: *Qualis Lyncabae ſpretus inſido gener, Aut acer hoſtis Bupalò*. Ubi quod de Bupalò habet, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum iam- bos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Celf. 74 f. (ubi in margine perperam legitur *Λυκάμβαντα*, laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144 C. & Marm. Ox. 209. In W. ſcribitur Ὀροδοκίδην. In Fl. Ὀροκίδην. SOLAN.

ead. l. 3. Τοὺς ἐκείνων ἱάμβους) Iamborum illorum cauſam, i. e. qui malitia ſua iam- bos illorum provocarunt. Τὸ ὑποκει- μένον, obiectum. GUYET.

ead. l. 5. Σκυθῶν) Ridicule: lege *σκυτέων*. Vult enim dicere Lucianus, Pſeudologiſtam ignorare etiam ea, quae vel viliffimi opifices ſciant; quod clare patet ex cap. ſeq. KUSTER.

428 ANNOTATIONES

ead. l. 7. Τὰ ἐν πᾶσιν) Eadem phrasis supra in Quom. Hist. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Past. I, p. 14, & II, pag. 64. REITZ.

ead. l. 8. Οἰκοθεν) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείροις) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 14. Οὐ μᾶλλον ἢ κύνθαρος) Impurum animal, & turpitudinis, quam inimico obiicit Lucianus, symbolum. Arist. Hist. anim. V, 19: Οἱ κύνθαροι ἦν κυλίουσι κόπρον, ἐν ταύτῃ φασκύνουσι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκόληκας, ἐξ ὧν γίνονται κύνθαροι. Disertius etiam Aelian. Hist. Anim. X, 15: Ο κύνθαρος ἀβηλυ ζῷον ἐστὶ. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαίραν, ἣν κυλίει. ὁκτὼ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ θάλλας αὐτὴν, εἴτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7, *Perversae Veneris &c. per μεταμύχουσι*

Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus erit. GESN.

Pag. 61. l. 2. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Οὕτως ἀσφαλῆς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσαφῆς omnino legendum viderur. Supra pluribus locis idem error sublatus. GUYET. Ἀσαφῆς) Menagii emendationem in textum recepi. Mf. tamen cum impress. omnibus ἀσφαλῆς. SOLAN. Ἀσφαλῆς) Ἀσαφῆς mihi iubere legere Guyetum, dum ad Iov. Trag. c. 28, ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων similiter in ἀσφαῶς mutaret. Solan. quoque ἀσαφῆς praefert, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. REITZ.

ead. l. 3. Τὴν λεοντίνην) Conf. supra Ἀναβ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 5. Κυμαῖος) I. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. Erasmi in proverb. Sero sapiunt Cumani. GUYET. Vid. Ἀναβ. cap. 32, & Δραπ. cap. 13. In Aesopi, quae hodie circumferuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123 & 157. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5 & 8. *Celebris Sophista* cap. 9. *Rhetor & Sophista* c. 19. SOLAN. Mf. Reg. 2954. πρὸ ἐμοῦ, quam lectionem in interpretando secutus est cl. Bel. de Ball.

ead. l. 10. Ἀριφρέδην) Impurus hic, teste Aristophane in Equit. & Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamis. V. p. 359. SOLAN.

ead. l. 11. Μίσθονα) Vid. not. ad Ovid. Trist. II, 417, & 'Απαιδ. c. 23. SOLAN.

ibid. Βάσταν) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit Βάσσοι, de quo ad 'Απαιδ. c. 23. SOLAN. Βάστα ignotum ait Solan. Sed vid. Hesych. Βάστας ὁ Χῖος, quod monuit Wesseling. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. 'Αριστοφάνης) Conf. Aristoph. Equit. v. 1278, unde haec sumta; & reliqua omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281 — 1287. REITZ.

Pag. 62. l. 1. Προλόγων εἰς ὃν Ἐλεγχοῦ) Sine dubio est, hic non indicari Comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum Io. Clericum a Philel. Lips. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. *convictionis*, personam iam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. GESN.

ibid. Ἐλεγχοῦ Μεγάνδρου πρόλογος. GUYET. Hinc in nupera fragmentorum Menandreorum editione p. 58, fragmentum hoc concinnatum est: Ἐλεγχοῦ γὰρ θεός τῇ παρρησίᾳ, τῇ τ' Ἀληθείᾳ φίλος: totique fabulae, si Diis placet, nomen ἘΛΕΓΧΟΣ inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis cenfore Anonymo iam observatum est pag. 26; sed ante Clericum, Menagius, ut in not. edit. Amstel. videre est, senarium esse pronuntiavit, φίλος Ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ θεός. SOLAN.

ead. l. 2. Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρ. θεός) Senarius. GUYET.

ead. l. 10. Ἀνιπτοις ποσὶ) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκποδὸν) Cf. sup. pro Imag. c. postremo. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Αἰτιάσασθαι σε) Sic libri omnes impressi & Ms. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. *Nemo te, Elenche, accusabit veritatis & libertatis causa*, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, & turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: *non laudabis me, Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi prologopoeian Prologi instar argumentum & occasionem dramatis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς αὐτοὺς) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 7. Λόγον τινά — ἐπιδεικνόμενος τοῖς πανηγ.) Mos ea

aetate frequens, cuius originem apud Nostrium in Herodot. habes, c. 1. Philostratus passim meminit in vitis Sophistarum & Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν Αἰσώπου κολοῖον) Confer Ἀπολ. μισθ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐωλα) I. e. *vetera, meditata*. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 25, μὴ ἔπλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol. ib. ἑώλους ἀρτους exponentem χθεσινούς. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις) Sicut ille apud Plinium Ep. II, 3, 1, *Isaeus*, qui & ipse *poscebat controversias plures, electionem auditoribus permittebat*. *Poscebat*, inquam, non *ponebat*; quam sententiam nostram contra illustrem Cuperum nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poscebant Sophistae plures controversias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum; & inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem fraude usus, quae hic describitur. GESN.

ead. l. 4. Καὶ συνέπεισε τὸ δῆατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est scriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ δῆατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil est, quod non probes; & ἐκείνου potest ἐμφάσεως causa esse additum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis & admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, & praecedentia praesertim, inspicias, forte vulgatiorem scripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκείνου λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singularem quandam de Pythagora historiam, cuius mentio supra fuerat facta. IENS.

ibid. Τὸν) Ed. Fl. τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τὸν — ἐκείνου λόγον. Si Fl. sequaris, ἐκείνου non Pythagoram, sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τὸν — ἐκείνου λόγον. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει) Ita egit hic Sophista, ut actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adolescentuli, cum pensa reddunt: aberat ille aëstus, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententio-

is &c. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ συνελπεῖν, debemus Quintilian. X, 3, 20. GESN.

ead. l. 7. Ὅτι μάλιστα) Forſan μεγίſτη. GUYET. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare auſim: nam licet ὅτι ſic per pleonaſmum amet adiectivis addi, ut ὅτι πλεῖſτος χρυσοῦς Aefop. fab. 128; ὅτι μεγίſτη φωνὴ apud Noſtr. c. 6 & 15, ubi nos vide; & Thucyd. VII, c. 69, ὅπως ὅτι μεγίſτη ἀφέλεια γένοιτο tamen & adverbia ſaepe pro adiectivis poni, non ſolum in tritiſſimis illis locutionibus ὁ πάλαι λόγος, ἢ πρὶν ἀſτοχία, ſed & in aliis, ſatis iam ſaepe indicatum. Ὅτι μάλιστα quoque coniungi, notum arbitror, ut ſupra c. 1, & ap. Thucyd. V, c. 36, ὅτι μάλιστα una voce exaratur. Et ibid. c. 46, ὅτι τάχιſτα εὔρημα εἶναι διακινδυνεύſαι. Quae tamen non ita ſimilia fateor, ut nihil regeri poſſit. REITZ.

ibid. Ἡ ἀναιſχυντία οὔσα) Locus mihi, & Kuſtero ſuſpectus. SOLAN. Niſi aliud quid hic deſit, v. g. nomen παράκλητος, ſυνήγορος, vel tale quiddam; certe excidiſſe puto ſyllabam, ſ. praepoſitionem participio praemiſſam, legendumque παρούſα, atque ita interpretatus ſum. GESN. Etſi Geſn. non male παρούſα coniiicit, & ego quoque vellem in aliquo libro ſic invenire, nondum tamen vulgatum muro; quia poteſt pleonaſmus eſſe, ut ſupra de Calum. c. 16, ubi τὸ ἐν etiam abundare vidimus. Adde εἶναι abundans ap. Alciſphr. Ep. I, p. 1, χρηſτὴν ἡμῖν ἢ θάλαſſα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐſτόρηſεν ubi Bergl. plura ſimilia. Adde etiam Long. Paſt. I, p. 18, δῶρον εἶναι δίδωſι. Noſtrumque infra hoc Dial. c. 25, ſοφιſτὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίηſα. Omitto, quae ſatis multa de hoc pleonaſmo notata ſervo. Sufficiet, ſi addas duo illa, quae Hemſt. T. I, Iud. Voc. p. 321, dedit, ubi Noſter, ὁ δὲ ſταυροῦς εἶναι ὑπὲρ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη. Sed ſi haec non eſſe prorfus ſimilia huic οὔſα dixeris, ſuperius ἐν tamen in Calumn. vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ οὔſα, hic non efficax plane ſit, pro vera, uti ex Demoſth. ἢ οὔſα ἀρχὴ, verus principatus, & οὐκ οὔſα, falſus, ab Lexicogr. aſſertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare poſſem, ſi liceret plura commentari. REITZ.

ead. l. 17. Λόγον τόνδε ſυγγράψ.) Lucianus ſcilicet. GUYET.

Pag. 65. l. 3. Καὶ πῶς) Quo πῶς illud referri debeat, incertum eſt. SOLAN.

ead. l. 6. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. Lucianus, cuius ego ſum prologus. GUYET. Hic eſt ipſe Lucianus, ὁ τὸν λόγον τόνδε ſυγγράψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dra-

matris Elenchus, qui Lucianum *poëtam suum* vocat, ut Terentiani v. g. prologi Terentium. GESN.

ead. l. 7. Ἐξεπολέμωσε) Thom. Mag. v. *πεπολέμωται*, ait: *πεπολέμωται*, ὁ εἰς ἔχθραν πραχθεὶς τινι, καὶ πολέμιος γενόμενος. Ἐξεπολέμωσε δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἐτέρῳ ποιήσας: *πεπολέμωται* δὲ ὁ πολεμηθεὶς. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη) Romano *fi-lo III Non. Ian. solemnis ille Votorum dies; Vota* etiam f. *Bō-ta* dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, felix diligentia Ezech. Spanhemii ad Iulian. Orat. I, p. 276 seq. Ceterum quod hic ipse dies quoque *ιερομηνία* vocatur, nihil insoliti. Vid. quae in fine Icarom. ea de re annotavimus. GESN.

ibid. Τρίτη) Plutarchus initio vitae Ciceronis pag. 1578 f. *ἡμέρᾳ τρίτῃ τῶν νέων Καλανδῶν ἐν ἣ νῦν οἱ ἀρχοντες εὐχονται καὶ ζῶουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος*. V. Schot. Obi. 245. Fab. Mag. Rom. 198. Herodian. I f. anni ineuntis diem primum *ιερομηνίαν* vocat, ubi III Non. accipit Lipsius, quod non probo; vid. Lipsi. excurs. ad Tac. Ann. XVI AB. Ubi virum summa & eruditione, & industria conspicuum miror hunc Luciani locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, huius moris origo prima, a Luciano hic addita, traditur. Vide *Strenatum orig.* SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ τότε γελάσας) Lucianus. GUYET. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, *is*, qui tunc in *Olympria* risit super suppositiō *Pythagora*. Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, (sub suppositiō isto *Pythagora*, in-quiunt interpretes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. Ὑπὸ τῷ) Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. &c. *i. e. super Pythagora*. GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, & comma post ἐκεῖνος sustuli. REITZ.

Pag. 66. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) In omnibus libris nostris *κατ' αὐτοῦ*. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur *συνέγραψεν* ὁ ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ ὅποσα κἄν) Forſan καὶ ὅποσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν &c. GUYET.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19, καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν vocat. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐφέσω νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰλιεύς δι τραγῳδοῦς) Proverb. p. 892. BOURD. Vid. Ἀναβ. c. 38. Polyaen. Strat. III, p. 229, Ilienſium meminir. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπὲ γὰρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος; καὶ Κυβίβης) Benedictus, dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben, absurde. Recte vidit Palmerius, Πάνδημος esse Veneris epitheton; nimirum est, quae Lucretio dicitur *vulginaga Venus*. Hinc & in Mt. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane & Aristoph. in Θεσμοφοριαζούσαις. Ὡς ἡ δὲ μέλος, ὃ πόντιαι Γενετυλλίδες, καὶ θηλυβριῶδες, καὶ κατεγλωτισμένον, quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, & effeminata & lasciva. Sed tamen Γενετυλλίς etiam legitur apud eundem in Nubibus: Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκων καταγλωτισμάτων, Δαπάνης, λαφυροῦ, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, sc. ὕζει. Haec vero unguentum, crocum obscena basia, Et sumius, & Crapulam, & Venerem, & Genetyllidem olet. Dicuntur esse Dii sive Deae praesides generationis. Vide antiqua Scholia. Recte vero Κυβίβη docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae & Graecis & Latinis *Cybebe* dicitur. Nam & in inscriptionibus, & in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit viri dignitate & doctrina praecellens Marquardus Gudius, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque *Cybele* legatur apud poetas secunda longa, aut *Cybele* corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat *Cybebe*, aut *Cubebe*; quod verissimum, & in Prudentio iam emendavit Nicolaus Heinſius. Illius autem hic meminit propter eius amorem erga Artin, & quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit. GRAEV.

ead. l. 16. Πανδήμου) Xenophontem audi συμποσ. p. St. ed. 522 L. g. — Εἰ μὲν οὖν μετὰ ἐσπιν' Ἀφροδίτη, ἢ Διτταί, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅττι μὲντοι χάρις ἐκαστέρῃ βρομοί τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυγαῖαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ βραδουργιότεραι, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγνότεραι, οἶδα. De cuius templo Athenis vide Aſhen. XIII, p. 569. Confer & Nostrium Ἐτ. Δ. VII, & Δημοσθ. c. 13. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλ.) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adiurationem malis, quam in libello contra Indoſtum cap. 3 illa *Libanitidis* mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς parum honesta iam Aristophanis aetate fuisse, cuius loca iam laudata Graevio. Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Genetricem* hic reddere, quod honestum Ro-

mae, ac tantum non severum numen est, sed *Genethiculan*. GESN. Non satis video, cur articulum necessario insertum velit Solan. Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra Bacch. c. 5, πρὸς Χαρίτων infra c. 16, πρὸς Ἀδώνιδος, quae asseveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26 pr. πρὸς Θεῶν item c. 28, πρὸς Θεῶν ἀπὲς μοι, & c. 31 f. πρὸς Διδός. Ac Dipl. cap. 9, πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum & addi interdum articulum, quis infirmabitur? nam & paulo supra, Adv. Indoct. c. 3, πρὸς τῆς Λιβανιτιδος. Sed ideo non inferendus, ubi ab libris abest. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδος) In *I.* uti in *Ms. Gr.* Γενετυλλίδων: quam scripturam sciolus aliquis invenit, qui cum *Ἐρωτ.* cap. 42, Γενετυλλίδας plurali numero legisset, & hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis Pausanias etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. SOLAN.

ibid. Κυβίβης) Corrige Κυβίβης, Hefych. Κυβίβης, ἡ μέγας τῶν Θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud Hefych. Κυβίβης legitur, pro Κυβίβης. Suid. Eust. GUYET. Conf. infra Τραγῶν. v. 30. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Νῆ Δία) Ἀποσάπτης hic notanda est. SOLAN. *ead.* l. 6. Ἑλληνικοῦ) Ἑλλῶν, aut simile quid, subauditur. GUYET.

ead. l. 10. Τὸν Ἐροχθεῖα) Ita *Ms. Reg.* 2954. Sine articulo edd. *ead.* l. 12. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum *Io. Brod. Misc. P.* 2, c. 17, p. m. 498, haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex eius scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνιστάτην probare possem, quod eam Plato γόρην ζ in ore habuerit: ὅτι τὰν ἡμέρην μὴ καθαρά τις, ἀλλ' ἀποφράδες ᾄσι. Plutarch. οὐκ οὐκ ἐστὶν σημεῖον ἀγνοῖσθαι μὲν προθύμως, ἵνα καὶ τὰντα ἐξ ἀποφράδος καὶ ἀκαθαρτῆς ἱλαρὰν, καὶ προσφράζῃ: Ρωμαῖα ποιῶσαν. Dionys. Halic. Τὴν δὲ ἡμέραν ἐκαίνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, πάλαι τε καὶ ἀποφράδ αὐτῶνται. Id est, aram, auspicatam & nefastam. Dicitur & ἀποφράς ἀκαθαρτῆς, meo iudicio parum scire. Aul. Gell. L. IV, c. 19: Religiosi dies dicuntur, si sit omne infames, impediri, in quibus & res divinas facere, & rem quampiam novam exordiri temperandum est. Ego, pace Gellii, fastos dies voco, quibus fari licet praetoribus tria verba sollemnia, *Do, dico, addico*: quorum primum ad actiones, quibus rem dari petimus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum

ad executiones pertinet, sicut & *adiudico*. His contrarios *nefastos* recte Latineque nominari pugno. Ovid. *Ille nefastus eris, per quem tria verba silentur*. Horat. *Ille & nefasto te posuit die*. Varro: *vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fari praeiorem*. Do, dico, addico &c. (Horatii ille locus est 2 Od. 13, 1. Ovidii 1 Fast. 47.) Sed haec posteriora iam pueri sciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commentator primus Luciani dixit, & illo tempore nondum cuilibet nota erant. REITZ.

Pag. 69. l. 10. Νῆ Δία) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET. Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποσιώπησις enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Præcisio*. REITZ. ead. l. 11. Ἐξουον) Idem quod ἀφῆλεξ, de quo v. cap. 15. REITZ.

ead. l. 15. Κἄν ἀγνοῖσαι) Κἄν ἀγνοῖσαι legendum videtur. GUYET. Non male; sed non plane necessarium, si comma, quod feci, auferatur, ut construatur συγγράμῃ τοῦ ἀγνοῖσαι. REITZ.

Pag. 70. l. 3. Τοῦνομα) Post τὸ, τοῦνομα, τελεία στήλην ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φῆσει) Ita emendandum fuit, pro φησι, quod in omnibus libris nostris est, etiam in M. SOLAN. Φησι) Φῆσει Solan. edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. REITZ.

ead. l. 5. Οὐ, ἐκθα) Cur sequente vocali adspirata, non scriptum est οὐχ; vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit post οὐ, & vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non coniungitur cum οὐ. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς) In omnibus libris nostris ὥς, quod cum ferri non posset, ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 12. Συνῆται) Α σύνεσις, unde συνουσία, non a συνίημι, συνῆκα &c. conuersor, conuersatio. GUYET.

ead. l. 13. Ἐντρέφαντων) Sic Quom. Hist. c. 15, ἐντρέφαν ἐντρέφας. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24, πάσαι τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi Hemsterh. T. I, p. 170, ἐν τοῖς μάλιστα ἐνδόκιμος. REITZ.

Pag. 71. l. 5. Χρυσῶς, φασιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιῳ) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo*. SOLAN. Vid. Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 30 f. Nam habuimus crebro, ut plura addere aolim. REITZ.

ead. l. 6. Ἀφῆλιξ) Alciphr. I, Epist. 6, etiam comparativo utitur, scribens: ἀλλ' ὥς ἀφελικέστερος, καὶ γυναικὶ πάλαι συνών. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Κόθορρον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. Suid. & supra Ἑρων. cap. 50. SOLAN. Pollux VII, 90 seq. inter genera calceorum, ὃ δὲ κόθορρος ἐκάτερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ἔθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορρον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμὸν. GESN.

ead. l. 3. Λυπάαν) Ἀν Δυσάαν; quasi δυσὰν ἀνεμν. Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut & in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud Aelianum de Deotimo Atheniensi, qui χῶν etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit λυπάαν, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu λύσαν. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati signa & casus in αω attendit, ei non improbabilis; puto, hac parte coniectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod λύσαν Graeci vocant, quod nempe levi morbus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicuius aut tribuni *furor*, quibus implere & quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra Nigrin. c. 38; it. alius in fine Philopseudis, & tertius in Philopatr. c. 22. GESN.

ead. l. 4. Ὁ δὲ Ἑβδομήν, ὅτι ὥσπερ οἱ πενθες ἐν ταῖς ἑβδομαῖς, καὶ κείνος ἐν ταῖς ἑκκλησίαις ἑπταῖς) Interpres: *Rursus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet.* Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit: *Diogenes Grammaticus disputare sabbatis Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admisit: ac per servulum suum in septimum diem distulerat, ut existimat vir magnus: sed septimos dies cuiuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit Gellius XV, 2.* Illi dies sacri erant Apollini, quia septima luna Thurgalionis natus erat, ut constat ex Heliado in ἔργοις καὶ ἡμέραις, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludabant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quod nomen ei impone-

batur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocratiq-
nem in ἡβδομημέσους. Sed haec septima dies huc non perti-
net, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos,
Meursium Graecia feriata in ἡβδόμεν, & Seldenum de iure na-
turae & gentium III, 17. GRAEV. Frustra sunt, qui ex hoc
Luciani loco, aliisque similibus, morem per septimanas nume-
randi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septi-
mus est, ut ex Gellio patet L. XV, cap. 2, Apollini facer; (v.
Graev. not. ad Hes. συμμ. 770.) non in orbem recurrens se-
ptimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia
summo viro H. Grotio fraudi fuisse video. Adde Plut. Συμμ.
VIII, 1, 1277, 2. Et 1467 f. Meurs. Gr. fer. in ἡβδόμεν. Et
Spanh. 657. Et Nostr. Διμ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ δὲς οὖν κἄμολ) Δὲς οὖν κἄμολ, extrita nega-
tione. MARCIL. Non dederis? &c. interrogative. GUYET. (Be-
ne, & secutus sum; adeoque μὴ iam servandum. REITZ.) Μὴ
δὲς οὖν κἄμολ, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκόσαι παμπύβην ἀνδραγόν,
ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροπον, ἡμέρᾳ δυσφίᾳ καὶ ἀπαισίῳ Vin-
dicanda est prima huius orationis vocula μὴ, quam exteri iu-
bet Marcilius. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exte-
renda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad ful-
ciendum sensum. Disputat Lucianus contra eum, a quo ac-
cusatus fuerat, inepte & barbare locutus esse, qui ipsum ap-
pellasset ἀπροπάδα. Post multa tandem dicta, ira pergit: Tu
vero animum adverte, (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse)
si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa,
quale est ἀπροπάς, iactarunt; (erant enim etiam tum, ut verosimile
est, aliqui abominandis moribus, pessima & sinistra indole; atque
alius quidem dixit quempiam Cothurnum, vitam eius ambiguum
comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaën, quod
orator tumultuosus conciones solet turbare; alius dixit alium Heb-
domen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in con-
cionibus luderet & rideret, seriusque populi studium in ludum ver-
teret) nonne itaque, per Adonin, & mihi concesseris, hominem
omni malitiae assuetum, comparare diei atro ac inauspicato? Ope-
rae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux ac-
cederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat.
Duae, quarum notas inserui, parentheses insunt, &, eis con-
sideratis, sensus est planissimus. Liquet quoque, per signum
interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod & in
Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video
a Florentinis. IENS.

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάνδημον & Generyllida conceptas, itemque per Libaninda, iam vidimus hic c. 11. GESN.

ead. l. 9. Τὸν χωλοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. πῶς. Plin. XXVIII, 3, l. 7: *Despūimus comitiales mōrbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo & fascinationes repercuimus, & dextrae claudicantis occursum.* GESN.

ead. l. 10. Χωλοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellecto conversi, an dexteritate? Ἐπέχω. GUYET.

ead. l. 11. Ἡ εὐνούχων ἰδοί) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde Brod. Miscel. P. II, p. 509, qui veterum de hac superstitione testimonia, Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophonis, Iuvenalis, Suetonii, ac Ciceronis, profert. REITZ.

ead. l. 15. Κληδονίσματι) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39 in *δυσκληδονίστων* fluctuabat scriptura, quam ad hanc accommodavi, quia & constans, & cum Suida aliisque convenit. REITZ.

ead. l. 16. Τοῦ ἀπαρτος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντὸς ἔτους. GUYET.

Pag. 73. l. 4. Κύφωνα) Κύφω κυρίας est κυρτός, seu τὸ κυρτόν a κύφῳ κυφός, κυφὼν &c. Κύφω ab Etym. exponitur κύρτωμα. Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur & malefico. Sic Latine *carcer, crux, scelus*, & simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inseritur, ut κύπτειν cogatur, qui ita victus est, plura Salmas. de Mod. Usur. p. 814 seq. GESN.

ead. l. 13. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA GROZE. Cur Guyetus iam non corrigit ἐλεθρίῳ; ut supra fecit Alex. c. 11, ubi pro ὅλθροι ἐπεῖνοι Παφλαγόνες malis ἐλεθριοι. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὄλεθρον, κύφωνα, patet; sed & alibi sic solet, ut de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Iov. Trag. cap. 43, ὁ Σαρδιστὸς ἐκείνος ὄλεθρος. Ac Paral. cap. 42. Et quis nescit, substantiva eiusmodi efficaciter adhiberi pro adiectivis, ut *pestis* pro homine pestilente Act. Apost. XXIV, 5; *αὐρῶντες γὰρ τὸν ἀνδρα τοῦτον λοιπόν.* Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριφερόντος) Schollum ad hanc vocem habet Constantinus in Lexico pro συμπερινοῖσταις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιαιρᾶς διαγωγῆς. Ego tamen συμπεριφερόν legendum censeo. SOLAN.

Pag. 74. l. 2. Πάνος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURD. Conf. supra T. I; Tim. c. 32, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥέπος ἥδη γεγεννημένον. De homine voluptatibus corrupto & ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. c. in nott. Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 3. Μήμενται) Sic necessario scribendum, non μέμνται, quia non ad ἐκείνα, sed ad πολίταις pertinet, de quibus ἴσασιν plur. num. iam dixit. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) Talia de te, te rhetorem esse & Sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Δύο μὲν ἡλίους) Ex Euripide, Baccho 915; unde & Virg. Aen. IV, 470: *Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas.* Adde Plut. T. II, p. 1083 E. ed. Gr. L. Xyl. SOLAN. Pentheus furens apud Eurip. Bacchis 916 seq. καὶ μὴν ὄραν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Δισσῶς δὲ Θήβας, κ. τ. λ. quod imitatus Virg. Aeneid. IV, 469; ubi reliquas imitationes dedit La Cerda. Addi. Ovid. Artis III, 764, ubi de ebrietate. Furiosos & ebrios hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9, 1. GESN.

Pag. 75. l. 1. Πάτριδω) Phoenicius ergo hic, uti & Indotus; de quo ad cap. 19 illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) Hesiod. Erg. 638. SOLAN. Alludit ad Hesiodi Erg. 640, qui patrem suum habitasse dicit, ὅτις ὑπὸ ἐν κόμῃ, Ἀσκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλήν, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ. GESN.

ead. l. 2. Καλλίστην καὶ μεγίστην) Ἀντίχειαν sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγαγόν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et lens. ad Tim. § 16. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. c. eis τὰ γόνατά. Infra ἐν γόνασι καίμενον dixit. GUYET.

ead. l. 3. Ἐκείνον δὲ, οἶσθα ὅτι καὶ ποιοῦντα) Legendum & hic ὅ, τι. IENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανεστέρα) An forte ἐπιφανεστέρα; nam altera vox est insolens. KUSTER. Ἐπιμανῶς habes ιστ. β. 25; ἐπιμανεστέρα autem φιλοφ. c. 14. Quare non est sollicitanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, & aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat γυμνοτέρα ἀκολασία, sequa-

tur τοῦνομα μείζον, & ἀκάλυπτος κεφαλὴ, credibile mihi sit; non ἐπιμανεστέρα legendum, sed ἐπιφανεστέρα. Ceterum ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum morem obnubendi in turpitudine & pudore caput. Vid. interpretes Petroniani ad illud cap. 7 *operti caput*. GESN.

ead. l. 14. Τῆς βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος) Καὶ βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευτ. Illud autem εἰς μέγος ἂν ἐπίστευσέ σε &c. accipe cum ironia. *Unus ille solus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui. MARCIL.

ead. l. 15. Μισθοδότης) Quæstore, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quæstore sumatur, reperio. SOLAN.

Pag. 77. l. 8. Καθάρσιον) Supra Amor. c. 3 & 29. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας) Grand bien te fasse, GUYET. Conf. supra Philop. c. 27. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν Ἐφέσῳ) Ubi & hoc scriptum oportet; quod superius iam ad cap. 10 annotatum est. SOLAN.

ead. l. 13. Πρώτῃ σου ἡδίστῃ) Interpres οὐκ ἡδίστῃαν legisse videtur. An legendum, πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον &c. GUYET. *Non nossent*, Benedict. dederat. *Nossent*, Micyllus. Lectio quidem Guyeti adiuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim & οὐκ ita accipi, quasi, *quomodo non mirarentur, si priora nossent?* (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, sensu eodem manente, ac si omitteretur. Exempla dedi in libro de Ambiguïs) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, qui fieri posset, ut non admirarentur, ut apud Herodian. III, 6, 14, πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾶστα κρατήσαται: quis dubitet, quin nunc tantarum accessione virium — facile profligaturi sitis? Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo τίς οὐκ ἂν ἀγάσασθε τῆς ἀρετῆς; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. Περὶ πᾶσα) Hoc verum esse, vid. ad Asin. c. 20. Etsi & alibi cum παρὰ confunditur in edd. ut ibi indicatum. REITZ.

Pag. 78. l. 4. Τὰ κακὰ ἀπολαύειν) De hoc verbo in bon. & mal. partem valente vid. Hemsterh. ad Nigr. cap. 30. Item ad Tim. c. 2. Ac Solani notam ibi præmissam, vel potius Iensii, qui etsi refutatur ab Hemsterhusio, habet tamen exempla quaedam haud inepta. Adde Philop. cap. 40, ubi ἀπέλαυσα per *abstuli* recte Gesnerus reddit; cum & ibi in malam partem valeat. REITZ.

ead. l. 17. Βρομολόγους) Forſan βρομολόγους. Βρόμος, ſo-
pitus, fragor. GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem,
ut quae verba ſola compoſitionis inſolentia peccare videren-
tur, ea ſimilibus, quoad poſſem, Latinis redderem; ultima
vero, quae plane barbara ſunt, Graece ſcripta apponerem.
Nempe pro σφενδονίζειν *funda emittere*, σφενδικίζειν dixerat
homo, quaſi eſſet nomen σφένδιξ, & χειροβλημάσδαι vo-
luit eſſe *manu prouicere*, quod formauit contra omnem ana-
logiam ex βέβλημαι. Ceterum obſervo, verborum, quae
hic reprehenduntur, nullum apud Pollucem eſſe, quem alias
ſugillari a Luciano, falſo id quidem, creditum eſt. Vid. ad
Lexiphanem, GESN.

Pag. 79. l. 1. Τροπομάσδοντας) Μάσδας, *lorum, flagrum.*
GUYET.

ead. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ) Gloſſema videtur. GUYET.
Omſit Fl. & ſane Scholium ſapit, Agnoſcit tamen Codex
M. cum impr. omnibus. SOLAN.

ead. l. 3. Χειροβλημάσδαι) Ψηλαφᾶν, χειροτρίβειν. GUYET.
ibid. Ὁ λόγιος Ἑρμῆς) Habuimus non ſemel. Sed videri
etiam poteſt l. Elſn. ad Act. Apoſt. XIV, 12. REITZ.

ead. l. 5. Τῶν ἱαλέμων) V. Zenob. IV, 39, & Pantin. ad
Apoſtol. adag. X, 39. Menandr. Fr. pag. 84, N°. 3, εἰς τοὺς
ἱαλέμους δὲ τοῦτον ἔγραψε. SOLAN. Ialemum frigidum fuiſ-
ſe poëtam, facile credimus Heſychio, Euſtath. ad Il. Z, p.
494, 43. Baſ. atque adeo proverbio ἱαλέμων ψυχρότερος,
quod reſertur etiam ab Apoſtolio X, 39. Sed luſtus etiam,
δρήνον, πένθους, notionem illi nomini adiunctam negari non
poteſt. Vid. Eurip. Oreſt. 1391, Supplic. 281, Troad. 600;
it. Euſtath. ad Il. Σ, pag. 1223, 8, & Apoſtolius l. c. itemque
VI, 54. Quare facile condono Io. Clerico, etſi forte ve-
rum non vidit, cum ad Menandr. p. 83 putauit ἱαλέμους in
fragmento Comici eſſe *frigidos*, i. e. lugendos, quia mor-
tui nimirum. GESN.

ibid. ἱαλέμων) Κακοδαίμωνων, δυſτήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς
ἀξίων. Heſych. GUYET. In Pariſina ἱαλέμων erat maiuſculo
l exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam conver-
ſum: *Ialemo frigidioribus*. Alluſione facta ad proverb. *Ialemo*
frigidior. Sed cum tranſierit in adiectivum, ſervo ceterarum
edd. morem, etſi ab *Ialemo* Calliopes filio, poëta ineptiſſi-
mo, ortum traxiſſe videtur. REITZ.

ead. l. 7. Φιλαινίδος) Τῆς ἱταίρας. GUYET. V. Ἐρωτ. cap.
28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀδικήματος) Subaudi ἔνεκα. GUYET. Ἀδικήματος ἢ τὸ μετρίωτατον ὕβρεως) Si haec vera est lectio, oportet ἀδικήμα etiam speciale, & gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte impietatis, ut in illa Socratis accusatione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, κ. τ. λ. cuius respectu ὕβρις possit μετρίωτατον videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata &c. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquantur, ὕβρεως, ἢ τὸ μετρίωτατον, ἀδικήματος, δεικνοί. Ceterum ὕβριν ad impudicas praesertim & Venereas contumelias pertinere, monuerat Casaub. ad Athen. VI, 19, & pluribus docuit Dan. Heins. ad Hesiod. pag. 210 seq. ubi etiam ἀδικίαν ead. ratione dictam observat. GESN.

ead. l. 14. Μητίσχοι) Forfan Ἀρτίσχοι. Immo vero erat Athenis τὸ Μυτίχου tribunal; de quo consule Potterum. Fuit & Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. Fl. ed. Μητίσχοι. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. SOLAN. Ἀρτίσχοι. LA CROZE.

Pag. 80. l. 1. Εἶναι δοκεῖν) De εἶναι abundante dictum paulo supra ad c. 6, ad ἀναίσχυρτίᾳ οὔσα. De duplici infinitivo ad Philop. c. 7 & 39. Item Hipp. c. 1 pr. δεῖν ἐπαινεῖν. REITZ.

ead. l. 3. Τοιαῦτά με διατίθης) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit & Lactantius V, 9, cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant & profanent. Rursus L. VI, 23: Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quarum teterrima libido & execrabilis furor, ne capiti quidem parcat. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo. SOLAN. Vid. supra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαδίδωσι, notamque Hemst. Et Nostrium in locis ibid. ab Solano indicatis, qui frustra δακῶσι ibi tentat, cum & eod. modo duplici accus. iungat Noster Gymn. c. 6, scribens ἐμὲ δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαδέσῃ, ubi alia quoque similia dedi. REITZ.

ead. l. 6. Διαντλεῖν) An exsequi? GUYET.

ead. l. 9. Μαινομαι) Excidisse in edd. prius, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis edd. ubi Latina versio habet contaminor; nam nemoq, credo, μαινομαι furo hic vollet legere, quando πατοῦμαι praemittitur: furentes enim se

non ita conculcari sinunt. REITZ. Quemadmodum non dubito, *μεινόμεαι* esse praeferendum recepto per omnes fere libros *μεινόμεαι* ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam *μεινόμεαι* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus & summa infania est. Solent insanire homines a magna iniuria. Quidni lingua se dicat insanire, quae infando eiusmodi negotio adhibeatur? GESN.

*ead. l. 10. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνω-
κας*) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab Micyllo & Benedicto, *ac lingua perinde ut manu uti decrevisi?* Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντὶ quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, *καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας*; Est enim exprobratio per interrogationem excitatior, & *quid lingua aequae ut manu uti decrevisi?* GRON. Versionem Benedicti castigat Gron. Sed & ipse alium errorem committit, vertens: *quid lingua aequae ut manu uti decr.* An γλώσσης & χειρὶ igitur iungenda, & ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin γλώσση saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem Gronovianam reddas: *Et quae pars linguae est, qua ceu manu uti decreveris?* At vereor, ut acutioribus arrideat ista & versio & emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. REITZ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθὼς vel καθὼς. GESN.

Pag. 81. l. 5. Ἦθδεν δὲ) Mallem πότεν γάρ. GUYET. Propius ad literas accederet, si πότεν οὖν legas. REITZ.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) Καταριθμήσειεν αὐτῇ, subaudito ἢ γλώσση. Sic autem cum superioribus connectitur: *πρὸς δὲ αὐτῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἢ γλώττα &c. εἴτα καταριθμήσειεν αὐτῇ τὰς πολλὰς προσηγορίας &c.* Καταριθμήσειεν omnino legendum videtur pro καταριθμήσειν. GUYET. Καταριθμήσειν) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Conplexā est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναι; Itaque suspicor καταριθμήσαις vel καταριθμήσειας. GESN. Καταριθμήσειν καίρῳ δὲ coniciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 14. Ἐξυρες) Quia deinde barbam promisit; vide & cap. 31. SOLAN.

Pag. 82. l. 3. Ἀτμαρχος) Nomen ergo TIMARCHUS; mi-

rarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschinīs *Timarchus*, qui vitam tandem laqueo finivit, satis notus esset. Vid. Plut. 1545. SOLAN.

ead. l. 4. Κάκεινον τι περιττότερον) Athenienses (dicit ad Timarchum) literae unius appositione te honorantes Atimarchum appellarunt; ἔδει γὰρ κάκεινον τι περιττότερον προσεῖναι σοι, h. e. nam & illo amplius quid habere debebas. Obscurius interp. nam hoc tibi illo insignius decebat esse. Nihil aliud vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris, q. d. ἀτίμων ἀρχος. VITRING. Ambigua oratio, non satis clarum, quo referatur κάκεινον. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita exstat Aeschinīs oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro obiciuntur, summa praesertim perversae libidinis impuritas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse postilentiozem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρώτος dicerent. Utrum autem nomen verum huius hominis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an ex hoc ipso loco tracta suspicio eius, qui illum titulum posuit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κάκεινον) Parodia est ex variis Homeri locis cinnata. Vid. Iliad. N, 605; Λ, 233; & E, 293. SOLAN. Homer. II. Λ, 233: Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετο ἄγχος. II. E, 293: Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνδρεῶνα. Versus sublimitate & magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur, ψυχρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγεθος διμαρτημένοι, grandia ad speciem verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid. Demetrius de Eloc. § 114. Sed nimis mirum ψυχρολογία eo ipso esse ratione ipsius Luciani destitit, quod committitur a sciente & volente. GESN.

ibid. Παρὰ δὲ) Conf. infra Lapith. c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελεύθη) At in Homer. II. E, l. d. legas ἐξεχύθη, quod verum esse, Scholiastes Homeri probat, qui id interpretatur ἐξόρμησε, διήλθε. Nam si ἐξελεύθη invenisset, non,

credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis Homeri libris ἐξελύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam & sic alibi solet, ut Il. O, 542, Αἶχμή δ' ἄ στέρνοιο δίσσυντο μαίμωνάσα. Verum quando nec ἐξελύθη absurdum est, quid prohibet hoc servasse? REITZ. Pro ἐξελύθη facit glossa Hesychii, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὀρμῆς. GESN.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) Ἀν αἰσχρολογεῖν; Το ψυχρολογεῖν hic non placet. GUYET.

Pag. 83. l. 9. Λεσβιάζειν αἰ καὶ φοινικίζειν) Hesych. in voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων. Gal. ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχρολογῶν μάλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιαζόντων. Erasmus in Chiliadib. pro phoenicissare, memoria lapsus, phicidissare, & φοικιδίζειν pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a spurcissima Phoenicum libidine, quam Graeci merito ἀρρήτον μίξιν nominant. Plutarch. in vita Caesaris: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἀρρήτον μίξιν. Haec in Miscell. Crit. P. II, p. 482, BROD. Vid. Cogn. 633, T. III. SOLAN. Quod Cognatum allegat Solanus, spectat ed. Basil. an. 1619, cui notae Cognati & Sambuci annexae: sed cum ex Cognato selectum tantum iniit Par. eamque secutus Graev. plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 84. l. 4. Πόθεν) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπ' — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. GESN.

ead. l. 6. Θεόπομπον) V. Δραπ. cap. 32. Tricarantum urbs; cuius meminit Dem. 43 A. SOLAN. Locus obscurus, cui tamen si non plenam lucem asserre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, & rebus gerendis interfuit. Huius librorum historiarum LIII legit Photius Cod. 176; quinque iam tum ait fuisse perditos: multas ibi παρεμβάσεις παντοδαπῆς ἱστορίας idem commemorat. Reliqua Fabric. B. Gr. Vol. IX, p. 434 seq. Add. viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praesertim facit, quod Stephanus in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλιασίας, laudat Θεόπομπον πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit,

cum a fine Thucydidis incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, quae de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorsum & *tridens* deinde & *Cerberus* referatur) iudicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum *τρίαίνα* modo commemorata admonere potuit: nam *τριγλῶχιν* & *τρίαίνα* eiusdem significationis sunt: & ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo maiores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud *ἐκτρίαίνῳσαι*, h. e. *τρίαίνα ἐκπολιορκεῖν*, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GESN.

ead. l. 10. Δύχρον ἄψας) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. Ἀδελφόν τινα) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 14. Θάτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis & ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Iuvat itaque e Thoma Magistro regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine *ἕτερος* coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, & prima ε, contrahantur in α· τ vero articuli, ob adspiratam s transeat in δ. Haec, quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi in ν vel σ, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, *ἄτερος, ἑτέρα, θάτερον, θατέρων, τῆς ἑτέρας, θατέρῳ, τὸν ἕτερον, ἄτεροι, τῶν ἑτέρων, κ. τ. λ.* Hinc apparet, quam infelicitur errorem suum Sophista emendaverit. GESN.

Pag. 85. l. 5. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, volo, rectum est & usitatum; sed pro *πετάννυμαι* inusitatum videtur. GUYET.

ibid. Ἐκχύνειν) Τὸ ἐκχύνειν inusitatum fuisse notandum. Ἐκχεῖν usitatum. GUYET.

Pag. 86. l. 2. Οὐ δὴ) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δὴ, quod in impr. aliquot & M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσα, ὡς τὸ Δισκίρακος) An legendum, ὅποτε τοῦ Γ. τὴν τέχνην εἶδας, τὸ Δ. &c. GUYET. Tisiae ars est Sophisticae. Fuit enim Tisias inter primos Sophistas, quem Aristot. *περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν* cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, *Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τοὺς αὐτοὺς, Τισίας quidem post primos, scil. Sophistas,*

Thrasymachus autem post *Tisiam*, *Theodorus* autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17, p. 111, 1; & III, 1, p. 125 f. Isocr. p. 525, & Plut. Alcib. Corax *Tisias*. Cic. de Or. I, 2, & in Brut. 12. In W. Fl. & B. *δυσκ*— quod minime spernendum, quamvis verum & genuinum putem *δισκ*—, ut alium illum nequitia antecederet *Timarchus*. SOLAN. Narrat intelligentibus, & scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem, est. Modo hoc meminerint, qui acumen *Luciani* volunt assequi, primo fraudem commissam, circa *Artem*, h. e. librum de institutione *Rhetorica Tisiae* illius *Siculi*, qui discipulus fuit *Coracis*: deinde *Coracem*, *κόρακα*, esse corvum Graecis, furax, ut notum, animal; cum itaque *δὲς κόρακα* vocat *Lucianus* inimicum suum, *bisfurem* appellare: tertio lusum verborum esse in *τισίας* & *ἐξέτισε*. GESN.

ead. l. 10. *Χρυσῶς τρίακοντα*) Eadem summa in drachmis enuntiata *πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας* aequat. Insignis locus ad confirmandam auri & argenti comparisonem: nempe aureus Romanus continebat *drachmas* XXV, quod etiam docet *Zonaras* apud Gronov. II, 8, p. 109. GESN.

Pag. 87. l. 7. *Μόνα ἐκείνα*) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. *Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν*) Prov. BOURD.

ead. l. 3. *Ὡς τὸ γε ἔμδον*) Pro κατὰ τὸ ἔμδον μέρος. De ma part, quant à moi. GUYET.

ead. l. 4. *τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω*) Proverb. BOURD.

ead. l. 5. *Ὁ παιπάλημα, καὶ κίναδος*) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui Ὅρν. 429 seq. in descriptione magni rhetoris haec ita iungit, *πυκνότεατον κίναδος, σοφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημα ὅλον* qua notione etiam *παιπάλων* dixerat Nesc. 259. Nempe *παιπάλημα* pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori & usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut *Frischlinus* in *Nubibus*, servavi. *Κίναδος* vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio iam suspicaretur aliquis. Sed insuper τὸ *κίναδος* & casus prodit, & praesertim illud, quod ignotum aequae ac *παιπάλημα* imperito *Sophistae* nomen dicit: *κίναδος* autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim operum inimici sui nomina ea paulo post appellet auctor: quae res etiam Scholiasten vide-

nur moviffe, ut retineret κίναδος, & παιπάλημα etiam ad obſcoenum ſenſum traheret. Nos non tam ſententia huius loci detinuit, quam ea moleſtia, quod non occurreret Latiniſmum, idque abſtruſius paulo nomen, quod τῷ κίναδος ſatis reſponderet. *Cercops* veniebat in mentem: ſed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. Κίναδος) Forſan κίναδος, i. e. bellua. Heſych. κίναδος, θηρίον, ὄφις. Suid. Κίναδος πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιούσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακούργος ὡς ἀλώπηξ &c. GUYET. Conieſturam Guyeti iuvat Alciph. III, Epift. 28, ubi ancilla heri graveolentis amores deteſtata ait: ἐγὼ σε, ὦ Γέβελε, ſτυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βᾶρος τοῦ σώματος, καὶ ὥς περ τι κίναδος ἐκτρεπομένη, quae Bergler. vertit, *velut aliquam tetram belluam averſans*. Et ap. Ariſtoph. frequenter inter convicia numeratur κίναδος. Quod etſi & ibi Scholiaſt. eodem modo exponit, quo Suid. tamen pro ἀλώπεκι potiſſimum eidem ponitur. Sed & Lucianum dediffe κίναδος, quia generale hoc veteratorum, & ſcortatorum opprobrium, non abſimile vero eſt: neque ideo aio κίναδος illico proſcribendum eſſe; verum id forſan a recentioribus ſcribis proſectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 8. Παιπάλημα) Heſych. Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ. GUYET.

ibid. Κίναδος) Forſan κίναδος. GUYET.

Pag. 89. l. 1. Εὐριπίδης) Eurip. Bacch. v. 385. SOLAN. Hodie ſic legitur Bacch. 385 ſeq. Ἀχαλίνων στομάτων, Ἀνθμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυστυχία. Et ſic laudatur etiam ſupra Ἀλ. c. 3. GESN.

ibid. Ἀχαλίνων) Gell. I, 15. SOLAN.

IN D E D O M O.

Pag. 90. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προſαλαίᾳ. MARCIL. Non totam *domum* eſſe, quae hic laudatur, i. e. *aedes* plurium conclavium; ſed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, *occus*; tota deſcriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippiam c. 5. GESN.

ead. l. 6. Νόσφ ἢν ἐνέθουεν) Ita & Ariſtoph. Av. v. 31,

ῥῶτον ρασοῦμεν. De repetitione huiusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32, Gall. c. 5, & alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. REITZ.

Pag. 91. l. 13. Καθ' ἡσυχίαν ἡσῶναι) Respondet Gallicum proverb. *Les plus grandes passions sont muettes.* REITZ.

Pag. 92. l. 2. Ἐνδιατρίψαι) Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non posse satiari admirando atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26, & Alex. c. 33 f. REITZ.

ead. l. 5. Νησιώτη μεираλίῳ) Hom. Od. Δ, 71. SOLAN.

Pag. 93. l. 5. Πρὸς αὐτὴν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 9. Ὁ μοι γοῦν) In omnibus, praeter Florentinam, editionibus sine ullo sensu legas, Ὁ μοι γοῦν δοκεῖ καὶ ξυνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελείᾳ ἢ τοῦ λέγοντος γνάμη. At plane, sicut conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἔμοι γ' οὖν δοκεῖ &c. IENS. Ἐμοι) Antea legebatur ὃ μοι in omnibus impr. excepta Fl. & V. 2. In L. etiam recte ἔμοι. SOLAN. Ἐμοι legendum videtur. Guyet. Omnino. Ideoque sic iam dedi. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσασαι. Infra: λόγου δ' ἐ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων. GUYET. Vellem libri addicerent, & promte reciperem. Sed vel sine iis ita legendum. REITZ.

ead. l. 14. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. T, 16 & 365. SOLAN. Il. T, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem eorum ferre non possunt. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὧς εἶδ', ὧς μιν μάλλον ἔδν χόλος, ἐν δέ οἱ ὅσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥς εἰ σέλας, ἐξεφάανθεν. GESN.

Pag. 94. l. 3. Πλάτανος εὐφύης) Haec de platano, de Ilisso, de Musis &c. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae opposita est. GESN.

ead. l. 8. Συμπεριληφόμενος) Lege συνεπιληφom. GUYET.

ead. l. 9. Συνεφόμενος) Impr. plerique συνεσομένους. Ad veram & genuinam Luciani vocem magis accedit scriptura Fl. & V. 2. quam fecutus sum. Ab eius enim manu credo fuisse συνόφόμενος. SOLAN. Legendumne συνησομένους; an συνίημι potest etiam esse futurum medium συνέσομαι; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. Συνησομένους a συνίημι legendum videtur. Guyet. Recte; nam licet Gesn. & συνεσομένους a συνίημι forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis er-
Lucian. Vol. VIII. F f

go, consueto more *n* adhibere; maxime cum & sic habeat Pell. Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ.

ead. l. 14. βασιλέως) Quam regiam designet, invenire non possum, cum Arfacidarum mox meminerit. SOLAN. *τὴν βασιλέως — τὴν χρυσὴν*) Haec est illa aurea platanus, quam cum vitæ eius generis Dario, Xerxis patri, donarat Pythius Lydus. Herod. VII, 27. Bithynum pro Lydo facit Plin. XXXIII, 10, f. 47, ubi reliquos, qui huius utriusque muneris mentionem fecere, laudat Harduinus. GESN.

Pag. 95. l. 4. ἔμελε) Sic *S.* & *A.* recte. In reliquis ἔμελλε. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. Ἀρσακίδαις) De his vide Tacit. An. II, 1, & enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arfacides. GESN.

ead. l. 9. Ἀλαζονίαν) Forsan ἀλαζονείαν quaesivit Solan. haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae *ei* & *e* saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ ἀρχὴ) Oriens. GUYET. Quid mirum, quando ἡμέρας intelligitur, quod est praemissum? REITZ.

ead. l. 16. τῶν θυρῶν) An θυρίδων; GUYET.

Pag. 96. l. 8. Περὶ τὰς χρείας) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiatur in libro bono *παρά*: praeter usus necessarios, certe decoros. GESN.

ead. l. 11. Εὐφρος) *l. e.* modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 14. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος πορφύρα sc. GUYET.

Pag. 97. l. 8. τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 14. Διαλείμματος) Lege διαλήμματος. GUYET. Non video quare. REITZ.

Pag. 98. l. 8. Ὑπόροφον) Homer. Od. Δ, 121. Et mox αἰγλήεντα, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. τῶν δρεπομένων) Δερκομένων. MARCIL. Legendum videtur βλέπομένων, quod inter distantem & excipientem facillime in δρεπομένων mutari potuit. Eandem vim habet δερκομένων Marcilii; quod probo, si est ex libro: coniecturam non temere receperim; cum δερκόμενος vix aliter quam apud poëtas, & significatione activa legere meminerim. GESN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ ταῶς &c.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem descriptam in Dionis Chrysostomi Or. XII *περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐννοίας*, p. 370, T. I ed. Reisk. laudat cl.

Bel. de Ball. qui & conferendum iubet Oppianum de Ven. lib. II, v. 589.

Pag. 100. l. 6. Μεταβαίνοντων) Μεταβαλλόντων forsan legendum. GUYET.

ead. l. 15. "Οτε) Mallem ὅστε. SOLAN.

Pag. 101. l. 1. Ἀποσπάσαι) Ἀποσπᾶσαι legendum videtur. Το ἀποσπάσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat Guyetus: offenderunt ad id verbum etiam Graev. ac Gron. Vid. Icarom. c. 11, πάμπαν τῶν νεφῶν ἀποσπᾶσαι, ubi ἀποσπᾶν pro recedere, abire, recte defenditur ab Iensf. Adde & a nobis ibi indicatam Hemst. notam ad Deor. Dial. XX, aliaque. REITZ.

ead. l. 4. καὶ τοίνυν — παρασκευάσαι) Haec infirmitia videntur & spuria. GUYET.

ead. l. 9. Ἰύγγος) V. Xen. Ἀπομν. III, pag. 457 ed. Steph. χρῆσθαι μοι τὴν Ἰύγγα, ἵνα. Scholiastes Theocriti filiam Ἡχούς facit. Alius ibidem Πειθούς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπὸ Ἰύγγος) Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I, pag. 331 sqq. Et Gymn. c. 20, ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositt. & facillima scribarum ac typosetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, & hic ὑπὸ praestare. REITZ.

ead. l. 13. "Ὡς φησι) "Ὡς φησι. MARCIL. Ut ait. Immo, ut ait ipse. GUYET.

Pag. 102. l. 8. Μεταστήσομαι) Migrabo, secedam, ipse locum dabo secedens. GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5, p. 523 B. μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι reddiderit ad praestantiores commigrare, cum deberet, cedere fortioribus. Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot annotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili studio qui decurrimus. GESN.

ead. l. 12. Ψόγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου scil. GUYET.

ead. l. 13. Ὑπ' ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπεναντίως) Ὑπεναντίος legit interpretes. GUYET.

Pag. 103. l. 7. Ἐς τὴν Σαρδῶν) Σαρδῶν λίθον. Sardam Plinio. Corneolam vulgo. Corniuvola Italice. Σαρδῶν, σάρδιος λίθος, σαρδίνος, & Sarda, παρὰ τὴν Σαρδῶ ἦσαν omnia, ut & Σαρδόνυξ, seu Σαρδόνυξ. GUYET.

ibid. Τὸν Σμάραγδον) Τὸν Σμ. P. H. & I. plene: τ' aliae

per compendium, quod facile permutatur cum τὴν. Sed τὴν plenissime *Fl.* sine compendio. At genus nondum muto, quia & Latinis saepe mascul. est. Vid. Burm. ad Ovid. 2 Met. 24. Inveniri etiam ζμαράγδος, vid. supra T. I, Iud. Voc. cap. 9. Veluti & Burm. ζμαράγdis edidit, vide ibid. ab Hemst. notatum, cui tamen assentior, euphoniā cum Prisciano servandam, neque consonantes hic triplicandas. REITZ.

Pag. 104. l. 9. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Vitiose quoque scribitur, ἔμοι δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, & admirationem suam eleganti oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videtur*, inquit, *contrarium facit* istiusmodi domus. *Percellit enim & terret, ac mentem conturbat* &c. IENS.

ead. l. 10. Ποιεῖν) Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat iam B. 2. SOLAN.

ibid. Ἐκπλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ) Ulysses. GUYET. Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de Ulysse Homeri Il. Γ, 217:

Στάσκεν, ὅπῃ δὲ ἰδεσκε κατὰ χθονὸς ὕμματα πῆξας,

Σκῆπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,

Ἄλλ' ἀστεμοῦς ἔχσκεν, ἀδρεῖ φῶτι βοικῶς.

Φαῖνς κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἀφρονα δ' αὐτός.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπῃ τε μέγαλιν ἐκ στήθεος ἴει,

Καὶ ἔπεα νεφάδεσσιν βοικότα χειμερίῃσι,

Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσεῖ γ' ἐρίσσει βροτὸς ἄλλος

Οὐ τότε γ' ὅδ' Ὀδυσσεὺς ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripsi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulysse, nemo amplius speciem illam & habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Eis Πάριν &c.) Errat Scholiast. nisi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Heic enim de Ulysse sermo est. Vide l. c. in nott. SOLAN.

Pag. 105. l. 1. Ἀδρεῖ φῶτι) Hom. Γ, 216. SOLAN.

ead. l. 6. Πρὸς αὐτὴν) Αὐτήν. GUYET. Itaque sic edidi invitis edd. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπαινὼν) Minus commode dictum: nam id agit,

quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro *ἐπαινον* ergo dicere debuit *θαύμα*, vel tale quid. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοδοκος) De hoc & sequente Suidas in *αἰοιδέ*. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄλλ' — ἵσικεν) E poeta quopiam sumta videntur. GUYET. Hom. Il. Ψ, 430. SOLAN.

Pag. 107. l. 9. Λύξον) Urfinus apud Gronovium AG. H, 71, monet, Herodoti patrem *Xylum* nominatum, non *Lylum*, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. v. *δύριοι* conficit. Illud enim epigramma integrum de vetere libro Tzetzae descripsisse se testatur, qui *Xylum* nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, & imprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se Tzetzes scribit. Unde & Lucianum emendare iubent. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡτα γὰρ &c.) Herodor. I, 8, p. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Ἔπεα πτερόεντα) Homer. passim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit Julian. in Epist. ad Eugen. p. 141 Collectionis Epist. Graecanic. πάντας που καὶ Ὅμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύνανται πανταχοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἂν ἐθέλωσιν, ἄττοντες. Non addam, quae Scholiast. Hom. atque Eustath. habent. REITZ.

Pag. 108. l. 6. Ἡμῶν) Ὑμῶν esse sphalma typogr. suspicor ex P. quae nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, etsi ὑμῶν Graece exhiberet. REITZ.

ibid. Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους θαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε) Male profecto Marcilius corrigit θαυμάζετε quod per se, ut cuius facile pareat, redarguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad testum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis. IENS.

ead. l. 7. Θαυμάζετε) θαυμάζετε. MARCIL. Male, ut Iens. recte sentit: nam praeterita imperfecta & praecedunt, & sequuntur, & narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

ead. l. 14. Γράψομαι) *Λεγε γράψομαι*. GUYET. Recte, & parum aberat, quin invitis edd. ita dedissem, licet sciam aor. subiunct. habere vim futuri. REITZ.

Pag. 109. l. 2. Σχημάτων καὶ τόπου) *Σχημ. καὶ τύπου*. MARCIL. Ego in *τόπου* edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio. REITZ.

ead. l. 5. Αἰθιοπίων) Cepheus, Cassiope, & Andromede Aethiopes. GUYET.

ead. l. 7. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) Benedictus, atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas. An credimus, sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat Micyllus, atque hoc *parergon* quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum. Ex Benedicto oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut volatus sit genitivo casu. GRON.

Pag. 110. l. 1. Ἐκείνω) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postularer, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκείνοι. SOLAN. Ἐκείνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam si ἔγραψα τὴν cum cett. legis, ἐκείνοι cum Solano in ἐκείνω mutandum fuisset, licet mox ἄμφω φονεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Et si αἱ κῆρες ἐξέσθην Hom. Iliad. Θ, 73. Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a *Fl.* suppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκείνοι. REITZ.

ead. l. 3. Δοκῶντε) Δοκῶντε legendum omnino videtur: totus autem locus sic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκῶντε ἤδη τεθνᾶναι, λαθόντε τε καὶ εἰς βασιλεια παρελθόντε φονεύουσιν ἄμφω &c. GUYET. Verti, ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασίλεια. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur, inde reliqua confusio. GESN.

ead. l. 13. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amafius, alias filius. GUYET.

Pag. 111. l. 3. Τὸ δ' ἔργον) Corruptus hic locus est; quem, si pro *πῶ*, legas *εἰ μὴ*, vel simile quid, forsan sanitati restitues. Ulterius absque Mss. ope mihi progredi non licet. *Fl.* τὸ δ' ἔργον οὐχ ἑώρα σέπων ἀλλ' ἐπὶ &c. Unde nondum, quid scripserit Lucianus, satis patet. Quin & ante haec verba pro *τόλμαν*, ego τὸ μὴν scriptum fuisse non dubito. Totum refingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicius erit concinienti faculas. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐχ ἑώρακ' ἔγωγε ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Pherecydes apud

Schol. Apollon. Argon. IV, 1515, de Mercurio & Minerva, Persei in hoc facto adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῶ οὗτοι εἰ θεοί, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμῶν ἀπαστραμμένον καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μήδουσαν, κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. IV, 781: *Se iam horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere percusso formam adspexisse Medusae* &c. Itaque omissam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ ἑώρακέ πο, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus sum. GESN.

ead. l. 5. τὸ πρόστιμον) Τὴν ἀπολίθωσιν scil. GUYET.

ead. l. 6. Ἄνω τῆς ἀντιθύρου) Leg. videtur τῆς ἀντιθύρου, seu potius τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντιθύρος ἐλλειπτικῶς pro ἀντιθύρος τοίχος. Infra pag. 848, (ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντιθῦρον ἢ ἄλλη πληθὺς &c. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντιθύρος, Ἀθηνᾶς ναὸς ποιοῖνται) Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati sunt, in Graeco sermone agnovisse ἢ ἀντιθύρ, cuius secunda inclinatio foret τῆς ἀντιθύρος. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani consideravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem ἄνω τις ἀντιθύρος Ἀθηνᾶς ναὸς, in mediis parietis superiore parte obversum ostio templum Minervae positum est. Neque huius cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8 sic tractari, quasi vel ἄνω τῆς ἀντιθύρου aut potius τοῦ ἀντιθύρου legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντιθύρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse ἄνω aedem Minervae ἀντιθύρον. Quin etiam cum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντιθῦρον ἢ ἄλλη πληθὺς, non debet supponi ellipsis pro ἀντιθῦρον τοίχον, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντιθῦρον scilicet κλητῆρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus. GRON. Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21: pergit nunc ad cubiculi latus intransitibus adversum, & quod supra ianuam priori oppositam erat, describit. Vide autem Ἀλεξ. c. 16, & Συμπ. c. 8, ubi priore in loco videbis τὸ ἀντιθῦρον in omnibus libris nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. Q. solo; at reliquos prae se

ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντίθυρου scriptum fuisse, sicuti ἡ παράθυρος Plut. 1096, 1, est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τεῖχος. SOLAN. *Ἀνὰ τὴν ἀντίθυρον Ἀθηνᾶς ναὸς) Sine ulla dubitatione recipienda coniectura Gronovii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso ianuae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. Ναὸν vel ναὸν non semper esse iustum templum & aedem, sed machinationem augustam, recipiendo signo Dei alicuius factam, cum viri docti, Pricaeus praefertim, ad Aetium Apostolicorum 19, 24, ostenderunt, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor. c. 13 f. ubi ἡ παράθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris ναὸς describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. V. g. de *Lyfiae opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columnis adornata*; lib. XXXVI, 5, f. 4, 10. Add. XXXVI, 13, f. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam & valvas vel signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, structurae interdum insignes & magni operis, ab *ναὸς* huius gentilium originem duxerint. GESN. *Ἀνὰ τῆς ἀντίθυρος) Τοῦ ἀντίθυρου Solan. *Τὴν* pro *τῆς* Gron. ac Gesn. quibus assentior, cum emendatio sit faciliior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum & alii conicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neuro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, Alex. c. 16, ubi Solanus noster animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Mascul. genere, & usitatior, legitur infra Sympol. c. 8, *εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον*. Sed & pro *ἀνὰ ἀντὶ* legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverso ianuae Minervae aedicula quaedam est*. At quorsum tot coniecturas? Cedamus Gronovio, donec Mss. emendatiores nanciscamur. REITZ.

ead. l. 10. Πάλιν) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium est illud *πάλιν*. SOLAN. Γραφὴ πάλιν. Ἠφαίστος) Sic interpungendum. Πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab aedicula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τῆς διώξεως) Fabulam habes apud Lactan-

rium I, 17, cuius haec extrema verba sunt: *In illa, inquit, collustatione, Vulcanum profudisse aiunt semen, unde sit Erichthonius natus.* Ad quem locum Lindenbrogius Luciani Philopseuden pro hoc opusculo affert; quod ideo moneo, ne frustra istud evolvas; nam ibi quidem cap. 3, *e terra natus Erichthonius dicitur, sed nihil aliud.* Confer etiam Ὀρχ. cap. 39, ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὀρίων φέρει τὸν Κηδάλωνα) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratarum meo lectori, si aliquid de ea dixerō. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excaecatus & in litus maris expositus, Cedalionia puerum fabrum rapuit, & humeris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo Eustathius ad Iliad. E, & Apollodor. L. I, qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. PALM.

ead. l. 15. Ὁ Ἡφαίστος Λημνίον) Fuerit itaque pictura talis, ut e Lemno, sua officina, prospiciens Vulcanus oculis prosequi videretur Orionem. Cur autem hoc, quod Orion agit, *Vulcanus inspexerit*, Hyginus explicat poet. Astron. II, 34. Excaecatus ob vitiatam Meropen & de insula Chio eiectus, existimatur Lemnum ad Vulcanum pervenisse, & ab eo quendam ducem, Cedalionem nomine accepisse &c. GESN.

ead. l. 17. Ὅτε συστράτ. — μὴ δέλων) Legendum est, nisi vehementer fallor, ἄτε μὴ δέλων. GESN. Ἄτε legendum videtur. Guyet. Recte, cumque Gein. idem divinarum, cui multum tribuo, id potius habeo, quam Pelleri ὅτε δέλει. REITZ.

Pag. 112. l. 3. Ὑπερυγμένων) Subaudi ζῶων, βοῶν, aut simil. GUYET.

ead. l. 6. Πρόκωπος) Πρόκωπος idem est, quod πρόσκωπος, Grammaticis; sed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cur Guyet. πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim *replex* est, ὁ πρὸς κόπην. Thucyd. I, c. 10. Long. Past. II, pag. 41: ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προσκόπους καθίσαντες: ubi frustra Mollius conicit προκάπους forsan legendum. Noster Contempl. § 1, ἀνταεὶν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ibid. § 7, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν. Cum πρόσκωπος sit, *promus, strictus, nudus*, ut notum ex Herodian. VII, 6, 19, προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φορεύουσιν, ἔχοντες τε αὐτὰ πρόσκωπα, προσηδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10, ἔχων πρόσκωπον τὴν δεξιάν, *manu capulo admota*. Quinam vero Grammatici idem

esse dicant *πρόκωπος* & *πρόσκωπος*, nescio; nisi quod male apud Poll. I, S. 95, *πρόκωπος* *remex* legas, ubi *πρόσκωπος* recte corrigunt Commentt. REITZ.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ) Ante mortuum Demonactem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaevorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam Phlegon, cuius liber exstat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. & Merc. Hist. 1696, p. 317, & seqq. & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 2. "Ὅναρ τι) Ex ipsa somnii commemoratione conii-
cit Io. Clericus Bibl. Anc. & Mod. T. 22, p. 226, auctorem non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cuius superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Ceterum legendum putō non *ὄναρ τι*, quod libros occupavit, sed *ὄνειρα τι*. GESN.
"Ὅναρ, pro *κατ' ὄναρ*, *per somnium*, frequens aliis, frequens Nostro. Tim. § 20 f. *ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι*. Gall. cap. 1 f. *ἔρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμώτης ἀνεγρόμενος* & vel centies alibi. Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur *ὄνειρα τι* malit, nescio; nisi quod *τι* forsan alibi non addat Noster. De accentu v. *Κυῖντ*. vid. fin. hui. Dial. Ceterum in marg. versionis Gesnerianae moneor, ut notas I. H. Maii inseram, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Gießae an. 1724, defendente I. Herm. Bennero, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae serio monueret, curarem, ne ultra tertium totum haec editio excurreret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerpando, inseram. *"Ὅναρ* igitur Maius hic notat de *vero*, *ἐνύπνιον* de *falso* dici, ex Macrobo. ad Somn. Scip. I, 3, Suid. Heliod. & Artemid. Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex Luciani Somn. aliisque recte probat. Dein phrasin *ὄναρ καλεῖσθαι* pro *κατ' ὄναρ* Nostro asserit ex Pseudom. Gall. Chronosol. Theophyl. Aelian. & Ach. Tar. REITZ. Recte coniiicis, Reitzii doctissime, illud *τι* ad *ὄναρ* adiectum, esse, quod me sollicitet, ut malim legere *ὄνειρα τι*. *Τι τοῦτο* hic non intelligo: intelligerem *τι τοιοῦτο*. GESNER.
in Addend.

ibid. Κυῖντίλλε) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, &

Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos: (Philostr. p. 545 & 559) ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI, Pythiaque CLXXXIX eo anno celebrata; siquidem, referente Philostrato p. 545 l. c. nonnulli dicebant, inirium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso iudicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV, quo subsequens solemne CXC celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. Philostratus enim veram altercationis huius causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, & Sirmii degentem, adiisse; atque coram eo causam egisse (558 A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balbutiente, (& modo trienni, p. 561.) 558 D. Iam vero Faustina A. C. CLXXV sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, & uxorem deslevisset *recens mortuam*, addebat ἀπολογίαν pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat. (p. 562, coll. cum 560 D.) I. MASSON. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit Lamprid. in Commodio c. 4, quem vide, & in eum Casaub. not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177, alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam Dion. Cass. L. LXXII, p. 819, & not. ad Philostr. l. c. Κυντίλλιοι vulgo scribitur. Ed. postrema ex Mf. Κυντίλλιοι habet. *Cardianum* & *Maximum* Dio nominat l. c. Pro *Cardiano* Wottonus pag. 251 *Sext. Q. Condianum* vocari debere docet. SOLAN. De huius nominis formatione plura Maius & Bennerus Diff. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* & *Quintilius* non discrepare; sed quia nimis multa, & Solanus potissima iam dixit, non infero. REITZ.

ead. l. 3. Προσφέρωσι δῶρον) Προσφέρω σοι δῶρον, MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliaque occasione donari solitos, ex Lucian. Cronof. Isocrat. ad Demon. observat Maius. REITZ.

ead. l. 4. Ὅναρ ἰδὼν) Sic Alciph. III, Epist. 10. Theophr. Char. c. 3 & 16. Et Latini: *Somnium videre*. MAIUS.

ibid. Ἐτίθεσθαι τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo geniti. GUYET. Vid. Elsn. ad Evang. S. Luc. I, 62. REITZ.

ead. l. 5. Συμβάλλειν) *Divinando assequi*, De qua signif. leg.

Iac. Elfn. ad Evang. Luc. II, 19, qui nec praesentem auctoris locum inditum praetermisit. MAIUS.

ead. l. 6. Ὁ θεὸς) Homer. II, A, 63, — καὶ γὰρ τ' ὅνας ἐκ Διὸς ἔστιν. Et ex illo Plin. I, Epist. 18. Synel. initio lib. de Insomniis. MAIUS.

ead. l. 10. Πᾶσι) Utique scriptum hoc circa M. Aurelii extrema necesse est. Vid. not. ad Ἀλεξ. c. 56. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *literarum*, ut recte appinnit Ant. Aemilius Aquensis in nott. Mss. & res clamat ipsa. MAL.

Pag. 115. l. 3. Ἐν ὕγιαίν. τῇ ψυχῇ) Iuven. X, 356: *Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano.* SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτὸν quod ut faepissime feci, ita ne monerem quidem, nisi Maius id animadverti iussisset, qui de αὐτὸν pro εαυτὸν suadet videndum Eustath. ad II, E, p. 522 ed. Roman. & Hemsterhus. ad Dial. Luciani p. 23, ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in Luciano aliisque frequentius. REITZ.

ibid. Ἐπιμήκιστον) Maius in Dissert. super hoc Dial. duplici nomine reprehendit Stephanum, quod ἐπὶ μήκιστον rectius discretim scribi, & χρόνον intelligi coniiciat. Ego, etsi μήκιστον adverbii vice fungi, Maio concedam, immeritam tamen alteram censuram existimo. Nam licet & alia sic iuncta invenias, ut ἐπιδεύτερον & similia; eadem tamen in edd. vetustissimis disiuncta reperiis, ut iam notavimus in variantt. lectt. & in ἐκποδῶν, quod & ἐκ ποδῶν scribitur, non semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro arbitrio describentis, & de his litigare non maioris est momenti, quam si ambigas, *priusquam, antequam, quomodo*, & sexcenta simil. iunctim an separatim sint exaranda. Quod vero Maius pro argumento assumat, etiam Amstelodamens. ed. ἐπιμήκιστον iungere, id nihil omnino ad rem facit, ex hac enim omnium vitiosissima & novissima, de vetere orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam sequi, & *Fl.* lectionem servare, nisi iam alibi ἐπιμήκιστον edi passi simus. Vid. Gymn. c. 26 pr. & recte notantem Hemsterh. ad Dial. Morit. VI, 5, quo vetustiores sint membranae, eo magis talia separare; sed nihil referre, utrovis more scribas. Ita & ὀτιμάλιστα & ὅτι μάλιστα promiscue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forsan monebimus. REITZ.

ead. l. 12. Ὅμηρος λέγει) II, A, 250. SOLAN. Addit Od. Γ, 245, Maius; & Martial. VIII, 6; Gell. XIX, 7; Ovid. Met. XII. REITZ.

ead. l. 14. *Εξ γενεῶν) V. Spanh. ad Callim. p. 638. SOLAN. Sex, septem, immo novem durasse aetates Tiresiam, fabulae volunt. Lege Phleg. Trallian. c. 4, l. Tzetz. ad Lycophr. pag. 76, Barnes. ad Eurip. Bacch. 175, Barth. ad Stat. Theb. IV, p. 1066. De varia notione vocabuli γενεᾶς vid. I. Alb. Fabric. Bibl. Gr. I, c. 30, § 15, Schmid. ad Matth. XI, 16, Eustath. II. A, p. 97, & Censorin. c. 5. MAIUS.

ead. l. 15. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, *religiosum*, *Dius devotum*, auctoritate Pollucis I, f. 20. Unde simul constat, quare statim Noster de magis scribat: γένος — θεοῖς ἀνακείμενον. MAIUS.

Pag. 116. l. 1. ἱερογραμματεῖς) Vid. H. Stephan. ad Diod. Sic. I, c. 16, N°. 26. Et Trotz. Dissert. de scribis, Hugoni de prim. scrib. orig. annexam. Multa quoque Maius in dissert. saepe dicta hic affert ex I. Gul. Steinheilii nott. Mss. ad Heliod. II, 28, p. 109. Magicaeque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte coniectandi atque amuleti. Sed nimia, quam ut inferantur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγῆται τῶν μύθων) Hi enim, aequae ac Chananaei & Idumaei, fabulatores nuncupantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex Theodoretto in Baruchi c. 3 notat Bern. Aldrete in Antiquedades de Espanna &c. qui h. l. Luciani proferens ἐξηγῆτας doctores, *commentatores*, *glossularios* exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, & pro μύθων substituere μυστηρίων, cum I. Clerico Comment. ad Genes. V, 27, pag. 46; imprimis cum constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales. MAIUS.

ead. l. 3. Βραχυμᾶντες) Centum annos vivere modicum eos putasse, ex Ambros. pag. 59; centum quinquaginta ordinarium, ex Palladio de Gentib. Ind. & Brachmanib. pag. 3 probat I. H. Maius. REITZ.

ead. l. 4. Μάγοι) Magorum Aegypti longaeavorum meminit Isocr. Busr. p. 534, & Phoeniciae in Olympiodori vita Platonis p. 587. Adde Plin. Hist. nat. XXV, 2. Haec ex Maio, cetera omitto. REITZ.

ead. l. 6. Χωρασμοῖς) Stephan. de urb. Χωράσμοις, prima brevi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐθνη ὅλα μακροβ.) Sic *Homeritae μακρόβιοι* dicti apud Phor. Cod. 64, pag. 38. *Hyperborei*, teste Plinio IV, 12. *Numidae*, fide Appian. 64. *Arcadum* reges; vid. Censor. c. 5, Serv. ad Aen. VIII. *Britanni* senium anno CXX inchoan-

tes, Plut. de placit. philos. V, 30. *Cyrnaei*, Stephan. Byz. in *Kύρνος*, aliique apud Gurtler. origg. mundi I, cap. 20, f. 7. *Esseni* olim inter Iudaeos, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit Iosephus de bello Iud. L. II, pag. 729 ed. Gr. *Bas.* fuitque illis potus *ὕδωρ ναματιαῖον*, secundum Philonem Iudaeum de vit. contempl. p. 894, quod mox Noster de Seribus etiam refert. Excerpti ex Dissert. Maii, nonnulla omittens. REITZ.

ead. l. 11. Σῆρας) De his dicenda praeripuit G. H. Ursinus Dissert. miscellaneis paternis annexa, p. 360 seqq. MAIUS.

ibid. Τριακοσίων) Geographus Graecus incertus in Antiq. orb. descript. ita de Seribus pag. 4: *ἑνῆσκαυσι δὲ παντελῶς ἑκατὸν δέκα καὶ ὀκτὼ, καὶ ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν*. MAIUS.

ibid. Οἱ μὲν τῷ ἀέρι &c.) Vid. Amm. Marcel. L. XVI & XXVII. Addatur Hippocratis liber de aëre, aquis & locis, & H. Meibomii Epist. de Longaevis ad Sereniss. ducem Augustum Brunsvic. MAIUS.

ead. l. 13. Ὑδροποτεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος) Mf. *γένος*, ut paulo ante *γένει ὅλα μακρόβια*, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Gallis, & alibi; quin & interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum notarunt. GRAEV. Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ Ἀθῶτας) Plin. VII, 2, eos, qui in Artho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non iacet, ac pro *Ἀθῶτας*, legendum *Ἀθῶους*. Ita enim Steph. Byzant. in *Ἀθῶς τὸ τοπικὸν Ἀθῶος, χωρὶς τοῦ ἰ, καὶ Ἀθῶους τοὺς ἐνοικοῦντας*. MAIUS. Cetera omittere cogor. Vide Steph. *Ἀκρόθυνοι*, & not. Berkel. REITZ. *Ἀζώτους* coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Χαλδαίους) Ecce, quam accurate magos a Chaldaeis seiungat, quod & Strabo XVI, p. 723, & Curt. V, 1, fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum fratres* ideo ab Arnobio L. IV, p. 134, dicti; hi astrologiae vacabant. V. Th. Gale ad Iamblich. de myst. p. 287, & Cleric. Indice ad Stanl. Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. MAIUS.

Pag. 117. l. 1. Ὁξυδορκίας — φάρμακον) Vir insignis I. Clericus Art. crit. part. II, f. 1, c. 12, § 9, ambiguum hanc ait constructionem, quia significat *medicamentum*, quo perspicaciores fiant, non quo dematur perspicacia; recte quidem,

sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, & eod. modo Diod. Sic. ἀθανασίας φάρμακον nominat L. I, c. 25. MAIUS. Omitto, quae addidit de medio voc. φάρμακον significatu, satis noto, sed ad constructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cuius constructione ambigua satis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes, vulnus illius*, in utramque partem &c. Adde hic potius Diod. Sic. III, c. 3 f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας quod & ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *coloniae in Aegyrium deductae*. REITZ.

ead. l. 12. τὴν πρώτην) Aemil. in nott. Mss. τὴν πρώτην hic adverbii more accipiendum recte docet &c. MAIUS.

ead. l. 13. τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἀνδρας) τοὺς βασιλικούς καὶ στρατιωτικούς ἀνδ. MARCIL.

ibid. βασιλικούς) Eos Noster innuit, qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64, βασιλικὸς τις ἀνθρώπος. Vid. Raphel. ex Polyb. ad Ioan. IV, 46, & Periz. ad Aelian. II, 20, p. 100. MAIUS. Adde notam L. Bos ad Salt. l. d. REITZ.

ead. l. 14. ὦν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτη) ὦν ἓνα ἡ εὐσεβεστάτη καὶ μεγ. MARCIL. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic sermo est, annos LIX: cum haec scriberet Lucianus, annum agebat circiter. . . SOLAN. Quis ille unus? Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub M. Antonino Philosopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompeianus*, gener M. Antonini, qui πρεσβύτατος vocatur ab Herodiano I, 6, addente, eius dicta ipsum Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo uno scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, eiusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae Maius ex Steinhelio suo inseruit, addere non licet.) MAIUS.

ibid. καὶ εὐσεβεστάτη) Mallem cum Marcil. ἡ εὐσ— ver-
toque εὐσεβεστάτην τύχην, *benignissimam* fortunam, quia εὐ-
σεβής quandoque *benignum, clementem*, denotat; v. G. Cu-
per. append. ad Hom. apotheosin pag. 286 f. Nisi potius le-
gend. ὦν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτον ἡ μεγάλη. Porro αυτοκράτο-
ρος τύχη est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus*. Vid.
Vechn. Hellenolex. L. II, c. 8, Sciopp. ad carm. Priap. pag.
39, Phil. Carolum ad Gell. p. 355, Muretum var. lectt. III,
4. MAI. Sed quid si solo καὶ transposito sanetur locus? REITZ.

ibid. εὐσεβεστάτη μεγάλου) Potest fieri, ut hoc nomen

speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralatitii tituli, *Pius, Felix, Augustus*. Nam cum *μεγάλη τύχη* ei tribuitur, potest quidem locum habere illa itidem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediatur, quin ad illam Felicis appellationem referatur. *Θειότατος*, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in Plutarcho aliquo aut Dione, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in Sophista, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui *ἀρμοστήν* dicat Praefidem provinciae, qui *νομηνίαν μεγάλην* Kalendas Ianuarias &c. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. GESN.

Pag. 118. l. 1. Ἐξως) *Habitus corporis* hic videtur notari, dicit Aemil. in not. Mss. nec repugnamus. MAIUS.

ead. l. 5. Ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, & sacra in ordinem cogere. MAIUS.

ead. l. 7. Ὀγδοήκοντα) Consentit Plutarch. in vita eius p. 74. Tres & quadraginta annos regnasse, vult Livius I, 21, ac Eutrop. I, 2. Quadraginta vero & unum, Paulus Diac. I, pag. 42, & Cassiod. in Chronico, p. 1322. MAIUS.

ibid. Σέβησις δὲ τοῦ λλίου) Collige annos vitae ex imperiis Dion. Halic. IV, pag. 242, quadraginta annis circumscribit magistratum eius. Liv. I, 48, adicit quatuor annos cum Eutr. I, 6, & Sext. Rufo Breviar. pag. 3. Ex quibus emendandi Paulus Aquilegiensis diaconus L. I, p. 44, & Cassiod. l. d. annos 33 tantum tribuentes. MAIUS.

ead. l. 11. Ἐνενήκοντα) Consentit Dion. Halic. VI, pag. 358. MAIUS.

ead. l. 14. Καὶ τὰ ἐπὶ τ. ἐκ.) Excidit hic pars magna sententiae. *Fl.* quidem habet aliquid, scilicet *καὶ μετ' αὐτοῦς*, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN.

Pag. 119. l. 2. Τὸν ἐν ταῦθα ἀέρα) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius, & nostra memoria Io. Maria Lancisius in ampla Diss. edita Rom. 1711, qua salubritatem aëris istius adstruit. MAI.

ead. l. 3. Τελείους — εὐχὰς) Curavimus excudi *τελείας*, ait Maius. Ego nondum. Vid. *ἀναγκαίου τροφῆς*, item *γυναικείων σίνεδοι*, & similia, defensa Amor. c. 27. REITZ.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ εἰς μῆκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλαττῆς δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἦδη, καὶ γέροντα) Sic distinxit Benedictus, addita ineptissima versione, *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suo solo regnantem & senescentem affecuti.* Quid enim? an Lucianus, tertius ille & liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur iam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior Obsoepoeus, & *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suis locis regnantem & senescentem consequamur.* Fatue de se vel affecutis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, & ratio inculcat: quo ad *longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris dominus, orbi suo imperans nunc iam senex.* Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui iam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. GRON. *Λιπαρὸν &c.*) Ita hunc locum per incisa divisimus, (uti & ego iam feci) qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid Iac. Gronov. in totam vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque Aemil. in Ms. monens: refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς. Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μῆκιστον. Ceterum phrasis *λιπαρὸν γῆρας* Homericæ est, quam illustrat Eustath. ad Odyss. A, pag. 1676. MAIUS.

ead. l. 5. Δεσπότην) *M. Aurelium* iam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐαυτοῦ οἰκουμένη) Romanum denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, Polyb. VI, 48, Zosim. II, 7, Herodian. V, 2; ab Oratoribus, Libanio Or. fun. in Iulian. p. 290 & 366, Athenag. in Legatione pro Christianis sub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad S. Lucae II, 1. Nosser paulo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philos. sub cuius imperio extremo scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum appellat &c. MAIUS.

ead. l. 7. Ἀργανθώνιος) Herod. I, p. 41. SOLAN.

ibid. Ταρτησίων) Ita ex Herodoto emendandum fuit, pro Ταρτησίων, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN. Ταρτησίων scribendum etiam probavit Maius. Ex Plin. III, 1. Ex Stephan. Byzant. Arrian. Strabon. & Appian. Al. cui addit de ipsa Tartesso fuisse differentem Aldrete, lib. III, 6. Lucian. Vol. VIII.

12, *Del Origen, y principio de la lengua Castellana*. REITZ: *ibid.* Πεντακοντα) Atqui Herodorus, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; Anacreon vero in fragm. CL ei annos tribuit; Val. Maxim. VIII, 14, octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cuius rei certos esse auctores ait. Asinium tamen Pollionem affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. SOLAN.

ead. l. 8. Ως Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam Arganthonii meretur, L. I, S. 163; ex quo Cic. de Senect. & Valer. Max. VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. BENNER.

ead. l. 9. Ἀνακρίων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poetis. De Herodoti loco iam dictum est. Exstat Anacreontis fragmentum ed. Steph. p. 77 B. C. ubi CL numerus reperitur. SOLAN. Od. 68. Adde Strab. & Plin. qui eundem annor. numerum tuentur. Asin. Pollio centum & triginta annos ei tribuit. BENNER. Plura Maius ex Phleg. Trall. cap. 4, additque: ipsum Arganthonii nomen habere quid ominis alludens ad *Arc-antho*, quod sonat πολυχρόνιον, ex Sam. Bochart. Geogr. Sacr. part. II, L. I, c. 34. Adscripsit Benner. Trecentos ei assignat Sil. Ital. III, 396. Vinetus malit ter quinos, ut ita Silio cum Anacreonte conveniat. REITZ.

ead. l. 10. Ἀγαθοκλῆς) Senem vocat Iustin. 23, 2; Ael. V; H. XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit Diod. Sic. in Eclogis lib. XXI. MAIUS.

ead. l. 11. Δημοχάρης) Vid. Voff. de Hist. Gr. I, 11, p. 68; Periz. ad Aelian. III, 7. Meurs. Biblioth. Art. T. X Thesaur. Ant. Gr. Gronov. col. 1479. MAIUS.

ead. l. 12. Τίμαιος) Meminit Noster iterum infra, & Schol. ad Asin. ac Polyb. XV, 33, pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus, scripsit Athenis; Plur. de exilio pag. 605. Vid. omnino Diod. Sic. princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. Longin. de sublim. S. IV. Consule & Voff. & Meurs. ad Hesych. Miles. p. 203 — 4. MAIUS.

ibid. Ἰέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur Liv. XXIV, 4, & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

ead. l. 14. Δημήτριος — Καλλιστιανός) Mendum est in nomine huius Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλατιανός, de quo Dion. Halic. περι συνθέσεως ὀνομάτων, Diog. Laërt. in Demetrio, ubi ait, eum scripsisse de Asia

& Europa, L. 20. Theocriti Schol. ad Idyll. 1, ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodor. Strabo, Memnon, Steph. & alii. PALM. Corrigendum *Καλατιανός*. Vide nos ad Laërt. MENAG. *Καλατιανός*) Variant hic emendatorum sententiae. Vossius *Καλαντιανός* legit, de Hist. Gr. 552; vide eundem de Poëtis Gr. ubi *Καλατιανός*, monente I. de la Faye, legitur. Et omnino apud Diog. Laërt. in edd. Steph. ita scribitur. Vide Men. not. pag. 131, & p. 13 A. B. Quod & secuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur *Καλλιστιανός*. De eo Diog. Laërt. pag. 134 D. Vid. Dion. Hal. π. συνθ. & Steph. Byzant. in *Ἀντίκυρα*. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀντέας) *Ἀτέας* nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum Steinheil. id etiam in Dissert. Maii probante ex Plut. Apophth. pag. 128, & de fort. Alex. ferm. p. 248, ac Iustin. III, 2, eundemque esse, cuius epistolam satis Laconicam profert Clem. Alex. L. V, p. 561, licet *Ἀτοίας* ibi vocetur; nam & ibi quidam Codd. *Ἀντέας* habent, ut monet ed. Oxon. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Βάρδυλις) Ita plerique impressi. *l. Βαρδύλλιος*. V. 2. *Βάρδυλος*. SOLAN. Geminato λ Plut. Vit. Pyrrh. p. 387, & in Hellad. Chrestom. col. 955 *Βράδυλλης*, quod tamen in *Βάρδυλλης* mutandum. MAIUS.

ead. l. 3. Εἰς ἐνεήκοντα τελῶν ἔτη) Hoc est, nonagenarius, ut recte Scholiasta, & locutio *τελεῖν εἰς ἄνδρας*, quam affert, exstat apud Nostrium in Fugit. c. 12. MAIUS. Adde T. I, Tim. § 20, *τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα*. REITZ.

ead. l. 4. Τήρης δὲ ὁ Δρυσῶν) *Ὀδρυσῶν*. MARCIL. *Ὀδρυσῶν*) Uti legendum censuerant viri doctissimi, *Ὀδρυσῶν βασιλεὺς*, sic legitur in Ms. ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. GRAEV. *Ὀδρυσῶν* recte in Veneta utraque legitur, ut *Ἐτ. Δ. IX*. In reliquis prave *ὁ Δρυσῶν*. SOLAN. *Ὀδρυσῶν* firmat etiam Maius, Odrysarumque regem *Taren* nominari a Xenoph. Cyr. VII, pag. 411: *ἀλλὰ Τήρου τοῦ Ὀδρύσου ἀρχαίου τινός*. Firmavit Palm. ex Thucyd. L. II, ac Menag. ad Diog. Laërt. L. II, ed. I, pag. 62 E. Coniecerat etiam Guyetus. REITZ.

ead. l. 5. Θεόπομπος) De hoc historico vid. commentt. ad Longini Sect. 43, Meurs. ad Hesych. Miles. p. 185, Periz. ad Ael. III, 18, p. 223, Voss. de Hist. Gr. I, 7. De eius opere *Σαυμάσια* inscripto Maussac. Diff. Crit. p. 387. MAIUS.

ibid. Ἀντίγονος — μονοφθ.) Unde & Cyclops cognominatus fuit. Cael. Rhodig. ant. Lectt. XXI, 38, p. 838. MAIUS.

ead. l. 10. Ἰερώνυμος) Et miles, & legatus, & historicus fuit, Diod. Sic. XVIII, p. 650. Antigoni legatum ad Eumenum fuisse discimus ex Plut. Eum. p. 590. Scripsisse de successu-
sionibus tradit Ioseph. I Adv. Apion. pag. 1050; centum & XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. MAIUS. Immo de successoribus Alex. M. περὶ τῶν διαδόχων. Vid. Voss. de Hist. Gr. I, 11, l. GESN.

ibid. Λυσίμαχος — ἔτος ὀγδοηκοστὴν) Iustinus XVII, 1, quatuor & LXX tribuit. LXX tantum App. Alex. in Syr. pag. 209. MAIUS.

ead. l. 15. Μήδιος) Scias, Medium notari Larissaeum, historicum, & cum Alex. M. militantem. Strab. XI, p. 509. Ἀντιγόνου φίλον Plut. in Demetr. p. 896. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαοῦ) Probo magis Obsopoeum, vertentem, *Antipater patre Iolao genitus*, quam Benedictum posteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipatri Iollam vel Iolaum in historia Macedonica audierat. Nam licet id ita sit, & habuerit eo nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine habuisse, quod in eius nepote, filio suo renovavit. GRON.

Pag. 121. *l.* 6. Ζῶν δὲ) Idem asserit & Plut. 607, 2, sed de duobus Luciani annis, ad rem suam non facientibus, nihil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, controverti vidi. SOLAN.

ibid. Δυοῖν) Non sperno *Fl.* lectionem: nam δύο saepe inclinabile est, ut A sin. c. 9, δύο μηρῶν σπάσας. At si quis hoc aliter construendum velit, videat Aesop. fab. 145, ἀλεκτόρων δύο μαχομένων. Long. Past. I, p. 33, δύο βοῶν, δύο κερμάτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noster rursus Alex. c. 53, ἐν δύο βιβλίοις & 55, στρατιώτας δύο· 2 Ver. Hist. c. 37, δύο πληρωμάτων. Iterum A sin. 12, δύο χάνδρους λαβοῦσα. REITZ.

ead. l. 8. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) Vide Spanh. 511, qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris legabatur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo. SOLAN.

ead. l. 9. Φιλαίτερος) Quod si Spanh. de Us. & praest. num. Diff. VIII, pag. 511 ed. Lond. vel maxime non monuisset, mutandum hoc nominis in Φιλέταιρος, tamen hoc ex Strab. XIII, p. 595, Appian. de bell. Syr. p. 209, aliisque constaret.

MAIUS. Idem iam vidit Almélou. in ed. *Amst.* eundem advocans Spanh. Adde supra Scholion secundum ad Tox. & Thucyd. III, c. 82, ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres Codd. habeant φιλαίταρος. REITZ.

ibid. Περὶ Πέργαμον ἀρχὴν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ est ipsum imperium Pergamenum. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερόν, *templum*, in Heliod. VII, 11, p. 320: τὰ περὶ τὴν χώραν *regio*, ap. Isocrat. in Areop. ab init. &c. MAIUS.

ead. l. 11. Ἀττάλος) De variis Pergamenor. regibus Attali nomen gerentibus, vid. Scalig. can. Isag. XIII, p. 320, 321, & Cellar. hist. antiq. p. 50 seq. MAIUS. Non confundendum hunc, quod factum a Scaligero, cum Philometore Attalo Eumenis filio, cuius hic Philadelphus frater fuit, ostendit Spanhem. Diff. VIII, p. 512. GESN.

ead. l. 12. Φιλάδελφ.) Vide eundem Spanh. 512. SOLAN.

ead. l. 16. Κτίστης) Vide Spanh. 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo Spanhem. diff. IX, p. 561 seq. GESN.

ibid. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας) Sic distinguunt viri docti, & ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, & distinguendum esse φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε βιώσας &c. *Antigonum Coclietem fugiens in Pontum, mortuus est.* Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio: Προΐαμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὁρεϊνῆς. Et alibi plura de hac constructione dicentur, cum persuaserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. GRON.

ibid. Φεύγων ἐπὶ Πόντου) Haec iungere, & interpretari *fugiens in Pontum*, suavit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec iuvat virum doctum loco ex Nostro, ubi προΐαμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου. Ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occurrit, & reticetur ὁδόν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum mens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφεύγειν in Arr. ἀναβάσει L. III, p. 201, & S. Matth. XXIV, 16, quod alias &

eis & πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus Appian. Al. l. c. pag. 303. MAIUS. At possem pro Gron. alia afferre, ut Thucyd. V, c. 54, ἀπὸ πλῆθος ἐπ' οἴκου, domum abierunt; & cap. 55, διελύθησαν ἐπ' οἴκου, aliaque, si opus foret hic ira construere; iam nolim. REITZ.

Pag. 122. l. 5. Ἀνεσκολοπίσθη) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Iud. Voc. in Tim. Contempl. Iov. Conf. Iov. Trag. Philops. ac de mort. Per. idemque esse, quod ἐκρέμασε, ostendit I. H. Mai. cum Appian. p. 302 in eadem historia vice eius ponat ἐκρέμασε, quod idem valere monstrat Lips. de cruce I, 4, p. 16, 17. Conf. Iov. Conf. c. 16, ubi Gessn. id reddidit in palum agi. REITZ.

ibid. Κύρος) Obiit μάλα πρεσβύτης, dixit Xenoph. Cyrop. VIII, pag. 233. Verum de eius morte varia narrant scriptores. Adi Cellar. Hist. antiq. p. 14. MAIUS.

ead. l. 7. Ὀποι) Quid hoc sit, haud facile, credo, adstruent, qui hic ad cippos confugiunt. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo chronologiam intelligere, quam cippos. SOLAN. Ant. Aemil. in nott. Mss. Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur. Tu vero lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente Iul. Polluce III, S. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notatu dignas inscribent veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. Holstenium ad Porphyrr. de vit. Pythag. p. 5 seq. Reines. var. lectt. I, 22, p. 97; Huet. demonstr. Evang. prop. IV, c. 2, § 14; Marsh. can. chron. ad secul. XV, pag. 418; Fabric. Bibl. Gr. I, 11, p. 73 &c. MAIUS.

ibid. Ὀρνοεικίτης) Huius historia exstabat, ut vides, Luciani aetate, ex qua confirmatur Xenophontis de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a Tomyri obruncatum tradit. De hoc supra ad Συγγρ. c. 40, & infra Περ. c. 25. SOLAN. Philosophus fuit ex Diog. Cynici contubernio, Plut. in Alex. p. 701; etiam historicus, ibid. pag. 691; nec non gubernator naviculae, ostendente I. Gron. ad Arr. VI, 2, pag. 237. MAIUS. De Onesicrito Aeginensi vid. Laërt. 6, 75; & de hoc nostro (nisi idem est) Aftypalensi, Menag. ad Laërt. 6, 84. In ignem se coniecisse & periisse, docet Lucian. Mort. Peregr. BENNER.

ead. l. 17. Δείνων) Scripserat hic Persica; eique plurimum sese de Persicis rebus credere ait Corn. Nepos in Conone. Meminerunt Athenaeus & Diog. Laërt. Muret. Var. Lectt. XI, 14. Addit etiam his Ciceronem a se ex Mss. Codice

emendatum de Divin. I, p. m. 228 A. recte, ut mihi quidem videtur. V. Voff. de Hist. Gr. & Periz. ad Aelian. VII, 1. SOLAN.

pag. 123. l. 2. Ἰσίδωρος ὁ Χαρακ.) Accuratissime de hoc agit Dodwell. peculiari Dissert. inserta T. II Geogr. minor. cura Hudsoni editorum. MAIUS.

ead. l. 4. Σιναρθακλῆς) Quod de hoc Parthorum rege, & statim de *Mnascire* habet Noster, alibi vix reperias, immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod Scalig. can. Ifag. l. 3, p. 316, pronuntiat, multa ex ingenio divinare Onufr. Panvinium in texenda Parthor. regum successione, quam satis exploratam non habemus &c. MAIUS. Anne Σιναθρούκης; vid. Vaillant hist. Arfacid. pag. 78, adscripsit Weffeling. REITZ.

ead. l. 5. Παρθυαίων) Breviter Suid. Παρθυαῖος, ἀπὸ τόπου. Plenius Stephan. Byz. Παρθυαῖοι ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικόν, ὕστερον δὲ φυγὸν ἢ μετακίσαν ἐπὶ Μήδου &c. Mox ait, *Parthyaeos* a Parthis alios haud esse; quod uberius probat Salmas. ad Solin. p. 1196. Saepe Παρθυαῖος apud Arrian. Exp. Al. M. pag. 179, 205, 207, 208, & seqq. itemque pag. 352 ed. Blancard. MAIUS.

ead. l. 6. Ἀπὸ Σακαυράκων) Si non poeniter coniecturarum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci Σαρακαυλῶν, qui in *Sarracis* s. plaustris *pernoctare*, & habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἀμαξοβίων cognati. Barbarum plaustrum *Sarracum*, cuius hunc talem usum ostendit Scheffer. 2, 31. Firmat praesertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, Ammian. Marcell. XXXI, 2, p. 671 seq. Gron. Sed est etiam *Saraca* Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Ptolemaeo apud Cellarium pag. 756. GESN. Rara aut nulla huius populi Scythici alibi mentio. Sed multitudo *Scyth. populor. innumera*, ut ait Plin. VI, 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsitan legas Σακῶν καὶ Ἀριάκων, vel uno nomine Χαυρανῶν. Vel, ut Steinheil. Σακαυράλων, de quibus Strabo L. XI, pag. 593. MAIUS.

ibid. Καταχθεις) Marini vita Procli. SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare *reditum ab exsilio*. Notum est, saepe exfulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exfulasse

apud Scythas; ut paulo post Artabazum Characenum regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitem opera in regnum patrium deductum. GESN.

ead. l. 10. Ταρασίης) Leopard. pag. 153 Στ— legere iubet. SOLAN. Non autem damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hispaniae*, *Spaniae*, *Espagnae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp*, *Sb*, *Sch*, incipientibus *I* suum praeposuisse Itali? Itaque servet per nos *Hyspafines* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per *υ* expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quale quiddam in *Hlodovaco*, *Chlodovaco*, *Ludovico*, factum novimus. GESN. *Ταρασίης*, pro vulg. *Σπασίης*, legendum, permultis etiam vincit Maius in Dissert. saepe laudata. Menag. vero in ed. *Amst.* addiderat: *Χάραξ Πασίνου*. Ptolemaeo Susianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubaeum flumina situm. Male interpres, *Characus*. De Hlidoro Characeno mox sermo erit. REITZ.

ibid. *Ἐρυθρὰν*) Recte docere Reland. Miscell. part. I, Diss. 2, & Arabicum sinum ita nominari, & vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; & sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit MAIUS.

ead. l. 13. Ἀράβαζος) Qui XCV annum agens tradidit se Alexandro M. Curt. VI, 5. MAIUS.

ead. l. 17. Μασσαγιστᾶς) Valerius Maximus ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. *Μασσαγιστᾶς* scribitur apud Appian. in Pun. saepissime, & *Μασσαγιστᾶς* apud Suid. Plin. inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit Appian. p. 107. Et Suid. Maiorem XC annis epit. Liv. L. Vid. & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

Pag. 124. l. 1. *Ἀσανδρος*) Spanhem. 488. SOLAN.

ead. l. 2. Θεοῦ Σεβαστοῦ) Multa hic Maius de nefanda illa adulatione Augustos *Δεῖ* titulo ornandi in inscriptt. & sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An sic legendum, ὥς δὲ ἑώρα τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σκριβ. &c. GUYET. Verti debebat: ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad Scribonium deficiebant. Ea historia exstat apud Di. Caff. L. 54. Scribonius, qui se a Mithridate ortum gloriabatur, res

gnum Bospori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defensione militum ad angustias maximas redactus: Asander rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cuius locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suae & regni affectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo post a Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; & in eius locum regnavit Polemo, quem Vipsanius Agrippa contra Scribonium adornaverat. PALM. Non puto Graece dici posse τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ *militēs in procinctu stantes, vel proelium iam ingressos*, quod postulat Palmeriana interpretatio; neque, quod Spanhemio placebat, Diss. 8, p. 488, *rem militarem Scribonio creditam*. Neque bene iunguntur ista, cum videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit. Bene iungas, *manus sibi intulit*, vel aliud celeris mortis genus. Ausim confirmare, neque hic de fortuna unius proelii sermonem esse, neque ostendi posse, qui sic *vel aciem, vel rem militarem* descriperit, οἱ ὑπὸ τῇ μάχῃ. Quid si igitur pro μάχῃ, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῇ; Agebat senem τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ, *cives suos, imperio suo subiectos*, paulatim se conferre ad Scribonium, ventosum hominem, & ementitis Augusti promissis homines, forte ipsam quoque coniugem Asandri, Dynamin, sollicitantem, quod facile colligas e Dionis verbis lib. LIV, p. 538 B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. GESN.

ead. l. 6. Γοαῖσος δὲ, ὃς φησιν Ἰσίδωρος) Isidorus historicus, ut occupavit Benedict. vocatur Characenus, quia Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scribendum Ὀμανῶν, ita ut Goaesus *Omanorum*, qui regionem Turiferam (hoc additur, ut ab aliis eiusdem nominis populis distinguantur, quomodo & Plin. *Canam turiferae regionis* dixit) inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit: Goaesus vero, *Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem Turiferam colunt, rex*. Sic sensus clarissimus, qui alioqui nullus. G. Cuper. Obs. L. 4, c. 18. ALMEL.

ead. l. 8. Ὀμανῶν) In impressis ὁ Μάνων. Kusterus Ὀμανῶν reponit, Omanensium, & adire iubet Steph. Byzant. v. Ὀμανῶν, quod ego secutus sum. SOLAN. An legend. Ὀμανῶν plur. genitivo? Menag. Idem habet Guyet. in notis Mss. REITZ.

ead. l. 10. βασιλέας) Atticos antiquos eos casus nominum in *eis* non contraxisse, nimis multis hic probat Maius. Adde Graev. ad Soloec. cap. 8, ubi ἰππεῖς soloecismus pronuntiat, REITZ.

ead. l. 11. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες). Nimis aperte falsum, omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio itaque legendum πάντας, quo adverbio ostendat auctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum omnino; vel in *universum* homines literatos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere παντοίους, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur Matthaei IV, 23 &c. GESN.

ead. l. 14. Ἰστορουμένους) Audis profitentem, se dicturum de philosophis *longaevis* ἰστορουμένοις, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex historia iam noti erant, quia Demonaëdis, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. Δημων. c. 63. Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse existimo. SOLAN. Ἰστορούμ — scripsit Solan. nescio num casu, an de industria. REITZ.

ibid. Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Auct. c. 13, quem toties laudat Aelian. & V. H. IV, 20, & de an. XII, cap. 16, 17, 18, 19, 20, eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum insania, relatum in fabulas ab Heumanno, in Act. Philos. part. IV, p. 670. MAIUS.

ead. l. 15. Τεσσαράων καὶ ἑκατ.) Alia de huius morte fama est apud Diog. Laërt. pag. 248 B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρθ', pro ρδ', legitur, monuit Meursius, qui observat corruptum etiam Diodorum, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in Chron. Alex. ad Ol. CV annum secundum, vid. Lactant. pag. 298. SOLAN.

ead. l. 16. Ξενόφιλος — πέντε καὶ ἑκατὸν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plin. MENAG. Idem de eo tradit Val. Max. VIII, 14, eundemque Aristoxenum auctorem affert, de quo vide Ciceronem Tuscul. I, 10, & in eum emend. Bentleii, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice comparet, quem ab Iamblichio concinnatum habemus, & inter Cyzicenos recenseretur, pag. ed. Kust. 218; cum alibi, N°. 251, Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide Photius Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter Val. Max. VIII, 13, vid. Plin. VII, 50, & Aelian. de an. II, 11, p. 87. MAIUS.

Pag. 125. l. 1. Ἀριστόξενος) Musicus & historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est Rittersh. ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAIUS.

eod. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt Diogen. Laërt. p. 15 E. & Suidas. SOLAN. Meursii consule libellum de Solone, ubi cap. 30 de longa eius vita, cumulatim veterum testimoniiis disserit. MAIUS.

ibid. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit Diogenes p. 9 E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano Syncellus in Chronico. Verum Apollod. anno LXXXVIII, & Sosicrates nonagesimo ad plures eum abiisse volunt apud Laërt. I, 38. Attigisse an. XCII, contendit Stanl. in Solone c. 12. MAIUS.

ibid. Πιττακός) Non ultra LXXX concedit Suidas. Ultra LXX, Laërt. I, 79. SOLAN.

eod. l. 4. Κληθέντων ἐπὶ τὰ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine atque illorum tradunt auct. V. Phil. Carol. ad A. Gell. pag. 27; f. Larraeus in hist. VII Graec. sapientum, Gallice edita 1713 pr. part. I. MAIUS.

eod. l. 5. Ζήνων) Consentit Laërt. VII, 28; quamvis aliter Persaeum existimare indicet, quem proinde confutavit Stanlei. MAIUS.

eod. l. 6. Ὅκτὸ καὶ ἐνεήκοντα) Diog. Laërt. eundem numerum agnoscit p. 171 B. Quamquam & alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ibid. Εἰσέρχμενον) Aliquantulum discrepat Diog. Laërt. loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, τί μ' αὖεις; sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem eius tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

eod. l. 10. Ἐννέα) LXXX tantum tribuit Diog. Laërt. p. 206 F. mortemque aliter narrat. Valer. Max. VIII, 7, eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

eod. l. 11. Ἀποκαρτερῶν) Quod Schol. & Suid. de laqueo dicunt, in dubium merito vocat H. Stephan. Thes. T. II, 1598. Exstabat titulo ἀποκαρτεροῦντες olim Philemonis Comœdia; v. eius fragm. p. 292. Utitur & Polyæn. VIII, 32, p. 769, Πορκία — ἀποκαρτερεῖν ἐπειρᾶτο, vertente Vulteio, Porcia — inedia vitam finire conabatur. Eod. sensu est ap. Dionem p. 440, διέφθειρεν αὐτὴν ἀποκαρτερήσασα. MAIUS.

eod. l. 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene supra cap. 12 f. Et infra de Isocr. Alciph. III, Epist. 28. Nonnunquam reti-

cetur *βίος*, Dion. Hal. IV, pag. 238. Arrian. Exp. Al. VI, 25. Zosim. I, 70. MAIUS.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξιῖνου) Vid. Diog. Laërt. pag. 241, & Clem. Alex. apud quos Δεξιῖδος dicitur pater vel Ὀρδομένης. SOLAN. C amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur Fabric. Bibl. Gr. II, 23, p. 757, qui tamen in nott. ad Sext. Emp. I, 12, pag. 270, XC amplius annos ex mente Laërt. & Luciani eidem tribuit. MAIUS. Sed in nott. ad Sext. Emp. I, p. 58, ait: *Lucian. in Macrob. annos ei tribuit unum & nonaginta. At hoc refellit ipse Xenophanes, XCII aetatis suae annum commemorans in versibus, quos servavit Laërt. IX, 19. Itaque in Codd. Luciani forte perperam scriptum a librariis videtur pro ξδ.* REITZ.

ibid. Δεξιῖνου) Δεξιῖν scriptum est ap. Laërt. MENAG. Vid. Diog. Laërt. in vita Xenophanis, & in eam Commentator eruditissimus Aegid. Menag. ALMEL.

ibid. Ἀρχελάου) Sunt, qui nullum ei fuisse praeceptorem tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensi doctum volunt. Diog. Laërt. ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐν καὶ ἐνενήκ.) Censorinus de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipse in versibus apud Laërtium ib. E. ait se vixisse LXVII & XXV, hoc est XCII. *I. de la Faye.*) Consule Scalig. ad Euseb. Chron. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Ξενοκράτης) Diog. Laërt. LXXXII tribuit Xenocrati, L. IV, p. 99 E. Meursius neutrum probat, quem consule de Arch. Ath. IV, cap. 12, 113 & 167. Is enim CIII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 2. Καρνεάδης) Eundem annorum numerum & Diog. Laërt. habet in eius vita, p. 112 E. Apud Ciceronem & Val. Max. VIII, 7, ampliatus ferunt ad XC usque. SOLAN.

ead. l. 3. Χρύσιππος) LXXIII, apud Diog. Laërt. p. 209 A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadagesimum inchoasset, Valer. Maxim. tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 4. Διογένης δὲ ὁ Σελευκ.) Babylonium vocat Diog. Laërt. p. 157 C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopenfis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156 A. quod miror a Luciano praetermissum. SOLAN. Fabr. Bibl. Gr. III, 15, p. 402. De memorabili eius senectâ nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAIUS.

ead. l. 5. Ποσειδάωνιος) Strabo XIV. De aetate silent. Sed

fuit is Ciceronis & Pompeii M. magister, quem cum Alexandrino confundit Suidas; vid. Voss. l. 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo Diog. Laërt. p. 173. SOLAN. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi & philosophiam professus est Stoicam, & Remp. rexit, magno numero indicabit Fabric. d. l. p. 409. MAIUS.

ead. l. 8. Κριτόλαος) De quo Plutarchus, Cicero, Clemens Alexandrinus, & S. Empiricus. SOLAN. V. eundem Fabric. L. III, 11, p. 294, & Periz. ad Aelian. III, 17, p. 210. MAIUS.

ead. l. 9. Πλάτων) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud Diog. Laërt. p. 70 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀθηνόδωρος, Σάνδ.) Male interpres, *Athenodorus Sandonius*. Verte, *Sandonis filius*, & vid. nos ad Laërt. p. 15. MENAG. De hoc apud Suetonium nihil. Sandonis filium verendum esse, monuit Menagius ad Laërt. XV, 1. Apud Clem. Alex. p. 20 A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit huius etiam Plut. Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De secessu huius in patriam locus est Dion. Chrysost. illustris sane, in Or. ad Tarf. fol. Ald. ed. 274. SOLAN. Cuncta apud Strab. XIV, p. 641. MAIUS.

ead. l. 15. Νέστωρ) Cuius meminit Strabo l. d. MAIUS.

ead. l. 16. Ξενοφῶν) Aetatis non meminit Diog. Laërt. mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes Casauboni ad Athen. V, 17, conturbant, Xenophontemque a calumniis Athenaei abunde vindicant, si Casauboni emendationem admittas. SOLAN. Nostrum sequitur, quod ad aetatis annos, Stanlei. ac Fabr. Bibl. Gr. III, 4, p. 71. A Diod. Sic. XV, p. 497, ἐσχατόγηρος vocatur. MAIUS.

ead. l. 17. Οὔτοι μὲν φιλοσόφων) Omisit inter alios philosophos Theophrastum, qui teste Hieronymo Epist. ad Nepot. ultra septem & centum annos vixit. Quamquam & aliter Diog. Laërt. tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime coniecit Casaubonus pro ὅτ' scrib. ῥθ', ad Theophr. Char. p. m. 97. Consule Censorinum, qui plerosque longaevos philosophos (de die natali c. 15) nominat. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Κτησίβιος) Ex Phlegonte Tralliano patet; hic legi debere ἐκατὸν τεσσάρων, omisso εἰκοσιν, p. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a Nostro recensitis, (si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis consecrata secula pertinentes, demas) vivendo

Ctesibium superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. Pollio in vita D. Claudii post init. *Mosen solum CXXV an. vixisse: qui cum quere- retur, quod iuvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse vi- flurum.* Adde Lactant. Inst. II, 12 f. Serv. ad Aen. IV, 653, Aufon. in Gripho, & in Idyllio de aetatibus animalium, item Solonis & Mimnermi versus ap. Laërt. I, 60. At vero haec felicitas non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV annos. Diserte Phleg. Trallian. c. 2 de Longaevis: Κτησιβίος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύ- τα, ὡς Ἀπολλοδόωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν. Ad quae Meursius: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo men- dum in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tue- tur: οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἔτων μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογρα- φάμενοι.* Itaque sine ullo dubio corrigendus Lucianus, scribendum- que, ἑκατὸν τεσσάρων ἔτων. De Apollodori χρονικῶν libris evolve Fabr. Bibl. Gr. III, 27, p. 668. MAIUS.

ead. l. 3. Ἰερώνυμος) Conf. supra c. 11. Nunc Phlegontem addo l. c. scribentem: Ἰερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμα- σιν ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐτελεύτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὡς φησιν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννιάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo Agatharchidis opere vid. Bibl. Gr. Fabric. III, 8, p. 207 seq. MAIUS.

ead. l. 10. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος) Ab Agathemere Geogr. I, p. 2, ἀνὴρ πολυτίτωρ vocatur; & talem fuisse, coniciamus ex innumeris eius scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuse Voss. de Hist. Gr. IV, 5; in compendio autem Wilhelmus Worth in Tatiani orationem ad Graecos, p. 5. MAIUS.

ead. l. 11. Φερικύδης) Vossius confundi hic duos Pherecy- das a Luciano contendit. Unicum statuit G. Worth. ad Ta- rian. 14. Vid. Salmas. in Solinum 841 ed. Par. Diog. Laërt. I, S. 119, pag. 31, & Fabricius in Bibl. Gr. 779. Pythagorae praeceptor. Lactant. VII, 7 & 8. Porphy. Vit. Pyth. N°. 1, & not. Diog. Laërt. p. 214, 6, & 31. Plut. 1539 f. rem aliter narrat. Adde Davesium ad Tusc. I, c. 16, cum add. Et Bentl. emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. SOLAN. Vid. Meurs. ad Hesych. p. 212, & ad Hellad. Chrestom. 969. Un- de conici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occur- rit) in textu nostro legi posse Λέριος. MAIUS.

ead. l. 13. Κασσανδρεὺς) Omnino scribendum Κασσανδρεὺς, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque edit. occupavit. De

Aristobulo illo vid. Voss. I, 10, p. 54, 55. Et Fabric. Bibl. Gr. III, 8, p. 210. MAIUS. Nihil repugno; at nihil muto, quia & *Κασάνδραν* ap. Nostrum supra Imag. cap. 7, & alibi, item *Κασάνδρου* uno σ ap. Diod. Sic. p. 297 ed. *Baf.* ac saepe alibi. Licet *Κασάνδρην* Homer. ubique. Item Apollod. XIII, pag. 210 &c. REITZ.

ead. l. 16. Πελύβιος) Voss. prae aliis adeundus I, 29, ubi hoc confirmatur. MAIUS.

Pag. 128. l. 2. Ἀμισνός) Phoenicii Hypsitaris meminit Tatianus p. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde coniicit Bochartus, legendum hic Ἐμισνός. Vid. Geogr. S. p. 862 A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 4. Γοργίας) Novem & centum tribuunt Quintilianus III, 1, pag. 125 C. & Suidas. Censorinus cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. Val. Max. VIII, 14. CV Pausan. ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. Philostr. in vitis Sophistar. I, 29, & Olear. p. 494 a. REITZ.

ead. l. 5. Ἑτῇ) Octavum & nonagesimum implevisse annum, a Quintiliano dicitur III, 1, p. 126 B. Suidas ad CVI usque pervenisse ait. Philostratus fere centenarium obiisse p. 506. Pausanias XCVIII, Att. I, qui & cetera confirmat. SOLAN. Inter senes collocatur ab Aelian. II, 35, Fulgentio pag. 171, Cic. in Cat. Mai. pag. 156. CV an. ei assignat Pausan. Eliac. poster. c. 17 f. CVII autem Cic l. d. pag. 152, & Val. Max. VIII, 13. CVIII Censorin. c. 4, Plin. VII, 48, Philostr. pag. 494. Novem supra centum, Suid. v. *Γοργίας*, & Quintil. Inst. III, 1. MAIUS.

ead. l. 9. Ἐπενήκοντα καὶ θξ) Discrepat Valer. Max. qui L. VIII, c. 7, ita scribit: *Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur Παναθηναϊκός, quartum & octogesimum agens, ita ut ipse significat, composuit. . . neque hoc stilo terminos vitae suae clausit: namque admirationis eius fructum quinquennio percepit.* Sed ibi error est in numeris, nonagesimum enim pro octogesimo legendum esse, ex ipso Isocrate patet; quam veram esse scripturam, Ciceronis de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse Isocrates diserte XCIV edidit? Dicam. Ex initio eius libri XCIV inceptum, ex fine autem eiusdem post exactum XCVI editum esse, constat. SOLAN. Adi Photium Cod. CCLX, pag. 793, Longinum pag. 12, Voss. de imit. Poët. p. 96, Periz. ad Aelian. XIII, 11. MAIUS.

ead. l. 10. Ἐνδὲ ἀποδέοντα ἑκατὸν) Ultra XC annos vixisse, haud dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum extremum*, referente Stob. Serm. CXIV, fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit Plut. vit. decem orator. p. 837. Iunge Philostr. vit. Soph. I, 17, p. 506; *ἠπέθανε — ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη*, & Tollium dicto libro, pag. 152. Solus Suidas CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset Dan. Nofelius, censuram experiri debuit Reimmanni in dissert. praeliminari ad Commentarios Lambecii contraetos p. 97. MAIUS.

ead. l. 12. Εὐριπίδειον) Versus hic etiam adducitur ab Aristoph. Ran. v. 1255, Hesych. v. γλυκερῶ, & Plut. T. II, p. 837 E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade perculsum finisse, tradit Plutarchus in vita eius; idemque non hunc versum tantum Euripidis ab eo tum prolatum, sed & duo alia fabularum eiusdem initia p. ed. Steph. 1539. Exstat inter Euripidis fragmenta in Phryx. v. 1. Habetur etiam apud Plut. 1539 f. qui haec paulo aliter narrat. Adi etiam Dionys. SOLAN.

ead. l. 14. Σιδώνιον) Legitur στίχος ille Euripideus in fragmento fabulae, cui nomen Phryxus, p. 503 ed. Barnes. Ad dantur eiusd. Bacch. 170. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀπολλόδωρος) Vid. Fabr. Bibl. Gr. III, 27, pag. 670. MAIUS.

Pag. 129. l. 3. Ποτάμων) Multa scripsit, etiam περὶ τελείου ῥήτορος. Vid. Suid. Hesychium Miles. & Senec. Suasor. 2, p. 656, qui *magni nominis declamatorem* appellat. Cave, misceas illum cum Potamone Alexandrino philosopho, de quo in Act. philos. Heumannianis part. II, pag. 330, & part. V, p. 848 seqq. MAIUS.

ead. l. 4. Σεφοκλῆς — π. καὶ ἐν.) Vid. Marm. Ox. 150, n. 78, ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur Π, cuius latere uno oblitterato, facile ex quinario unitas facta est. V. Plut. 1405, 2 f. Scaliger, Diodorum secutus, XC solum tribuit not. ad Euseb. Chron. 108 b. Hoc modo observari velim ex Plut. l. c. LV egisse annum Sophoclem, cum mortuus est Herodotus. Val. Max. VIII, 7, prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. Sotadis apud Grot. Flor. p. 399. SOLAN. Anthol. III, 25, p. 396: Ἐσβέσθης γηραιὸς Σεφοκλεῖς, ἄνθος ἀοιδῶν, Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος. Alii aliter narrant, & mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. MAIUS.

ead. l. 5. Πέντε καὶ ἐνενήκοντα) Annorum hunc numerum firmat Faber in vitt. poët. Graec. T. X Theſ. Gron. col. 775. MAIUS.

ead. l. 6. Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱὸς &c.) Huius Iophontis meminit Comicus in Ran. p. 214, (i. e. verſ. 73) ubi Bacchus, δέομαι ποιητοῦ δεξιῶ. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔπ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί. Ad quae Hercules: Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ζῇ; Illustrare poſſunt hunc Luciani locum, quae Scholiaſtes vetus ibi habet de Iophonte: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, δε δόκησιν παρῆχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρήματο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσῆγαγε δὲ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἴμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἴμι· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. L. Bös. Conf. Cic. de Senect. p. 155, Val. Max. III, 7, & IX, 12, Camerar. prolegom. ad Sophocl. p. 16, & in commentar. ad eiufdem Oed. Colon. p. 352. MAIUS.

ead. l. 8. Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum superſtes eſt. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑπερβαυμάσαι) Fruſtra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen ſumtum illud eſt ex hominum doctorem ſermonibus. Utitur eo Noſter in Zeux. c. 3 f. Ver. Hiſt. I, c. 34 pr. Pro Imag. c. 18 f. Polyaen. VIII, 8, pag. 708. Achill. Tat. VIII, p. 503. Heliod. VII, 15, p. 331. MAIUS.

ead. l. 11. Μανίαν) Camerarius in Sophocl. f. 40 hoc reiicit; vid. Val. Max. VIII, 7. SOLAN.

ibid. Κρατῖνος) Vid. Meurf. Bibl. Artic. II, col. 1471. MAI.

ead. l. 12. Ἐπτὰ) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; ſed idem addit, ab aliis CI ei tradi. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλήμων) Vixiſſe annos XCIV Suid. ait, & riſu ſuffocatum obiſſe, & mortuum in lectulo iacentem fuiſſe repertum. Poſterius confirmat Apul. Florid. XVI, quamvis de mortis genere variet. In ſcena certantem clauſiſſe diem ultimum, refert Plut. tractatu, an ſeni ſit gerenda Reſp. pag. 785. MAIUS.

ead. l. 16. Παρασκευαſμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, θεασάμενος δὲ ὄντο τὰ παρασκευαſμένα αὐτῷ σῦκα κατεſθίοντα. Recte Baſileenſis παρασκευαſμένα. IENS. Corruptiſſime omnes, praeter B. habere παρασκ— adpinxerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo librario-

Lucian. Vol. VIII.

H h

rum aut editorum aberratio: at si integra augmenti syllaba abiecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata & crebra dedimus iam terque quaterque, vid. Indicem, tit. *augmentum*. REITZ.

Pag. 130. l. 2. 'Ακράτου) Tan. Faber & Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari eius mortem. Vide Testimonia de Philemone, fragmentis eius, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem eius tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 3. 'Επίχαρμος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232 F. SOLAN. Aeliano V. H. II, 34, πάνυ σφόδρα πρεσβύτης audit. Laërt. VIII, 78, annos XC ei tribuit. Comoedias illius perceruset & Meurf. ad Hellad. Chrestom. col. 973 seqq. MAIUS.

ead. l. 5. 'Ανακρέων) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque eius, congefist praestantiss. I. Barnef. in eius vita § XL. MAIUS.

ibid. Μελῶν) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in Arrian. Exp. Alex. I, c. 12, οὐτ' οὖν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐν μέλει ἦσδην Ἀλέξανδρος. Coniungim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit Himerius init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo Uffenbachiano, part. II, col. 631, & ibid. col. 633, μέλος Τῆτον, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte Iulian. Misopog. ipso exordio: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίησεν μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat Plutarch. vit. Lycurg. p. 41. Unde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX, p. 26, ipsum Anacreontem, & statim appellat Stesichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu Perizon. ad Aeliani IV, 26, pag. 359. MAIUS.

ead. l. 6. Στυσίχορος) Vid. de eo commentt. ad Longin. Sect. 13. Meurf. ad Hesych. Miles. p. 193 seqq. Voss. de poët. Graec. MAIUS.

ead. l. 7. Σιμωνίδης) Vide Marm. Ox. p. 168, Ep. 68, ubi XC tribuuntur. Suidas LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam Strabo X, & Suidas, & ipse Simonides apud Steph. Lyr. p. 149 b. B. Eusebius inconstans esse videtur; vid. Val. Max. SOLAN. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamina descendit, Val. Max. VIII, 7, teste. Attigisse annum LXXXIX scribit Suidas. MAIUS.

ead. l. 8. Ἐρατοσθένης) Praefuit hic Bibliothecae Alexan-

drinae post Zenodotum, unde & Beta audit, sive secundus; vid. Prideaux. an. ante Chr. 239. Longaeavorum exempla haec addenda suppeditat I. de la Faye. Andreas Alciat. Hist. med. col. 51 narrat, se in *Verbani pago Maltorabia fabrum vixisse CXVI annos agentem, non integris solum sensibus, sed & tam vegetum, ut ferream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cuius rei etiam universa illa regio, inquit, testis est.* Iohannes de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, & CCCLX annos vixisse, anno Chr. 1139 obiisse traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas haec tandem aliquando edendas relego, decessit an. MDCCXXIII) Io. Ernest. Scholts eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter eius Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII, anni 1608, Risvici prope Hagam comitum degens, ad extremum usque prospera usus valetudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat & remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus, & stipendio publico gaudens, ad CXIV usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit Cenforinum adire, qui c. 4 & Eratosthenis aetatem, & aliorum quorundam a Luciano haecenus expositorum enarrat. MAIUS.

ead. l. 9. Οὐ μὲν γράμ. &c.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille Fabric. Bibl. Gr. III, 18, p. 471 seq. plena manu collecta subministrat. MAIUS.

ead. l. 11. Λυκούργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. Strabone teste X, 464, cum Homero in Chio insula congressus est, eius certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut Plut. in eius vita, & Heraclid. Pont. libello de politijs Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per XLII annos praefuit, secundum Suid. T. II, p. 472. Virae annos Plutarchus non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, *quae & vivere & quiescere volentibus maturum est.* MAIUS.

ead. l. 16. Θεῶν βουλευμένων) Xenoph. frequenter usurpavit hanc formulam, indicante Raphael. ad Ep. S. Iacobi IV, 25. Item Lucian. Tim. Heliod. VI, 282, & VII, 5, p. 306. Plura Grot. ad 1 Corinth. XVI, 7. Rittersh. ad Salv. Massil. p. 262, & in sacr. lectt. I, c. 1, p. 5, ac Briffon. form. I, p. 69. MAIUS.

ead. l. 17. ἑρπύρατος) ἑρπύς etiam significare εὐσεβίαν, hic probat Maius ex Inscript. Grut. col. 680, 660, & 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, *maxime Quintille*, cum omne prae-

clarum quandoque vocetur *ἱερὸν*. Vid. Schol. minora ad Hom. II. A, 366. Auctor Etymol. in *ἱερὸν ἰχθύον*, ac Fuchf. ad Nic. Myrepsium de antidot. Sect. I, cap. 208. Contraxi ex diss. Maii. REITZ.

ibid. *Κυϊντίλλας*) Hoc accentu edd. omnes etiam supra, initio huius Dial. Et sic *Περίλλας* ap. Suid. & Harpocrat. Mallem tamen *Κυϊντίλλας*, ut *Περίλλας* ap. Plutarch. recte, de fortuna Rom. p. m. 315 med. REITZ.

ibid. *Ἐν ἄλλῳ — ἀβγῷ*) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet Fabric. Bibl. Gr. IV, part. I, c. 16, p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest Phlegon Trallianus, qui potissimum *μακροβίους* Romanos recensuit, nec non Plin. VII, 48, & Val. Max. VIII, 7 ac 13. Ex recentioribus Zwingerus in theatro vitae humanae, Vol. XVII, L. 2, p. 2455 seqq. & Iul. Barbaranus in officina, sive promptuario rerum electarum, T. I, tit. 22, p. 297 ff. ed. Venet. an. 1569. MAIUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. l. 1. ΠΑΤΡΙΔΟΣ) Vid. etiam Eur. Phoen. 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat Huët. in praep. Evang. prop. IV, 51, p. 94. (monente I. H. Maio, in dissert. ad Luciani Macrob.) Additque, consulendum etiam Athenagoram in extremo legationis pro Christianis. REITZ. Hallucinari Reirzium, qui Patriae Encomium confundat cum Philopatride, probe monuit cl. Bel. de Ball. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud Athenagoram l. c. neque Huetius ita de eo existimat, sed de Philopatride. En verba Huetii: — *Auctor dialogi, qui inscribitur Philopatris, & inter opera Luciani edī solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior &c.* Vidit idem illustr. Wielandus.

ead. l. 2. Οὐδὲν γλύκιον) Hom. Od. I, 28, 34. In posteriore cuius versu etiam est *ἥς πατρίδος*, ne putes *γῆς* forsan in Luciano legendum. REITZ.

ead. l. 4. Θεϊότερον ἄλλο; μὴν ὅσα) Καὶ δευτέρον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα. MARCIL.

ead. l. 8. Πατρίδας δὲ στέργουςι) Etsi Iuntinae lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia *τῷ στέργῳ* accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10,

ὄνομα στήργοντες. Nec a plurali abstinuit c. 5 bis, item 10, atque alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut Diod. Sic. XI, c. 5, Herodian. VII, 6, 7 &c. quare non auscultandum Iuntinae. REITZ.

Pag. 132. l. 13. Νικώμενοι) Subaudi τῇ στοργῇ. GUYET.

Pag. 133. l. 13. Καὶ νῆσοι θεϊότεραι &c.) Conferendum iubet cl. Bel. de Ball. Callimachi Hymn. in Del. ipso princ.

Pag. 134. l. 10. Διὰ τῆς πατρίδος) Vulgatum non contemptum, quia non modo διὰ cum genit. etiam causam instrumentumve notat, ut Herodian. I, 3, 5, ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατήσχυαν. Ptolem. Harm. c. 3 pr. δι' αὐτὴν ἡ πληγὴ, per quem percussio facta. Sed quia locum potissimum hic significari credo, ubi didicerit, i. e. in patria, quod exemplis haud indiget: ideoque Florent. lectionem non recepi, etsi illa defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo patriae beneficio, ope, ut Long. Past. II, p. 48 f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, i. e. per hunc Cupidinem flumina fluunt, sive, ille auctor est. Idem II, 77, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, Nympharum beneficio vixisset. Atticis autem frequens esse διὰ accusativum etiam pro genitivo addere, vid. apud Kuster. ad Aristoph. Plut. 93, 130 & 143, δι' ἐμὲ δύουσιν αὐτῶν, per me (Plutum) ei sacrificant. Ac plura de illa permutatione, in Observatt. Eckhardi ad eiuſd. Plut. p. 12 & 13. REITZ.

Pag. 135. l. 4. Κακώσεως — γονέων) Conf. Bis Accus. cap. 29, ubi de iniuria, quam uxor a marito passa est. Hic vero constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua, vel reciproca, potestque tam significare iniurias a parentibus commissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes, posterius significari, parebit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνδρίας) Sic etiam scribitur supra Musc. cap. 5, atque alibi apud Nostrum, item Diod. Sic. ut ibi, ni fallor, indico. Aliis ἀνδρεία, ut Herodian. plurimis locis, ac Thucyd. II, c. 39 f. ubi tamen Cod. unus ἀνδρίας etiam. Sed ἀνδρείας frequentius eidem; licet III, c. 82, ἀνδρία vicissim in textu, ubi Cod. quidam ἀνδρεία. REITZ.

Pag. 136. l. 12. Ξενίας ἀλίσκεσθαι) Subaudi αἰτίᾳ, κρίσει. GUYET.

Pag. 137. l. 7. Ἀλλὰ καὶ — ἀνειμένοις — ἐπαινοῦσι) Haec subditiua videntur. GUYET.

ead. l. 8. Πεδίοις ἀνειμένοις) Nescio, cur interquiescentes agros dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis; maior virtus irrequieta fertilitas. Itaque laxos & quasi ef-

fufos, id est, ampliffimos campos intelligere malui. GESN. *ibid.* Ἀνειμένους) Ἀνειμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis consecrata. GUYET.

ead. l. 10. τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπεροῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦντες) Adscribam verba L. Bos Obs. Crit. p. 79. Passime, ait, haec translata, sed equorum iuvenumque altricem suspicientes laudant. Sensus enim est: Spernunt autem equorum altricem (regionem), iuvenumque altricem laudant. Opposita sunt ὑπεροῶν & ἐπαινοῦν, quae interpretes pro synonymis sumsisse. Ὑπεροῶν est contemnere, ὑπεριδόν. Similiter oppositae sunt regiones ἱπποτρόφος & κουροτρόφος & dum dicit auctor ἱπποτρόφος, respicit ad ea, quae paulo ante dixerat, σμυρνομένους πεδίοις ἀνειμένους. Sunt autem πεδία ἀνειμένα, campi patentes, equis pascendis habiles, non vero agri interquiescentes, uti vertit interpretes. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ sic positum inter duo opposita pro adversativa valet. Demosth. Init. Or. pr. Coron. τὸ μὴ δὲν ἀμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθῶν. Quin & in aliis locutionibus recte sed vertitur. Long. Past. lil. p. 87, πείσον — μὴ δὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμαῖν πάντως, persuade — te nihil magni petere, SED ducere velle. Conf. eund. L. II, p. 42, notasque Mollii p. 50 a. Sed quia Gesneri emendatio aequae est facilis, ei cedo. REITZ.

ead. l. 11. καὶ κουροτρόφον) Homer. Od. Δ, 601, & I, 27. SOLAN. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἱπποτρόφος & κουροτρόφος illud Argorum epitheton, & aliarum urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae, quae ab Ulyssē suo vocatur Od. I, 27, Τρηχεῖ ἄλλ' ἀγαθὸν κουροτρόφος. GESN.

ibid. καὶ σπεύδει) Hom. Od. E, 219. SOLAN.

ead. l. 15. Καπνός) Quo respexerit, satis indicat locus Homeri Odyss. A, 58. Clementis Alex. locus est huc apprimè faciens προτρ. p. m. 32 B. οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ, εἴτα φύκιά τινα ἀνάλοις πέτραις ἀθαλάσσιας ὀλιγοροῦσιν, καθάπερ ὁ Ἰθακήσιος γέρον, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πατρίδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἡμερῶν φαιδρὸς, ἀλλὰ τοῦ καπνοῦ. Alludunt & alii ad hunc Homeri locum, Ovid. de Ponto I, & Philostratus 786. SOLAN.

Pag. 138. l. 6. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sensum quidem commodum sic exhibet, οὐδείς, sc. ἐστὶ, ὅς τις ἀν ἀκούσας — θέλη. Sed nec Florentina lectio displicet. Cum vero utrumque bonum, numerum sequimur maiorem. REITZ.

IN DE DIPsADIBUS.

Pag. 139. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσλαλιὰ περὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Ἀκριβῶς ἀκαρπός &c.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit Diod. Sic. L. III, c. 50 pr. nisi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 140. l. 1. Ὑσαντα τὸν θεόν) Nota phrasin poëticam: ὕει μὲν ὁ θεὸς &c. GUYET.

ead. l. 3. Βατὰ) Mallem βατὸς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς Λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra α. τὴν χώραν τίθησιν cap. 1, & mox ἡ ψάμμος δύσβατος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀκτῖνα — παρατεθηγμένῃ) Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas meraphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod defueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. GESN.

Pag. 141. l. 7. Φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud Lucanum IX, 715, Concolor exustis atque indiscretus arenis Ammodytes, quem in Hammoditen quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino Troglodytis analogus Ammodytes, ὑποδὺς τὴν ἄμμον. Quod ὀδύτην dicas, posteriore parte compositi, quasi viatorem arenae, nimis generale est, & omnibus commune harum regionum serpentibus. GESN.

ead. l. 9. Βουπρηστῆς) Βούπρηστις est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. Nicand. Plin. GUYET.

ead. l. 13. Ἰκτίσι) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ τέττιξι, i. e. viverris & cicadis, omnino legendum ταῖς ἀκρίσι καὶ τέττιξι, locustis & cicadis, quod miror vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sacr. script. part. 2, L. IV, cap. 29. ALMEL. Ἰκτίσι, καὶ τέττιξι) Si ἰκτίς non alius animalis, quam viver-

rae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. Bocharti, summi sane viri, ἀκρίσι, nimis a scriptura & sono vocis ἰκτίσι recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere Plinius X, 61, f. 81: *Vespertilioni membranaceae pinnae uni*. Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39, f. 94: *Membranis volant* (i. e. ὑμενόπτερα sunt) *fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter lecta vespertilio*. Nimirum *hirundines illae in mari, & pisces alii plures volant & ipsi*; vid. Aelian. de Animal. IX, 52: Πέτονται ἰχθύες ὅταν δείωσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἱ τε τευθίδες καὶ οἱ ἰέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto Lucianum dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττιξι καὶ νυκτερίσι. Corruptio contigisse potuit inter distantem, qui adspiratas tenuius iusto pronuntiaret, & excipientem. Tolle enim adspiratas, & u pronuntia exilius, ut solent Iotacistae, & pro ἰχθύσι existet ἰκτίσι. Ita in Ἑταιρ. VII post med. ἀπεμύκτισας legitur, quod ἀπεμύχθισας fuisse, non sine causa iuspiciatur Ienius. GESN. Ἰκτίσι) *Viverris* Bened. verte *milvis*. Guyet. Certè ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. REITZ.

ibid. Ἀκρίσι) Bochartus recte emendat ἀκρίσι vide omnino Nostrum supra Mui. c. I. KUSTER. In omnibus impr. & ipso M. legebatur ἰκτίσι. SOLAN: Dedi hoc Solano, & consuetudini ἀκρίσι ac τέττιξι coniungendi: nam ut ἰχθύσι non possum recipere, suadet tam articulus ταῖς, iam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infestam Lybiam; quod de *piscibus* minime praedicari potest. REITZ. Nondum damnare possum *pisces* illos meos: certe non ea ratione, quasi *pisces* non possint comprehendi *avium* numero *Libyam infestantium*. Neque enim hoc dicit Lucianus, nisi de scorpionum genere volucris. GESN. in *Addend.*

Pag. 142. l. 4. Παχὺς) Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego ταχὺς nec me moveret, quod mox c. 5 diserte παχὺν dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. SOLAN. Etsi cap. seq. παχὺν τοῦ ἰὸν ὄντα omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, & παχὺς etiam aliter defendi potest, ut exponatur *tumens veneno*, veluti Ovid. de Pythonē serpente III Met. 33, — *corpus tumet omne veneno*; tamen ταχὺς hic praeferrem, propter adiuncta βίαιος & εὐθύς,

inter quae παχὺς positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut Solanus π. iam deleat. REITZ.

ead. l. 6. Πίμπρασθαι ποιεῖ) Conf. Iac. Elfn. ad Act. Ap. XXVIII, 16, & L. Bos ad eadem Acta p. 90. REITZ.

ead. l. 15. Παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα) De dipsadibus, causam extinguibilis sitis esse, quae ex morsu dipsadis oriatur, ait Lucianus ex sententia medicorum, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δαυόμενον τῷ ποτῷ ἐξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον ὥς τὸ εἶδος καθίστάμενον, καὶ ἐπὶ πλείστον διαχεόμενον. Quod crasum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum. Sic interpretes, nec male. Sed pro ἔπειτα δαυόμενον, elegantius verus Codex, ἐπίδαφιευόμενον ποτῷ, abundanter potu irrigatum. Nam ἐπίδαφιεύω est largiter & copiose praebeo. GRAEV.

Pag. 143. l. 6. Ἐπὶ στήλης) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni, quam planiciem Strabo lib. 14 vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς ἐκ λιβύνης) In M. omissum prius fuerat, sed additum est ὡς a recentiore manu, quod & impr. omnes praeferrunt. Corrupte omnino; nam de sodali Luciani sermo est, non de viro morsu dipsadis confecto, unde ego ὡς reponendum duxi. SOLAN. (Ὡς ἐκ λιβύνης) Recepissem ὡς vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at cum ὡς sic satis commode intelligi queat, non statim cum Solan. ὡς rescripsi sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam ποιεῖσθαι habeant, suspicio tamen subest, eosdem & ὡς voluisse: quod si itaque ποιεῖσθαι arripias, tum ὡς quoque necessario recipiendum erit. REITZ.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ εἶναι) I. e. εἶναι, licere. GUYET.

ead. l. 14. Περὶ σπειράσθαι) Περὶ σπειράσθαι augmento delicto dederat in I. Solan. & sic etiam scribit Steph. hunc Luciani locum afferens; unde tamen minime conficio, Stephanum quoque ita corrigere, quia forsan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem & κεκολλάσθαι praecessit, & mox γεγράσθαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2 f. ubi συνασπειραμένος, & supra Philop. c. 22, ἐσπειραμένος. REITZ.

Pag. 144. l. 4. Τοῖα) Interpres, dum legit τοῦ pro τοῦ, ne-

scio quem patrem Tantali facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni*. BOURD. Versus Bourdelotii in *pravitate claudicat*. REITZ.

ead. l. 6. Τῶν πίδον) W. Τὰς τὸν πίδον οὐκ ἀναπλήσασιν ἐπαντλοῦσαι (sed existit puto in Mf. ἐπαντλοῦσας nam alia manus iota fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario I. Ienf. REITZ.

Pag. 145. l. 5. Νικάνδρον) Huius opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cuius versiculi in Theriacis a 339 inde conferri cum hoc libello merentur, ut & Lucani IX, 738 seqq. Pluscula sane sunt, de quibus nec inter poëtas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GESN.

ead. l. 7. Φύσεις) Sic Polyaen. plur. num. Strat. IV, pag. 267. B. W. tamen φύσιν habet. SOLAN. Ac Diod. Sic. centies. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχεράνυτε τὴν εἰκόνα Δηριώδη οὖσαν, ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici.* Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium iuravit? Mf. optime & certissime πρὸς Φιλίου, per Deum amicitiae & amoris praesidem. Ostensus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλιον Ζῆνα, cuius & alibi meminit, iurat, se illorum maiore in dies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide Suidam in Φίλιος. At εἰκὼν Δηριώδης est similitudo a feris sumta. GRAEV. Φιλίου praeter Mf. Gr. L. & Veneta secunda. In M. & reliquis edd. prave legitur Φειδίου, nisi quod in I. est Φιλίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Δύναται &c.) Quae his uncinulis inclusa sunt, ad compendia Codicis, quam proxime potui, accommodavi; nec quid sibi velint, satis assequor. SOLAN. Pro priorē οὕτως legit φύσις L. L. WETST.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. l. 2. Ἡσιόδῳ Hesiod. Theog. 30. SOLAN.

ead. l. 3. Μετὰ τῆς δάφνης) Vid. Hesiod. Theogon. p. 30 & seqq. de qua tamen, an Hesiodica sit, fuere, qui dubitarent; (Paus. IX, p. 581.) sed genuinam probat Clericus ex Herod. II, 53, quem vide ad titulum operis, & v. 211. SOLAN.

ead. l. 8. Κλείους) Hinc patet, Lucianum legisse κλείουμι

pro κλύοιμι; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit Guyetus. SOLAN. Apud Hesiodum legitur κλύειν, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere Θεογ. 30 seq.

Καὶ μοι σπῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄχον
Δρέψασθαι σπῆπτον, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θεῖον, ὥστε κλύοιμι τὰ τ' ἐσόμενα, πρὶτ' ἔόντα
Καὶ με κάλονθ' ὑμνεῖν, κ. τ. λ. GESN.

Pag. 148. l. 6. Τήλεφον) Quis unquam fando audivit, Telephum inter vates habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare. De Polyido vel ex Nostro constat, varicinatum esse, vide Ὀρχ. c. 49. De Phineo narrant etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro Τήλεφον Valkenarius ad Herodot. l. V, p. 392, v. 51 ed. Wessel. rescripsit Τήλεμον, assentiente cl. Bel. de Ball. De Telemo vid. praeter Homer. in Od. Theocrit. Idyll. VI, v. 21, ibique Schol. Add. Ovid. Metam. XIII, v. 771.

ibid. Πολύιδον) Conf. supra de Salt. c. 49, ubi quoque sic scribitur. REITZ.

ead. l. 11. Ὡς ὑποσχομένων) Locus corruptus in impr. οὐχ ὥς... In W. deest οὐχ, & a recentiore manu super inductum ὥς. Donec aliquid melius inveniat, dele illud οὐχ. SOLAN. Οὐχ ὥς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὥς videtur, aut deficere post ὥς verbum εἶπας vel simile. GESN. Si οὐχ deleas, fallvum erit ὥς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius affirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulæ οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, & sic forsan apparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem. REITZ. Forte sanari potest hic locus, si legas ὥς οὐχ ὑποσχομένων. Idque iam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserint tibi Musæ. Ἡ ὥς asseverat, non assimilat. GESN. in Addend.

ead. l. 13. Ὑπὸ κόλπῳ) Et sic esse in Fl. aliisque, adscripsit Solan. Sed bene habet vulgatum, etsi ὑπὸ κόλπου frequentius alibi, ut Alex. cap. 26, & 39 p. med. ac Hermot. c. 37 med. & 81 a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscat. c. 36 etiam, ut hic, ὑπὸ κόλπῳ ἔχων. Item infra Navig. c. 20, Σπασυρὸς ὑπὸ τῶν Ἑρμῶν. Alciph. I, Ep. 38, p. 176, ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμωμένη χλαρίσκιον. Herodian. III, 5, 11, μὴ σι ξίφος φέροι ὑπὸ κόλπῳ. REITZ.

Pag. 140. l. 8. Δωτήρες ἑάων) Hesiod. Theog. 46, 633. SOLAN. Δωτήρες est Theogon. 46, & Homer. Od. Θ, 325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinsii, qui in Hesiodi opp. & dies c. 15, p. 154, *Artem, inquit, tradidit εὖς Prometheus. Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quae alio nomine ἑὰ (id ipsum nempe est sua) dicuntur, & ipsi δωτήρες ἑάων.* Non excogitasse hoc videtur Heinsius. Sic enim Eustathius ad Il. Ω, 528: "Εοικε γένους οὐδετέρου ἢ λέξις (ἑάων) εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἐόν, τὸ ἰδίον. GESN.

ibid. Ὑμῖν τοῖς φίλοις) Salm. editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 150. l. 6. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστυολογίας) Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est ἀπολογίας. PALM. Palmerius coniecit legendum esse οὐκ ἀπορήσω πρὸς σε ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio Florentina: male in Mf. & editis ἀστυολογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit. GRAEV. Recte aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supponebat. Quin & significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, & eius efficaciam ex Quintiliano huc compares. GRON. Iure ad hoc ἀστυολογίας offenderunt eruditi, quorum Palmerius coniecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto assecutus scripturam. Prorsus enim ita habet editio Florentina. IENS.

ead. l. 7. Ἀστυολογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. & ed. Fl. uti legendum coniecerat Palmerius. In reliquis ἀστυολογίας. Confer tamen cum Ἀναβ. c. 3, ubi ἀντιλογία scribitur. Kusterus αἰτιολογίας Gronovii probat. SOLAN.

ead. l. 10. Παραρρῦνεν λάβη) Hemst. margini adleverat vidend. L. Bos ad N. T. p. 273. Is igitur ad Hebr. 2, 1, ubi legas, μήποτε παραρρῦνόμεν, docet, id reddi non posse *perfluere*, quod de garrulis dicitur, & quod verbo διαρρῦνεν vel διαρρῦνεν exprimi solet, ut Plutarch. habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc Luciani loco, εἴ τι — παραρρῦνεν λάβη, i. e. *si quid in proöseos cursu per imprudenciam omisissum fuerit*, aliisque, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν & παρακούειν, oppositum τῷ προσέχειν idque

apud LXX, Proverb. III, 21, ὀπποῖν τῷ τηρεῖν, ubi legimus: οὐκ, μὴ παραρῶνς, τήρῃσιν τὴν ἐμὴν βουλὴν. Haec per compendium. REITZ.

Pag. 151. l. 1. Σκινδαλάμους) Alias σκινδάλμους. GUYET. Σκινδαλμους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi Aristoph. Nub. v. 130 E. & Ran. 250 D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλμους vocat Aristoph. Neph. 130, ubi docet Schol. proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. Utitur etiam Βατραχ. 835 eadem orthographia & notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλμους esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit Hefychius; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Neph. l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλμους) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλμους & σκινδαλμοί: sed σκινδάλμων, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδάλαμος & σκινδαλμους aliquid dicere voluerit Scholiastes, quod vel ipse male explicaverit, vel corruerit alius. Ceterum eadem leguntur apud Suidam h. v. GESN. Solani emendationi adversatur scriptura Scholiastae. Sed si & Aristoph. & eius Schol. ad Nub. v. 130 inspicias, videbis, in Aristoph. σκινδαλμους quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum Bifetus indicat, ap. Suid. etiam σκινδάλαμοι legi; quod pro vulgata facit. Hefych. triplicem scripturam affert, dicens: Σκινδάλαμος, σκιδλοφ, τινες δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλαμος (σχινδάλομος ed. Hag. male, credo) ἄλλοι σκινδαλμους. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλμους usitatus. Habet nonnihil de hoc vocabulo L. Bos Obs. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 2. Ἄλλ' ὁ μόνος ταῦτα σὺ) Ἄλλ' οὐ μόνος ταῦτα σύ. MARCIL. Οὐ iam erat in edd. nostris. REITZ.

ead. l. 8. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. SOLAN.

ead. l. 13. Οἷσις &c.) Hesiod. Ἔργ. 480. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Τοῦτο δὲ ἐπὶ) Viderur hic omissum, quod exstat apud Suidam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. CLER. Quod etiam agnoscunt C. G. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν &c.) Sic procedit locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Lu-

ciani his omnibus praepositur, quippe cuius manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, varicationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. ΑΥΚ. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν δις. Paulo ante etiam interpres vocem προδιδούντα vitiose accepit pro singulari accusativo *eum praesignificavi*, quae tamen est pluralis & referenda ad ὅσα. Oblopoeus, ad ipsum poemata qui retulit, *poemate successus manifestante laborum*. GRON. Nihil mutandum esse circa interpunctionem huius loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GESN.

ead. l. 15. Κενὸν εὐρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari κενὸν (τὸν στάχυν) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: κενὸς καρπός, *vanus, inanis*, qui speciem quidem habet, sed ob mollitiem & teneritatem paulo post exarescens & corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GESN.

Pag. 153. l. 7. Μίνωι) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer Ὅρχ. c. 49, unde coniecturam facere licet, praedictum hoc Minoi a Polyido. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔσται αὐτῷ ἀποπενιγμένος) Ἔσται invenitur in W. & L. pro quo in impr. est ἔστιν. Ἀποπενιγμένος vero in W. & FL. melius, quam ut in impr. ἀποπενιγμένος. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπὸλλωνος ὀργῆς) Hom. Il. A, 93. Et ad statim sequentia conf. Il. B, 300, 332. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem, *quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit?* Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Oblopoeus: *At si quis & ea, quae tu iactas, illi adscribere voluerit, & ille me quoque vatem rectissime dicere poterit.* Est enim omnino haec vis eius locutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris.* Et rursus ibid. c. 26, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praekonium epuntiare cuncteris.* In Symposio c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμῶς, *itaque omnino nos excipies.* GRON.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν φθάνοι) *Non effugiet me vatem dicere, i. e. quin me vatem dicat.* GUYET.

Pag. 154. l. 5. Ἡδεῖς) In W. & Fl. ἡδεῖσθα· quod observatu dignum est. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπελίμπανεν) Si quis illam de divinandi facultate Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi executiendus ante omnia fuerit locus Pausaniae Boeot. p. 306, 7, Wechel. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδάχθειν παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἔστιν ἔπη μαντικά, ὅπρσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuisses, Lycine. GESN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. l. 7. Ἀπίεσαι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus, interponendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum fuit. In Ven. 2. pro ἀπίεσαι, παρίεσαι est. SOLAN.

ibid. διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum & distinguendum videtur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύγῃ καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα; GUYET. διὰ τοῦτο superioribus esse adiungenda, nec, ut adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi fallor, nostra facit interpretatio. GESN.

ead. l. 9. Ἐδεῖ καὶ ποιεῖν) Etsi commode abesse potest καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita saepissime abundat ap. Nostrum. Supra Pseudol. c. 8 f. οὐτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ibid. c. 20 f. οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιοῦντα. Plura iam notata vid. ad Quom. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Parasf. c. 51 f. Item Long. Past. III, 106, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοί. Aelian. V. H. I, 2. Phalar. Ep. 8, διδοὺς ἐγγυητὴν — ὃ τάχα ἂν καὶ ἐπέισθην. Et alia, quae Hemst. iam dedit T. I. Somn. c. 7, ubi καὶ τὸ δαίω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκίμειτον δι' ἡμᾶς. Et sic virorum doctorum coniecturae facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de Calumn. cap. 30 pr. pro τί οὖν χρῆναι ποιεῖν; legas, τί οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν) Ex Aegypto & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Λιβύη πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib. 1: *Quin & foecundas sibi conferat Africa menses*. Sic Africa cum spicis. Claudian. lib. 2 de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13, & vitam Commodi a Wor-

tone Anglice scriptam, 211; ubi de classe frumentariarum navium plura. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Εἶπετο μεθ' ἡμῶν) Phrasis Aristophanis Pl. 824, Ἔπou μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἔπou μοι, *sequere me, non tecum*. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet Hom. Il. K, § 16, Ὡς ἴδ' Ἀθηναῖον μετὰ Τυδείος υἱὸν ἔπouσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ & αὐτῶν in Apocal. VI, 8, item XIV, 13, quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἔπouσθαι μετὰ τινος pro τινι, iam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. REITZ.

ead. l. 7. Καί με) Pro ὅς με usurpari, pluribus monet I. Elfn. ad Evang. Luc. XV, 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνυπόδητος) Alibi ἀνυπόδeτος penult. brevi. Vid. ad Asin. c. 16, ubi utrumque probatur. REITZ.

ead. l. 12. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμιοι audiebant; consule Poll. & Baif. 140. SOLAN.

ead. l. 16. Μακρὰ χαίρειν) Nondum probo illud μακράν. Vid. supra Bis Accus. c. 21, ibique allegata. Adde Rhet. Praec. c. 10, ubi praeter cetera iam indicata, recte etiam μακρὰ χαίρειν legitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐνδεδεκς) Mendosa scriptura Scholio huic ansam, ut & multis aliis, dedit. SOLAN.

Pag. 157. l. 1. Περιηγούμενον τὸ πλοῖον) Benedictus, *navim circumagenti*. Quod quis intelligat? & quanto melior Micylus, *per navigium circumcirca praeunte*? GRON. Similis phrasid supra Διαβ. c. 5, περιηγητὴς τῆς εἰκότος, ubi vide Tollium. KUSTER. Vid. N. Δ. XX ipso initio. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπισσευμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatride c. 16, ubi iunguntur ὑπέβηττε μύχιον, & ἐχρέμπετο ἐπισσευμένον. Sine dubio ibi significat, *de imo pulmone tractam pituitam emoliri*: itaque hic etiam ad vocem ex imo quasi recessu attractam & prolatam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim sibi vellet τὸ ἐπίτροχον; Neque tamen confusionis notionem ausim excludere, cum videam in Ἑταιρ. X, (p. 242.) ἐπισσευμένα γράμματα, per festinationem varie tractas & sibi permixtas. GESN.

ead. l. 13. Συνεσπειραμένους) Confer supra hoc Tom. ad Dipf. cap. 6. REITZ.

ibid. Ἐλευθέριον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, ἑλευθέριον. De coma Atheniensium. SOLAN.

Pag. 158. l. 1. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. GUYET. Ἐμπαλιν ἢ) Genuina haec scriptura, quam Ven. edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ, quod & interpreti & Bourdeletio fraudi fuit. De Pallene vid. Polyæn. Strat. VII, p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses senes comam alebant, & ornabant, quod locus Thucydidis a Nostro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἑρσεί κροβύλον ἀναδύμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ ἰώντων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτῃ ἡ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco Stephanus ἐν ἑρσεί coniunctim legere iubet, ut apud Suidam legitur, & Etym. m. auctorem; quod etiam Hudfsono placet, & confirmari luculenter potest ex Clem. Alex. p. m. 58 A. ubi ad hunc Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydidem cum Scholiis vid. etiam Eustath. ad Homer. II. Γ. De cicadis istis, & Meurf. lect. Art. I, 1, & de fort. Athen. p. 6. Philostr. 837. SOLAN. Ἐμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse: vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522, ubi ceteroquin aequae imperite interpunctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur, Thucydidis I, 6: Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς (obserua hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἑρσεί κροβύλον ἀναδύμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ ἰώντων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτῃ ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus

etiam utcumque illustrant obscura sane Luciani verba, ἐν τοῖς ἰωσιν, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam affecutus sim, asseverare nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso Thucydidis loco. GESN.

ead. l. 3. Κρώβυλλον) Crobylus crinium plexus in acumen desinens, de quo Thucydides in primo. Plutarch. in libello de tacente Pythia. Tertull. lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium Greg. Nazianzen. Κεκροπίδας τέττιγα πλόκων ὑπὲρ νύκτα γαίης Γηγανέες. — COGN. Legend. interpr. Aristophan. ad Nub. Tzetz. histor. 301, Chil. 10. BOURD. Κρώβυλλον, seu κρωβύλλον, legendum. GUYET.

ead. l. 9. ΛΥΚ.) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν βύρσων τὰς ἐπιβολὰς) Quo instructior navis, tanto plures habuit pelles & coria ad usum, quem Pol-lucis verbis licet describere I, 120: Τὰ δὲ ὅπλα τῆς νεὸς δέρ-ρεις καὶ διφθέραι — πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contra tela varia) ἀντ-ισσφίζοντο, βύρσας προσηλθόντες πρὸς τὰ τευχίσματα τῶν νεῶν, ὅπως ὁ σίδηρος ὀλισθάνῃ πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadit & aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illam frangit. Interim vi-deri & numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαί, vestigia imperium, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haesere, telorum. Quod si cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi σιταγωγῇ, non bellica: ille ἐπι-βολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter iniectiones vel im-positiones coriorum, ipsaque adeo iniecta & affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse Micylum video. Sed neque dis-simulanda Schefferi sententia de mil. nav. II, 5, p. 141, qui intelligit ipsa vela e pluribus pellibus confuta, quibus proin-de numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solemnis illa in nau-tica re τῆς ἐπιβολῆς & ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam Scheffer. p. 235. GESN.

ead. l. 14. Τῶν κεροῖακων) Hic certe κεροῖακες non sunt ex-trema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum Micyllo in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas an-tennas, & eadem earum extrema comprehendere: quasi tu dicbas funambulorum extrema eius funis, per quem currit, ma-nibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam Lucanus VIII, 177, & X, 495, Graeca voce ceruchos vocavit, rudentes, quibus ab

utroque suo cornu suspenſa. antenna libratur, & ad malum alligatur: quod videre licet apud Schefferum de mil. nav. lib. II, 5, p. 145, itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic ſignificationi: neque enim ipſa tantum extrema ſ. cornua antennarum ſunt οἰαξ quidam, clavus, ſ. gubernaculum; verum vel maxime ille tranſverſus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte ſic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cuius baſis ſit in ipſa antenna, angulus autem vehementer obtuſus, unde breviffimum perpendicularum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφή Schefferiana oftendit. GESN. in Schol. col. 2. l. 2. Κάρια) C. Κάρινα. quod & adſcripſit Voſſius, citato etiam Apoll. in Poliorc. teſte Gronovio. SOLAN. Immo κάρινα ſine dubio hic legendum. REITZ.

Pag. 159. l. 4. Ἀποσοβοῦντα) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπένδοντα. Sic φεύγειν παραſείσαντα, ſcil. τὰς χεῖρας. Caſaub. ad Char. Theophr. ΓΥΓΕΤ. Hic locus oftendit, apud Suidam non male legi ἀποτρέχουμεν, ubi ἀποσοβόμεν exponit; quamquam aliter doctiſſimus editor ſentiat. SOLAN. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus ſit, etſi id in σοβεῖν, & in παραſείειν interdum lateat. Nam ἀποσοβεῖν eis, pro facere, abire, non infrequens. Vid. ſupra ad pr. Imag. c. ult. Adde Long. Paſt. I, pag. 73 f. ed. Moll. ὅρᾳ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγραν, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνώκωτα, quod recte ibi converſum, citatio abire gradu decreverat. Mollius id rarum ait, & ex Suid. tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν Μένανδρος. Adde Noſtrum infra Sympoſ. & Thom. Mag. tria haec Luciani teſtimonia afferentem, exponememque ἀποσοβῶ — παρβαλέως ἀπέρχομαι. Sed & σοβεῖται παῖς τοῖς ποτηρίοις συχνοῖς, prope- rat puer &c. aliaque de περισοβεῖσθαι κύλικας habet Bergl. ad Alciph. I, p. 87. REITZ.

ead. l. 13. Εἰκοσι καὶ ἑκατὸν) Plut. Dem. navem memorat CCLXXX &c. (Baif. 42.) de qua & Athen. V. SOLAN.

ibid. Ἐλσγεν) Ἐλαχεν corrigit Haſaeus in nov. Theſ. Theol. Philol. T. II, p. 718, col. 2, (quod mihi humaniſſime indicavit clar. noſter Jac. Odé) ac plane perſuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non poſſit, cum navis haec eſſet Athenis, illa in Aegypto ſit fabricata; nec Lucianus cum ναυπηγῶ, ſed cum ναυκλήρῳ & nautis, ſermocinetur, ut patet deinde. Iam igitur vertendum: ſed interea, dum ſermones caedimus, quanta navis? Longitudinem conſtituit (tribuit, dedit) navis fabricator viginti & centum cubitorum &c. Pariſinae inter-

pres Micyllus verba illa, *aiebat navis fabricator*, plane omisit; forsan quia sensum non inesse vidit. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Προτόνω) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti & restitui posset; sed non aliter veteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur *κέχρηται καί*. Sed neque Ox. nec *Fl.* agnoscunt. SOLAN. *ead. l. 2. Χρυσούν χονίσκον*) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est *χηνίσκον*. De chenisco multa Colvius ad Apul. BOURD. Pro *χονίσκον*, quod plerique impr. praeferunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed Ox. Cod. *χηνίσκον* agnoscit, uti emendare iusserant bene multi. Vid. Salmas. 404 C. Plin. Exerc. SOLAN. *Χηνίσκον*) In vitis edd. sic dudum edi volui; hae enim male, *χονίσκον*, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitaret, conferat modo supra, 2 Ver. Hist. cap. 41. Viderat iam Brod. vulgatam sic corrigendam, Thes. Crit. part. II, p. 457. Iam vero, cum & *χηνίσκον* in Ox. reperiatur, nullus haesitationi amplius locus. Guyetus adscripserat: i. e. ἡ ἐπίκειται χρυσούς χηνίσκος. Sed de illa constructione nemo ambit. REITZ.

ead. l. 4. Τὴν ἐπ' ὤνυμον τῆς νεῶς) In hac navi & tutela & *παράσημον* videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. Salmas. Exerc. Plin. p. 403, & de tutelis navium collecta a Meursio ad Lycophr. p. 131 seq. Sed omnium disertissime Scheffer. de mil. nav. III, 1, qui neque hunc locum praetermittit p. 175 pr. GESN.

ibid. Ἐχουσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ *πρόρα*, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt: unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, & quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino Virg. Aen. X, 136: — *Aeneia puppis Prima tenet, rostro Phrygios subiuncta leones; Imminet Ida super profugis gratissima Teucriis*. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγές) Salmurienſis, cetera enim ornamenta, picturae, veli *parafium flammum*. Quid *παράσιον* Graecis, Latinis *parafium* sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum censeo τοῦ ἱστίου *καρχήσιον πυραυγές*. Nam *καρχήσιον* fuit summa pars mali,

per quam funes traducuntur: teste Servio. Paulo post in hoc ipso dialogo: καὶ τινὰ λαμπρὴν ἀστὴρα, Διοσκουρίζον τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio confedissee. Vide Polluc. l. 9. Macrob. l. 10: *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τράχηλον dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πτέρῳ & καρχησίῳ idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἡλακάτη, & δωράκιον. Fuerant autem carchesia-picta & minio illira, ut flammei essent splendoris. Apul. XI Metam. *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic edd. veteres. Sed recentiores: *splendore sublimis, insigni carchesio conspicua.* Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: *splendore sublimi insignis, carchesio conspicua*, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. Catullus: *Lucida qua splendent summi carchesia mali.* GRAEVI.

ibid. Αἱ γραφαί.) Adscriptit Hemsterh. vid. Duk. ad Thucyd. VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiaf. Thucydideum σημεῖοις interpretetur καταγραφὰς τῶν τρηπῶν, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed & de παρασημοῖς ac tutelis navium cogitari possit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰστίου τὸ παράσιον) Nomen ignorabile nobis παράσιον, nescio an satis cognitum Scheffero, qui *Parasiam* appellat de Mil. Nav. III, 1, p. 170, ac 175, quod alias παράσημον est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. Παράσιον ergo puto illud esse, quod alias vocatur σιφάριον, supparum, velum minus, splendidi coloris, maiori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, Alexandrinis. Seneca ep. 77 pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba confistit, & ex ipso genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet supparum intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aequè adurvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo iubentur esse contentae: supparum Alexandrinarum insigne est.* Convenit color suppari. Seneca Medea v. 325: *Albo rubicunda tremunt suppara velorum.* Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, & ille alter Lucani V, 429, *Summaque pandens Suppara velorum*, ut hic ἰστίου τὸ παράσιον. Videtur autem velo ita fuisse impositum, ut anten-

nam communem haberet, *pede* autem, h. e. extremo s. angulo uno, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin *summam partem veli* videretur appellare Seneca l. c.) sed illud quoque, quod Isidorus etym. 19, 3, *unum illi pedem* diserte tribuit, & Scholiastes ad Lucani l. c. describit *suppara*, *vela minora in modum deltae literae*. Hinc iudicabunt viri maritimi, in quantum conveniat *supparis* cum *Topzeilen*. Unum illud addo, ex hoc ipsa forte loco hausisse Schefferum, ut *Parasiam* pro *παράσημα* diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in *supparo*, ut hodie in vexillis s. *vlaggis* insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse constaret. GESN. τὸ παράσιον) Hafaeus Theol. Phil. T. II, p. 719, Graevium reprehendit, qui Florentinae *καρχήσιον* amplectatur; cum id sit glossema vocum τοῦ ἱστίου παράσιον, nec facile dici ἱστίου καρχήσιον, sed solum καρχήσιον, ut Lucian. ipse mox dicar, & nusquam sit in navi καρχήσιον, nisi ἐν τῷ ἱστίῳ. Adeoque pro vulgato παράσιον, docet legendum τὸ παράσειον, intellecto μέρος, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τοῦ καρχήσιον, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura Hafaeo assentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a Graev. plane aberrante, in prodenda FL scriptura, quae non καρχήσιον, sed παράσειον, aequae ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine & partibus vid. apud laudatum Hafaeum l. d. REITZ. Nondum poenitet sententiae de *παράσιον* s. *παράσειον* nostrae, postquam tuo indicio, vir praestantissime, de Hafaei sententia edoctus sum. ἱστίον non malus est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. Παράσειον neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: & si lubet omnino a verbo *παράσιον* derivare; quidni huc etiam referamus, quod e Seneca protulimus de *supparo*, *Nulla res aequae adiuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur, promovetur, παρασείεται*. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte παράσιον, unica vocali mutata, & transpositis literis, fuerit σιπάριον, aut σινάριον. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. in *Addend.* ead. l. 7. Στροφεῖα) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, & ipsa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video. SOLAN.

ead. l. 9. Στρατοπέδῳ ἃν τις εἰκάσειεν) Nihil ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad Plinii Paneg. 31, 2, homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Poruit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse *εἰταγωγὴς*. GESN.

ead. l. 13. Πηδάλια) Plur. num. Confer supra Toxar. c. 6. REITZ.

ead. l. 14. Ἀναβαλαντίας τις) Omissam in edd. voc. *τις* adscivimus ex Mf. Reg. 2956.

in Schol. col. 1. l. 1. Τοῦ ἰστοῦ) Sic legitur pro ἰστοῦ, nescio, errore typographico, an sic in Scholiasta ipso, ex alio Luciani Codice. REITZ.

Pag. 161. l. 9. Ἀκάμαντα) Cypri promontorium. Ptol. Ortel. GUYET. Mons & promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum & Asiam tendunt. PALM.

ead. l. 11. Χελιδνέας) Χελιδονίας πέτρας Stephanus vocat. GUYET.

ead. l. 15. Κατ') Sic L. & Fl. optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Ἀπόξυροι) Conf. supra Prometh. sub init. ubi ἀποτομοί τε — πέτραι edd. Ἀπόξυροι vero Codd. A. P. L. quam varietatem Hemsterh. non retulit in suum locum; quia in nota Solani indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι esse in Rhet. c. 7. REITZ.

ead. l. 9. Διοσκοῦρον — ἐπιπαθίσαι) Et supra hoc ridens narraverat, pro Merced. c. 1. REITZ.

ead. l. 17. Τὸν Μαλέαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλέα. In O. vero, & Fl. τὸν Μαλέαν, quod secuti sumus. SOLAN. Guyet. Μαλέα legens adscripsit esse ab ὁ Μαλεύς. Ego Μαλέαν cum Thucyd. III, 4 & 6, servavi, quod indicat Casaub. ad Strab. XIII, 916. Apud Strab. Μαλίαν frequenter, interdum & Μαλέαν. REITZ.

Pag. 163. l. 2. Ἡ τοῦ Νηρέως ἡλ.) Mentem Luciani hic non satis assequor, aut cur Nereum hic adsciscat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβοήσομεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβοήσομεν praefert, cum prave in omnibus impr. sit ἐκβοήσομεν. Vid. Ἐπιστ. c. 21, & πενθ. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβοήσομεν, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμβ. saltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *exclamare*, id.

que firmatur etiam locis Nostri ab Solano indicatis, quibus adde mox c. 11 ἐμβοῶσιν. REITZ.

ead. l. 8. Ἡ δυσχεραίνει) Infra Philopatr. c. 1, δυσχεραίνεις καὶ ἡμῶν, ἢ ἐκκακῶσθαι. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνου) Glossema videtur. GUYET. Optime. Eiciendum ergo. REITZ.

ibid. Ἐν χροῖ ἡ κουρά) Vid. notam ad B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβοῶσιν) Quod I. praefixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi versum inchoat. REITZ.

ead. l. 15. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopatr. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα, Nigrin. § 6 f. REITZ.

Pag. 164. l. 5. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi iocetur, hoc veri subesse oportet. SOLAN.

ead. l. 6. Στέγειν) Mf. Ox. σέγ' ἄν, pro σιγᾶν. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Τοῖς ἄλλοις) Τοὺς ἄλλους ἄπ. ἐν ἀκινδύῳ σοι habent V. C. D. M. Quare posteriora inde adscivi, cum ante ederetur ἀνακινδυνεύσαι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἂ δεῖ, & pro τὰ l. αὐτά. REITZ.

ibid. col. 2. l. 6. Εὐθυμία) Ἐυθυμία legend. Wetsten. bene monuit. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Κοινὲς Ἐμᾶς) Phrunut. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120: Quoties aliquid inveni, non exspecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico. BOURD. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. Ἐμᾶς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἐρμῆς postularetur. Casaub. ad Theoph. l. d. explicat quidem proverbium; sed haec Luciani allegans Ἐρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἐμᾶς, nihil muto, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. REITZ.

ead. l. 13. Δώδεκα — Ἀττικὰ τέλαιντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

ibid. Εἰ πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογίζοιτο) Benedictus, si quis ad minima usque supputarit. Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus eius, &c., si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit Micyllus, qui vertit, etiamsi quis communiora tantum computaret: quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum

communiora intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur, sed rudius generaliusque ediderit. GRON.

in Schol. Ναυτικά) Quid respiciat, incertum. SOLAN.

Pag. 166. l. 11. Οὐρίφ) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur *οὐραίφ*. SOLAN. Οὐρίφ rescripti, quia sic solet ap. alios, & ap. Nostrium. Supra 1 Ver: Hist. c. 5, *οὐρίφ ἀνέμφ* &c. REITZ.

Pag. 167. l. 4. Εἰ καὶ) Vocula *ei*, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, haecenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς γὰρ) *Ὡς* leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* sic bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id non feci, quod & vulgare suos defensores est repertura. REITZ.

ead. l. 7. Τριάρμωνα) I. e. *μεγάλα*. GUYET.

ead. l. 9. Ἐν Πειραιεῖ) Sic & infra Dial. Meretr. VI, recte. Et Aristoph. Pac. 144, licet metri causa detracto iota, *ἐν Πειραιεῖ*. Est enim cas. rectus ὁ Πειραιεύς. Vid. Strab. IX sub init. Alciph. I, p. 258; ne credas Πειραιεῖ legendum, ut Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ c. 20, & alibi. Sed & Πειραιεῖ sine praepos. Alciph. III, Ep. 7 f. καὶ Πειραιεῖ βαδισύμαι. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν γέλῳτι — ποιήσεσθε) Sic supra Quom. Hist. c. 32, Tox. 22 &c. REITZ.

ead. l. 15. Ἀποπλευσούμαι) Fut. 1 circumflexum Attice, cuius exempla frequentia vide ap. Maitt. de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricae adscribens, tamen ex Thucyd. & Xenoph. multa affert. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὑποστάντες) I. e. *subsidentes*. An ἐπιστάντες; ut respondeat τῷ ὥστε ἐπιστὰς μικρὸν. GUYET.

ead. l. 9. Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν) An sic legend. ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτησόμενους — ἀκμῆτας δύνασθαι νεῖν; GUYET. Non opus est mutato. Vidimus eiusmodi nominativos non semel. Adde & infra Gesnerum ad Philopatr. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 11. Πρὸ τοῦ) Legebatur antea in omnibus impr. πρῶτον. Sed scribendum est aut πρὸ τούτου, aut πρὸ τοῦ, ut c. 30, & Mss. c. 2. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐροδίας τελετήν) Horum mysteriorum meminit Pausan. p. 72, 23, non quidem titulo Ἐροδίας, sed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπερμαζῆς) Th. Mag. h. v. haec Luciani af-

ferens habet: ὑπερμαζῆς γὰρ, ὃ Ἀδελφάντι. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer Alciphro. I, Epist. 18 pr. REITZ.

Pag. 169. l. 1. Ἐς τὸν κάλπον) Vid. Ἀ. μισθ. c. 6, cum nota nostra, & Theorit. Schol. VI, εἰώθασιν αἱ γυναῖκες... ἐς τὸν κάλπον πτύειν τὸ γεμιστὸν ἐκτρεπόμεναι. Vid. Hartung. 657. SOLAN. Conf. idem supra Pro Merc. c. 6 f. notamque Solani, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἐπιρρόον) Subaudi κύμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίου) Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. Diog. Laërt. p. 138 C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis iam magnam partem emensos, antequam id consilii initum est. Triginta iam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani fodalibus somnia sua enarrantibus. SOLAN.

Pag. 170. l. 15. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιση.) Benedictus, paulo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. Miccyllus, paulo ante quam ad Dipylum pervenietus, circa extremum hemistadium. Nescio, cur illis sic placeat obscuris esse & vagari; cum clare dicat, vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, assumat. De morte Peregrini: οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. GRON.

Pag. 171. l. 4. Ἐπιμετρήσω) Conf. Philop. c. 24 f. REITZ.

ead. l. 7. Εἴ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit aliud quodcunque suavissimum: nam εἴ τι comparativum potius requireret, si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen retipi, quia ex Codice est. REITZ.

Pag. 172. l. 5. Τὰ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα: vos animae viles, in vobis iactura & periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti conscensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, & pronominum horum solemni fere confusione. GESN.

ead. l. 8. Κιθαρῳδόν) Amphion hic est, cuius historiam habes Ἐν Δ. VIII. Vid. etiam Plut. de Delphinibus 282 f. & Aelian. de an. XII, 45. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. *Ex. Δ. IX*, & Philostr. in Herode p. 551, de statuis Isthmi ab eo positis, οὐδ' ἂν τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν θαλάττηα. Quia cum in ea ora appulisset Melicerta, in eius honorem Isthmia Sisyphus Corinthiorum rex instituerat. Add. Spanh. qui haec & alia ex nummis illustrat. SOLAN.

Pag. 173. l. 3. Ἀγορεύχθαι θησαυρὸς) Respicit hic thesaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo Philostr. Herod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus liquet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡσιόδον) Iubet Hesiodus *Erg.* 405, οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βούν τ' ἀροτῆρα comparare. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶκος) Οἶκον foris legend. Hesiod. οἶκον μὲν πρώτιστα &c. GUYET.

ead. l. 7. Ἰσθμοὶ καὶ Πυθοὶ) Absurdum hoc: de Attica enim sermo est. In Ox. Ms. καὶ λίθοι, sine Ἰσθμοὶ. In *FL* Ἰσθμοὶ quidem, sed etiam λίθοι pro πυθοί, etiam depravate. Sed quis eiusmodi vulnera absque Mss. Codd. ope sanare possit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, & comprehendere possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacra est. Si πλὴν superioribus adiciat plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὁλίγα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere & secare nolim. GESN. Cl. Bel. de Ballu, Mss. Regg. 2956 & 2959 auctoritatem secutus, ita hunc locum refinxit & interpunxit: πλὴν ὅσα δῶμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. J'ai déjà acheté tout le territoire d'Athènes (à l'exception du thym & des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme &c. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdum non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα δῶμον καὶ λίθοι, viderint alii.

ead. l. 11. Ἐνυδρον) Foris εὐνδρον, quod & Guyet. adscripsit, pro quo tamen crebro ἐνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. Εὐ— tamen hic praefero propter additum εὐκαρπον. Ut recte εὐνδρος supra 1 Ver. Hist. c. 28, & Rhet. Praec. c. 7. Sed & alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ.

Pag. 174. l. 15. Δημοκράτης) Demonstratum innuere vide-

tur Herodis mimicum, Philostr. pag. 554, & alibi, ut 559. . . (ubi quidem Δημοκράτου habent.) SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Εὐμογέθους βάρβαροι) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. Apud Athen. lib. I. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ὄραν) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἢ κείνῃ καλεῖσθαι κατὰ τὴν ὄραν. GUYET.

ead. l. 12. Ἐλαιον) Antiphanes μέρον ἐξ Ἀθηνῶν apud Athenaeum 27 E. Melius conveniret ἀκαπνον, quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 13. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto ditescat, curaturum, sibi ut in promptu sint fassamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretis, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est Strabo L. XI, qui id vocat ἀκάπνιστον, & Plin. L. XI, 15: Cum eximuntur mella, apes obigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avidae vorent &c. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum iniuriam sentiunt mella, vel minimo contactu roris acescentia. Et ob id inter genera servatur, quod acapnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt mel sine fumo, ut docuit ὁ πᾶν Reinseus L. III Var. Lect. 4; hoc vero Nostro est μέλι ἄπυρον. GRAEV.

ead. l. 14. Καὶ λαγῶς) Λαγῶ scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. l. e. ubi νεῶ quoque pro νεὸς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταῦς, ἀλεκτρον, singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, & οὔς quoque in οὔς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, iam Guyeto assentior. REITZ.

Pag. 176. l. 3. Ἀποφερέτω) Sic Verus fecitavit, teste Capitolino, in magno illo convivio, de quo c. 5 loquitur. SOLAN.

ead. l. 6. Διονικός) Nominatur quidam Dionicus in Συμπ. Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑπῆρξεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. & Fl. ὑπῆρχεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἱ μὲν διανομαὶ) Attici testamentum sugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritum distribuendam quotannis reliquerat. Vide Philostr. v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis & de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto:

lectis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550, mecum, credo, senties. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἀπομακρυνμένη) Theocr. in Ἀδωνιάζ. οὐκ ἀλέγω μὴ μοι κενεᾶν ἀπομάξης, subaudi χοίρικα. GUYET. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. 253. SOLAN.

ead. l. 7. Οἶσθα οὖν, ὃ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς χρόνης ὁ παῖς οὗτος πλοῦτος ἀπέρηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορῆ-
ραγῇ, πάντα οἷχεται) Interpres: ergo scis, Adimante, quam tenui de filo puer iste Plutus dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadvertum. Nam quid, amabo, est παῖς πλοῦτος; Quis unquam fando audivit de puero Pluto. Nescio sane, quem sibi interpretes finxerint puerum Plutum, quem nemo poëta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, & necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus Antonius Schultingius Iuris Antecessor ordinarius, Collega mihi coniunctissimus: nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc sensu, quam tenui de filo omnes hae divitiae pendeant. Atque sic sensus planus est & facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex Herodoto locum, qui est lib. III, c. 19, καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός. Quam ineptum & ridiculum foret, si isthic legas παῖς στρατός; sed aequè ridiculum est illud apud Lucianum παῖς πλοῦτος. L. BOS. Ὁ παῖς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem & adscripserat Guyet. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὗτος πλοῦτος adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum Hagenoënsis libri haberem illud i intrusum, quod olim, nescio meo, an superioris alicuius possessoris, obelo confixum videbam. GESN. in Addend.

ead. l. 11. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὃ Λυκίε; ἔτι, ὃ ἄριστε) ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὃ Λυκίε; ΑΤΚ. Ὅτι, ὃ ἄρ. MARCIL.

ead. l. 13. Εἰ ἔτι) Ἀρτι legendum videtur. GUYET. Immo si ἔτι simpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At si pro iam tum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significatu retento, ipso momento, quo accubas, sive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἀρτι tamen non respue-
rem, sicubi invenirem. Sed possis & ἡδὴ coniicere, quod di-
ctantes ἰδί pronuntiabant. REITZ.

Pag. 178. l. 6. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit I. Elfnier. Obs. ad Galat. V, 4. REITZ.

ead. l. 7. Τό, τε) Τό ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet. Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τόγῃ ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen annexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέβαιον requireretur. REITZ.

ead. l. 15. Οἶδα μετὰ) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

Pag. 179. l. 2. Χοινικίδα) Sic impr. plerique & Ox. quae vox paulo insolentior editori l. visa est, adeoque χοίνικα reposuit. SOLAN.

ibid. Τῆς εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπηρεάζω dativo, non genitivo, iungitur. GUYET. Laudo, & εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror. REITZ.

Pag. 180. l. 6. Πεντακισχιλίου) Quingenta millia pro quinque m. dederat Bened. REITZ.

ead. l. 7. Ἀρχῶν) Interpunctionem mutavi, cum legeretur προκρίθεις, ἀρχῶν ἀριστος &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὅμοιον) Ἀν ὁμοίως; GUYET. Ὅμοιως) In omnibus scriptum est ὅμοιον, prave haud dubie: ego mutavi. Vid. Προμ. c. 10. SOLAN.

Pag. 181. l. 5. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Iliad. B, 554. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξ Ἀρκადίας) Afini nempe, Arcadiae pecuaria Persio. LA CROZE.

ead. l. 12. Ἐς τὸ Περσικόν) Ἀ la Persane. GUYET. Sic eis τὸ κρεῖττον, optimo modo. Et sic fere Aelian. IV, 4, eis τὸ σχῆμα τινός, vel eis ζῆλον τινός ποιεῖν, ad imitationem, figuram, modum quendam quid facere, Herodiano frequens. REITZ.

ibid. Περιπαγῶν — τὸ χεῖρ) Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, 127, 20, & Ἑλλ. II, p. 266, 30, quo alludere videtur; & Brisson. Persic. I. Hunc autem morem aperuit mihi lo. Chardinus, qui cum apud Persas esset, praetereunte rege, vidit hodiernos Persas manus ita manicis inferentes, ut altera alteri applicetur. Non affecutus est Lydiat. Marm. Ox. pag. 68. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ ἄλλως) Mirum sane, in tot peregrinationibus equo nunquam usum. SOLAN. Ad haec cl. Bel. de Ballu; Dufoul, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s'étonne de ce que

dans tant de voyages Lucien ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement!

Pag. 182. l. 13. Ὡς Ἀδείμαντος) In Mf. Reg. 2954. Ὡς Σάμιππε: unde cl. Bel. de Ballu personam Adimanti huc inferendam putat, hoc modo: — τὴν χειρὰ. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὄρες, Ὡς Σάμιππε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ. ead. l. 17. Συμπαραδρεύειν) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cuius hanc vim esse sentio. Forte iam adscripsit hunc locum vir doctissimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opusculi sui de Δις παρόδοις. GESN.

Pag. 183. l. 4. Τὰ ὅπλα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 7. Κεγχρηαῖς) Sic edd. Κεγχρηαῖς emendat Solan. vid. eius rationes supra Quom. Hist. c. 29. At Κεγχρηαῖς sine diphthongo affert Waff. ad Thucyd. VIII, c. 10, ex Polyb. ubi sic semper. Quamvis ap. Thucyd. Scylac. Strab. & Philostr. ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgaram scripturam, quia & supra l. d. in Quom. Hist. Κεγχρῶν cum vulgo librorum servavi, & Th. Mag. indicante ibid. lensio, utrovis more scribi, etiam observat. REITZ.

ead. l. 8. Διαλάβωμεν) Corrige διαβάλλωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. & Ox. erat. SOLAN. Vel διελάσσομεν, l. διαπεράσσομεν, l. διαπλεύσσομεν, malit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 9. Ἀρτίμιδι δὴσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥαδίως ἀρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque Benedictus, capis civitatibus immunis, & praefectis ibidem facile relictis: cum Micyllus pariter dedisset, ac civitatibus nullo deficiente capis, praefectisque ibidem facile relictis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, & distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἀρχοντας ἀπολ. Sic enim & solent scriptores loqui, & sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλίου καὶ ὄρεινῆς Κιλικίας, utraque Ciliciae oram, maritimam videlicet & montanam. Si enim ὄρεινῇ ποῦ est παράλιος, non potest ferri ora: & cur non simpliciter maritimamque ac montanam Ciliciam? GRON.

Pag. 184. l. 6. Ἀποδιδράσκεις — τὸν κατάλογον) Hanc paraphrasin alibi observare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλογον legit interpres. GUYET.

ead. l. 12. Οἱ δὲ) Pro alii vero usitatum esse, permultis docet I. Eln. Obs. ad N. T. I, p. 347. REITZ.

Pag. 185. l. 3. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi potest ex Hom;

II. Θ, 110, Τρωσὶν ἐφ' ἰπποδάμοισιν ἰδύνοντες, & ex Aeschyl. Agam. 61, ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. VIII, 7, aliisque multis, quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68, 69. REITZ.

ead. l. 10. Εἰκοσὶν) Μυριάδας scil. GUYET.

ead. l. 12. Τῶν πλοσίων) Et si οἱ πλοσίον alibi rectius & usitatius, ut supra Necyom. c. 16 med. μηδὲν τοῦ πλοσίων διαφέρειν, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16, hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προεστίων. REITZ.

ead. l. 14. Κατέαξε) Κατέλεξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγω vel ἄγνυμι aliter frangendi intellectu positam, memini. Sollicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, conscripsit, delegit, quod solemne in hac re verbum est, unde paulo ante κατάλογον dixerat. A facile in A transiit, post quod E sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex KATEΛΕΞΕ, KATE-AΞΕ. GESN.

Pag. 186. l. 12. Τριάκοντα) Aberat Piraeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres iam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16, & notam nostram. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς ἀναγραφῆς.) Ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic ἐπὶ τῆς, ὑπὸ μάλης, & sim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, & quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλη, columella, cippus, altum magis opus, quam longum aut latum? & quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter T & Γ literas: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. Columella, cippus, pila, cum stant, scriptis servandis, & ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum eversa iacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. GESN.

ead. l. 16. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ἰδεῦς. GUYET.

Pag. 187. l. 3. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανείσθαι τὴν γνώμην) Non sine menda. MARCIL. Additamentum videtur. An παραφροναίς τὴν γνώμην; οὐδὲν ὕγιές. GUYET. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe

qui omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σέγε, vel simile quid, scriptum fuerat, & πρὸ τοῦ, pro παρὰ τὸ. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud ferendam sententiam*, i. e. tuum est iam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ πέρα τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, *tibi adest*, ad te venit ordo &c. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ὕπας) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, & simil. GUYET. Exempla vid. apud L. Bos de Ellipsi. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 188. l. 12. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Mf. Ox. & Ven. 2. habemus, vulgata προκαλεῖται nihili est. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Προσκυνέτωσαν ἡμῖν) Προσκυνέτωσαν ὑμῖν. MARCIL. Προσκυνείτωσαν ὑμῶν) Marcilii emendarionem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω coniunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἀρχὴ moris autem, quem tangit, illustre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. Ἀναβ. I, pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo Marcilio suum προσκυνέτωσαν, etsi προσκυνείτωσαν forsan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi scripti. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei assentior, modo ὑμῶν dedisset. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio suscipietur, aliquid hic ommissum; forte quod noller librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἀρχῶ. GESN.

ead. l. 10. Ἀν) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, conicio tamen αἰ delendum. REITZ.

ead. l. 11. Μετελεύσομαι) Negat Pollux in ἥκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III, pag. 151 f. Hom. Il. Θ, 12, & alibi. & compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsan patebit ex Indice, ne alios addam, quia nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam Th. Mag. v. ΑΠΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore iure; vid. Hemst. T. I, p. 181 sq. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκστάδιος) Extra stadia tua iam es, stadia imperii tui peracta sunt. Male interpretes cum ἑξαστάδιος confundit, sex stadiorum vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἐκστάδιος, uti recte scribitur in Ven. 2. B. 1. & 2. & P. ut ἐκπορδός, ἐκπρόθεσμος &c. In L. Schol. & Fl. ἐξοστ—.

Lucian. Vol. VIII.

K k

In O vero & reliquis ἐκστ— neque Graece, neque vere; cum unicuique decem *stadia*, ex ratione supra ad c. 16 inita, assignari oporteat; & re ipsa assignata ex 35 pateat, cum Luciano remanserint decem. SOLAN.

Pag. 190. l. 14. Ταῖνιά λευκή) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regum. SOLAN.

Pag. 191. l. 15. Νεῶς) Νεῶ plurale corrigit Guyet. certiore iure, quam supra c. 23 λαγὼ pro λαγῶς. Nam cum οὗς hic addatur, facile suspicaris, etiam νεῶ plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale οὗς per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso εἰκόνες, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin Guyeti emendationem, in viis edd. recipiam. REITZ.

Pag. 192. l. 2. Ἐπὶ πλείστον) Glossēma videtur τοῦ ὅτε μάλιστα. GUYET.

ead. l. 5. Ἀπαλλαγὴν) Mutationem dederunt. Redde decessum. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει, & simil. GUYET. Habimus supra c. 36 pr. REITZ.

ead. l. 15. Δακτυλίους) Veterum ea erat superstitio, ut annulis magicis multas & miras virtutes inesse putarent; vid. & φιλοφ. SOLAN.

Pag. 193. l. 13. Μηδένα) In L. ἴσως μηδένι. Quocunque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego μηδένα οὕτως εἶναι ἀνέραστον ὅτφ &c. existimo a Luciani manu profectum. Quamvis enim raro ἀνέραστος active ponatur, sic etiam usurpari movent grammatici. SOLAN.

ead. l. 16. εἶναι) Non adderem, si in pluribus abesset. Iam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi, ut Necyom. § 16, τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε. Confer & de Calumn. cap. 16 ac 20, & Pseudol. c. 6, ubi ὃν, οὔσα, & εἶναι redundare, pluribus vidimus. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον) His utitur Iac. Elfner. ad exponenda D. Apostoli verba in 2 Ep. ad Corinth. XI, 23, ubi ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτούς. Sed ut ellipsis ista rarior, ita Lucianēum illud ubique obvium. REITZ.

ead. l. 8. Δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Corrupta sunt haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece scit, inde eliciat, quod dici oportuit, hoc enim unum superest, cum alia suppetant omnia? SOLAN. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα.) Conf. μηδὲν δέη ad Rhet. Praec. c. 18 f. Et οὐδὲν δεήσει

Dial. Meret. 2. Aelian. V. H. II, c. 14, κατέμεινεν οὐδέν τι δέσμενος, commoratus est sine ulla necessitate; structura quidem ab hac diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2 ante med. est, οὐδέν δέσσει τὴν συγκατέρα ιδεῖν. Nondum enim persuadet Solan. vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini, *dies deficit me*, id est, destituit, aequae dicunt, ac *tela nostris deficiunt* apud Caes. legimus, ita δεῖ & δέσσει quoque interdum cum accusativo personae construi, non ἀδύνατον videtur. Sensus certe ex analogia perspicuus, *nil me destituet haec habentem*. Cum accusativo person. Steph. ex Eurip. notavit, δεῖ σε μακροῦ λόγου, & accus. rei, ex eod. ἴν δεῖ μόνον μοι. Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3 pr. σοι δέσσει. Amor. cap. 3 f. Ἀλλὰ σοι — δέσσει & δεῖ τοῖς γάμοις Alciph. III, Ep. 49 f. Lys. pag. 53 ed. Lond. οὐδ' ἐκείνοις δέσσειν χιλίων πένων. Quod si quis igitur hic legat, μοι ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia & accus. perf. & accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat, hic utrumque coniungi. REITZ.

ead. l. 14. Γρύψ) De gryphis supra dictum est ad ultima verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II, p. 393 seq.

Pag. 195. l. 5. Αὐθιμὲρὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα) Τὸ, βούλομαι repetendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 6. Εἰ τύχοι) Sic Mf. Ox. uti conieceram; reliqui εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄν ἐξῇ) Legendum ἐξῇ. GUYET.

Pag. 196. l. 12. Γέροντα) Non ergo a iuniore Luciano hoc scriptum est: aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Κατὰ δάκτυλον ἔνα) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 4. Ὃς περιθιμένον σε παύσει μωραίνοντα) Nescio, quid velit Benedictus, qui obductus te a stultitia cohibeat. Interim probo Micyllum, qui te indutum a stultitia cohibeat, GRON.

ead. l. 5. Κόρυζαν ἀποξύσας) Vid. ad Indoct. cap. 21, & de ἀποξύσας notata Hemsterh. in ed. minore Dial. Lucian. p. 26, quae in maiore non repetitur, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstinco. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπίληπτα) Hoc Luciani, item ex eiusd. Pseudom. & Reviv. & ex Xenoph. atque Simpl. in Epiet. idem

adiectiv. affert Elsn. quo prober, id in 1 ad Timoth. 2, 15; significare cum Hefych. ἀμεμπτον, ἀκατάγνωστον, quod reprehensione caret. Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 14. Καὶ σταδίοις) Ἀν δέκα σταδ'. Bene monuit I. I. Werstenius.

ead. l. 16. Ὑπνέμιον) Metaphora ab ovis subventaneis. GUYET.

Pag. 198. l. 3. Οἷχεται) Hom. Il. B, 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 3. ΓΑΥΚ.) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omissum, sedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιλέλυσαι) Th. Mag. v. ἐπιλ. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς Ἀλώοις) Ἀλῶα festum Atheniensium agriculturalum, dictum, quod in areis hac die convivium perfonabat, ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα. Δῆμπτρος. Tangit (Dial. Mer. VII f.) Cetera huius Dialogi diligenter exposui ad Petron. BOURD. Vide Scholia ad Dial. VII. Fece- rat Euripides fabulam, cui Ἀλωάδες titulus. Grot. Flor. 54. SOLAN. De hoc festo, mysteria Cereris, Proserpinae & Bacchi complectente, vid. Scholiaf. ad Dial. Mer. VII. Et Alciph. II, Ep. 3, p. 224, — ἐν ᾗσιν μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota Bergleri laevigatur ἀλῶα, in exemplis autem ab eodem allatis adspiratur, non addita ibi varietatis causa. Verum cum etymon a Scholiaf. traditum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἄλως, commora- rentur, adspirationem requirat, & apud Nostrum Dial. Mer. VII aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex Luciani edd. prioribus non perspicias, quo spiritu id scripserint, quia ab A quadrato vocem inchoantes nullum spiritum addunt. Sed ecce ad Alciph. I, Ep. 33, Bergler. ἀλῶα δ' ἦν, haec bene iam monuit, dicens: Festum Cereale. Ἀπὸ τῆς ἄλως, ab area horrei. Tunc ubi venerabatur Cererem Ἀλωάδα de qua Theocr. in Thalyssis, quae sunt iidem Halos, v. 155. Βομῶ παρ' Δάμα- τρος Ἀλωάδος. Meminit Noster (Alciph.) aliquoties huius festi. Sed semper spiritu leni scriptum, ut saepe & alibi. REITZ.

Pag. 201. l. 5. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὴν) Sic Aristoph. in fine Pacis, Τρυγῶμεν αὐτὴν, τρυγῶμεν αὐτὴν. L. BOS. Galli- ce plumer. SOLAN.

ead. l. 18. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα οὔχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 202. l. 15. Οὐδὲν — δεήσει) Confer de hac structura Rhet. Praec. c. 18 f. & Navig. c. 44. REITZ.

Pag. 203. l. 5. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad Demosth. περὶ Ἀλοήσου. BOURD.

ead. l. 13. Συντέθηκας) Malimε συνέθηκας, αὐτὴ συντέθει-
κας. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praesidet λα-
χείαις ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 206. in Schol. col. 1. l. 1. Καταλιποῦσαν) Nihil de suo
hic Scholiastes, nisi quod textum restituisse viderur, & post
συνεκάθειδες vovulas duas interseruit, quas ideo uncinulis
inclusi. REITZ.

Pag. 207. l. 4. Ἀνακλάσας) De potestate huius verbi, in-
terdum non bene intellecta, vid. supra ad Gymn. c. 7. Ad-
de hic Alciph. I, Ep. 28, ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κύσαι,
ibique Bergl. p. 115, docentem errasse Budaeum & Stepha-
num, quia ἀνακλάσας apud Athenaeum pro ἀνακλασθεῖς
poni putarint. REITZ.

Pag. 208. l. 7. Τυραννεῖν τὸ συμ.) Ter. Adelph. Ain', quae-
so, Aeschine, tu hic regnum obtines? BARTH.

Pag. 209. l. 11. Ἀπορήζομεν) Idem proverbium ap. Ari-
staenet. Ep. I, lib. 2. BOURD.

Pag. 211. l. 7. Κεραμεικῶ) Duo Athenis fuisse Ceramica,
docet Meursius: unum intra urbem, de quo hic sermo, in
quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri
solebant, qui in bello occubuisse, idem, cum Academia
de pop. Att. & alibi de Ceramico. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Ἀλλ' εἴ τινα εὖρομαι — γράων) Non opinor,
ista notare, aut bene verti ab utroque interprete, sed si quam
anum invenire possem, aut, ut alter, habere, quod nullius pon-
deris est in hac oratione; verum, sed utinam invenirem vetu-
lam! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano
sumitur. In Prometheo: εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦ-
τα. GRON.

Pag. 213. l. 1. Ὁ, τι χρῆσιν) Ita distincte ex praecepto
Grammaticorum scribere iubemur. Phrasis est cum superla-
tivo tritissima, cum positivo rarissima. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁμὴ ἔτι) Vide notam nostram ad Μισθ. cap.
21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπικεῖσθαι) Forzan ὑποκεῖσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Θείον) Sic Fl. uti Barthius emendare iubet Ad-

vers. p. 316, laudato loco, qui occurrit in Φιλοφ. c. 12. In reliquis libris Ξύον. SOLAN. Conf. supra Philop. cap. 12, & infra f. huius Dial. REITZ.

Pag. 214. l. 2. Ῥόμβον) Ad hoc verb. Schol. Mf. Reg. 2954: Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μεμιμημένον. Quam interpretationem, utpote falsam, recte reiicit cl. Bel. de Ball.

cad. l. 6. Αἰτούσης) Αἰτιώσης legendum videtur. GUYET. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic αἰτούσης, aut certe aliqua vox excidit: nam πολλά αἰτούσης est Graece magna petere; cum dicere debuerit, enixe, ut apud sese maneret, orante. SOLAN.

cad. l. 8. Μίσθρον) Aliud odii poculum est apud Origenem lib. 7 contra Celsum. De utroque a me dictum alibi. BOURD.

cad. l. 14. Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ Ξύον) Casp. Barthius putat legendum esse δέιον, & sulphur capiendum, quod in lustrationibus & incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus &c. vid. cap. 3, L. VII Adversar. ALMEL. Θεῖον Fl. &c. SOLAN.

Pag. 215. l. 9. Πρὸς τῆς κουροτρόφου) Per Cererem. Hesych. ἰν κουροτρόφος ὑφ' ἐτέρων δὲ ἡ Δημήτηρ. MENAG.

cad. l. 14. Ἑταιρίστρια) Hesych. Ἑταιρίστριαί, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 216. l. 7. Πότον) Πότες δ, compositio: ποτὲς potulenus, potabilis; ποτὸν, τὸ, πῶμα potus. GUYET. Πότον — συγκροτούσα) Supra Gall. c. 12, ὁ πότος ἀνεκροτεῖτο, ubi & de differentia nonnihil dictum. REITZ.

cad. l. 15. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον) Haec & cetera huius Dialogi interpretata sunt ad Petronium ad haec verba: commovebat valgi ter labra. BOURD.

Pag. 217. l. 1. Μαστοὺς ἐθλίβον) Plaut. Pseud. Teneris Labellis molles morsuunculae Papillarum horridularum oppressuunculae. Ovid. 1 Amor. Forma papillarum, quae fuit apta premi. BOURD.

cad. l. 2. Καὶ ἔδακνε) Plaut. loc. cit. BOURD.

cad. l. 4. Τὴν μὲν πηνύκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς· ἐπέκει- τε δὲ πᾶν ὅμοια καὶ προσφυῆς· καὶ ἐν χρῶ ὥσθι αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένη) Auditoris mentem minime percepit interpretes in his verbis, quae sic Latina fecit: galericulum quidem a capite removit, ipsa autem incumberebat similis & aequiparanda athletae alicui vehementer virili & robusto, & cuius ad vinum detonsa. Deceptus fuit ver-

bis, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφύς, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de eius coma adscititia sint intelligenda, & parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demisit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem & aptam: atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad unam usque cutem detonsa. L. BOS.

ibid. Πηνήκην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Iunge Alexand. Paed. lib. II, cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1, lib. I. Vide Herald. ad Martial. BOURD. Πηνήκην, la perruque. GUYET. Ut Iunt. πηνήκην, ita Lexicogr. vicissim etiam afferunt πνήκην hoc sensu; sed & πνήκην infra Dial. Mer. XII ad fin. in plurimis, & recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. Pell. bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. l. 5, Ὅμοία) Ἡ πηνήκη scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Ταύτην τὴν Δημόνασσαν) Ex Ms. Reg. 2955. admisimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab edd.

ead. l. 15. Τὸ ἀνδρῆϊον) Catullus: Et quaerendum unde, unde foret nervosus illud. MENAG. Idem habet Guyet. ex quo omnia surripuisse Menagium video. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια, non facile est divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me expectes: coniecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφέστρις ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. Suidas μανδύαν & βίβραν interpreta- tur, & ὑάσμα ἐξ αἰγυρίων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλα- νὶς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texi so- litas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas le- pidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, & laborem, quae ob id ἐφέστρια διηγλήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt les contes du veilleri. At forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἐφ' ἐστία, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἐφαι- στία ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme nar- rantur, nam (ut notum est) Ἐφαιστος saepe pro igne su- mitur: & erant Ἐφαιστία fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem assidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἐφαιστία, ut ex Andocide patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam & no- bis impertiaris! PALM. Vide, an festum notet. SOLAN. Marg. Parisinae: Ephestris vestimenti genus militaris est, unde Ephestria

derivari videntur. Utrum autem poema, aut canonicum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest. REITZ. Τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Boeotos in Βοιωτία comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἐφέστρια adiunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ Ἐφέστια, & intelligere domestica, patria, memorabilia & singularia patriae suae, Ἐφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eisdem lares, penates &c. habeat, notum. GERN.

ead. l. 15. Πάρεχε) Aristophan. Κακῶς παρέξω, καὶ οὐχὶ προσκινήσομαι. MENAG.

Pag. 219. l. 7. Οὐρανίαν) Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII init.) ὕσαι μὲν τῇ Πανδημῷ δέσσει λευκὴν μινκάδα τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν. GUYET. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legebatur hic ὁ, quod necessario sic mutandum fuit. SOLAN. Ὁ ἐνόμιζες) Ὡς ἐνόμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. Quod putasti enim aequè rectum, ac ceu putasti, eoque magis rectum, cum tam prope ὡς praecedat. REITZ.

Pag. 220. l. 1. Μαννάριον) Ἀ μάννα, i. e. μάμμη, ut videtur, ductum est μαννάριον. Τὸ μάννα autem cognatum videtur τοῖς νάννας, νάννη, ἀννίς, Hesych. Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφὴν, Νάννην μητρὸς ἀδελφὴν. Ἀννίς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη & ἀννίς κυρίως matrem notare videtur, & νάννας patrem, ut & νάννος, unde Italicum Nonno. GUYET. Sic iterum Dialog. VII usurpat, SOLAN.

ead. l. 5. Ἀποστροφή) Ex utraque Ἑστ. Reliqui libri im-
pressi corrupte ἀποτροφή. Sic Dem. Phil. I, 104 C. SOLAN.

ead. l. 13. Σφύρας) Σφύρας forte. GUYET.

ead. l. 14. Κρόκην κατάχουσα) Lanam trahens, unde tractum τολύπη. Gl. Ph. GUYET.

ead. l. 16. Ἐλπίδα περιμένουσα) Hanc phrasin probaturus L. Bos in Epist. ad Hebr. 2, 13, & haec Luciani afferens, παραμένειν ἐλπίδα, scribit, errante calamo: nam περιμένουσα ego in omnibus reperio, & si παραμένουσα legi voluisset, id indicasset. Sed de περιμένειν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Τὴν μιν) Τὸ πρῶτον μίσθωμα. GUYET.

ead. l. 15. Δάφνιδα) Δαφνίδα scribendum videtur. GUYET. Quare? quia ὁ Δάφνις viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἢ Δαφνίς vult formari, uti ἡ δαφνίς, *laurea*, vel *basca lauri*; quod probo, licet ob consensum edd. nil mutarim. Alias Δάφνη Nymphae nomen ubique obvium, Δαφνίς minus frequentatum: sed solent illa mulierum in 1^{is} esse oxytona, ut Θρυαλλίς, Θαΐς, Βακχίς. Vid. Alciph. I, Epist. 39. Quare Guyeto omnino assentior, ut res sit par-
vi. REITZ.

Pag. 222. l. 9. Προπέμψεις) Μεταπέμψις fors. GUYET.

ead. l. 10. Ἐπιλαμβανομένη) An prensans? GUYET.

Pag. 223. l. 8. Ταῦτα γὰρ) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 10. Παραπολὺ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδὲν) Αποσιopesis est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum Daphnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abrumpit orationem, Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἄλλ', id est ἄλλά. Sed non multum refert. GERN. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλέον αὐτῆς, ἢ, πλείονα ἔχεις ἢ αὐτή. Guyet. Immo καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: & ab comparativo illo pendet genitivus, alioqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo iunctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, *spe minus*, vid. Viger. de Idiotism. p. 520, vel potius Bud. Comm. pag. 129. REITZ. In margine Ms. Reg. 2955. annotatum legas: τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδὲν πρὸς τὸ σὲν κάλλος.

Pag. 224. l. 23. Ἄν ἔτι τοιοῦτον) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36, L. I Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160 seqq. REITZ.

ead. l. 24. Τῇ Πανδήμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus & Urania. Ἀμφοτέραι πόρνοι, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἢ τινι Οὐρανίᾳ τετέμιστο ἐν κήποις. αἶγα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζῆνους συνεταστικόν (συνουσιαστικὸν Ms. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσιᾳ ἀκρωτές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφετον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίττεται συζυγίαν. ὡς πλουτοδότειρα δὲ ἦδη ἐστίν. Sic ad oram Ms. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μη-κάδα esse sacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφέρει, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. BOURD. Vide notam nostram ad ἀποφρ. c. 11, & Δημ. cap. 13. SOLAN.

Pag. 225. l. 1. Οὐρανία) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Eik. c. 4 & 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Regg. 2954. & 2955: τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ &c. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις & ἑκατέρᾳ post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem cl. Bel. de Ball. nec aliter legisse videretur Guyetus, quem vide supra haec citantem ad pag. 219, l. 7.

ead. l. 2. Πλουτοδοτειραν) An *Aphroditēn*? GUYET. Immo *Cererem*. Vid. Hemsterh. T. I, Tim. c. 21, ubi id ex Orphei H. 39, addito & hoc Luciani, probat. REITZ.

ead. l. 7. Ἐὰν ὁ πατὴρ) Subaudi *Ζηήσκοι*, *Ζάνοι*. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ ταῖν θεαῖν) Ad oram Mf. Regii scriptum erat: κόρη καὶ Δημητρά αι θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ἕρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι, οἱ καὶ ὀμνύουσιν, νῆ τῷ Σιώ. BOURD. *Cererem* & *Proserpinam* intelligi, idque mulierum, non virorum, iusurandum fuisse, docet Spanh. ad Callim. p. 658 f. & seq. Sic οὐ μὰ τὸ θεῶ, non, per *Cererem* & *Proserpinam*, Chorus mulierum ap. Aristoph. in *Thefm.* v. 725. REITZ.

ibid. Ταῖν θεαῖν) Vide Spanh. ad Callim. 655. SOLAN.

ead. l. 12. Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste *Minervam* faciemus? V. 16. Spanhem. Ego mallem *Κωλιάδος*. Vide tamen Συμπ. cap. 32; neque meretriciam Deam statuere necesse est. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra *Conviv.* c. 32. REITZ.

ead. l. 14. Καταθεῖναι συμβολὴν) Hac de re copiose *Isaacus Casaubonus* ad *Athen.* BOURD.

ead. l. 15. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi *δέδωκας*, ἀπὸ κοινοῦ. GUYET.

Pag. 226. l. 1. Ὁ Χῖος) Deest in Mf. BOURD.

ead. l. 2. Ποισάμενος) Πριάμενος legit interpret. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpret legit, ἔδει γὰρ Χαιρέαν. GUYET. Scilicet *debebat coenam* — *dependere*, *dederat* *Micyll.* Sed non abire inde Gesn. Neque video, quin ἔδειτα hic eodem redeat. Si enim *indigebat* (scil. his donis) *ad coenam reddideris*, vel simpliciter, *indigebat conferre*, i. e. opus ei erat *symbolam conferre*, quid intererit? Et si ἔδει legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 3. Ὁθῶνας γὰρ) Subaudi οὐς δέδωκας, ut supra.

GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu iam dixit γάρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 11. Διδραχμον) Vide Dial. XIV, ubi bis pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλίγας) Deest in Mf. BOURD.

Pag. 227. l. 1. Ταραντινίδιον) Vid. rursus, si operae existimas, Bergl. ad Alciph. I, p. 160. REITZ. Ad hoc verbum in Mf. Reg. 2954. habetur hoc Scholion: Ταραντινίδιον διαφανέστατον ὕψισμα ὃ περιβάλλοντο ὅτε θέριστρον. Ταραντινίς δὲ ἰκαλεῖται ὡς τῶν Ταραντινίδων περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων.

ead. l. 7. Προσίη) Pro προσιέσαι Attice. GUYET.

ead. l. 8. Ἀκαρνανεύς) Ἀχαρνεύς omnino leg. videtur. GUYET. & MENAG. Quare? An quia syllaba abundat, aut Ἀκαρνάνια adspirare scribendum Ἀχαρνάνια; minime. Nam Ἀκαρνάνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρως φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X, p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνεύς voluit hunc vocari ab Atticae δήμῳ vel oppido Ἀχαρναὶ dicto, unde certe Ἀχαρνεύς formandum; vid. Cellar. Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte iudicant Guyet. & eius compiler Menagius, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπεμύκτισας) Nondum, puto, alias observatum verbum. Suspiciatur lenius legendum esse ἀπεμύκχισας cum μυκθίζω sit apud Hesychium, μυκτίζω nusquam compareat. Ita ἰχθύσι ταῖς ἰκτίσι substitutum ivimus supra in Διδραχ. c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτῆρι & τῷ ἀπομύττειν, non dubito, & significare superbe & cum strepitu quodam inflatarum explosanumque narium aliquem reiicere. GESN.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαῖρ.) Ἀδωνιν δὲ τὸν Χαῖρῆαν ὡς ἀργὸν ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι κέκτῃται. Sic ad oram Mf. Reg. 2954.

ead. l. 13. Κινάβρας) Hesych. κινάβραν, δυσωδίαν τῶν τραγῶν. GUYET.

ead. l. 14. Λεῖός μοι) De hoc proverb. Erasmi. BOURD. Vid. Diction. Baylii T. I, p. 41, col. 1. LA CROZE.

ibid. Ἀκαρνάνιος) Ἀχαρνεύς forte. GUYET.

ead. l. 15. Ἀποπνεῖ) Ἀποπνέτω legendum. GUYET.

Pag. 228. l. 7. Σωφρονήσεις) Sic Pell. quocum conspirare videmus Mf. Reg. 2955. Vulgo σωφρονήσης, minus bene.

ead. l. 8. Θεσμοφόρου Ιέρεια) I. e. quia Cereris sacerdotes caste vivere debebant; vid. Spanh. ad Callim. p. 662. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλῶα) Conf. supra Dial. Meretr. I pr. REITZ.

ead. l. 11. Μαννάριον) Leg. fort. ναννάριον, ut supr. (Dial. VI.) Ἀν μαννάριον ἐστὶ ἀ μάα, μάννα, μάννα; quod idem est τῷ μᾶμμα. GUYET.

Pag. 229. l. 3. Οἶσι) In Mf. ἔτι. BOURD.

Pag. 230. l. 1. Περιέκειραν) Vid. Hemsterh. ad T. I, Tim. § 4. REITZ.

ead. l. 13. Ἐρᾷ γε) Ἐρᾷ γε legend. videtur. GUYET.

Pag. 231. l. 1. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuentum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ πλουσίων — σπουδάξασθαι) Pluribus hanc phrasin probat Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 29, p. 120; persuadetque, & illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σου legendum. Habuimus idem supra, Rhet. Praec. cap. 23, ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάξασθαι. REITZ.

ead. l. 8. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba censeo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes.* Ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι.

ead. l. 12. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum censeo. FL. quidem πείθοιντο habet, sed neque sic sana erant omnia. SOLAN. Μεγαλόδαροι ἄρτες γίγνονται, εἰ καὶ &c. legit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Σὺ δὲ ὀκτωκαίδεκάτης, οἶμαι, ἢ ἑλαττον οὔσα τυγχάνεις) Perspicue legendum ὀκτωκαίδεκάτης. Fit sermo ad meretricem. IENS. Recte monuit Iensius, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. SOLAN. Emendationem Iensii firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 232. l. 4. Ἦρα δὲ) Ἦρα μὲν esse in FL. additum erat in marg. Ald. Falso; nam FL. Ἦρα δὲ diserte habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex iam praemisso Ἦρα μὲν Δημόφ. Cui μὲν iterato subiicere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπέκλεισα) Olear. ad Philostr. I, pag. 20, n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιάνης) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri potest, de quo Ἀπαιδ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo & aemulatione languidum adolescentis amorem refuscitat meretrix ap. Al-

ciphr. I, 37, p. 168, ubi de hoc artificio plura Bergl. REITZ.
ead. l. 16. Ἀπάρτα ἐποίει) De irritato conatu; ut apud Martialem, omnia cum fecit. BOURD.

Pag. 233. l. 11. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas; quas exhibemus, personas habeant edd. optimae, & in ipso Dialogo non appareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ & ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi. REITZ.

Pag. 234. l. 2. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε) Lege ὑμῖς. GUYET. Tu nihil mutabis, lector, si illud μοι & ἡμῖν ferme πλεονάζον, sed tamen familiaritatis signum, & creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πρᾶττειν pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter Bud. Comm. & Kust. ad Aristoph. Plut. 341, etiam I. Elfn. ad Epist. ad Eph. VI, 21. REITZ.

ibid. τῶν πολέμων) Coniiceret forte πολέμων; ut sit, num quid ab hostibus reportastis spoliiorum. At nihil est mutandum: nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre iungeretur cum πολέμων. REITZ.

ead. l. 6. Ἀθηνᾶ στρατῆρ.) Huius cognominis Pausanias; qui ultra triginta alia passim affert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς γὰρ Παρμένωνα &c.) Sed scribendum Παρμένωνα, ut recte pag. 730; (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus & Grammaticus canon postulat. IENS. Bene emendat, sed Παλέμωνα altero illo loco legas, non Παρμένωνα. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) Iensus sic recte scribere iussit, cum in libris omnibus esset Παρμένωνα. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐβόμβει τὰ ὄντα) Vides, quam vetustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes insidet. SOLAN.

Pag. 235. l. 8. Ἀργύριον μὴδ' ἀριθμῶ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μεδίμνω τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii & Petronii interpretes. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud Herodot. & Diodor. Sic. BOURD.

Pag. 236. l. 1. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cuius compendio forsitan πάντων est natum. Neque mihi quisquam, de summa rerum vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, & περὶ τῶν ὄλων tum porius dixisset. Sed de praesentis rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videtur. Responsum vero Pannychidos ἐκ τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam

priore loco legi. REITZ. Παρόντων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Ms. Reg. 2955.

ead. l. 3. Φιλόστρατον) Hic Philostratus, si lo. Iensio credas, (de Script. Hist. Philos. I, III, c. 13, pag. 279 & 283.) celebris est scriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδνημονῶ. Leg. Aristaen. Epist. 28, lib. I. BOURD.

Pag. 238. l. 3. ΠΑΝ.) Pro Pannychide inepte in quibusdam legebatur antea Polemon. SOLAN.

ead. l. 9. Τοὺς Θράκας) Subaudi ἄγε, aut quid simile, ἀνὴρ ᾧδε, i. e. huc age, adduc. Ἐπείχω. GUYET. Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel κάλει intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ᾧ Παρμ. invenirem ᾧδε. Vtrum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum ᾧ sic abesse possit, non iam, cum adsit, peccaverit, qui ᾧδε pro eo legat. REITZ.

ead. l. 10. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis persona, necessario hic requiritur; neque enim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas committerendum est. Fl. novam personam non inducit. P. & S. quod mireris, Parmenoni quidem in versione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. SOLAN.

Pag. 239. l. 1. Δημορίτης) Sic Chronos. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur & δημοριστὴς καὶ δημοραιῖς. BOURD. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. SOLAN. In marg. Paris. additum: δημορίτης a δημορία, quam eandem & ἡμιλοχίαν Suidas vocat. Guyetus autem sic: subaudi στρατιώτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλῇ μοίρᾳ. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπὶ δόρυ) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad proelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod est inter παραγγέλματα s. imperia militaria, v. g. apud Arrian. Tact. pag. 71 seq. ubi ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐπ' ἀσπίδα in sinistram! significat. Sed huc convenire non arbitror. GESN.

ead. l. 4. Τίβυς) Cognatum videtur esse τῷ τίφους, a τίβυς, τίβυρ. Tibur Argeo positum colono. GUYET. Τίβιος) Sic Fl. optime. In reliquis Τίβυς. Vide, de eo nomine quid ad Τιμ.

cap. 14 dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 23. Πολὺς) Alibi fere πολὺν χρόνον. SOLAN. Πολὺς ἤδη χρόνος) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. Ἐστὶ autem additur deinde Dial. XI ante med. πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι. REITZ. Cl. Bel. de Hall. emendabat: ἐξ οὗ γὰρ εἶρακα, πολὺς ἤδη χρόνος &c. Haud male.

Pag. 241. l. 2. Νεβρίδα) Νεβρίδα scribendum videtur. GUYET. & MENAG.

ead. l. 4. Ποικίλη) In *Par.* quae *palaestra* converterat, haec glossa Micylli addita: alias *porticu*, παιδικῇ enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursus ποικίλη vel παλαίστρα legendum puto. Cumque Solan. in marg. quoque indicarit, se ποικίλη edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ibid. Ἀρισταινέτου) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrium; vide Dial. II, & Συμπ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐκ ἔχουσιν εἰκάζει) Deerrant in Ms. BOURD.

ead. l. 13. Ἐστρεφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo versabam.* GUYET. & MENAG. Habuimus idem supra Alex. § 8. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ἐπισσευμένα) Ms. περισ. BOURD.

ead. l. 13. Μὴ ὥραισι ἴκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea Casaub. ad Athen. BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad Diog. Laërt. in Anacharsi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Deor. VI f. cum nota Hemsterh. Ac de Salt. cap. 5 f. REITZ.

Pag. 243. l. 6. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Ms. BOURD.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Conf. AG. X, Praef. p. 14, & Athen. 524 E. Quia crudeles in captivos. Aliam huius proverbii rationem indicat Diog. Laërt. p. 26 E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅλος) Forfan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permutari, vid. nos ad Herc. Gall. § 1, Iensf. ad Hermot. cap. 2. Cum ἐστὶ tamen ὅλος frequentius. Alciph. I, 13, pag. 54, ὅλος εἶμι τοῦ πάθους. Item III, 11 pr. ὅλη εἶ τοῦ ἀστεως. Ib. Ep. 12, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adiective, enuntiari. REITZ.

Pag. 244. l. 3. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explete ventrem*, *saturare, ventrem saturare*. Exponitur & laute accipere. Sed hic τὸ saturare placet. GUYET. Pro *saginare*, Alciph. III, p. 374. Sed & pro *ventrem percussio* interdum accipi, vid. Gefner. ad Rhet. Praec. c. 24. REITZ.

ead. l. 5. Κέκρισται) In margine Ms. Cod. κέκρισται, ἀντὶ ἐρωτικῶς ἔχει εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετρίχθαι. BOURD.

ibid. Νεβρίδος) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 7. Κεραμεικῶ) Intra urbem. V. Meurf. AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 247. l. 4. Ἄ εἶδες Φιληματίου) Infinitia videntur & inepta. GUYET. In ora Ms. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετέωρισται ὁ λόγος, ὥς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem secutus cl. Bel. de Ballu ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερὰ & εἰ εἶδες (sic Fl.) Φιληματίου . . . καὶ (sc. εἰσὶν nisi pro καὶ malis legere ἀλλ') ὥς ἔχρην &c. à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philemation . . . Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans.

Pag. 248. l. 3. Παρδάλει ὅκειν) Maculis distincta est, i. e. τοῖς ἀλφείσι, inferius. GUYET.

ead. l. 12. Τὴν σορὸν) Capularem senem. GUYET.

Pag. 249. l. 18. Θρύπη) Ex eo Aristaen. Epistol. 16, lib. II. BOURD. Alciphron, a quo Lucianum sua mutuatum suspicatur Bergl. fere eadem habet I Ep. 36, p. 162. REITZ.

Pag. 250. l. 5. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphūs amasius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Wolfii diligentia conducta sunt ad Sapph. n. 124 seq. GESN.

Pag. 251. l. 7. Μήλου ἀποδακὼν) Conf. supra Tox. c. 13. Sed & malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III, vit. Plat. S. 32, pag. 183 seq. Long. Past. I, p. 19. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν μαστῶν) Quin μαστὸι de feminis dicatur, nemini est dubium. Eurip. Androm. 223, καὶ μαστὸν — νόθοις σοῖς Ἐπέσχοι. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511 & 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoeniss. 313 &c. At supra Amor. cap. 41 μαζῶν etiam de mammis muliebribus; quod

nonnemo mutabat in *μαστῶν*, quia *μαζοὶ* virorum, *μαστοὶ* mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ammonius, *Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος*. Idque ex Hom. Il. Δ, 123, probari putat, ubi *μαζῶ πέλασεν* de viro dicitur. Possem & alia similia Homeri addere, ut Il. Θ, 121, ubi Eniopeus vulneratur *παρὰ μαζόν*. Item ib. 318. Ac Δ, 490 & 537 &c. Eandem differentiam statuunt Thom. Mag. & Suid. Sed ex istis Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam *μαζούς* ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significatus ratione non abhorruisse.) Immo Long. in Past. *Ἐπὶ* semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam *Ἐπὶ* de mulieribus quoque dici? Sed *μαζούς*, quod agimus, & feminis tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I, p. 4, qui de virgine Europa, *μαζοὶ δὲ στέρνων ἥρμα ποκυπτοντες ἢ συνάγουσα, ζώντη τοὺς μαζούς — ἔκλειεν*. Rursus p. 15 generaliter de omnibus recens natis: *τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὔσαν τὴν τράπεζαν*. Callim. Hymn. in Del. 274, de Apolline nutricis mammam sugente, — *ὃ δὲ γλυκὺν ἔσπασσε μαζόν*. Item in Dian. 214, de Nympha, — *καὶ γυμνὸς αἰὲ παρφαίνεται μαζίς*. Aelian. XII, 1 med. de Cyro Aspasiā amante: *ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήλματο*. Ne plura congeram. Verum & vicissim *μαστούς* de puero, Noster supra, Amor. c. 53 f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποδόσμφ) Intellige vinculum mamillarum. KUSTER. Vid. omnino *Ἐρωτ. c. 41. SOLAN.*

ead. l. 15. Ἔστι τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια) Catull. BOURD.

Pag. 252. l. 10. Λίθις οὐκ ἄνθρωπος) Proverb. BOURD. Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — *ὄντες λίθοι*, Terentiumque in Heaut. V, 1, *Quid stas lapis?* addito & hoc Luciani loco, notat L. Bos in Obf. Crit. p. 75, 76. Sed res nimis nota. REITZ.

Pag. 253. l. 8. Καταγιγνώσκεις) Emaculavi mendum omnium Impressorum, qui hic *καταγιγνώσκεις* habent. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀτεγχιος) Sic sola I. ed. optime. Reliquae *ἔγχετος*. V. 2. quae I. fere *κατὰ πίδα* sequitur, venustatem Lucian. Vol. VIII, L1

huius scripturae non affecuta, neglexit. Lege Ἀλεξ. cap. 25, & plaude. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν αὐλίον) Sic edd. non hic modo, sed & infra Dial. XV, sive Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὐλῖος ἡράσσειτο. Conf. & supra Tox. cap. 17. Nam aliis αὐλῖος vulgo scribitur. REITZ.

ead. l. 15. Οὐχ ἐώρων) Mallem οὐχ εὖρον. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Ἐν χρῶ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc fit docet; cum ait, morbo defluente coma, caput eam rufisse. Disce etiam hic morem fuisse, ut iuvenes ἐν χρῶ κεκαρμένοι essent, cum iuvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 15. Πηνήκην) Conf. supra Dial. Mer. V med. ubi cum πηνήκην dederim, & hic ita scribendum erat. Πηνήκην vult Guyet. cum Lexicograph. REITZ.

Pag. 256. l. 12. Τὸ δεῖναι) Τὸ δεῖνόν scribendum videtur. GUYET.

Pag. 257. l. 2. Ἐν δὲ) Illud δὲ initio Dialogi, sine apparente relatione, vid. etiam Dial VII & VIII pr. REITZ.

ead. l. 5. Οὐθεὶς) Etsi frequentius οὐδεὶς scriptum invenio apud Nostrum, nihil tamen obstat, quin & οὐθεὶς hic servem, quia & promiscue apud alios, ut satis dictum ad Paph. cap. 3. REITZ.

ead. l. 7. Διέπειρα) Conf. Alciph. III, Ep. 36, pag. 352. Item pag. 350 & 351. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς πλαίσιον) Hanc vocem interpretatur Codex Memmianus: πλαῖσιον, παράταξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὅποτε ὀλίγοι πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem Pollux, Hesych. BOURD.

Pag. 259. l. 15. Σάρισσα) Ita scribenda haec vox N. Δ. XXVII. Quae tamen hic, & duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN. Bergler. ad Alciph. III, pag. 351, recte quoque affirmat, usitatius gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum & in Poll. L. I & X, σάρισσα recte quidem editum; sed Iungerm. ad I, S. 138, testetur in Ms. σάρισσαν legi. Quin vel σισάρας apud Alciph. l. d. edi passus est Bergl. quod sic scriptum invenerit, etsi σαρίσας legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII, § 3, σάρισσαν, &

§ 4, *σαπίσση* edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi & hic ita edere. REITZ.

ead. l. 16. Ἀπεδαιροτόμησα) Ita scribendum cum *B. 2.* & *S.* ut apud Hesiod. *Ψογ.* non ut in plerisque scribitur *ἀπεδαιροτόμησα*. SOLAN.

Pag. 261. l. 4. Ἐς δύο) De hac phrasi Germanis Belgisque familiari, vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 459. Et supra *Tox. c. 54;* ac I. Eltner. ad *Div. Marc. XV, 38,* qui & alia Luciani loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κειμένους) Laudatus modo Elsn. ad *Evang. Luc. XXIII, 53,* τοὺς κειμένους interdum simpliciter de mortuis dici probat, ex *Aristoph. Neb. 550,* *Eur. Rhéf. 670,* & *Hesiod. II, pag. 66.* Sed a Luciano hoc loco coniungi, quod posterius tamen nihil mirum, & in enarratione eiusmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. Λημνιάδας) De his dictum est ad *Ἐρωτ. cap. 2.* SOLAN.

ead. l. 13. Φορεῦ) Mallem *φορεύς*, si per sequentia liceret: certe in *Fl. ὑπόσον* est. SOLAN. Si olim *φόνει* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φορεῦ*, quam ut a imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνει* a *φονέω*, an *φόνευε* a *φονεύω* eligas, modo tum *ὀπόσον* cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum *φορεῦ* vocativus sit ab substantivo *φορεύς*, & *ὀπόσων* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. Ὀπόσων) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευε* tum simul legas: nam etsi vocativus *φορεῦ* cum *ἀρεστε* convenit; melius quadrat imperativus cum *ἔβρωσο* iungendus. REITZ.

Pag. 263. l. 23. Βιβυδὸν ἔμπορον) *Thyna merce beatum.* Hor. GUYET. & MENAG.

Pag. 264. l. 8. Ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος) *Γυναικεῖα* haec *ὑποδήματα*, ut vult Hesych. De his *Cic. I de Orat. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uter, quamvis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles.* In Memmiano Cod. erat: *Σικυονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὥς καὶ αἱ ἰφικρατίδες, ἀπὸ τοῦ Ἰφικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλίαν ἐπιδεδειγμένου.* Dicuntur hi calcei etiam *ἰφικρατῆρες*. BOURD. Hesych. *Σικυωνία ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ἄλλα.* *Cic. L. I de Or. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uter, quamvis essent habiles & apti ad pedem, sed non viriles.* MENAG.

ead. l. 12. Ἀλάβαστρον) Hinc lux historiae Evangelii. SOLAN. Evang. Matth. XXVI, 7, γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα. Luc. VII, 37 &c. REITZ.

ead. l. 17. Παρ' ἐμοί) Spatium vacuum *l.* hic reliquit, ἀποσιωπήσεως notam, quam imitati sumus. REITZ.

Pag. 265. l. 3. Σαπέρδας) Quid saperdae, notum ex interprete Aristophanis, Polluce, Suid. Hesych. & interpretib. Persii. In Cod. Memmiano saperdae sunt ἀφύαι τεταριχευμέναι διειρημένα καλάμφ, ἢ ὕεια τεμάχη τεταριχευμένα. BOURD.

ibid. Καὶ πέρκας) In eodem Memmii Cod. πέρκας εἶδος ἰχθύος τεταριχευμένου. BOURD.

ead. l. 6. Βίκον) Hesych. Βίκος στάμνος ὅτα ἔχων. MENAG.

ead. l. 7. Τυρὸν) Casei ex Cythera meminit Epicurus ap. Diog. Laërt. p. 269 E. F. Vid. Men. not. pag. 263. SOLAN. Τυρὸν — ἐκ Γυθίου) Non ausim mutare quidquam ea sola causa, quod Κύθιος τυρὸς celebratur a Stephano Byzantino, inprimis cum ter idem nomen repetatur; nec varietatis quidquam annotatum videam. Γύθιον & Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam cursus &c. quidni potuerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad Laërtii Epicurum. Menag. Luc. Holsten. in nott. ad Stephanum de Urb. in voce Γύθνος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in seq. binis locis legendum esse Γύθνου. *Almelon.* Conf. mox ad Γυθιακόν. REITZ. Γύθιον, τόπος παραθαλάσσιος τῆς Λακωνικῆς. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Τοίχου ἀρχῶ τοῦ δεξιου) Turnebus XXVIII, 43, de nautis intelligit. Potterus de remigibus. Videndus etiam Pollux, qui τοίχαρχον appellat. Baif. 118, 1. Meminit Noster etiam Z. τρ. cap. 49; sed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν ὑπερῶς) Sic antea ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. Sic apud Petronium, *postquam amari se sensit, supercilium altius tulit.* BOURD.

ibid. Ἀφροδίσια) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. Plut. 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, supra Philop. c. 20, quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδοῖν dativi casus sit, cui πρὸς adiunctum significare *apud, ad*, nihil opus erit

exemplis docere. Non spernerem πρὸς, sed non ita necessarium ducere, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 266. l. 13. Τὸ ἐνοίκιον) Sic in Cronosol. Plutarch. Theophrast. Dico cetera ad Pausan. BOURD.

ead. l. 14. Γυθιακὲν) In exemplari Aldino haec omnia cum Peregrini morte amputata esse, adscripsit Solan. At in mea ed. Ald. 1. qua beneficio P. Westelingi nostri utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθιακὲν, tam hic, quam ἐκ Γυθίου paulo supra, & rursus infra versu huius Dial. ultimo, aequae ac in ceteris. Sed Γυθιακὲν vult etiam Almelo. REITZ.

Pag. 267. l. 1. Ἐγήμεν) Lege ἔτη μὲν. SOLAN.

ead. l. 3. Διοσκύρων) Sic libri omnes nostri, uti & Ἀλ. c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferreretur, quamvis Διοσκουροί aliter vulgo audirent; ut Εὐχ. cap. 9, & Ἀλεξ. c. 4. SOLAN. Διοσκύρων) Constans edd. lect. ut supra Gall. c. 20 pr. ubi Coll. tamen Διοσκούρων, quod usitatius, ut illic indicatum. Sic Διοσκούρων, Navig. c. 9; Διοσκούροις, pro Merced. c. 1 &c. Sed quia & alias utrumque invenitur, nihil muto. REITZ.

ead. l. 13. Γυθίου) Leg. Γυθνίου, Gythnio. ALMEL.

Pag. 268. l. 9. Ἐπεισπαίσας) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis ἐπεισπεσὼν, ab aliis rursus ἐπεισπέσας legi. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ Κοχλ) De his meretricum nominibus, & quam aliquando recte personis convenient, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem Aristaeleti; nam Aristaeletus Epistolarum suarum nomina mutuatus est a Luciano, quod Alciphron, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURD.

Pag. 269. l. 13. Ὑπέρεκόν τι τῶν Λυδίων) De tonis dictum antea. Dixit autem ὑπέρεκον, ἀντὶ τὰς χορδὰς διεψήλαφον, ἀναβαλλομένη τὴν Λυδίαν ἁρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πῶτε προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a laudificio, ut apud Sapphon. γλυκεῖα μάτερ οὐ δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστῶν. BOURD.

ibid. Λυδίων) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Quis fit ergo, ut ad eum tam lascive hic saltetur? SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ αὐλῖος) Ἡ αὐλῖος dicitur, vel ἡ αὐλῖος δῦρα. Τὸ αὐλῖος non placet. GUYET. Sic & supra Dial. XII post med. Solanus addit: Desunt haec (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim mors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitionis hominibus rescissa est.

In mea Aldina 1. nihil deesse, iam dixi ad Dial. XIV. REITZ: *ibid.* Ἐπεισέπαισαν) Ab ἐπισπαίω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπισπαίσας. Confer etiam infra p. 638. (ed. A.) KUSTER. In omnibus nostris libris ἐπεισέπασον legebatur, sed Kusteri emendatio placuit. SOLAN. Ἐπεισέπαισαν) Dedi hoc Solano atque Kustero, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, & nil facilius, quam αἱ, η & ε, inter distantem & excipientem confunditur; & supra Tox. c. 61, διεκπαίσας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διεκπέσας. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato afferri, εἰσπίπτω tamen & pro irruere dici, ut apud Diog. Laërt. invenio, L. I, S. 46, στεφανωσάμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγοράν. Et apud Herodian. IV, 4, 12, ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, & non male ibi verbum, castra attigit. Confer & infra Sympos. cap. 12, ubi forsitan similiter ἐπεισέπαισαν dabimus pro vulg. ἐπεισέπεσαν, cum εἰσπαίω & ἐπισπαίω aptissimum, Lucianoque proprium, Aristophani aliisque hoc sensu usitatum sit. Vid. tamen παρσισπασεῖν probatum ad Ep. Satur. cap. 23. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Ὁ Μεγαρεὺς) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit Μεταπεύς; certe in literis maiusculis quam facile confundantur ΜΕΓΑΡΕΥΣ & ΜΕΤΑΠΕΥΣ, dextro crure literae π, ut solemne est, correpto, cuius apparet. Porro οἱ Μεγαρεῖς sunt sine dubio notiores, quam οἱ Μεταπεῖς. Sed nec hi plane ignoti, Polybii opera & Stephani: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut iam observatum Berkelio. GESN. Nomine Μεγαρεὺς non solum notari civem Megarensē, sed & apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum & inhumanum, contra Gesnerum contendit ad hunc locum cl. Bel. de Ballu, laudans Stephanum in Μεγάρα, qui sic dictam putat urbem propter asperitatem regionis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. Sic sane mutatione nil opus.

eod. l. 6. Ἐκθέρειν) Faceffe hinc, abi in malam rem. Vid. Bergl. ad Alciph. I, p. 57, 62, 66, & 142, ubi & προσθέρειται, abi ad — in mal. partem. Conf. Nostrum supra Afm. cap. 56. REITZ.

eod. l. 14. τὴν σύνταξιν) Quid sit σύνταξις, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est εἰσφορὰ ἢν τοῖς στρατιώταις δίδειμον περίμενον τὴν σύνταξιν, Gallis, Je vous paye-
rai à la monstre. BOURD.

Pag. 271. L. 3. Ὑόφοι) Alciph. II, 3, pag. 236, συμβιῶν Πτολεμαίῳ καὶ Σατράπαις καὶ τοιαύτοις Ὑόφοις, quod Bergler. convertit, *Satrapas & eiusmodi inania nomina*, & hoc Luciani, alterumque ex Athen. exemplum affert. Sed forsitan hic Ὑόφοις praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus: at potest stare Ὑόφοι relatum ad οὗτοι, ut ipsi Thrasones dicantur Ὑόφοι esse, veluti & apud Alciph. de personis dicitur. REITZ.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 272. L. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΠΡ. ΤΕΛ.) Athenagoras Apologia pro Christianis. A. Gellius cap. 11, L. XII. Ammian. Marcellin. L. XXIX. MARCIL, Peregrinus, cognomento Proreus, cuius insignem λιμοδοξίαν tam facete exagitat Lucianus, philosophus Cynicus fuit, (si tamen huiusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent colonestari) imperante M. Antonino defuit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum iudicia: nam *laudatur ab his, culpatur ab illis*. Huius meminerunt A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, si quis alius, in deprehendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γενναίου Περερπίνου masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescens vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id coniecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici, (id quippe constat) non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto persuderit. Itaque merae nugae; neque id vero dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello πρὸς ἀπαιδευτον cap. 14, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Democriti cap. 21, ubi haec leguntur: Περερπίνου τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ &c. Ubi interpres, *Peregrino autem Protei filio ipsum obiurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. FABER. (Invenio apud

Reginonem in Chron. ad ann. Chr. 125 inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Vero, cuius tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, & circumstantia fata eius consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) Suid. *εἰς τὸν Περεργίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ.* Cave, autem, lector, credas T. Fabro, hic afferenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11 ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, & a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret. (vide Pauli Vindingii &c. p. 3.) Absurde. V. A. Gell. VIII, 3, & XII, 11. Natus erat in oppido Hellepontii Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum Gellius l. c. tum Maximus Tyrius Diff. III. V. & Tertull. ad Martyr. cap. 8. Euseb. in Chron. Olymp. CCXXXVI. Tatian. ferm. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse Pollucem apud Philostratum pag. 593, vix dubito. *Peregrinum* quendam inter Martyres sub M. Antonino Vero recenseri in Reginonis Chronico, testatur Vindingius p. 4. Vid. apud Xiph. in Adr. 206 C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. SOLAN. Stephano Le Moyne in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10 videtur Lucianus *illudere voluisse* hoc libello *martyrio Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque *eo tantum sine & consilio traducendum suscepisse* *Peregrinum*, ut *Christianos eodem argumento traduceret*, qui *ad martyrium sponte ruere videbantur*, & qui *de martyrum suorum*, Polycarpi praesertim, *fortitudinis gloriabantur & triumphabant*. Hunc *Peregrinum* non minus, quam Simonem Magum, Apollonium Tyanensem, Satanae artibus suscitatum, qui invidiam Christianis faceret &c. Nescio, quantum tribui debeat coniecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere Lucianum. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini* cum *Polycarpi columba* comparato. GESN.

ead. l. 2. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ &c.) Hinc cuivis apparet, epistolam esse *πραγματείαν* hanc. In Mss. tamen *λόγος* dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum Herodotus libros suos *λόγους* vocat: lib. V, *ὥς δὲ δὴλώται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ*. Ita & lib. VI, Hecataeum citans. Ita & alii passim. Ceterum in plerisque Mss. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mss. Reg. adscriptum

est: Ἐταῦθα παρείθη ἐκοντὶ ὅπερ ἐστὶ Περεγρίνου τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκώπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consulto scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quod in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Graecis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes maiores nostri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra, (ad c. 11) non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. FABER. ΚΡΟΝΙΩ) Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. SOLAN. Si hic idem sit Cronius philosophus, quem Numenii ἑταῖρον, & allegoriarum Homeri interpretem, laudat Porphyrius de antro Nymph. pag. 119 Barnes. poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paulo accuratius definiri. GESN.

ead. l. 3. Περεγρίνος) De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. BOURD. In marg. A. 1. adscriptum: meminit Peregrini huius Tertullian. in libello ad martyres. REITZ.

ead. l. 4. Πρωτεύς) Apollonius etiam Tyaneus, Proteus haberi voluerat. Vid. Philostrat. I, pag. 6. De hoc A. Gellius XII, 11. Proteus audit apud Philostrat. pag. 563: τὰ πρὸς τὸν κύνα Πρωτέα λυχθέντα. Deinde addit & eius mortem. Inter Philostrati primi opera apud Suidam legitur Πρωτέα. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, ut unus sit liber, Πρωτέα κύνα, ἢ σοφιστήν· uti mox a Meursio in Νέρωνα δεατὴν feliciter factum est, prave antea disiunctis. Unde novum oritur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia Olearii iuvabitur, eliminantis illud γεγονός ἐπὶ Νέρωνος. Vid. Praef. ad Philostr. p. 11. SOLAN.

ibid. Ὀμηρικοῦ Πρωτέως) Eos versus respicit, qui leguntur Od. Δ: Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαίαν ἔρπειτὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδὰς πῦρ. Fabulam explicat Diodorus sane εὐφωῶς, ut & Lucianus in libello de Saltatione, (c. 19) neque sane infeliciter Eustathius, qui illum censet θαυματεποιὸν fuisse, quales olim acœpimus Callisthenem Phliasium, Scymnum Tarentinum, Xenophontem quendam, Philispidem, atque alios, quorum meminit Athenaeus lib. I. FABER.

ead. l. 5. Ἀπαντα — γενόμενος) Diceres traduci verba Apostoli 1 Cor. IX, 22, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Ἐν. Δ. IV. Tempus vi-

de infra ad cap. 35. Et Homer. Odyss. Δ, 418. SOLAN:
ead. l. 9. Ἐμπεδοκλέα) Quod ait hoc loco Lucianus, Empedoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab aliis item & Graeci & Latini nominis scriptoribus asseritur; verum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros τραγωδοῦσι illum & sua sapientia, & Lucretii, praestantissimi philosophi & poëtae, testimonium facile turantur, cum praesertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso diem suum obiisse, & Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru prolapsum crus sibi perfregisse, contra quoque ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur & crateres Aetnae, & crepidarum altera? γυργάθος λίθων. De Pythagora quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem & Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam possit, nisi & otio suo abutatur, & τὸ ἐν παιδείᾳ ὀφίμα-
 δὲς prodatur. FABER.

ibid. Παρ' ὅσον) Nisi quod. Verte, praeterquam quod. FABER.
ead. l. 10. Κρατῆρας) Ira vocabant Aetnae montis ἀναχόας.
 FABER.

Paḡ 273. l. 3. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem respiciat, c. 32 videbis. SOLAN.

ead. l. 5. Κορύζη) Malim verti *dementiam & stoliditatem*, quam *arrogantiam*. Ita ἐν νεκρικαῖς (D. XX, cap. 4) dixit, κενοδοξία καὶ τυφὸς καὶ πολλὴ κορύζα. Et in Pseudomanti, (c. 20) ἰδιώτης καὶ κορύζης μαστὸς τὴν ῥῖνα. FABER. Quid proprie significet, discite ex N. Δ. VI. Translatum quid valeat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX, c. 4, & Ἀλεξ. c. 20, locis a T. Fabro allatis; quibus adde Συγγρ. c. 31, ubi πόλιν κορύζης συγγραφικῆς γάμουσαν pronuntia urbem ab insulso historico conditam; & Ἀπαιδ. c. 21, ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. SOLAN.

ead. l. 9. Παρὰ τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato habitam a quodam refert capite 7 & sequentibus. SOLAN.

ead. l. 15. τοῦ πράγματος διασκευῇ) Corrig. δράματος. Metaphora enim perpetua a theatro, & artificibus scenicis; ducta utitur; quippe subiungit, τὸν μὲν ποιητὴν οἶσα, & μοχ, ἐτραγῶδει ὑπὲρ Σοφοκλέα, & inferius paulo, καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία, & sub finem libelli (c. 37) αὐθις ὁρῶ γελῶντά σε, ἃ καλεῖ Κρόνιος, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. Itaque adeo non est, quod quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. Δράμα-

τος) Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est *πράγματος*. Vid. cap. 37. SOLAN.

Pag. 274. l. 3. *Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν*) Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτοῦ pro ἐκεί. Sic inferius pag. 741, ἀπὸ τοῦ ὀψόμενος τοὺς ἀθλητάς. MARCIL. *Illorum gymnasium illektus*, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iuppiter, νῆ τὴν ἄρ-
νακίδα. Sed fallitur *μανικὸν ὄσον*. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, *per Eleorum gymnasium transisse*. Pausanias in Eliacis (p. 201, 44) inter ea, quae ἄξια μνήμης putat, huius gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητάς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾶν καθέστηκε. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν, seu potius διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν. GUYET. Pag. ad quam Marcil. remittit, aut male est expressa, aut ex ed. desumpta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31. REITZ.

cad. l. 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, & τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec ἐκτρώματα σοφίας. Inde est, quod in Timone (cap. 9 f.) Iuppiter perquam facetissime dicit, ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὅτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη φανὴ ξυνειρύντων. Quo loco vacula haec ΤΙΝΑ innuit tritum quid & tralatitium. Ita & in Gallo (cap. 11) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: καὶ ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ πρὸς μὲ διέξιόν καὶ διδάσκων &c. Nisi quod non lubet ἐν οὐδέοντι σοφίζεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui a nemine haecenus intellectus est, possem emendare: — *conferunt sermones inter sese dtapetae, Obstant, obsistunt, incedunt cum suis sententiis*; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — *conferunt sermones inter sese de arete*. FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Δικ. cap. 11: ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. Pan autem loquitur. SOLAN.

cad. l. 9. Σὺ δὲ γνῶριεῖς) Interpres, tu vero haec plane ita se habere cognosces. Atqui non ita est, sed uti dicam. Meruit

Lucianus, ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur : id quo ne fiat, ait, *ὡς ἐλέγτο*, additque, *quam orationem facile agnosces, qui huiusmodi canes saepe latrantes audieris.* Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. Ὡ γῆ καὶ ἥλιος) Ridet Lucianus τὴν ἄγκληρὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. FABER.

ead. l. 12. Πατρῶς Ἡράκλειος) Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλίσκους τινὰς iactabant. FABER.

ibid. Διθέντα) Ob Christianismum. V. c. 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 13. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15, & veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, *millionem* librarum Anglicanarum, id est, decies centena millia. SOLAN.

ibid. Πεντακισχίλια τάλαντα) Ἐπιτραγωδῆι Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, xv talenta non exsuperabant. FABER. Ὑπερβολικῶς. Inferius Lucianus c. 14 πεντεκαίδεκα τάλαντα dixit. GUYET.

ead. l. 14. Ἀπὸ — ἐκβλ.) Vide cap. 18. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Διῆ. GUYET.

Pag. 275. l. 2. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum iam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus & philosophus & historicus scribit, a se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset: in cuius tumulo ita inscriptum fuit, *Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργῆος κατὰ τὰ πατρία Ἰνδῶν, αὐτὸν ἀποθανάτισας κείται.* COGN.

ead. l. 3. Διόνυσος) Unde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho: — οἱ δ' ἀπὸ γαίης ἦλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφοτέρω. FABER. De Aesculapio vid. Θ. Δ. XIII. De Baccho quid afferat T. Faber, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil meminī, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Iove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 4. Θεαγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ead. l. 5. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο) Sic & Long. *Past. II, pag. 74 ed. Iung. & IV, 112 ed. Moll.* Item Alciphr. III, pag. 406. REITZ.

ead. l. 9. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum & iam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino

designata essent & promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae seruiat, haec nunc quaerit, ut res tota melius & plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod & adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret.* Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλη καὶ τραχεία in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore nisuque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluens verba* apud auctorem carminis ad Pison. & *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. III Argonaut. v. 158; εὐροία λόγων apud Aelian. lib. VIII, c. 12, ποικ. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam cum magno conatu reliqua dicentem. Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε γελοιῶς. Et pag. 43, ἐγὼ δ' ἀφ' οἷς αὐτὸν διαρρήγνυμι, ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat. Adde, quod ἐξαντλέω semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79: Ἀπολόμεθ' ἄρ' εἰ κακὸν προσοίσμεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τό δ' ἐξηντηκέναι, priusquam illud malum exhaustum sit. Et Alcest. v. 354: — ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοῖν ἂν. Quomodo exhaustire dolorem, & alia apud Latinos passim leguntur. Gisb. Cuperus Observ. l. III, cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam & amplissimus vir, ut patet ex eius nota *Amst.* editioni p. 562 allita, videtur in Luciano legisse ἐξαντλοῦντος, cuius causam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in ἐξαντλέω est posita. At ἐξαντλέω & ἐπαντλέω sunt diversissima: illud est exhaustio, hoc infundio. Id quod patet ex tritissimo proverbio, ἐς Δαναίδων πίθον ἐπαντλεῖν, quo & utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18 ait Plutus, ὥστε ἐς τὸν Δαναίδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, quare in Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, & incassum infusus, fundo non continente. Male quoque cul-

patur hic interpret, qui ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ vertit, cum verba funderet. Interpretem satis defenderit Budæus, ex Synesio proferens ἐπαντλεῖν τῶν λόγων, idque cum Cicerone fundere, cum Plauto funditare verba interpretans. Ceterum nimis crebro haec loquendi forma, ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, copiose de re quapiam dicere, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In Iove Tragoedo c. 50, Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτριπτα πάντα ἐπαντλεῖ, Timocles vulgaria haec & quotidiana, alia super alia, omnia refutatu nequitquam difficilia, ingerit. Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus Homeri, dicitur πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν, in Contemplantibus cap. 23. Pro ἐπαντλέω eodem usu posuerunt Graeci & καταντλέω. In Demosthenis Encomio cap. 16, ἡ ποῦ γε διαφορὰ καταχεῖν μου τῶν ὧτων, ὥσπερ βαλανεύς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me fundens? In Lexiphane cap. 17, τοσούτον βόρβορον συνεράνισας, κατάντλησάς μου μηδὲν σε δεῖν εἰργασμένου, (male in Salmurienti hic εἰργασμένον excusum) Tanquam coeni undiquaque corrasum in me, qui nullam tibi intulisti iniuriam, effudisti. Paulo ante pro eo dixerat κατασκεδάσαι ait enim illic, Καὶ ἦν μὴ τάχιστα ἐξεμίσω ταῦτα πάντα, ὅποσα διεξέληλυθας, εὐ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβοῦμένος, ὅφ' ὧν κατεσκεδάσας μου ὀνομάτων, ac nisi quamprimum omnia illa, quae recitasti, evomueris, certo scias, videor mihi mox insania fore correptus, circumstrepentibus me illis nominibus, quae in me modo effudisti. Sic in Eunuchis cap. 2, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκεδάσαν ἀλλήλων, integra convitiis plaustra invicem in se effuderunt. Ceterum τὸ ἐπαντλέω verbum restituendum est Scholiastae Anonymo Homeri: apud quem cum ad Il. A, v. 176, ἀφύξειν exponitur per ἀπαντλήσειν, lege ἐπαντλήσειν idque congruens est cum verbo sequenti προσσυνεύσειν, accumulatum esse, quod ab Scholiasta expositiois causa additur. IENS.

ibid. Ἐπαντλοῦντος) Ἐπαντλεῖν contrarium est τοῦ ἐξαντλεῖν. Alibi εἰς Δαναίδων πίθον ἐπαντλεῖν. GUYET.

ead. l. 13. Σιωπία) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 15. Σωκράτη) Nihil variare edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quaesivit? Ut supra Paraf. cap. 19. (ubi tamen Fl. etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam esse ostendimus l. d. REITZ.

Pag. 276. l. 3. Δία τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebo-
re & auro. Describitur a Pausania. FABER.

ead. l. 5. Τὸ ἔγαλμα τοῦτο) Nota duriores metaphoram,
sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem
cum Iovis Olympii simulacro comparavit. Ita & mox. FAB.

ead. l. 6. Ὁρφανούς ἡμᾶς καταλιπ.) Respondent haec ver-
bis Evang. Ioan. XIV, 18, οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς: ad
quae Elsner. ὀρφανούς tam parentes, quam liberos orbos di-
ci probat. REITZ.

ead. l. 8. Τὰς τρίχας ἐτίλλετο) Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 10. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo
velut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδάσκα-
λος, Peregrinum suis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 12. Ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοισι) Metaphora a sacris ducta:
non poterat χαριέστερον hic noster. FABER.

ibid. Ἐπ' αἰθομένοισι) Μεταφορικῶς. GUYET. Non damna-
verim repetitionem praepositionis, ἐπ' αἰθομένοισι ἐπέχει
sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si
legeretur mutatione tenuissima ἐτι αἰθομένοισι. GESN.

ead. l. 13. Ἐπὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐπί. Ego nondum,
nisi auctoritas accesserit; etsi ἐπὶ πολὺ, διῶ, hic revera mi-
nus placet, quam simplex πολὺ; multum, id est, effuse ri-
sit. REITZ.

ead. l. 14. Νειῶθεν) Homericum. BOURD. Poëtica vox est:
Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K:
Νειῶθεν ἐκ κραδίνης — FABER. Homer. Il. K, 10. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) Iuvenalis X de Democ-
rito & Heraclito: Iamne igitur laudas, quod de sapientibus al-
ter Ridebat, quoties de limine moverat unum Protuleratque pedem;
stebat contrarius alter? FABER.

Pag. 277. l. 6. Οἶόν τι τὸ ἔγαλμα) Iterum ridet φορτικὴν
illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de
canone Polyclleti loquitur. FABER.

ead. l. 11. Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν. Ἐπεὶ) Ὁ τοῦ Πολυ-
κλείτου κανὼν, ἐπεὶ. MARCIL. Plinius XXIV: Idem (Poly-
cletus) & Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem Canona
artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege qua-
dam. Huius canonis meminit quoque in lib. de Saltatione
(c. 75) Lucianus: Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανό-
να ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκᾷ. FABER.

ead. l. 14. Ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium
deprehensorum in adulterio. Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ραφανίσιν

ἤλαυνον κατὰ τὰς ἑδρας. Hefych. Huic supplicio insuper addit depilationem & cineris calidi asperzionem Scholiast. Aristophan. ad nubes. BOURD. Catullus: *At tum te miserum, malique fati, Quem attractis pedibus, patente porta* (hoc loco idem est ac προκτὸς) *Percurrent raphanique mugilesqve.* Sed rem omnem optime describit Aristophanis Schol. in νεφέλαις ad hunc versum, τί δ' ἦν βαρυνιδωθῇ γέ πειθόμενός σοι, τέφρα τε τιλθῇ; Οὕτω γάρ, αἶτ οὗτος &c. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquires, cum ira planus sit, ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne una syllaba modulum sui generis excedit? Lege itaque: τί δ' ἦν βαρυνιδωθῇ, γέ πεισθῆς σοι, τέφρα τε τιλθῇ; FABER.

ead. l. 15. Τρισχιλίων) Subaudi δραχμῶν. GUYET. Vertunt tribus nummorum millibus redemit: in quibus vocem secundam subducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit intelligi τρισχιλίων δηναρίων. Et merito. Cum manifeste sic intelligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI, ubi Charmides ait, καὶ τοι τσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι, ubi interpretes simpliciter mille petenti, cum intelligat δραχμὰς, quomodo vertit in Pseudologista cap. 30, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, septingentas & quinquaginta drachmas: & ex Asini loco manifestiore, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσι Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt quinque & viginti drachmis Atticis. Sic ergo debuerunt quoque cap. 8 in Saturnalibus, περὶ ταλάντων γε καὶ μυριάδων, ubi vertunt talentis & decem nummum millibus. GRON.

Pag. 278. l. 1. Ἐπὶ τὴν ἀρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας) Vox ἀρμοστῆς olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicuius urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem defierat usus eius magistratus & vocis, nam ἀνθύπατος a Graecis, Proconsul a Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat ius gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconsulem. Diodorus Siculus lib. XIII existimavit, vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem: ὃ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμὼν (ὅν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλου) &c. At ego de Laconibus dici ἀπλῶς non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII Ἑλληνικῶν

uturpavit, ut & Platistodis in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum αἰσχρολογῆσαι καὶ ἀρμολογῆσαι Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur ἀρμολογῆσαι. Xenoph. lib. IV; alibi autem ἀρμολογῶντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστής, & sexcenta alia. FABER.

ead. l. 2. Πηλός) Legend. Casaub. ad illud Persii, *udum & molle lutum es*. BOURD.

ead. l. 8. Ἄλλαν ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνουσαι. FABER.

ead. l. 9. Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαθε) Athenagoras Apologia. MARCIL. Εἰρωνικῶς. FABER. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis pater, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut Tacitus, *per flagitia invidios, & odio humani generis novissima meritis*, dicit, (Ann. XV, 44.) aut *exciuibilem superstitionem*. Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophia* nomine saepe appellarunt, uti apud Chrysostomum passim, aliosque Patres, videre est. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰερῆσι καὶ γραμ.) Christianorum Doctores Iudaeorum titulis, vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit, B. πρ. c. 14, Φιλοφ. 34, & Μακρ. c. 4. Γραμματεῖς nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis Presbyteri, vel Episcopi tantum audiebant. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τί γὰρ) Non vidit interpret harum vocularum venustatem. FABER.

ead. l. 12. Παῖδας αὐτοῦς ἀπέφηνε) Ita Xenophon in luculentissima illa de Agesilao rege oratione, παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρνην τῇ ἀπάτῃ. FABER.

ibid. Προφ. καὶ Διασάρχης, καὶ ξυνῆγ.) Et hi, excepto secundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Postiores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scripturae. Quosnam, cum secundo loco Διασάρχης dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethnecorum desumpta, in quod Christianum munus quadret, non

fatis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen *Διακός* de suis conventiculis non respuerint, *πρωτοπρεσβύτερον* Ecclesiae, sive Episcopum voluisse, vero absurdum non est. *Συναγωγὰς* idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN.

ead. l. 13. Πάντα μόνος) Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. BOURD. Alciph. II, 3, p. 236, ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμι πάντα. Ubi Bergl. plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrum in Tyrannic. c. 4. REITZ.

id. τῶν βιβλίων) Hinc discite, quanta veneratione sacrorum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De sacris enim cum veteris, tum novi Testamenti libris, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquires, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, & ab eo multos scriptos. Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem & sensuri fuissent, & ut par erat, respueruri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, reiectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ ὡς θεὸν αὐτ. ἐκ. ἡγούντο) Ultima vox ex Mf. R. G. est: omnes enim impressi *ἐδινγούντο*, corrupte. Genuinam esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorum eius Christum adorari ab illis compertum erat. Qua in re ratio eum & coniectura *ἡγούντο* quantum fefellit. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνοι ἐδινγούντο) Restitue ad fidem Mf. R. *ἡγούντο*. Res per se patet. FABER.

Pag. 279. l. 1. Προστάτην ἐπέγραψεν) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis tere ignota sit vox *προστάτης*, deceptum credo Lucianum *προστάτην* audivisse; quem illi *προσώπων* dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si ge-

minam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem *προστάτης* Rom. XVI, 2; & apud Cyrillum Cat. 6 Petrus & Paullus, τῆς Ἐκκλησίας *προστάται*, dicuntur. SOLAN.

ibid. τὸν μέγαν γοῦν) Istaec vocula γοῦν, & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum *καθάπτειν τοῦ Χριστιανισμοῦ*, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ, (melius dixisset ἐν τῇ τοῦ Περεγρίνου τελευτῇ) hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius existet Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Iosephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Qui factum? Nil enim facilius. In locum *κακηγορίας* sufficere *ἐγκώμιον*. O timidam pietatem! FABER. Lege γάρ. GUYET. De huius loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cuius noram praemisimus, eo praecipue inductus, quod vocula γοῦν, nexum orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula γοῦν. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi iure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; & sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis γοῦν usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (2us. c. 1, & 14, & 3us. c. 4. & alibi passim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An & sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem facessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic

infir: τότε δὴ καὶ συλλαβθεὶς ἐπὶ τούτῳ &c. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narraffet, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitione piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut manca, immo & quaedam dolo malo subfarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τούτῳ, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si *Christiani* deferrentur; seu quod adeo invaluisse calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, & adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia, quam dixi, Min. Felicem. De quaestionibus vero, Plinii epistolas. Ἐπὶ τούτῳ ergo & hic id solum designat, quod supra dixit, nempe quod Christianus & Christianorum doctor maximi nominis: quod per se iam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est. SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γούν commodè lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Ceterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μάγον, pervulgatum crimen, a Iudaeis ortum, ut alia. GESN.

ead. l. 8. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιοῦν. τὸ πρ.) Quam observantes fuerint praecepti, quod Apostol. ad Hebr. XIII, 3, verbis, μιμησάμενοι τῶν δεσφίων, ὡς συνδεσμένοι, dedit, luculentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet L. Elsn. in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Confer & cap. 16 huius narrationis. REITZ.

ead. l. 9. Πάντα ἐκίνοῦν) Subaudi λίθον. GUYET. Nam πάντα λίθον & πέτρον κίνει esse proverb. a Graecis ortum, vid. in Erasmi Chiliad. pag. 120. Sed & κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κινεῖν τέχνην, *artem adhibere*, Aphthon. Fab. 4. Pro admonere Noster Asin.

cap. 48. *Κινεῖν παιδευτὴν, magistrum urgere*, Liban. Epist. 18. REITZ.

ead. l. 13. *Γραῖδια, χάρας τινὰς*) Duplex hic, & utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitiones excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia eiusmodi amicis praestita in suo Toxari laudibus extulerit! Qui sit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant & exsibilent? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut maiora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas eiusdem farinae calumnias, hanc operi suo inseruerunt, *Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconissae* videntur fuisse, de quibus consule G. Cavum in libro, quem *de primis Christianis* scripsit, quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde Orig. c. Cels. II, pag. 141 & 144. SOLAN.

ead. l. 15. *Δεῖπνα ποικίλα*) Quas coenas vocat varias? an dapfiles, opiparas, & quas Terentianus parasitus, &, post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale. *Δεῖπνα ποικίλα* nil aliud sunt, quam quod primi Christiani *ἀγάπας* vocitabant: *coenas sacras* recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subiungit, *καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο*, *sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. FABER. De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si simul observetur, oratorem illum Lucianeum, seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Ar-

repta ergo *apularum* occasione, in *comestiones* mox, qui carpendi erat animus, vertit; & nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a Baronio rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevi illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etsi falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri infimulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. Tertullianus (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus, ad eos missa. Quin Iulianus ipse Apostata (apud Sozom. V, 16.) Epistola ad Arsacium Sacerdotem Galatiae, *αἰσχροὺν γὰρ, εἰ τῶν μὲν Ἰουδαίων οὐδεὶς μεταστῆι, πρέσβυσι δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους.* (Cfr. Vinding. p. 12.) SOLAN. Agapas, afferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc *πικίλα*, non a luxu. GRSN.

ead. l. 16. Λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν) Larius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes norant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant. (V. de Dea Syr. c. 11, ubi *mysteriosum*.) De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alunt, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, ceteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa victos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo fastitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura afferebant, certiora iis & maiora, quae ille in hanc rem differebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus & Socratem, & Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi & scelesti homines? Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐτι γὰρ τοῦτε ἐκκαλῆτε) Postea enim Pro-

teus pro Peregrino dici coeptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo *θεϊότερος*. FABER.

ibid. *Καὶνὸς Σοκράτης*) Vix quisquam factum credet, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confesoresve longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito & eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cuius comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu risum erat in Peregrinum conflaturus. SOLAN.

ead. l. 2. *Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων*) In Syria erat Peregrinus in vincula coniectus, ut liquido pater ex cap. 4 & 11, & mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate & in universum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βοηθ.*) Nihil sane magnificentius de Christianorum caritate praedicari potuit, cuius cura ac sollicitudo non corpori tantum, etsi corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione & consolationibus adversus mala instruit & armat. Quin, quod maius est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum iocumque habeat. Pausanias in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236 ed. Ox. Corn. Nep. cui ea vita subiuncta est: *Ἄνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πέμπουσι παραμυθεῖναι Μεσσηνίου* &c. *praemissis civitatum principibus, qui socios consolarentur.* SOLAN.

ead. l. 5. *Ἀμύχανον*) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum prae studio detrectandi, ut sit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, exitium imprudens Christianorum decus praedicat; & ut sapere videatur, coelum ipsum, ut ait ille, vituperat. SOLAN.

ead. l. 6. *Γέννται, δημόσιον*) Commate haec distinxit Solan. quod aberat ab edd. REITZ.

ead. l. 7. *Ἐν βραχεὶ γὰρ ἀφειδούσι πάντων*) Illico enim nulli rei parcunt. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: *Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcunt.* Id *παιδαρπὸν ἐνεκα* monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. REITZ.

ead. l. 9. *Πρόσθετον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποίησαντο*) Corru-

prus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet ἐποίησατο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cuius causam mox affert, πεποίησας γὰρ &c. Cum haec scripsissem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: veritatem enim, nec vulgarem rerum proventum lucrifaciebat. Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποίησατο. GUYET. Ἐποίησατο) Emendationem T. Fabri ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri praefereunt, ἐποίησαντο; SOLAN.

ead. l. 10. Πεποίησας γὰρ &c.) Christianorum dogma. GUYET. Christianos huculque levi quasi armatura adortus, totis iam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido & nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit iam hinc totius antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum infectatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut demenciae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus & eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem ideo contempsisse*. Non id agam sane nunc, ut fidei nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam solide iacta sint, ostendam: maioris id, quam harumce notarum, est molis, neque huius instituti; id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse. Quam ea sunt, quae huic veritatis extorsit vis, cum dicitur, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro fere sese offerrent*. (Huius constantiae meminit & Plinius ad Traianum X, & Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. *Vinding. p. 13.*) SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκέρτες ἑαυτοὺς ἀποδιδόνασιν) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ θεῶν quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV, cap. 7. FABER. Ἐκέρτες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, & ipsi graviore philosophi, contemptum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imperterritum obtinuerunt animum. Non ira, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspiciebatur, non ex sermonibus orationibusve ad

pompam fere & a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana & impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminabant. His non delati solum ac deprehenso cervicibus alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtrahunt; verum reperiunt etiam, qui se morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cuius rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore, (anno uno aut altero ante hoc opus edita) Iustinus Martyr, quem vide. De eodem argumento consule etiam M. Aurelium Anton. XI, 3, & in eum locum Gatakeri notas, qui ex Clemente Alex. allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, iudicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt. SOLAN.

ibid. Ensisita) Quemnam voluerit *primum Christianorum legislatorem* esse, qui verba hic facit, aut sub eius persona Lucianus, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos legesatores agnoscere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. Moses enim *pro fratribus habendos* eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis iam abrogatos ritus, institui essent: Christus autem huius dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde & nonnullis Paullum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, caritatis mutuae iactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri subsit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis, SOLAN.

ibid. Ο νομοθέτης ὁ πᾶσι) Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquires. At non ita sentit

Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀν-
εσκολοπισμένῳ ἀνδρὶ, quod sane in primis considerandum
videtur. Paullum Apostolum designari existimo, rationibus
iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter
commotus, quod toties apud Paullum fratrum appellatio,
qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus,
fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Evangelium, ex eo-
rum numero, quorum nomina, & aliquando testimonia,
memini me apud Epiphanium legere. FABER.

ead. l. 15. Παραβάτες) Quid facias homini sibi tam tur-
piter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deo-
rum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub
nescio cuius persona Christianos in invidiam summam idem
ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνέσκολοπ. — σοφιστήν) Duplex his verbis cri-
men continetur, quod *Sophista*, quod ut *maleficus crucifixus*.
Ad prius quod attinet; toto coelo, quod aiunt, errat ora-
tor iste, qui *Sophistae* titulum Christo affingat, ab iis arti-
bus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus im-
ponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spe-
ctandus noster Iesus fuit, ut in invidiam hac de causa adduca-
tur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem
iam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus
persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens,
intelligerent, ad id, quod promptum erat, decucurrere, ut
dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus
si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam
invenit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophe-
tiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante secu-
lis humano generi a Deo promissum, demonstravit: car-
penda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum
procul, mentes hominum suo splendore illustrat & trahit.
Haec Celsus, alique, sed frustra, tentarunt, a Christianis
doctoribus solidissime, & a rebus ipsis refutati. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. Κοινὰ ἡγοῦνται) Etsi verbi potest, eo signi-
ficatu accipiendo κοινὸς, quo locis aliquot novi foederis usur-
patur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe κοινὰ ἡγοῦν-
ται. vana & frivola esse existimant. Neque enim Graeci, quod
quidem commeminerim, ita usurpant κοινὸς. FABER. Hu-
ius loci sensum, scripturaeque huius veritatem iam pridem
in dissertatiuncula asserui, quam de *stilo novi Testamenti* in
Academia Franequerana editam, aliis eiusdem argumenti

affuere dignatus est Iac. Rhenferdus in eo syntagmate, quod eius opera an. 1701 prodiit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fufius illic a me sunt iam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tanf. Faber; quibus inductus rationibus, vix fatis aſſequor: nihil enim huic loco voce κοινός convenientius. Miſſo namque priore illo accusationis capite, ad poſterius ſe iam accingens, a legiſlatore monet edoctos Chriſtianos, ſeſe mutuo *pro fratribus* habere. *IDCIRCO*, inquit iam, *omnia contemnunt*, (ſua bona, ſcilicet, ſuas facultates) & eadem illa omnia *COMMUNIA* habent vel ducunt, (ut inter fratres decet.) Egregium ſane encomium, primis illis Eccleſiae temporibus debitum, & ab inſenſiſſimis Chriſtianae religionis hoſtibus vi veritatis extortum. Agnoſcis iam germanam eorum progeniem, quos in Act. Apoſt. II, 44, *omnia habuiſſe communis* legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras κοινὰ τὰ τῶν φίλων eſſe pronuntiavit, & reapse inter ſuos comprobavit. Vide Porphy. N°. 33.) At in ſequiorem id mox partem inſectator trahit Noſter, cum continuo ait: *ſi itaque tranſeat ad ipſos impoſtor, callidus, verſutus, quique ſoro ſciat uti & ſuis conſulere rebus, repente dives fiet, uſus hominibus facilibus, largis, & ſimplicibus.* Quae cum ita ſint, & omnia uſque adeo liquida & aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non iuvatur? Fuit etiam reſpertus, qui vocem κοινός hoc in loco de *impuritate* contenderet intelligendam. Quo quid abſurdius aut inſcitius excogitari poſſit, non video. In G. tamen Paſoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, κοινὰ *impura*. Huius diſcipulus Pſochenius arripuit. Sed, his miſſis, de re ipſa vide luſt. Mart. dial. cum Tryph. 308. SOLAN. Propter ſpem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, & *communia* putant, ut aquam, ut aërem. Nimis nota eſt vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur ſequentia, quam ut vel de illa Helleniſtica notione τοῦ κοινου, h. e. *profani*, vel de emendatione in κενὰ, in mentem venire nobis debeat. GESN.

ibid. Ἄνευ τινός ἀκρ. πῖστ.) Chriſtianorum tam effuſam in ſuos beneficentiam cum elevare aliter non poſſet, ſtultam fuiſſe ex eo oſtendere conatur, quod quaeritoribus aerarii ſui temere pecuniam publicam committant, nec fatis ſibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Chriſtianiſ

peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. Aët. VI. V. Cels. apud Orig. I, 8, & Cav. Praef. a 3. SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχεῖ) Nemo non videt, istud ἐν βραχεῖ posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα. sed ut Graeci dicunt αὐτὸ πάλιν, & βάσκ' ἰδι &c. ita hoc quoque stare potest. FABER.

ead. l. 7. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγγχανὸν) *Simplicibus hominibus inhians*, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens*. Ita Aristophanes ἐν Νεφέλαις, Μάτην ἐμοὶ κακλαύσεται, σὺ δ' ἐγγχανὸν τεθνῆξαι quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit Nicodemus Frischlinus, *tum neque a me scibitur, tu vero morieris ore hianti*. Bis peccat. Vertere: frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris. Locum ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset H. Stephanus, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliatis, immo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab Aristophane usurpata, sed in Ἰππεύει quoque tribus ante aët. V versibus: — ἐγγχανεῖται τῇ πόλει, — *urbem illuserit*; ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηξίν. Κ' οὐκ ἐγγχανεῖται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγγχάσκειν arbitror. Locus non succurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. Quippe qui, ait, *hominum idiotarum simplicitate abui queat*. Eat nunc iuventus, & speciosae librorum fronti credat. FABER.

ibid. Ἐγγχανὸν) Credebam olim, eodem sensu hic usurpasse, quo N. Δ. VI ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνατε dixit, & hic ἐπιχαῖνον scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex Aristophane ad eam rem attulerit T. Faber, & confer Mισθ. cap. 14, ἀπεισὶ σοὶ πλατὺ ἐγγχανὸν, emuncta scil. pecunia. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδ' ἐ τῆς κολάσεως) Humanitati Praefidis tribuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule Euseb. IV, 13, qui mihi ad manum nunc non est. SOLAN.

ead. l. 12. Οἰκίαν) In Mf. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκίαν, patriam, scil. γῆν. FABER. Οἰκίαν) Ex Mf

Reg. G. In impressis enim omnibus erat *εικίαν*. Vid. cap. 30. SOLAN.

Pag. 282. l. 4. Παριανὼν πόλις) Στόφανος Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ &c. τὸ ἐθνικὸν Πάριος. ὁ πολίτης Παριανός. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod & Athenagoras confirmat, quem vid. p. 72 & 73, & Scaligeri notas ad Euseb. Chron. p. 220 & 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio & L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno: Vid. Ἀλεξ. c. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem summae a Theagene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus eius census octo ad summum millia efficeret. SOLAN.

ead. l. 14. Παριανὼν) Πάριον urbs in Hellesponto; vid. Stephan. περὶ πόλεων. LA CROZE.

ibid. Ἐκόμεα δὲ ἦδ' ἡ) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa *coma* abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem cetera huic simili ἐν χρῶ καυρίας diserte dicitur, Δραπ. cap. 27; cui statim additur ἐν γένειον βαθεῖ. Mox ibidem cap. 28 additur ἐκόμεα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐκόμεα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κομᾶν simpliciter prolarum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. ed. Steph. § 16, l. 15, πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσης. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine Mss. ope ut coniicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia coniunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

Pag. 283. l. 1. Ἀφθῖναι — τὴν οὐσίαν) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, iidem interdum relinquere suas opes solitos, quod & discipuli Christi factirant, ad Ev. Matth. XIX, 27, compluribus exemplis, non omisso hoc Luciani, probat I. Elfner. l. d. p. 90, 91. REITZ.

ead. l. 2. Εἶναι) Ἀφθῖναι εἶναι. Hunc pleonasmum verbū εἶναι vide etiam supra de Calum. cap. 20 & 16. Et Pseudol. cap. 6 & 25. Necyom. § 16. Eustath. ad Hom. Il. Λ, 20. Hemst. ad ludic. vocal. fin. Diog. Laërt. vit. Plat. p. 168, φάναι — ἰατροὺς εἶναι. REITZ.

ead. l. 8. Ἐφ' ὅσα τοὺς Χριστ. ἔχον) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium Iuliani & Luciani testimoniis apparere, tradit I. Elfn. in Ep. ad Hebr. XIII, 2. REITZ.

ead. l. 9. Δορυφορούμενος) Ut Nryp. c. 14, & N. A. VI. Sic etiam usus est Philostr. V. Soph. p. 582; in Aristid. SOLAN. *ibid.* Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοισιν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in Fugitivis (cap. 17) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοισιν βιούντας leg. ἀφθόνοισιν. FABER. Conf. infra Saturn. c. 19, ἐν οἷς εἶν. REITZ.

ead. l. 10. Εἴτα παραγομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ὥσθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Impius Lucianus, & qui Christianos saepe suggillat, licet eos & eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Iudaei enim erant ii, qui offendebantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc & scelestum hominemprehenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡσθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Accusat hic Tan. Faber auctorem, quod Christianorum legem non noverit, & confuderit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπόρρητα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ededit Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλόθυτα, αὐτ αἷμα, αὐτ πνικτόν: quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπόρρητα. Et ab illis diligentissime sese abstinuissent Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe Iustinus, Minutius Felix, Tertullianus, alique, ab εἰδωλοθύτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. BOS.

ead. l. 15. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 284. l. 4. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cuius in Demonastis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. Euseb. A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 5. Ξυρμένους) Plut. 627 f. SOLAN.

ibid. Χρίόμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico Tatianus orat. ad Graecos: διὰ πηλίνης ὕψεως δαιμονῶντα. Sordidi enim erant Cynici. L. BOS. Meminit & Tatianus πηλίνης ὕψεως de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis allequor; non enim sordes tantum norant. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui pellice laeva piuntur, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad ἀναφλῶν locum dedit ioco Aristophanis ἐν Ἑκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζήτῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, παίζει. Quod equidem non vides cur Meursio displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, oratione habita probans, (id enim est ἐπιδεικνύμενος) hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocantur. Quod autem in Ml. Reg. legitur ἀδιάφορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. An scribendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152: Καὶ παρ' ἡμῶν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρησθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας εἶναι παραδεδοσθαι. Ceterum foedissimum illud ἀναφλῶν ipsi habitum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit Dio ille hac parte κομπόστομος, non Chrysostomus, Orat. VI, f. de Tyrannide p. 96. GESN.

ead. l. 9. Νάρθηκι) Hieronymus in Marcellae viduae Epitaphio: nec mirum si in plateis & in foro rerum venalium fictus ariolus stultorum verberes nates. Sed hoc prorsus diversum. SOLAN.

ibid. Νεανικώτερα) Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Silv. I, 4, 51, f. Pappin. lectt. I, 32; itemque a Io. Andr. Bosio Diff. ad 2 Tim. II, 22, f. νεωτερικῶς ἐπιθυμίας. GESN.

ead. l. 10. Θαυμαστοποιῶν) Adi Casaub. ad Athenaeum & Theophr. Id vocat θαυμασιουργεῖν Xenophon ἐν Συμπόσιῳ. FABER.

ead. l. 12. Βασιλεῖ, πρότατον) Temporis ratio, de M. Aurelio ut intelligatur, non finit, cui haec alioquin optime conveniant; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memorer praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πρότατον) Designat Imperatorem Marcum. Alii Vespasianum esse volunt, Mihi non placet. FABER.

ead. l. 15. Φιλοσοφίαν ὑποδύμενον) I. e. induentem, fuscipientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 16. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide Μισθ. c. 30; Ὁρχ. 9 & 21. SOLAN.

Pag. 285. l. 3. Ἀπονοία) *Astutiam* interp. pessime, alioqui esset *περινοία*. FABER.

ibid. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) *Reipublicae Procurator*, interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, *Praefectus urbis*. Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur. FABER. *τὴν πόλιν*) *Romanam rempubl.* fortasse. Nam *τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος, urbis praefectus*. GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ προσήλανε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) *Et tunc temporis profectus est ad Musonium &c.* interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελανεῖν hominī imposuit. Sic autem intelligendus est locus: *κατὰ τοῦτο* (scilicet *τῆς πόλεως ἐκβληθῆναι*, id est, exsilium, de quo loquitur) *προσήλανε τῷ Μουσωνίῳ &c.* *hac te fiebat, ut ad gloriam Musonii* (qui sub Nerone pulsus in exsilium fuerat) *accessisse, aut pervenisse videretur*, vel, si ita mavis, *hac te adaequabat Musonios, Dionas &c.* Ne quis autem dubitandi locus sit, constet, ea tempestate Musonium exulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, *Καὶ πάντας αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐδеспасиανδς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν*. FABER.

ibid. Κατὰ τοῦτο) Ταῦτδ scribend. videtur, i. e. & eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, & si quis alius &c. eodem, i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ead. l. 9. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coaetaneus. Vid. infra *Nep.* c. 1, & *Philostr.* p. 125, cum notis, & 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. I. I. WETST.

ibid. Δίῳ) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exfulasse dicatur a *Philostr.* p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπικτήτῳ) Cuius etiamnum scripta supersunt. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνδρᾶ) Herodem Atticum designat. Adi omni-

no Philostratum vit. Soph. p. 551, ubi inter alia eius opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus seruo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἐπηκολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN. Herodes Atticus. Vid. Philostr. vit. Sophist. L. II, § 5, pag. 551, 13; it. ibid. § 13, p. 563. Vide notas Olearii. LA CROZE.

ead. l. 14. Ὑδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, adduxit aquam in Olympiam, poterant illi eadem ratione dicere, venit in Romam, in Athenas ivit. Delicias & lautitias hominum! FABER.

Pag. 286. l. 10. Τεττάρων ἑτῶν) Bene; neque enim plurium annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. Plutarchum in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θανμαστὴν, εἰ δὲ ἑτῶν τεττάρων μιᾷ ἡμέρᾳ &c. Alibi autem hoc ipsum dictum refertens, καὶ τί μέγα, inquit, ἢ θανμαστὸν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἑτῇ πεντε μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνη χρῶνται; Ita & Pindarus Olympia vocavit πενταστῆρα ἑορτὴν, quae tu facile conciliabis, si Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & lustrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 11. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ &c. FABER. Lege τοῦ, τὸ. GUYET. Τοῦ τὸ) Emendationem T. Fabri secuti sumus. In impressis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

Pag. 287. l. 5. Δεινὴν τινα καρτηρίαν ὑπισχνούμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. FABER. Hic quidem T. Fabro obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutantur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum sit? SOLAN.

ead. l. 14. Φιλοκτῆτην) Res ex fabulis nota est. FABER.

ead. l. 15. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῇς ὀπτήσῃς ἑαυτὸν) Solum non in tabernaculo torrebbe se ipsum, interp. Sed vertendum fuit, quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae imponderet. Cur non in solitudine potius, &

in remoto aliquo saltu, ut infra dicit Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 18. Καὶ κατὰ τοῦτο) Hoc modo, interp. Nescit, quid sit. Gallice diceret, *& en cette qualité il devoit être brûlé il y a long temps*. Sensus est: Cremari debuisset Peregrinum, non sponte & ultro in flammis insilientem, falsa quadam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. FABER.

Pag. 288. l. 2. Χαρόντα) Hom. Odyss. M, 350. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsitan scripserit *ταχύτερος*, vide Δρακ. c. 22. Nam *ὀξύς* quidem usurpant *de tempore*, *ὀξύς* vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen Nesp. cap. 5. Sed & quid *ὀξεῖα* ἡδονή sibi velit *Ἔρωτ.* c. 25, memento. SOLAN. Non opus erit *ὠκύτερος* emendare; quandoquidem *ὀξύς* celeritatem saepissime notare novimus omnes. Hippocr. Aphor. I, 1, ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς. Noster Amor. c. 25, *ὀξεῖα γὰρ ἡδονή παραπτῶσα φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαιυμένη*. Ne plura, in re, cuius exempla ὅσα κόνις nobis obvia. At forsitan quia & dolor *ὀξύς* acutus Graecis dicitur, i. e. *vehemens*, ideo *ὠκὺς* hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus est, cum seqq. fati declarent, de celeritate sermonem esse. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα μὲν δὲ δάπτειν ὄσιον) Itidem olim apud Deum factum accepimus. Thucydides lib. III. FABER. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. Pausan. 202, 5, ubi nominatim ibi locus quidam *ἱερὸς* dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. Clem. Alexandrinus p. 18 C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse virorum insignium. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλας) Historia nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagrasse hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ibid. Τίς ἐνδοξὸς γενέσθαι) Herostratum innuit, cuius nomen oblivione fuisset obrutum, nisi Theopompus in historias suas illud retulisset. Strabo. Plin. Agell. FABER.

ead. l. 12. Τοσοῦτος ἔργος τῆς δόξης ἐντέτηκαν αὐτῷ) Adeo *inexpiabili* amore gloriae tenebatur. Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod *inexpiabili* amore dixit, fugit illum ratio; debuit enim *inexplebili* dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, & interpretem corrupit. Verte: *Tantus ei gloriae amor*

inest. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 289. l. 1. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως) Interpolator, & mortis contemptum & aerumnam, & id genus metus non horrere disceritis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres & dominos sunt referenda, verum ad liberos & servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: Vos ego, viri Graeci, lubens perconter, non παμμίληρον illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, huiusmodi praeceptori tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in iugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deterriti. Quid autem? an & ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere huiusmodi magistro? &c. Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam, ait, maleficos & facinorosos, eius discipulos fieri cupiatis in eiusmodi tolerantia perdiscenda & morte contemnenda? Paene omiseram, legi in Mf. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis observandum. FABER. Καύσεως Mf. R. G. quod arripio, quia nullibi κάκωσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Etsi κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ.

ead. l. 7. τὸ πρᾶγμα) τὴν καύσιν. GUYET.

ead. l. 8. Δέξασθ' An δέξασθ'; placet. GUYET. Δέξασθ' ἂν) Εὐξασθ' ἂν. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vjr doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξασθ', ego B. 2. securus δέξασθε restitui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξασθ' ἂν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, & legere εὐξασθ' s. εὐξασθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε & ευ in Mff. intercedit. Sed cum δέχεσθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accedit, quod in vulgaribus quoque Lexicis annotatum, & exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξασθε, ut modo βούλοισθε. GESN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησὶ, ἀπιδόντι) In tribus verbulis bis peccat interpolator: Ad Herculem, ut aiunt, profecto. Pessime. Vertendum enim fuit, ut ipse ait, proficiscenti. Ipse, inquam, non, illi aiunt. Praeterea proficiscenti, non pro-

festo; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπρόντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum & ratio & Mf. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis παρ-ευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς, eiiciam istud καὶ, & emendem versionem, *posset brevi felicissimus evadere*, se in ignem cum ipso praecipitem mittens. FABER.

ead. l. 14. Συμπεσὼν) Dele καὶ, ante συμπεσὼν. SOLAN.

Pag. 290. l. 1. Σικύνων) Corrige σικύνων. GUYET. Σικί-ων) Corrupte antea legebatur σικύνων, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola B. 2. Ἀλεξ. c. 47, & transla-
te Ἀπαιδ. c. 6. Apud Aristophanem Vespr. 146... p. 291, 1, δριμύτατος καπνὸς dicitur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἴδιον γὰρ ὑμῶν μόνον ἂν γένοιτο) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse & interpretes & lecto-
res, quibus haec placerent. Legendum est non ὑμῶν, sed κυ-
νῶν, id est, κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus philosophos Cyni-
cos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo
pereant. Κύρες enim passim sunt κυνικοί. Sed, (ut semper do-
ctus est Lucianus, & quod de illo ait Eunapius Sardinus,
ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι,) hoc loco facerissime dicit,
Cynicos dignos esse, qui διὰ καπνοῦ pereant; videlicet Attri-
ci τοὺς ἀλαζύντας καὶ οὐδαμινούς, quales hic describuntur Cy-
nici, καπνοὺς vocabant. Id docebit Scholiastes Aristophanis
ad Σφήκας, & Suidas in καπνός: inde Aeschines cognomento
Capnus. Vide, si te amas, Aristophanem. FABER. Ὑμῶν μόν-
ων) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur au-
tem scribendum ἴδιον γὰρ καὶ κυνῶν μόνον ἂν γ. GUYET. Καὶ
κυνῶν) T. Fabri emendationem in textum recepimus; quam-
vis in omnibus libris nostris ὑμῶν aut ἡμῶν, pro κυνῶν exstet.
SOLAN. Ὑμῶν μόνον) Quod κυνῶν legi vult Faber, audirem,
si relatio quaedam esset inter fumum, & Canes vel proprie
dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni
per apostrophēn quandam hic dirigatur sermo ad Theage-
nem & Protea? Ceterum forte ad hunc locum aliquid fa-
cit, quod de Theagene aliquo habet Suidas, ἐκαλεῖτο δὲ
καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνόμενος οὐδὲν ἐτέλει. Quod si hic
Suidae Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in
promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne,
interimat. GESN.

ead. l. 8. Κενταυρίου αἵματος) Intelligit cruorem Nefsi Centauri. FABER.

ead. l. 10. Ἐμβάλλει φέρων) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, § 3. REITZ.

ead. l. 11. Καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον κρόμενον) Cic. Tusc. D. V, c. 27: *Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, & Caucaſi nives hiemalemque vim perferunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu aduruntur.* Consule ibi Davif. p. 360, qui & Valer. Max. III, 3, 6 ext. & Luciani hunc locum, item de Fugit. c. 6, ac Plutarch. T. II, pag. 499, cum Philone pag. 680, aliosque similia confirmantes adducit. REITZ.

ead. l. 12. Βραχμᾶνες) De Calano vide, quid Cicero scripserit Tusc. II, 21, & Davifii not. & de Brachmanis c. 27. Adde & Δραπ. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. SOLAN.

ibid. Ἐκείνους γὰρ ἑαυτὸν ἡξίου Θεαγένους εἰκάζειν) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule & Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda ἐκείνους γὰρ αὐτόν. Interpolator non viderat, interpretemque corruperat, a quo hic locus ita fuerat conversus, *illis enim praeceptorem suum assimilare contendit.* FABER.

ibid. Ἐαυτὸν ἡξίου. Αὐτὸν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

ead. l. 15. Ὀνησίκριτος) Is est, quem in hac narratione secutus est Plutarchus & Strabo in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδελοφὰ sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπόν, κατακλιθεῖς, καὶ συγκαλυψάμενος, οὐκ ἐκινῆθη τοῦ πυρὸς πλησιάσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατακλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν &c. Id est, *Ita cum esset locutus, decubuit, seque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed cum servans habitum, quo decubuerat &c.* quem Plutarchi locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, κατὰ σχῆμα καίονται, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, *deinde ordine dignitatis ingressi uruntur.* At non ita vertendum fuerat, sed, *cremantur immoti & corporis habitu servato*; quod Plutarch. dixit de Calano, ἐν ᾧ κατακλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubiet, adscribam

Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Braeh-
manibus agit. Ἀκούω δὲ, inquit, (c. 7) τὰ τε ἄλλα περὶ αὐ-
τῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καὶ ἰ-
μενοί, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. FAB-
BER. Egregias hic agnosce interpretationes. Obsopoeus: νε-
luti Onesicritus classis Alexandrinae gubernator ait, cum Indum ar-
dentem, sicut fama est, conspexisset. Benedictus: at Onesicritus
Alexandri gubernator, cum Calanum, ut aiunt, conflagrantem vi-
disset. Vidit ergo Benedictus, Obsopoeum largiorem esse,
quam pariuntur Graeca, & verbum φησὶν notare non nisi
alterutrum posse, vel ait, vel sicut fama est. Quid decrevit er-
go is ipse? nempe accepit pro ut aiunt, pravo sane iudicio.
Non enim magis aiunt, Calanum conflagrasse, quam Onesicri-
tum id vidisse. Sed & vide, unde comparativa locutio pen-
deat. Scribit Benedictus, illi enim non insiliunt in ignem, ut One-
sicritus Alexandri gubernator, quasi vero & Onesicritus insiluisse-
ret. Quin immo Lucianus Onesicritum unum auctorem hu-
ius historiae citat, & ideo non potest imperfecta multitudinis
ac rumoris citatio locum habere, & plane sufficere debet, si
veritas, ut Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente
refert. Maxime miror, Benedicti istam versionem placuisse
Tan. Fabro, tam minute singula haec quondam recogno-
scenti. GRON.

ead. l. 17. φησὶν) Hanc vocem vir. doctissimus dum osci-
tans legere omittit, mortis genus Onesicriti doceri hic affir-
mat nor. ad Diog. Laërt. p. 151 B. SOLAN.

ibid. Ἐπειδὴν νήσωσι) Ἐπειδὴν πυρὰν νήσωσι, ut supra, le-
gend. videtur. Τὸ νήσωσι solitarium non placet. GUYET.

Pag. 291. l. 1. Εἰτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται) Alie-
na videntur & insititia, ut ex praecedentibus & seqq. vide-
re est. GUYET.

ead. l. 2. Ἐντρέφαντες) Ex iis, quae modo attulimus, le-
gendum ἐκτρέφαντες. FABER. Ἐντρέφαντες) I. e. immutan-
tes. An ἐκτρέφαντες legendum? Infra Fugitiv. c. 7 de iisdem :
οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum.
GUYET. Ego cum Tan. Fabro malim ἐκτρέφαντες, ut Δραπ.
c. 7 in omnibus recte scribitur, SOLAN. Ἐκτρέφαντες) Ita
quoque correctum inveni in marg. B 1. Sed & firmatur emen-
datio, quod Dial. seq. Fugit. c. 7, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέ-
ποντες, constanter legitur. REITZ.

ead. l. 3. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus vide-
tur. An sic rescribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἔμπε-

ὄν οὐ τεθνήσκειται, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὢν ἀναπνέουσαι αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος. GUYET. Commate apposito sensum adiuvi, ut intelligatur, *quid magni scil. est, veluti τί θαῦμα; quid mirum?* Tumque non opus erit cum Guyet. ποιεῖν infercire. Sed nec in reliqua eius emendatione acquiesco; nec Gronovianum μεταναπνέουσαι satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsiliendi requiri*, & negationem abundare; nisi μὴ hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exsilire possit*. Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 4. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπνέουσαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) *Non a spe non resiliturum ipsum & semiuustum*. Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiuustus quoque (aut, quin vel semiuustus) ex igne sit resiliturus*. Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ οὐκ ἀναπνέουσαι. FABER. Certe Benedictus, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Faber prorsus non facit, cuius versio plane par foret Graecis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπνέουσαι αὐτὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliturus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπνέουσαι. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, & pro μὴ ἀναπνέουσαι, reponendum μεταναπνέουσαι. Nam in sententia verbi μεταβάλλουσαι idem Faber toto coelo errat, cum rectissime Benedictus reddiderit. GRON.

ead. l. 5. Μὴ ἀναπνέουσαι) Δὴ ἀναπνέουσαι. GUYET. Μὴ ἀναπνέουσαι) Phrasin apud Nostrum huic similem frustra quaesivi. Vid. Misd. cap. 33, οὐκ ἀνέλπιστον ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταυτὸν συμβαίνει. SOLAN.

ead. l. 7. Μεταβάλλουσαι) *Mutatum iri*. Interpolat. male. Vertendum fuit, *mutare sententiam*. De re praesenti loquitur: iam enim tergiversabatur Peregrinus. FABER.

ead. l. 8. Διηγείσθαι) An scribendum διηγούνται; GUYET. Placet coniectura. REITZ.

ead. l. 10. Ἡ μὴν) *Lege ἡμῇν*. GUYET. Nihil muto: nam disiunctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas, (vid. supra Toxar. c. 50) & pro lūbitu scribas modo ἡ μὴν, modo iunctim ἡμῇν dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne ὀξυτόνως quidem, ut

Guyetus voluit, apud Nostrum alibi reperio. Periz. ad Aelian. II, 7, ridet eos, qui iungunt, & ab Hebraeo *āmēn* derivant, exemplaque τοῦ ἡμῶν, in iurandi formulis usitati, quaedam affert. Apud Hom. II. I, 57, ἡμῶν καὶ νέος ἴσσι, recte edd. licet Seber. ἡμῶν indicet. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποθάνοι) Sic plerique impressi. *H. & P. ἀποθά- νει* prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀναδύναι) *Emergere*, interpol. Non potuit peius: hoc enim loco ἀναδύναι est *subterfugere*, *tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod vel Homerus docuisse potuit Iliad. H: ἀλλ' οὕτως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύ- ναι ἀψ. λαὼν ἐς ἄμιλον. — Ita in Odyss. ἀπλῶς μὴ τις μοι ἀνα- δύν. — Itaque dixit Eustathius, τὸ ἀναδύναι, ἐν ἴσῳ εἶναι τῷ ἀναποδίσαι, εἰσθύναι, ὑποχωρῆσαι, idem esse, atque ἀναποδίσαι seu ὑποχωρῆσαι. Hesychius autem vertit μεταβουλεύειν, *con- silium mutare*. Ceterum interpolator corruptit interpretem, qui sic verterat: *Neque promptum iam illi est a proposito regredi*. Eat itaque corrector, quo dignus est. FABER.

ibid. Συνέντες κύνες) Cynici, quod supra dicebam. FABER.

Pag. 292. l. 4. Πάλαιους δὲ) Το γέλοιον est in hac particu- la δὲ innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed εἰρωνι- κῶς. FABER.

ibid. Δαίμονα νυκτοφύλακα) Haud dubie adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra &c. Est quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitryone, & passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER.

ead. l. 5. Βωμῶν — χρυσοῦς) Ex Athenagora patet, statuas ei erectas; cuius locum infra adduximus ad c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων) *Et aureas sibi ere- ctum iri*, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυ- σοῦς esse casus quarti, quod εὐθείας est. Sperat Peregrinus, fore ut aureus stet, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita tritum est, & tralanitium, ut paene pudeat exempla proferre. Sed a Luciano ipso non abibo: in Tim. circa med. δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστήναι τὸν Τίμωνα, Senatui populoque placuit aureum Timonem statuere, id est, auream Timo- ni statuam ponere. Virgilius: *Nos te marmoreum pro tempore fecimus*. Et Horatius: *Albanos prope, te, lacus Ponet marmo- ream*. Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam periti- am aperuerit. FABER.

ead. l. 13. Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος) Scio quidem, ὄνομα su- mi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Lu-

ciani facietia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus *προπάτωρ* fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes *κυρίως* vocabatur Peregrinus, non Proteus, maluit dicere *προπάτωρ τοῦ ἐνόςματος*, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam quid sit *propater*, ignorare me fateor. FABER.

ead. l. 14. Μαστίγων) Ut Cybeles galli. *Καυτηρίων* autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inusitam hederæ folii figuram statuunt a Ptolemaeo Iudæis. Quæ de re vide nostram notulam ad Humphredi Prideaux Gallicam versionem T. III, p. 178 & seq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum petere volent, Lucianum aliquid novi cruciatuque talis herois sacerdotibus dignos comminisci; & aliunde firmiora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a Palmerio si non everfa, certe concussa graviter & ruinam minata. SOLAN.

ead. l. 17. Δαδουχίαν) Quæ de futuro oraculo iam dicta sunt, Alexandri Abonotichitæ oraculum respicere mihi videbantur: nunc cum *δαδουχίαν* etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV institutum hoc solemne. Vide *Ἀλεξ. c. 38*. SOLAN.

Pag. 293. l. 1. Σιβύλλαν) Sibyllina oracula vides iam obtrudi coepta, quæ pro re nata ex sua iam obscuritate a calidis hominibus eruebantur, aut potius fingebantur, quæ quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; & a viris iam doctissimis abunde præstitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis æquam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane & superstitioni homines, adhibeant. Consule eruditissimi H. Prideaux, quæ post hæc scripta prodiit, Historiam toto iam Christiano orbe notissimam. SOLAN.

ead. l. 11. Βάκιδος) Tres Bacides fuisse, docet Aelianus V. H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quæ fuit, recusam: talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint inter prolatum a Cynico Sibyllæ oraculum, & hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum iam tum expromi. SOLAN.

ibid. Ὁ Βάκεις) Huius *χρησµολόγου* meminit aliquoties Aristophanes, ut *ἐν ὄρνισιν* & *ἐν πτωχῶσιν*. Scholiastes tres eius nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiastæ locum in

fese transtulit. Eiusmodi hominem aetas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex eius praedictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pausaniam. FABER.

ead. l. 15. Κυναλώπεκας) Convicium Aristophanicum. Intelligit Lucianus impostores. FABER.

Pag. 294. l. 5. Ἐν καλαῖς Πάτραισιν) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36) designat, ὁ γεννάδας, ὁ ἐκ Πατρῶν· inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. Ταῦτ' εἰπόντος) Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex sese. FABER.

ead. l. 11. Κατέβη) Ut supra de eodem concionem habituro dixerat ἀνέβη, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ) Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Est autem primus versus τῆς ξῖ ρα-λωδίας. Huius loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀκροτελεύτιον, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἑμπε, id est, etiam si biberet Nestor, eum tamen clamor non latuit. FABER. Homer. Il. Ξ, 1. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ εἶδα) Miror sane, rem huiusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub eius persona latere voluisse censendus est. SOLAN.

Pag. 295. l. 1. Ἑλλαονδῖκαι — Ὀλυμπίαν) Consulendus hic Pausanias in Eliacis, ut topographiam huius Dramatis recte assequens. SOLAN.

ibid. Πλεθρίω) Circo, interp. Retinendum fuit, in *Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias: (202, 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλέθριον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλαονδῖκαι τοὺς δς. FABER.

ead. l. 2. Ταῦτα μὲν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. FABER. Vulgatam contra Fabrum multis exemplis, ubi σοι sic abundat, defendit Iens. in Lectt. Lucian. pag. 62, occasione verborum in Timone T. I, c. 52, τουτὶ μὲν οὖν σοι. At vix mihi persuadeo, vulgatissimum illum pleonasmum latuisse Fabrum; sed τοι hic elegantius ei visum, ac melius respondere sequentibus, in quo me non habebit adversantem, ut primum auctoritas Codd. accesserit; sed cum & vulgatum probum est, quod recte contendit Iensius, nihil movendum. REITZ.

ead. l. 3. Ὀπισθόδομος) Credibile est, fuisse magnum aliquod atrium, aut quid tale, Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est

Lucianus alibi. (Hr. c. 1.) Ceterum ὁπισθόδομος & προαὸς opponuntur. Diodorus XIV: οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προαοῖς καὶ τοῖς ὁπισθόδομοις τῶν ἱερῶν &c. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7) ubi historiam hanc ἀκκορυφοῖ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βούς τὸν ὁπισθόδομον ἀμπλήσωσιν ὑλακτούντες. FABER. I. e. posterior pars templi Iovis Olympici. GUYET.

ead. l. 7. Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Qui sint κήρυκες & Εὐμολπίδαι, norunt omnes, praeter illum, qui Luciani Pseudomantim (cap. 39) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, *Ceryces & Eumolpidae*, (quemadmodum passim, praecipue autem apud Aemil. Probum in Alcibiade) homo meus *praecones & egregios cantores* esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum eiusmodi κήρυξιν. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν, ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit *retro praecorum certamen*? Verum quidem est, ἀγῶν significare non *certamen* tantum, sed & *locum certaminis*, apud Homerum, notante Eustathio: quemadmodum οἶνος vinum, & locum, in quo venditur; ἔλαιον oleum, & locum, in quo venundatur, ex Poluce, & χορὸς apud Homerum in Od. Θ, pro loco τῆς χορείας, ita δῆγμα duplicem significationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τῷ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Audi, quaeso, Pausaniam in Eliacis: τῇ στοᾷ δὲ, ἔνθα οἱ Ἑλλανοδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοὰ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυῖά μία· ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἑλλεῖοι. Nemo non videt, quam recte huic Luciani loco convenient, quae a Pausania dicuntur. In huiusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum &c, quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. FABER. Hunc locum sollicitavit vir doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Ignoscat, si non possum accedere suae sententiae: locus enim Luciani fanus est, nec minimam recipit mendi suspicionem. Κηρύκων ἀγῶν locus erat, ubi praecones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Testis Diodorus lib. XVIII, ubi de epistola regis Alexandri;

quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικη-
σαντος κήρυκος ἀναγνώσθηναι, id est, eam autem iussit in
publico coetu legi a praecone, qui vicloriam obtinuisse. Iulius
Pollux lib. IV, c. 12: πρότερον δ' Ὀλυμπίᾳσι τῶν ἐπιχω-
ρίων κηρυτχόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδικοῦντο, πρῶτος
τῶν ξένων ἠγωνίσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος καὶ
τρῆς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκα, καὶ Πυθαῖ δ' ἐνίκα, καὶ
εἰκὼν τις ἦν αὐτῷ Πυθική καὶ ἐπίγραμμα

Ὑβλαίῳ κήρυκε τόδ' Ἀρχία Εὐκλέος υἱῷ

Δέξαι ἄγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνη,

Ὅς τρίς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἄγωνα

Οὐδ' ὑπὸ σαλπύγγων, οὐτ' ἀναδείγματα ἔχων.

Id est, Primum autem Olympiae, cum soli eius regionis prae-
cones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus extero-
rum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continue Olympiadas
vicit, & Delphi etiam Pythia vicit, & exstat eius quaedam
imago Pythica:

Hyblaei praeconis hanc Archiae Euclei filii

Accipe statuam lubens, Phoebe, ob eius incolumitatem,

Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,

Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet, praecones etiam de voce certasse, & inde se-
quitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc
loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncel-
lus pag. 208, post Olympiadem 88, ubi inveniuntur haec
verba ex Africano: σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἄγων προσετέθη
ἐν Ὀλύμπῳ, id est, tubicinum & praeconum certamen aliis cer-
taminibus additum est Olympiae. Videtis Iosephi Scaligeri epi-
stolam numero 448. Ceterum de interpretatione vocum ὑπο-
σαλπύγγων & ἀναδείγματα non contendam, si quis certio-
ra docuerit: nam ex sola nostra coniectura eas interpreta-
tus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet ἀνα-
δείγματα ἡνίας περὶ τραχήλοις, quod satis firmat nostram
interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne
rumperentur nimia contentione arteriae, & ut sonus vocis
elator fieret. De voce ὑποσαλπύγγων, quam ex sola con-
iectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi
enim non reperitur. Hesychius in voce Σάλπιγξ haec ha-
bet: σιγνηοσάλπιγξ ἀπὸ τοῦ κῆρυξ. Unde conieci, praecones
usos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam
tuba, ut eorum vox maior & clarior audieretur. PALM. No-

ravit pater quoque hic coniecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea caveretur, iussit inspicere Ciceronis epistolam ad Lucceium. In schedis notavit videndum Scaligerum in Graeca Eusebii pag. 420. Fabrum priorem in Agonistico pag. 293 & 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo Demoniacæ, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, λέγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄλλων ταμίας, Καίρως δὲ καλεῖ μνηκῆτι μέλλειν; GRON. Ὅπισθόδομον Iovis Olympii fuisse auditorium, vel ex Herodoti Lucianei principio itemque Fugit. cap. 7 satis apparet. Nec ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque post agonem praeconum significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, & parum ad sententiam refert. GESN.

ibid. Κηρύκων ἀγὼνας) Non satis firma & liquida T. Fabri mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a Palmerio ex Polluce allata legendum videri ἀναδήματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praecorum vid. Nostrum Δημων. c. 65. SOLAN.

ibid. Ἀγῶνας) Τόπου τινός. GUYET.

ead. l. 14. Μακρὰ χαίρειν) Cur hoc praeferam, vid. ad Navig. cap. 2, Rhet. Praec. cap. 10, Bis Accus. cap. 21, Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 15. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα) Tunc magnum hoc audiῖν, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο magnum hoc significat, & qui ita existimant, nae illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, &, καὶ ταῦτα εἰπὼς ἐπέσχε, & τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπαῆλθεν, & Ioseph. in II ἀρχαιολογ. καὶ τοσοῦτου θεσβόμεθα &c. sub finem cap. 111, quomodo verteres? Videsis, haec una vocula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσοῦτο nil esse aliud in huiusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cuius rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corrumpit interpolator. FABER. Plane non necessaria temporis illa definitio, & opinor scripsit πλὴν τότε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 16. Χρυσῶ βίῳ) Ita Pindarus χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita Catullus aureolos pedes puellae, & alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum & ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit interpretes Homeri, quem ineruditum vulgus Didymum vocat. FABER.

Pag. 296. l. 1. Ἀναμιχθῆναι τῷ αἵθερι) Quod supra dixerat ἐξασροθῆναι. FABER.

ead. l. 9. Προήσθαι τῷ πυρὶ) Nec eum in ignem mitterent. Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permitturos unquam, ut sese in ignem sponte & ultro coniiceret: qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 10. Δεδογμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Ms. R. Δεδογμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ &c. FABER.

ead. l. 11. Ὀχρίαν μᾶλλον) Rectius & elegantius in Cod. Ms. Bibl. Reg. Ὀχρίαν ἐτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 16. Τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται) Hac poena exagitantur. Interp. Sed vendendum fuit, hac Furia exagitantur. Ποινὴ enim hoc loco Furia est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit Lucianus (c. 30) δόξης ἐριννύϊ. FABER.

Pag. 297. l. 6. Τετράκις) Olympias, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. Euseb. Chron. cum Scaligeri notis. Quartam eandem viderat Lucianus. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit post annum Chr. CL: si quando verò peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero proprius abest, malis; paucis ante CLum annis in Graeciam primum venerit. Iuniorum autem, necdum clarum, venisse constat ex Δικ. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX natum colligo; Rhetoricae CLX valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

ead. l. 8. Νύκτα — προειρήκει) Noctu praemonuit. Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νύκτωρ: sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio, opinor, promisitque diem. Apud Cicero-nem est, & apud Varronem & Livium, prodixit seu prae-dixit diem. Interpres proxime ad verum, noctem ei rei destina-vit. FABER.

ead. l. 11. Ἀρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit Paufanias in Eliacis. FABER. Paufaniae locus est Eliac. 2, p. 200, 18 Wechel. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπιννάτης καλού-

μένος ποταμὸς καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίνης ἀλλὰ τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνύμακον τὴν πόλιν καὶ δέσσαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. Eadem Stephanus, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta & Pisae & Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant libri inter Ἀρπίνα & Ἀρπίννα. Etiam Straboni esse restituendam pro Ἐπίνα, videre Casaubonus, & Berkelius ad Steph. GESN.

ead. l. 15. Ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, f. dimensione a solo ad auras assurgente, (ut Oblosp. convertit) aeque dici ac de profunditate, nihil quidem est novi; sic βάθος ἀέρος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde aridet. Interim βάθος de latitudine, f. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήϊον Homer. II. B, 147, atque alibi passim, de segete densa, & βαθεῖα ὕλη. II. E, 555. Et Aelian. V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ δάμνοι βαθεῖαι, *gramina ac frutices profundae* convertit in Diod. Sic. Rhodom. L. II, c. 49, satis ad verbum, cum *densae* potuisset; licet & Virgil. *nemus profundum* eodem significato dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, Arrian. Exp. Al. I, p. 7, ac Thucyd. frequenter. REITZ.

ibid. Δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam & materiam describit. Putavit interpres, δᾶς non aliud significare, quam *fax*. Sed est arboris species, quae Latinis *taeda* dicitur, de qua Plinius passim, & ideo vertendum erat, *e taeda ut plurimum constabat*. PALM. An δᾶδες ἐστήσαντο πολλαί; sic certe mallet: nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡ σελήνη ἀνέτ.) Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XIum lunaris mensis diem coeptae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solemnitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos Potterus secutus est. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ ἐκ Πατρῶν) Ille *Patranus*, interp. Stephanus; seu Hermolaus ἐν τοῖς ἐθνικοῖς agnoscit Πατρεὺς, at Πατράγος non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usur-

pavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus. FABER.

ead. l. 10. Ῥόπαλον) Alibi docet, quanti postea vaenierit; Ἀπαιδ. cap. 14, quem locum, si non memineris, omnino adi. SOLAN.

ibid. Ἔστι ἐν ὁδῷ) Pontius in passione Cypriani. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἡ μεσημβρία) Versus meridiem nempe Zodiacus, solis & Planetarum via, templum peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irritandi. Vid. Theocr. Idyll. 1, 15, & illa μεσημβρινὰ ἀσυχία apud Callim. in Lav. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαιμόνιον, quod dederunt οἱ ὅ, ψ. 91, 6. GESN.

ead. l. 14. Δαίμονες μητῶροι καὶ πατῶροι) Deme Tragicam magnificentiam, & erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices maiorum. Hierocles ad A. C. 3, p. 38 Needh. Τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθεία καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. GESN.

ibid. Δέξασθέ με) Sic apud Sophoclem Orestes in Electra p. 66: ἀλλ' ὃ παῖράτα γῇ θεοῖτ' ἐγγύριοι Δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖς δὲ ταῖς ὁδοῖς Σὺ τ' ὃ πατῶν δῶμα. SOLAN.

ead. l. 16. Περισχέσθῃ) Περισχέθῃ a περιέχομαι, ut ἐσχέσθῃ ab ἔχομαι, sine litera serpentina in medio usitatus, quam ἐσχέσθῃ, quod tamen cum ab σχῆθω possit esse formatum, expungere non sustinui contra edd. optimas. REITZ.

Pag. 299. l. 8. Ἀποπνύγεις ἐπ' αὐτοῖς) Odore malo affectus, interpres; sed nil tale. Ubi enim, quaelo, odor ille malus in ἀποπνύγεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάντας τὴν πυρὰν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpres, quid sit ἀποπνύγεσθαι ἐπ' ἀνδρῶν, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud Aristophanem, & Demosthenem, &, (quis interp. indiligentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis ἐταιρικοῖς. Est autem ἀποπνίγεται ἐπὶ τούτῳ πράγματι, quod Latini dicunt, ea res me urit, me enecat. Terent. uro hominem. Horat. uror seu tibi candidos &c. Aristophanes κάομαι. Sed in re ita perspicua sit φειδὲ τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλῆθος. FABER. Quae de vi verbi ἀποπνίγεσθαι hic Faber disputat, dubitatione carent: & ramen malim hic dixisse Lucianum causam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam profiteretur; vix ergo est, ut eo-

dem spiritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνιγῆναι, prae indignitate paene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐχμῆς vel ὑπ' ἀτμῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam *ea res* potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus & nidor ustulati Prorei. GESN. Sic distinguendum: ἀποπνιγείς, ἐπ' αὐτοῖς ἀπώμεν φ. ὦ μ. i. e. post haec, his peractis. GUYET. Non inepta videtur Guyeti distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppeditent libri. Ἀποπνιγείς autem sine effectu recte intelligitur, pro *paene suffocatus sum*, ut in fab. Aesop. 41, μύρμηξ ὑπὸ τοῦ βέουματος ἀπεπνίγετο, mox addito ἐσώθη. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. Phalar. Epist. 21, ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἐσώσεν. Iterum Epist. 52, ὅτι πρότερον τρεῖς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα. Cic. 2 de Divin. cap. 66, cum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere MORERETUR; eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig. Tir. Facio. Ad do Diod. Sic. IV, cap. 63, pag. 307 m. ubi μετέπειθεν ait de Theseo aliter suadere conanti, at sine successu. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) *Ad fustes venerunt*, interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἦξαν, *irruerunt, involarunt* &c. Estque Attica syncope ab αἰσσω, ut apud Aristophanem linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοιτ' ἐκ τοῦ νεῶ, *Exsilerunt e templo dracones duo*. Ita alibi Aristophanes, & ei synchronos Euripides. Atque ita legisse interpretem, fidem fecerit eius versio. Sic enim habet: *A nonnullis quoque eorum ad fustes concursus est*. Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpretes. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? FABER. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Sic edidi ex l. & Fabr. Nam est ab αἰσσω. Conf. supra Bis Accus. c. 6, ἐπὶ τὴν πῆραν αἶξαντες. Nam etsi vulgatum ἦξαν, quod verterant, *ad fustes concursus est*, omnino defendi potest, & *venire ad manus, tela*, Latinis ac Graecis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦξα ab ἦκω mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. ἦκον & praeterit. ἦκα frequentissimo quidem in usu, at ἦξα nondum notavi. Taceo, quod maiorem impetum atque iracundiam significet αἰσσω, quam ἦκω, adeoque hic aptius. Eandem ob causam Perizon. ad Aelian. V. H. III, c. 42 f.

ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦσαν recte praetulit ex Ms. cum alii quodque ἦσαν ab ἡμῶς haberent. Confer infra Fugit. c. 6. Supra Demon. c. 4 pr. ἀνίπτοις γε ποσὶ πρὸς ταῦτα ἦξεν, ubi certe ἦξεν locum vix haberet. Sed punctum subscript. & illic operae male omisere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. REITZ.

ead. l. 15. (Ἡξάν) T. Fabri emendationem lubens amplector, mendose in *Amst.* ed. impressam: cum enim in omnibus suis Luciani impressis ἦξάν inveniret, ἦξάν restituit ab αἰσῶν quod in *I.* ed. nisi me oculi fallunt, etiam exstat. Vid. apud Nostrum ipsum Δικ. cap. 6, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰξάντες & Nep. c. 3; quin Δραπ. 6 ira etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam nostram. SOLAN.

Pag. 300. l. 9. πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum est voce unica προσανίσχοντα, id enim postulat τὸ ἀσπάσθαι. Προσανέχω & προσανίσχω, οἰογ. Prius illud apud Suidam, qui προσανέχοντι vertit per ἐξέχοντι, qui locus a Porto male intellectus est. Vertendum enim fuerat προσανίσχοντι, id est, orienti, ut ἐξεχ' ὃ φίλ' ἦλιε. Apud eundem Suidam linea sequenti lego unica voce προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα. Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. FABER. Iubebat Solan. conferre Menip. cap. 7, ubi quidem lego, — ἰσθὲν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque edd. nonnullas προσανατέλλοντα coniungere; sed male profecto. Utrum vero hic προσανίσχοντα cum Fabro connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio: etsi phrasis hic paulo alia, & ἀσπάσασθαι πρὸς ἥλιον sine subiecto, quod quis adorat, salutatve, insolentior videtur; tamen προσανίσχων aequè hic incommodum videtur ac προσανατέλλον, dum ratio duplicis compositionis nulla apparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia ἀσπάσθαι πρὸς τινὰ minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cuius exempla non habeo; sed analogὰ προσαναπίπτω & similia obvia. REITZ.

Pag. 301. l. 1. Χαρίεντα) Gratum, interp. Satis prodit, nescire se, quid sit χάρις. Est enim praeter significationes vulgares doctus, peritus, eruditus. Id fuscè ostendit Casaubonus in commentariis ad Athenaeum, doctis, Luppiter, & laboriosis. Sed, ne ἀσύμβολος abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello, cui titulus est, πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, ita scri-

bit (cap. 16:) πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ιδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαρίεντι καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποιηκώς. Vide, τὸν χαρίεντα & τὸν ιδιώτην inter se opponi. Sed is locus Luciani pessime conversus est. Apud Plutarchum cum Periander quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poëmata scriberet, ei Archidamus, τί δὴ ποτε, inquit, ὦ Περίανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἱατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμοῖς; Ubi iterum videre est, κακὸν ποιητὴν opponi χαρίεντι ἱατρῷ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. FABER. Conf. supra Iov. Trag. cap. 48, & Quom. Hist. c. 16, quaeque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros *literatos* intelligendos; sed generaliter omnes *honestiores* & *gratiosos*, quo sensu ap. Diod. Sic. frequens, ut L. XI, cap. 86 f. *χαρίεστατοι τῶν πολιτῶν*, atque alibi non semel. REITZ.

ead. l. 2. Ψιλὰ ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμενη) *Eorum, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponerbam.* Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hiscene licere hominibus bonos scriptores attingere? & quae optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim plane & diserte interpres: *illi rem omnem nude & simpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam.* FABER.

ead. l. 3. Βλάκας) Hos Dial. Alex. s. Pseudom. vocabat *παχῆς*. BOURD.

ead. l. 7. Γυῖ ἀναπτάμενος) Non opus est, ut cum Lemonio proleg. ad Var. Sac. fol. 11, suspicemur, rideri hic Christianorum, de columba e Polycarpi rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo Polycarpum eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter & petulanter insultat Christianis: nec causa, cur nomini parceret a se contemptissimo. Quid erat porro vulgatus, quam aquilam emitti in consecratione Romana? Vultur *canis* instar inter aves, ut inter homines *Cynici*. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? s. gratis conficta, s. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare conatur Lemonius? GESN.

ead. l. 8. Ἐλισπον γᾶν) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γᾶν potius, quam γῆν; Facit ea res πρὸς τὸ σημῖον, novaequae apothefi magis convenit. Somnium, inquires. At audi Eustathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienses praetulisse τὸ, ὃ Δάματρε Doricum, τῷ, ὃ Δίμντερ, quod commu-

ne erat & Atticum etiam. Locum ipsum praestat apponere : Ἀθηναῖοι δὲ προελεγμένοι τοῦ, ὃ Δῆμητες, κοινου ὄντος καὶ Ἀττικῶς, τὸ, ὃ Δάματες, Δωρικόν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα. Possem addere Hermogenis locum lib. 1 περὶ ἰδεῶν, cap. 6, ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος sed non vacat transcribere. FABER.

Pag. 302. l. 2. Ἑπταφώνῳ στοᾶ) Pausanias in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse ποικίλην, (cave cum Attica eandem esse putes) & a nonnullis Ἥχους Στοᾶν appellatam. Rationem addit, βοήσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἑπτάκις ὑπὸ τῆς ἥχους ἢ φωνῇ ἐπὶ τὰδε καὶ ἐπὶ πλέον ἔτι ἀποδίδοται p. 170 editionis Sylburgianae. FABER. Addit cl. Bel. de Ball. Plutarchum de garrul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπία στοᾶν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀνανακλάσεις ποιοῦσαν, ἑπτάφωνον καλοῦσι.

ibid. Κοτίνῳ) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 5. Ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφήκα πέτεσθαι) *Quem ego paulo ante volare omisi*, interpol. quo quid potest esse deterius? Luciani facetissimum dictum aperiam. Dixerat supra χαρίσττος scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam & κεχηγῶσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quaedam ἐπιτραγωδῆσαι inter cetera autem evolasse vulturem e rogo &c. Quae res cito in plures sparsa est, ut est *humanum genus avidum auricularum*, ait Lucretius. Itaque adeo hic senex, credulus & religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optime Croni, me auctorem fuisse illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφήκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendaciolum illud deridendis istis fungis asperferam &c. Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: *Quem ego paulo ante volantem dimiseram*. FABER.

ead. l. 6. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶντων, alioqui διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελᾶν τῶν ἀνοήτων. FABER. Καταγελῶντα) Καταγελᾶν. GUYET. Καταγελῶν τὰ) Καταγελῶν necessario cum Fab. legendum duxi; sed ne periret syllaba, (risum teneatis amici) καταγελῶν τὰ meliore iure mihi coniicere licere, dein cogitabam; cumque coniecturam meam a Fl. adiuvari deinde cognoscerem, quae καταγελῶντα dispescuit, etsi accentu in τὰ omisso, (quod seqq. edd. occasionem praebeuit ea connectendi) nil dubitavi sic edere. Nam licet non absurdum sit καταγελῶντα ad vulturem referre, qui fin. c. 39 etiam humana voce loquens in-

ducitur, id tamen non amplius hic agitur; sed manifestum est, risum esse hominis. Non videtur intellexisse Solan. qui adiecerat, Flor. lect. malam esse, & Fabro semel obsecutus forsitan obnubilata mente invenire non potuit, quī τὰ τὸν τρόπον cohaerent. Sed non opus ista connectere, cum τὰ τῶν ἀνοήτων scil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλακικῶν (κατὰ) τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur καταγελᾶν etiam accusativo iungitur? GESN. in *Addend.* Iungitur accusativo apud LXX, Syr. VII, 12, μὴ καταγέλω ἀνθρώπων ὄντα ἐν πικρίᾳ. Sic multa similia a κατὰ composita & genitivo & accusativo iunguntur, ut observat etiam Abresch. in anim. ad Aeschyl. Sed quia Lucian. alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patebit ex Indice maiore, iam nihil muto; sed veniam oro, quod Solani mentem festinans non viderim, & recte sentientem castigarim. REITZ. *ibid.*

ead. l. 9. Τίνας δὲ κορώνας οὐκ) Ae. Menagius in animadversionibus ad Diogen. Laërtium (p. 148) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse τίνας χελιδόνας, quae verissima & maxime congruens lectio est. ALM. Nihil mutandum esse, monet Kuhnus ad Pausan. p. 787, quem vide. SOLAN. Si Menagius ad Laërt. 6, 78, ex libro, quod non indicat tamen, protulit χελιδόνας, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad sepulcrum Hesiodi congregarit: ac videtur totum hoc ἅπαρ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum κορώνη, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longaevitatis porro & famae loquacis symbolum esse se possit. Quid si etiam iussit hic Lucianus, & rapaces volucres voluit Cynici sepulcro addere? quid si ad νυκτοφύλακα retulit? noctuis certe noctem turbantibus & terrenis, infestae cornices. Quidquid eius sit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulo fabellam percrebuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 10. Τὸν Ἡσιόδου τάφον) De loco vide Thucyd. III, 96. Vid. Men. ad Diog. Laërt. pag. 148. F. qui pro κορώνας, χελιδόνας reponit. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰκόνας) Luciani. coniecturam eventus comprobavit. Athenagoram audi, p. 72 D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔτι ἐπὶ τῆς ἐχορᾶς καὶ ἐ. τάφος καὶ ἡ εἰκὼν. Deinde parentarum

ei docet hoc titulo, ἐπικλῶ θεῶ, p. 73. Τὶ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτέως (Τρῶας) Νέρυλλίνου εἰκόνας ἔχειν, ὃς ἀντὶ τῶν καθ' ἡμᾶς. An & alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte coniecit Lucianus. Athenagoras Legat. p. 107 Dechair. Ἀνδρῆς τοῦ Πρωτέως, τοῦτον δὲ αὖκ ἀγνοεῖτε (alloquitur M. Philosophum, eiusque L. Verum fratrem) ῥίψαντα θαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 12. Οἷς καὶ ἐπιστοαλλέναι) Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearsonus Vindic. Ignat. P. I, c. 2, p. 261 ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους, quos cum θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718 de θεοδρόμοις veteris ecclesiae legatis, ubi nec huius loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 13. Ἐλεγον) In impressis omnibus ἔλεγον. Sed quis? lege ἔλεγον, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

ead. l. 15. Διαθήκας) Testamenta, interp. Διαθήκας καὶ παραινήσεις, verte, praecepta & admonitiones. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καινὴν διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per testamentum debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη significat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cuiusea lex dici queat testamentum? FABER.

ead. l. 16. Καὶ τινες ἐπὶ ταύτων πρεσβυτάς) Legendum est ἐπὶ τούτοις finem enim & προαίρεσιν designat istuc ἐπὶ. Cum haec ad oram libelli adscriptissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cuius lectionis sententia eadem plane est. FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Ms. R. & G. In impressis omnibus τούτων. SOLAN.

Paß. 303. l. 9. Ἦκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelhgas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesserint anni. De voce Ἦκον monendus es, nostram esse l. edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἦκον. SOLAN.

ead. l. 12. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores & παιδικὰ Socratis,

ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuerit, hominum optimus & sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ὑπομνηματεύματα; tum praeterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, & linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere: Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, & grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. FABER.

ead. l. 14. Γρόφου καταβάντος καὶ κύμα παμμέγεθες ἐγείραντος) Caligine oborta & fluctum ingentem excitante. Interpol. pessime. Γρόφος enim hoc loco turbo est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quaeso fieri possit, ut caligo attollat mare, quod diceret Lucianus, καὶ κύμα παμμέγεθες ἐγείραντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐνεφίας, de quo Apuleius in libello de Mundo, & alii. Eustathius enim vocem hanc (γρόφος) deducit a νέφος. Plerisque omnibus dici videtur δνόςος, quasi παρὰ τὸ δυνεῖν τὰ νέφη. Quae tu passim reperies: neque iuvat transcribere. FABER.

in Schol. col. 1. l. 3. Εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ) Quid hoc sit, ignoro. SOLAN.

Pag. 304. l. 1. Θανάτου κρείττων) Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur & plane abiicitur. FABER. Fortior, robustior ipsa morte, s. victor mortis, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. §. 19 f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12 f. Et φρόνου κρείττων, ibid. c. 76 &c. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἑλλείπει, Erymol. in νεαρὸν. A νεαρὸν est Nepò Graecorhomaicum. GUYET. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ. Vide Erymologicum Magnum in νεαρὸν. A νεαρὸν, est Graecorhomaicum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forfan. καί. γα. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: ἐγὼ αὐτὸς οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum:

Ἐγὼ δ' αὐτὸς, αὐδ' ἔτι πρὸ π. ἡ. &c. GUYET. Quae versio haec est, quam nobis offert Benedictus & sequitur Faber? *ceterum ego neque ipse ante paucos dies vidi.* Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius & rectius Obfopoeus, *ceterum ego quoque illum non ita multos ante dies conspexi.* GRON. Emendationem Guyeti non reiicerem, si auctoritas accederet; nam quamquam exempla haud pauca constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19, *ἐπειδὴν ἐντὸς ἑκατὸν τειχῶν γέγονται*; item Philops. cap. 22, Parasit. c. 16 & 2, Bis Accus. c. 34, Rhet. Praec. c. 18, de Imag. c. 11; sic tamen pro lubitu transponere negandi particulam, periculosum est: verum & infra Tragopod. v. 313, *οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοίβῳ Σάτυρος Μαρσύας*. Et Homer. Il. E, 150, *τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γάρων ἐκρίνατ' ὄνειρους*, ubi οὐκ ad ἐκρίνατο pertinet non ad ἐρχομένοις, & Scholiast. arque Eustathius amphibolian pronuntiant. Clarkius vertit, *quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia*, sive, *quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, interpretatus est somnia.* Eoque minus, cum & in Dial. Meretr. XII, p. hui. ed. 254, οὐ sic transponitur, quando ait, *οὐχ ἑώρων τὸ ἀσάμα ἐν'* ubi οὐχ omnino pertinet ad ἐν, nam non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse affirmat. Propter talia iam nihil mutarem. Confer & infra Sat. cap. 8 pr. REITZ.

Pag. 305. l. 1. *Τῷ δακτύλῳ τοῦ ποδός.* GUYET.

ead. l. 2. *τί σοι δοκεῖ ὁ Δημοκρίτης*) Huius loci venustatem corruptit interpolator. Quid tibi, inquit, videtur facturus fuisse Democritus, si haec vidisset? merito virum irrisisset. Interpretes autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? Quid tibi, inquit, facturus fuisse videtur Democritus, si horum spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisisset? Sensus est: Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censent tu, Croni, satis unquam & κατ' ἄξιον δοξάριον τοῦ ἀνθρωπισμοῦ derisurum fuisse Democritum? Dii boni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut diceret Terentius, exagitare potuisset. FABER.

ead. l. 4. *Πόθεν εἶχεν ἑκάστος τοσοῦτον γέλωτα*) Quod de risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrimis Heracliti scripserat Iuvenalis: *Mirandum est, unde ille oculis suffecerit humor.* FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 306. l. 1. ΔΡΑΠΕΤΑΙ) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur esse Luciani. MARCIL. *Lucianum non videtur*. Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stilum, sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur Bourdelotius & Marcilius dubitent, eum esse Luciani. KUSTER.

ead. l. 2. ΑΠΟΛΛΩΝ) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex *B. 3.* quae 'Απόλλωνες, Ζηὺς &c. Latina adscivi ex *P.* Inscriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ὀπταμένων ἀνθρώπων σωμάτων) Corrige ὀπταμένων. Est enim ab ὀπτάω, *assu*. Recte id observatum in Epist. Saturnalib. c. 23, καὶ τὸν ἐλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπταμένων &c. In *Necyomant. cap. 14.* οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπταμένων. IENS. Ὀπταμένων recte scribitur in sola *V. 2.* ut *Men. c. 14.* ἴστ. *B. c. 29.* *Kron. c. 23 & 35.* In reliquis enim prave est ὀπταμένων. SOLAN.

ead. l. 8. τὴν κηλίδα) *Fociditatem*. GUYET. Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit? SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ τί τὸ ἀγαθὸν) Scribendam vel puer videat, etsi *Mf. Gleret*, ἢ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὴν πυράν; quid praeest in pyram insipientem conflagrare? In vulgatis est contra τῶν γραμματικῶν canones ἐμπεσόν. GRAEV.

ibid. Ἐμπεσόν) *Αν ἐμπεσόντ' εἰς; &c.* GUYET. Ἐμπεσόντα legendum vel puerum videre, ait Graevius. Fateor, ad Grammaticam usitatus ita dici, ut supra *Iqv. Conf. c. 7 f.* οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. *Gall. cap. 26.* ἐμοὶ — ἀμάξαι ἐντεμέντα. *Ibid. c. 4.* ἡσέβηκέναι φαγόντα. *Rhet. Praec. cap. 1.* ὡς ἀμαχον εἶναι, scil. *σε.* Et *Evang. D. Marc. IX, 47.* δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέναν του πυρὸς. *Herodian. L. II, c. 8 f.* (Νίγρος) ἡμέλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Verum & similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quidquam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, & exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso,

vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusc. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, *μόνῃ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2 f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parasit. c. 5. Nominativo Polyb. (notante Iensio in marg. Lect. Lucian.) pag. 655 ed. *Amst. ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν*. Et sic p. 1434; nec non p. 963, *ἐτοίμας εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς υποχείριοι γυνθῆναι*. At in his Polybii, nominat. personae praecedit, ad quem etiam referri dicitur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum *ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι*, — *καὶ μοιχεύουσι*, docuit Iens. in Prometh. T. I, c. 16 pr. (qui multa de infinitivi structura, in Lectt. Lucian. p. 72 — 83.) assentiente Hemsterhusio, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inferente, & frustra improbane Gesnero ad Philopatr. nam non modo *κακοῦργοί τινες* improbat Iensius, per se, sed *εἶναι* pro *εἶναι* requiri, bene monuerat, propter illico adiunctum *καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι &c.* Sed Homeri locus Il. B, 350, quem Gesn. affert, ubi *φημὶ κατανεῦσαι — Κροῖωνα Ἀστράπτων &c.* huic nostro Fugitivor. probando convenit, aequae ac infra Philopatr. c. 4, *ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι*. At quod Gesn. etiam affert ex Dial. Marin. IX, *σῶσαι δέησαι χαρισάμενος*, id iam nihil probat; nam *χαρισάμενος* ex Codd. ibi restituit Hemsterhusius. Verum addi posset Dion. Halic. VII, p. 479, 10, quem iam adduxi ad Rhet. Praec. c. 24, *δὲ αἰσχύνῃ λαβεῖν, ἀτὴρ αὐτοῦργος καὶ γέρον — ἐνείρατα ἐκφέρειν*. Et Xenoph. p. 458, *οἷοντα δὲ φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι*, aliaque, quae afferuntur a Maittaire de Dial. p. 82, quae cum Polybianis modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia & in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum & accusat. simul infinito adiunctum alibi iam dedimus, ex Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi *παρεκαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἀξίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων*, ubi & Elfner. duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud Xenophontis, *πρὸς τὸ ἀγαθοὶ φαίνεσθαι* & ex eodem, *Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἰππίας μὲν ἄξιον*, pro τὸν δὲ Ἀσσύριον. Addo rursus Aret. Capp. vers. fin. L. I, p. m. 92, *καὶ τόδε μέντοι προσκρινήσας — πρήσσειν*, pro *προσκρινήσαντα δὲ πρήσσειν* cum tamen *ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέειν* ibid. paulo ante dixerit. Iterum L.

Π, c. 4, p. 104, ὅπως γὰρ ὥκυσ — ὡς ῥηιδίως χυθείς ἔρρωσθαι, pro χυθέντα in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequae ac in hoc Herodiani I, 10, 8, ὥσπερ δὲ ἰν' μέγα τι δράσας κατορθώσας. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc Diod. Sic. XII, c. 25 f. εἶν δὲ οἱ δῆμαρχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον· ubi κύριοι pro κυρίους. Sed Gronovii in Polyb. exempla ad L. V, p. notar. 430, paulo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum Luciani non temere movendum; etsi nec dissimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in Dial. Meret. XII, p. huius Tom. 529, not. penult. Plura ad Fugit. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. Ἠλατο) Adspirare ἦλατο in fab. Aesop. CXV, & Homer. Batrach. 248. Cumque ἄλλομαι certe adspireretur, ut patet ex compositis ἐφάλλομαι, καθάλλομαι, adspirationem contra edd. vett. assumpsi. REITZ.

Pag. 310. l. 9. Ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι) Verro, dato negotio, ut eos curaret, vel sanaret. Verbum enim ἐπιμελεῖσθαι, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui faucios curant & sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo ἰάσασθαι. Sic etiam in Symposio cap. 47, Διόνυκος ἐπιμελεῖτο de quo paulo ante dixerat, ἀπεσπασμένου τὸ τραῦμα. Hinc ἐπιμέλεια & ἰασις ut synonymae ponuntur Proverb. III, 8: Τότε ἰασις ἔσται τῷ σώματι σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου· & v. 22, ἔσται δὲ ἰασις ταῖς σαρκὶ σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις. L. BOS.

ead. l. 15. Ἰάσασθαι) Vid. supra dicta ad Gall. c. 28. REITZ.

Pag. 311. l. 7. Ἠξῆα) Sic V. 2. nisi quod iota non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, ἦξα. Confer Δημ. c. 4. SOLAN. Conf. paulo supra Mort. Peregr. c. 37 f. Nec dubitabis & ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic & mox ὀρήσασα utitur. REITZ.

ead. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut edd. εἰργάσασθαι, alia occasione monet Iens. scilicet ad Hermot. c. 71 pr. ubi e contrario vulgatum ἐργάσω in εἰργάσω recte mutat, & Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic expectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ εἰργᾶν prohibeo, hic locum habet, neque si haberet, εἰργάσασθαι, sed εἰργάσθαι in aor. dicendum foret. REITZ. Iensii emendationem firmat Ms. R. 3011.

ead. l. 12. τῷ ζυγῷ) Αἰρεῖν ζυγὸν pro doctrina mandatisque observandis poni tradit I. Elfner. in Evang. Matth. XI, 29, ubi & haec Luciani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς) Erudita & verissima haec philosophiae historia est. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν τῷ βίῳ) I. e. in mundo. GUYET. Conf. supra Tim. § 25, Amor. c. 20 pr. & c. 33, Gall. c. 5. Et Gesn. ad Icarom. f. Berglerumque ad Alciphr. I, p. 120. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ Βραχυμαῖνες) Steph. περὶ πόλεων. GUYET.

ibid. Βραχυμαῖνες — πῦρὰν μεγίστην ἀναβάντες) Confer supra notata ad Mort. Peregr. c. 25. REITZ.

ead. l. 16. Νεχροαῖσις) Quenam ista gens? Quid si Arachosios reponas? SOLAN. Νυσσαῖσις coniciebat cl. Bel. de Ball.

Pag. 312. l. 6. Ἡ τῆς καθέδρας) Καθέδρα hic ipse sedentis habitus atque situs, ut κατὰ κλίσιν supra de morte Peregr. c. 25 f. οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam alias καθέδρα non ipsam sedem, f. id, in quo sedetur, notat, sed sessionem, moram desidendi &c. V. g. Thucyd. II, 18, ἐν τοιαύτῃ ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, propter moram. Ostendit ibi Waffius, synonymon esse καθέδραν ἐπιμονῆς, ἐπισχέσεως, ἔδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ. Neque obliviscitur loci Plutarchi, Camillo p. 260 H. Steph. ἦτε πρὸς τῷ Καπετωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος. GESN.

ead. l. 12. Τὸν ὀπισθόδομον) Ne cui forte Scholiastae auditoritas imponat, non est hic sermo de illo Palladis in arce Athenarum opisthodomio, sed de postico templi Iovis Olympii, quod auditorium fuisse praeconibus, philosophis, & qui agere cum multitudine vellent, ad superiorem de morte Peregrini libellum fatis ostensum est. Vid. ad c. 32. GESN.

ead. l. 14. Αἰθιοπία) Quiaam ibi philosophi memorantur? SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μέρος τῆς ἀκροῦς) Non vidit Scholiastes, de opisthodomio Olympico hic agi. Quam supine! SOLAN.

Pag. 313. l. 11. Ἐταῖρους καὶ μαθητὰς) Honestiores discipulos ἑταῖρους vocari, vid. apud I. Elfner. ad Evang. Matth. XXVI, 50, ubi & Iudae ait Servator: ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; sed hoc in vulgus notum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ἄλλον) Ephesius ille Heraclitus est, Abderitanus Democritus, quem & Milesum quidam tradidere. V. Diog. Laërt. In Scholiis impressis perturbatissima haec antea erant omnia. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 5. 'Εξ 'Αβδήρων) Hic omisſum Δημόκριτος. CLER. Quod in C. reperitur. Sed non vidit editor, deesse hic 'Αβδήρων, cuius Scholium est ἐξ 'Αβδήρων. SOLAN.

Pag. 314. l. 7. "Αν. οἱ δὲ) Sic forte legendum: ἢ σκιὰν ἐνίο-
τε ἰδόντες, ὥντ' ἂν ἀκριβῶς &c. vid. Codd. vett. GUYET.
Nihil varietatis in vett. libris invenio, nec desidero. Οἱ δὲ
enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπανάδωκ inservit. Vid. Afm.
cap. 30 sub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατήλθεν. Et Hermot. cap. 28, δὲ
δέον — κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμε. Herodian. II,
c. 8 f. (Νίγρος) ἡμέλει τοῖς τε ἱλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον
ἐπιφοιτῆσαι — ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδί-
δου. REITZ.

Pag. 315. l. 4. "Ὀφελον) "Ὀφελον Th. Mag. Nosterque ὡς
ὄφελον Amor. c. 41. Et alii ubivis, item Homer. frequentif-
sime, prima correpta, sive poreſtate interiectionis, sive aug-
mento verbi ὀφείλω abiecto dicas, perinde erit; sed quia re
vera est aor. 2 verbi ὀφείλω, nihil prohibet ὄφελον etiam
scribere, & ita Stephan. T. II, p. 1560, ex Demosth. παθόν-
των, ἃ μὴ ποτ' ὄφελον, aliaque ita scripta exhibet. Quare
in vulgato Luciani nihil mutassim. REITZ.

ead. l. 14. 'Ελαῖνας στρ.) Filer de la trame au rouet. GUYET.

Pag. 316. l. 9. Τέχνας δὲ γλίσχρας) L. e. tenues, ieiunae, ege-
nae. GUYET.

ead. l. 12. 'Αγκύραν ἱερὰν) Proverb. de quo in Iove Trag-
oedo. BOURD.

ead. l. 15. 'Αμαθίαν) Vid. supra Πητ. c. 15. KUSTER.

Pag. 317. l. 5. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὐτούς. GUYET.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Intellige ποιούσι. GUYET.

ead. l. 6. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. supra 'Αναβ. c. 32, ubi
eandem fabulam tangit, uti & 'Αποφρ. c. 3. SOLAN.

Pag. 318. l. 15. 'Εβέλης) Praeunte Mf. Regio 3011. ita
emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐβέλαις. Sic
mox ante ἦν — ζητῆς.

ead. l. 16. 'Εμπέπλησται — ῥαδιουργίας) Th. Mag. v. Ρα-
διουργὸς haec afferens, πᾶσα omittit, (saltem in ed. Blan-
kardi) qui hinc emendandus, si quid opus. REITZ.

Pag. 319. l. 3. Οἱ — οἶον) L. οἱ illud habet, quod recte a S.
erat pro vulgato ἢ restitutum. Οἶον, quod sequitur, ex FL
est, quod etiam recte habet S. cum ante eam editionem
omnes, excepta FL. οἱ haberent. SOLAN.

ead. l. 6. Λιχνείαν) Sic scribi satius est, quam quod in
omnibus impressis antea erat λιχνίαν. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀφθόνοισ) Sic iam emendare iusserat ad Pers. c. 16 T. Faber, quod in omnibus hic reperitur ἀφθόνως. SOLAN. Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνως ἦν. REITZ. Ἀφθόνοισ Mf. Reg. 3011. teste cl. Bel. de Ball.

Pag. 320. l. 2. Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στήματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) A Christiano Iudaeove scriptum dicas, qui de Man-na cogitaverit. Mellis quidem rivos fonteſque apud hunc (ut Kron. c. 7) & alios legimus; sed hisce similia nullibi SOLAN.

ead. l. 11. Πλάτωνός τι δόγμα) Plat. Πολ. V. pag. 459 E. SOLAN.

Pag. 321. l. 3. Γραβανίδην — Στρούβλιαν) Insignium assentatorum nomina. GUYET.

ead. l. 16. Χρυσίον μὲν &c.) Μίμησις. GUYET.

Pag. 322. l. 3. Οὐκ ἄβολους — ἀλλὰ πλούτους) Sic apud Heliod. lib. II, καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοιοῖδε ὄντες οὐκ ἀβόλους, ἀλλ' ἄοράς τε καὶ λέβητας αἰτήσεις. BOURD.

ibid. Ἀλλὰ πλούτους) Plurale πλούτοι frequentius occurrit, quam initio putaram ad Hermot. c. 9. Sed conf. ad Icarom. c. 4, ubi plura dedi. Adde Diod. Sic. V, c. 20, πλούτους μεγάλους ἥθροισαν. REITZ.

ead. l. 5. Πλήσειεν) Corrupta vox, pro qua forte reponendum πλουτεῖεν, vel pro τοσοῦτον, legendum τὴν ταῦν. SOLAN. Πλουτήσειεν legend. videtur. Guyet. Parum abest, quin sic edam. Sed quia & Scholiast. vulgatum habet, & aliquis inest sensus, contextum immutare non sustinui. REITZ.

ead. l. 9. Συνοικίας) Vicos. GUYET.

ead. l. 14. Πολλοῦ) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 16. Τὸ τῆς Πηνελόπης) Homer. Od. B, 94. SOLAN.

Pag. 323. l. 1. Ὅπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφάνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐθις ἀναλύεται) Opinor, Lucianum scripsisse τοσοῦτο. Ratio clara est. IENS.

Pag. 324. l. 2. Παρὰ — δοκεῖ) Displicet utrumque: nam & παρὰ καὶ ἄλλοι alienum ab eius mente est, & δόξει dictum oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. SOLAN.

Pag. 325. l. 12. Ὑποπεπταμένον) Ita solet praeteritum πέπταμαι pro πεπέταμαι formari Homero; vid. Il. Φ, 531, ubi πεπταμένας πύλας Scholiast. interpretatur ἀνεφγμένας, & saepe alibi ap. eundem. REITZ.

Pag. 326. l. 5. Ἐβρος μὲν οὗτος &c.) Cum paulo supra dixerit de eadem hac urbe, καὶ τινὰς λόφους τρεῖς σᾶνυ καλοῦς ἀνεστηκότας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quae & Trimontium, & an-

rea Poneropolis, & Pulpudena, & Eumolpiae, sita ad Hebrum inter Haemum & Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

ead. l. 11. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥστε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eget locus emendatione, & recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vit. Auſt. c. 26, & Gron. ad Diss. cum Hes. c. 8. Infra Conviv. c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς. Sed cum & ipse Guyetus lectionem prioris istius loci isthic probarit, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cuius nullam necessitatem video. Verum & alibi etiam a se dissentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ.

Pag. 327. l. 2. Κτήσοντας) Posidonios... aut possifundos Gron. AG. X, 220 E. SOLAN.

ead. l. 8. Καί τινα γυναῖκα ἐν χορῇ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακ.) Expofuit hunc locum Meursius Miscellan. L. I, c. 16. ALMEL. Vid. Meurs. in Misc. Lac. I, 16, p. 76. (Respexit ad Laconum morem, quo & virgines matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad curem usque, sicut viri, radebantur. Plut. in Lyc. vid. not. ad B. πρ. 20, & Et. d. XII.) SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς τὸ Λακωνικόν) Σχῆμα subaudi, aut simile quid. GUYET. Εἶδος commode intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30, εἰς τὸ Περσικόν. REITZ.

ead. l. 12. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γάρ) An, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπέται γάρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δρακ.) Perturbata hic erant omnia, & , ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique satis recte partes assignantur. Medicinam aliquam fecit Marcilius, dum ΦΙΛ. ponit ante δραπέται, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi S. editorem decuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abesset in omnibus, praeter Par. admittere nolui. Et sane contra quam Marcilius sentio. Melius enim cohaereret, eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum ius in suos sit fugitivos, quam alium haec subiicere: idque ex addito γάρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. eiiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit Birkheimer, REITZ.

ead. l. 15. Ἐσσεῖδε δὲ καθότι) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter appositae sunt: quod ut intelligatur, scopus

& oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur Lucianus aliquem de Peregrini s. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contemtim Iuppiter loquitur. Supervenit Philosophia, ac de Pseudo-philosophorum iniuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium & philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire comites suos iubet Philosophia, & praeconio citare aliquem, qui α κήσει vel κτήματι nomen habeat. (Substituimus *habendi* nomen in conversione nostra.) Credibile est igitur, Ctesiam, Ctesonem, Ctesiclem, Ctesibium, Ctesippum, Philoctetum, Polyctetum, Euctemona, aut simili nomine fuisse, quem perstringit Lucianus: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, Themistius Orat. 5 pr. s. pag. 63 D. & Suidas, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutatur ab H. Dodwello diff. 5 ad Geogr. minores Hudsoni § 9 seqq. Quare illud forte non absurdum fuerit coniecere, fuisse tum, & hic peri, Epictetum alium iuniorem, simiam forte illius maioris, servilis conditionis hominem & ipsum, sed principum virorum amicitias opes consecutum maiores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere veller Lucianus. Hunc forte posterius miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus Dodwelli argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem traëamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, & ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, & suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) εἰσεὶς δὴ (non δὲ) inquit: *Statim scietis, καὶ ὅτι*, quo respectu, quo nomine & nos illos quaeramus, no-

strisq̄ue esse dixerimus. *Iam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peti, & longe illum aliter describit. Nempe legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ τοῦ, οὗτος, δ̄ κηρύττεις. sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, & miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, personam ΑΝΔΡῶν ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis Ἑρμῆς, EP. coaluisse possunt cum literis *ei*, a quibus incipit εἰσεσθεῖ ut saepissime literae bis. ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco. GESN.

Pag. 328. l. 2. Ἐν χρῶ κυρία) Emendavimus antea interpretationem huius loci. BOURD. A nominativo ἐν χρῶ κυρίας. GUYET. Occurrit tam frequenter apud Nostrium, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. REITZ.

ead. l. 4. Λοιδόρον) Τὸ αὐτόνομον post τὸ λοιδόρον subiungendum videtur. Interpres ita legisse videtur. GUYET.

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῇ αὐτονομῇ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2 seq. ir. c. 3 extr. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῇ αὐτονομῇ hanc puto sententiam, quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel conditum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. GESN.

ibid. Ἐπὶ ῥητῇ αὐτονομῇ) Pro αὐτονομῇ legendum μηνύτῳ. Aliter, qui fit, ut mox Ὀρφεύς, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, nisi forte legere malis τῷ τοῦ νόμου. SOLAN.

ead. l. 6. ΔΕΣΠ. Οὐ τοῦ) Quomodo excidere potuerit negatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δεσ. οὐ

νοῶ legit librarius Δεσπ. νοῶ. Quanta similitudo sit in Mss. quibusdam inter π literam, & inter υ, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Ἀποφρ. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? GESN.

ibid. Νοῶ οὗτος) Νοῶ, ὃ οὗτος. GUYET. Idque admisi, cum invenirem in *Basf.* Sed negationem sine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia: addendam tamen, Gesnero maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὁν κηρύττεις) Etsi δ ad praemissum ἀνδράποδον, vel per se, recte habet; melius tamen δν, quia nova haec persona eum nomine masculino incipit appellare, ut vides ex Κάνθαρος & καθήμενος &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκύμα) Vid. B. πρ. c. 20, ubi Cynicus philosophus ἐν χρῶ κυρίας dicitur, & quae illic annotata sunt. Hic vero, ut supra Περ. c. 15, καμᾶν cum iisdem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, & aliquid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque ἐκύμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicentur, cap. ult. Mirabitur forsitan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recusarint; dicam: in contraria omnia ituros certum est, quibus morosa ista ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 9. Περιττὸν τοῖς ἱματίοις) Legend. Casaub. ad Theophrast. cap. de adulat. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Hoc interrogative pronuntian- dum fortasse: ἐκεῖνος αὐτὸς ἐστὶν ὁ οἰκέτης ὁ σὸς; an legendum, ἐκεῖνος αὐτὸς ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σὸς; talis erat servus tuus antea, sed nunc &c. sine interrogatione. GUYET.

ead. l. 15. Ἀμέλαι ἅπαντας) Literae ἀν. quae Ἄνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλαι, & sic omisissae, ut paulo ante ἐρ. ante εἶ. GESN. *Basf.* 4. sic: ΑΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδὲις λόγος. EPM. Ἀμέλαι ἅπαντας ἀνευρ. — ὡς φησιν, αὐτῇ.

ibid. Ἄπαντας ἀνευρήσομεν) Ἀν ἅπαντας ἀν εὐρήσομεν, & subaudito τοὺς δραπετάς. GUYET.

ibid. Συνίσι γὰρ ὡς φησιν αὐτῇ) Ἀν συνίσι, i. e. simul sunt? Locus obicurus, nec integer videtur. Sed infititia & spuria videntur. GUYET.

Pag. 329. l. 2. Ὁ τὴν κιθάραν;) Subaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων

librario excidit fortasse. Vid. libb. vet. GUYET. O Guyete! Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, & probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aequae ac apud alios. Vid. supra notata ad Mort. Dial. X, § 4. Et Gall. c. 14, ὁ τὰ πιναρὰ, Bis Accus. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. Ibid. c. 20, ἡ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis allegata. REITZ.

Pag. 330. l. 2. Ἐκποδὼν) B. 1. habere ἐκ ποδῶν appinxit Solan. male. Nam & illa, aequae ac FL & aliae, habet ἐκποδὼν. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fere ubique adverbii more iungitur in vet. edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuunt alii, vid. supra ad c. 29 pro Imag. Adde Iov. Trag. c. 24, ubi ἐκποδὼν ποιήσασθαι, e medio tollere. Et Xenoph. Cyr. p. m. 146 m. ἐκποδὼν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Sed & καὶ ἐκ ποδῶν forsitan legendum, eiectio ὑμῖν, adiecerat idem. At quae necessitas, quaesit? REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ὀμήρου) Iliad. 1, 312. Od. Ξ, 156. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐχθρὸς) Ex Iliad. 9, Cetera sunt ex Iliad. 1, 2, & 5. BOURD.

ibid. Ἀνὴρ) Τὸ ἀνὴρ eiiciendum, ut versus stet. GUYET.

ead. l. 10. Κάνθαρον σοι μισυτέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ῥαψοδούσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. GUYET.

ead. l. 11. Ξεινοδόκον) Il. Γ, 354. SOLAN.

ead. l. 12. ΤΥΠΟΔ.) *Maritum* vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδεξάμενος s. hospes philosophorum, cui uxorem boni viri abduxere. GESN. ΤΥΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχεύς. GUYET. Immo ὑπιδίκος, si inscriptio Dialogi vera. REITZ.

ead. l. 14. Οἰναβαρὲς) Homer. Il. A, 225. Cetera sunt ex Il. B, 202, 246 & 214. SOLAN.

ead. l. 16. Εἰνὶ) Quia sic metrum constat, servavi lectionem Parisinae. Sed posses apostropho neglecta legere: Οὔτε εἰνὶ. Sed in Hom. B, 202, legitur Οὔτε πὸτ' ἐν πολέμῳ. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Πανάριστε) Πανάριστε ἐριζόμεναι. GUYET. Bene. Itaque ut haec iungenda appareat, punctum post καλοῖν sustuli. REITZ.

ead. l. 3. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum nebulonem versus, quos cantil-lat, Homerici. Nempe introducit Lucianus ῥαψοδούντα, & convicia HomERICA meditantem Fugitivum Cynicum, quasi

usurum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; & quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera iaculatur Lucianus. GESN.

cad. l. 4. Πρόσθε κύων, ὅπισθε δὲ λέων, μέσθι δὲ χίμαιρα &c.) Versus hic ita legendus: Πρόσθι κύων, ὅπισθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα. IENS. Depravare antea in omnibus praeter *P.* legebatur ὅπισθε pro ὅπισθεν, & μέσθι. Exstant etiam hi versus apud Hesiod. *Θ.* 323, quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: Πρόσθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. SOLAN. Homer. *Il. Z.* 181, paulo aliter, scil. Πρόσθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. REITZ.

cad. l. 6. Τρίτου κυνός) Ἀπ' τριπλοῦ; i. e. τοῦ Κερβέρου. Τὸ τρίτου hic non placet. GUYET.

cad. l. 7. ΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contraclite ΥΠΟΔ. SOLAN.

Pag. 332. l. 2. Τοιγαροῦν — μιὰρὸς ὄν) Frigida sunt ista, & suspecta videntur. GUYET. Nullum iocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam allusionem ad vocem κρημίσσεται. Ideo suspicor, non ita scripserit Lucianum, & forte Χρέμη-τα scripserat, ad quod alludebat κρημίσσεται, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππειον eum vocavit. PALM. Κρημάντην emendabat cl. Bel. de Ball.

ibid. Κλεάνθην) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor huius opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finivisse ab aliis tradatur. Vid. *Μακρ.* cap. 19. SOLAN.

cad. l. 12. Ὑποσάβρων) I. e. vetulus, senex, vetustate putridus, marcidus. GUYET.

cad. l. 14. ΕΡΜ. Ἡρακλῆς — τὸ μετὰ τοῦτο) Haec omnia inepta & obscura sunt; nec Luciani esse videntur. GUYET. At si hoc non est urere & secare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vet. quid tandem sani relinquatur? REITZ.

Pag. 333. l. 4. Τρικάρανος) Huius nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus, Pompeius. BOURD. Τρικάρανος βιβλίον) Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebulonum eo titulo conscriptum, quo tendat non assequor. Vid. Ἀποφρ. cap. 29. SOLAN. Est inter Theopompi Comoedias deperditas Τρικάρανος. Ac vix dubito, quin Var-

ro, cuius inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. GESN.

ead. l. 5. Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἰς) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nusquam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro τριφάλης, ητος, fabulae Aristophanicae nomen celebre, saepius laudatum Athenaeo, Polluci, aliis. Τριφάλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter & in quibusdam Pollucis libris vitiosum puto: sive capitis, aut conii adeo in galea, notionem tribus themati, ut propius ad τρικέρατον accedat; sive cum phallo cognatum putes, qui etiam φάλης est. Sic Schol. Aristoph. *Lyfistr.* 772, itemque Eustath. ad *Od. A.* pag. 50, 52, τὸν φάλητα interpretantur αἰδοῖον ἄνδρες. Quo sensu Τριφάλητα accepit Aristophanes, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae Varronianae, ab ipso forte Aristophane acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud Non. Marc. p. 131, 29, (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (Goth. *Triphalo*) περὶ ἀρενότητος. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt Scal. in *Priap.* pag. 211, & Scioppius. Hoc manet, Τριφάλλης, s. Τριφάλης potius, non est τῶν κωμικῶν εἰς. Superest, ut aut intelligamus τῶν κωμικῶν λόγων εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus ἐστὶ, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus. GESN.

ead. l. 7. ΗΡΑΚ.) Nomen Herculis reposui pro Δρακ. quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Ληκυθίωνα) Atqui fullonis mercenarius aut servus Cantharus c. 28; ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. ῥ. τ. ὅ. τὸν Λ. δὲ αὐθὺς ἀ. τ. ἰ. τ. δ. &c. nec opus est, ut Myropus nominetur, nisi Codices meliores praeceant; satis enim per καὶ τοῦτον intelligitur. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοῦναι τοῖς πιττωταῖς) Attigi hanc poenam supra ad *Mort. Peregr.* c. 9, ex *Interp. Aristoph. ad Nubes.* Coniunxit haec omnia *Lapith.* c. 32, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἔπαθε. BOURD.

ead. l. 16. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παρατιλλόμενος τὸν πρῶτον admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequuntur προστί & εἴτα, quibus τὰ πρῶτα bene respondet, nihil immuto. Ceterum res ipsa satis nota. *Conf. cap. 9*

598 ANNOTATIONES IN FUGTIVOS.

de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena Voss. ad Catull. p. 41. REITZ.

ibid. Τὰ πρῶτα) Male haec scriptura habet. Suspicio, scriptum fuisse τὸν πρωτόν. De παρατίλλομαι dictum est ad MisoD. c. 33. SOLAN.

Pag. 334. l. 1. Γυναικεία τῇ πίττῃ) Nondum inveni πίτταν γυναικείαν, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus masculum* est praestantius, neque apud Dioscoridem, neque apud Plinium, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae iam adhibita est ad turpes usus in femina. GESN.

ead. l. 4. Τῶν τραγικῶν οὐ διαλόγων) Videtur ad librum & locum eius, quem traducit, respicere, tragicis eiusmodi lamentationibus ridiculum. GESN.

